

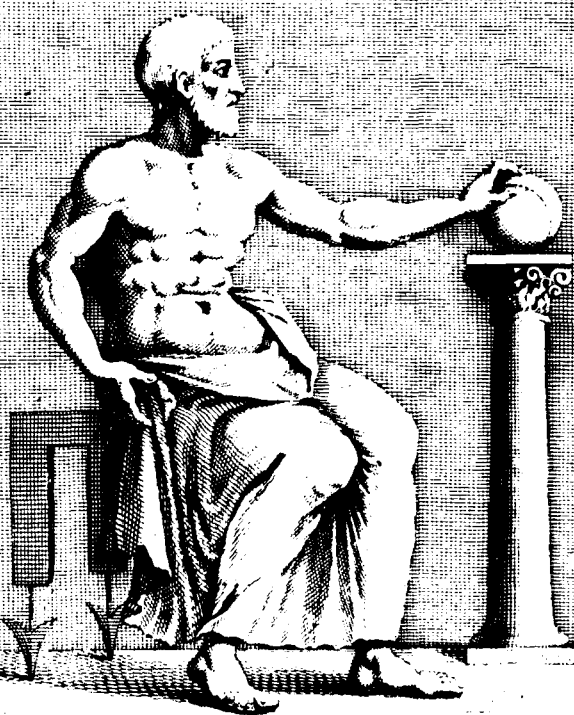
Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΠΥΘΑΓΟΡΗΣ ΣΑΜΙΩΝ

P Y T H A G O R A S

Apud Fulvium Ursinum in neminate erco.

I A M B L I X O Y

Χαλκιδίως, τῆς Κόλλης Συρίας,

ΠΕΡΙ ΒΙΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ
Λ Ο Γ Ο Σ.

J A M B L I C H I

Chalcidenſis, ex Cœle-Syria,

DE VITA PYTHAGORICA
L I B E R,

Græce & Latine:

Ex Codice MS. à quamplurimis mendis, quibus Editio Arceriana
ſcatebat, purgatus, Notisſque perpetuis illuſtratus à

LUDOLPHO KUSTERO.

Verſionem Latinam, Græco Textui adjunctam, confecit
Vir Illuſtris ULRICUS OBRECHTUS.

Accedit

MALCHUS, ſive PORPHYRIUS,
DE VITA PYTHAGORÆ:

Cum Notis

LUCÆ HOLSTENII, & CONRADI RITTERSHUSII.

Itemque

ANONYMUS apud PHŒTIUM
DE VITA PYTHAGORÆ.

AMSTELODAMI,

Apud Viduam SEBASTIANI PETZOLDI; & Filium ejus
CHRISTIANUM PETZOLDUM.

CIO D CC VII.

PLVRIMVM
REVERENDO IN CHRISTO
PATRI AC DOMINO,
D. JOANNI MORO,
EPISCOPO NORVICENSI,
MUSARUM PATRONO ET
FAUTORI EGREGIO,
EIDEMQUE PRÆSULI
DOCTISSIMO,
OB SINGULARIA EJUS IN SE MERITA,
LIBRUM HUNC,
GRATI ANIMI TESTANDI CAUSA,
L. M. Q. D. D.

LUDOLPHUS KUSTERUS.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1960

1960

1960

1960

1960

1960

1960

1960

1960

LECTOREM.

AMBLICHUM Nostrum *περὶ Πυθαγορικῶν Βίβ*
 primus publici juris fecit * Arcerius Frisius;
 sed partim injuria temporis, partim librario-
 rum negligentia & imperitia adeo corruptum
 & deformatum, ut nesciam, an à renatis li-
 teris ullus scriptorum veterum pluribus men-
 dis scatens in lucem unquam exierit. Quare mirum forsan
 cuiquam videbitur, toto illo temporis spatio, quod à prima
 editione jam effluxit, neminem inter eruditos scriptori huic
 tam male affecto ante nos medicam manum admovisse. Spem
 quidem novæ meliorisque editionis Orbi Erudito fecerant
 viri quondam Eruditissimi Ulricus Obrechtus, & Thomas
 Galeus: sed illorum conatibus incluctabile fatum intercessit.
 Quare cum provinciam hanc, illorum morte vacuum re-
 lictam, à nemine occupari viderem, operæ pretium me
 facturum putavi, si novam Jamblichi editionem aggredé-
 rer; instructus ad id collatione M.S. quam debeo singulari favori
 & humanitati Virorum Clariss. Clementii & Boivinii, qui
 instructissimæ Bibliothecæ Regiæ Parisiensi præsunt, mihi-
 que, cum ante annos circiter octo Parisiis versarer, tanta com-
 mitate & facilitate aditum ad eam concesserunt, ut Musæ-
 rum fores, quod proverbio dicitur, nusquam alibi magis
 apertas esse viderim. Hujus codicis ope plurimas, easque
 foedissimas maculas ex Jamblichō deterfi, & lacunas non
 paucas in eo supplevi; adeo ut, qui hanc Edit. cum priore
 com-

* Anno 1598. in 4. apud Commelinum.

A D L E C T O R E M.

comparare voluerit, immane inter utramque discrimen deprehensus sit. Præterea, ex Illustriss. Ezechielis Spanhemii bibliotheca, quæ Berolini est, nactus sum exemplar Jamblichi, ad cujus marginem Nicol. Rigaltius, celebre quondam inter eruditos nomen, adscripserat varias lectiones ejusdem, de quo dixi, MSti Parisiensis; & præterea conjecturas quasdam & emendationes Viri docti (Josephi Scaligeri, ut puto,) quibus me in locis nonnullis difficilioribus non parum adjutum esse profiteor. Adhæc cum de consilio meo edendi Jamblichum certior factus esset Vir Clariss. & de literis Græcis optime meritus, Joannes Hudsonus, Bibliothecæ Bodlejanæ apud Oxonienses Præfectus; misit ad me varias lectiones & emendationes in eundem scriptorem, quæ in duorum Codicum impressorum margine calamo exaratæ erant. Hæ autem licet serius aliquanto & editione pene jam absoluta ad manus meas pervenerint; & præterea non essent diversæ, cum à variis lectionibus MSti Parisiensis, tum à cæteris conjecturis, quas Nic. Rigaltius, ut dixi, margini Codicis Spanhemiani alleverat; (ut ex uno fonte utraq; profluxisse appareret) non tamen ideo eruditissimi hujus viri voluntas & bene de me merendi studium minus gratum mihi fuit. Uti vero hisce subsidiis plerorumque locorum Jamblichi emendationem debeo; sic ad cætera, ubi ea spem meam destituerent, illustranda & integritati suæ restituenda qualescunque ingenii mei vires advocavi; qua quidem in re an successus voto meo responderit, penes doctiores judicium esto. Quod si forte quædam diligentiam meam effugerunt, neminem id miraturum puto, qui sciverit, me tempore brevissimo, aliisque urgentibus negotiis, operis hujus telam detexuisse.

Quoniam vero in eo sum, facere non possum, quin de locis aliquot Jamblichi, de quibus postea cogitare cœpi, *deuteras Phœtidæ* cum Lectore communicem.

Num.

A D L E C T O R E M.

Num. 14. pro ἐξ αἰρέσεως ἱεροεργάμενα, procul dubio scribendum est, ἐξαίρετος ἱεροεργουμένης, (scil. τελετάς.) Id est, (initia) *quæ præcipue & singulari quadam religione (in multis Syriæ partibus) celebrabantur.*

Ibidem pro μνημάτων, scribendum est μνημάτων: quod quamvis jam ante ad marginem codicis mei correxissem, Operarum tamen incuria in textum rursus irrepsit. Mendum autem hoc jam ante etiam deprehenderat Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit.

Num. 17. pro ἡ ναυτιώθη, quod prior Edit. habet, auctoritate MSti reponendum monuimus ἡναυτιώθη; ab ἐναντιῶσθαι, *repugnare, adversari*: quæ est emendatio certissima. Nunc addo, mendum huic contrarium occurrere apud Phrynich. in *Ecloga Diæt. Attic.* pag. 32. ubi sic legitur: Μισοδάκλυλα ἡναυτίασα τῷτο ἀκύνσας τέννομα. Nunnesius, vir sane doctissimus, τὸ ἡναυτίασα illic vertit, *repugnavi*; quasi ab ἐναντιῶν: quam tamen vocem Hellas ignorat. Tu absque cunctatione rescribe, ἡναυτίασα; ἀναυτιῶν, *nauseare*, vel *nauseam sentire*. Mens enim Phrynichi est, vocem μισοδάκλυλα à puriore Atticismo adeo abhorrere, ut *nauseam* quasi sibi creet, quoties eam audiat vel legat. Sic idem pag. 38. verbum σιχαίνομαι ait esse ναυτίας ἄξιον, id est, *nausea dignum*: ob eandem scilicet causam. Simili sensu vocem ναυτιῶν accepit elegantissimus & lepidissimus Lucianus, in *Rhetor. præcept.* pag. 322. Edit. Amstelod. ubi inquit, ὡς ναυτιῶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ Φοβτικῷ τῶν ὀνομάτων, id est, *ut nausea omnes afficiantur à frigidis & ineptis vocibus.*

Num. 60. pro ἀναλυτικὸν, Rittershusius ad Porphyrium Num. 25. legit παρακλητικόν: quod non displicet.

Num. 154. pro σχίζεν τὰς ὀδόντας, Excerpta Hudsoniana, itemque Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit, corri-
gere

A D L E C T O R E M.

gere jubent, σχινίζειν: ἀ σχῖνος, *lentiscus*. Non ignoro quidem Veteres lentiscum mandere solitos, ad conciliandum dentibus candorem; vel cuspides ex lentisco confecisse, quibus dentes purgarent: sed tamen exemplum desidero, quo probetur verbum σχινίζειν non solum significare lentisco, sed etiam quovis alio dentifricio vel dentiscalpio dentes purgare. Nulla enim dicto loco mentio lentisci præcedit, sed aliarum arborum, veluti cedri, lauri, cupressi, quercus & myrti, quarum ligno Pythagoras dentes purgari vetabat. Præterea vox σχινίζειν apud neminem veterum Grammaticorum occurrit, præterquam apud Etymologum in v. Σχῖνος: qui tamen eam non explicat. En ejus verba Σχῖνον, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τῆς λευκῆς τῆς ὀδόντας· ἀφ' ἧς καὶ τὸ σχινίζεισθαι. Quæ ipsa verba, ut obiter hoc moneam, habet etiam Photius in Lexico inedito. Ex hoc autem loco certo non constat, utrum τὸ σχινίζεισθαι, *lentiscum rodere*; an *cuspidem ex lentisco factam dentes scalpere*, an vero *dentes lentisco fricare*, vel aliud quid significet. Occurrit quidem etiam τὸ σχινίζεισθαι apud Athen. Lib. xiv. pag. 629. sed sensu metaphorico & à priori longe diverso: dummodo non, quod suspicor, vox ea mendo illic laboret. Inspice locum Lector, & considera. Cæterum nec lectio vulgata σχίζειν τὴς ὀδόντας sana mihi videtur: (quis enim dicat *findere dentes*, pro *fodere*, vel *scalpere*, vel *fricare*?) Rectius sane & clarius Jamblichus dixisset σμήχειν τὴς ὀδόντας, quam vocem de frictione dentium usurpavit Dioscorides lib. i. cap. 98. uti idem cap. seq. σμῆγμα ὀδόντων, *Dentifricium* vocat.

Num. 162. Occurrit locus valde corruptus, ἐπιφυλότις, ἰσότις, &c. quem in notis rescribendum dixi, ἡ φιλότις, ἰσότις. His nunc addo; post πάλιν videri quoque excidisse has duas voces, ἐν τῷ, ut ex iis, quæ præcedunt & sequuntur, patet. Sic ergo totus hic locus scribendus erit, ἡ πάλιν

A D L E C T O R E M.

λο ἐν τῷ, ἡ φιλότης, ἰσότης, &c. Cæterum respicit hic Jamblichus ad id, quod Laërtius, & alii de Pythagora tradunt, eum *amicitiam* primum vocasse ἰσότητα, id est, *aqualitatem*.

Num. 173. Jamblichus ait : Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γράφειν Εἰσίοις ἔφη τὸς νόμους ἀπάγξασθαι τὸς πολίτας ἡβηδὸν κελύουσας, &c. Dictum hoc Heracliti refert etiam Strabo Lib. xiii. p. 642. addita insuper causa, quare Philosophus iste tam durum de Ephesiis sententiam pronuntiaverit ; nimirum, quod Hermodorum civitate sua expulissent. Sic enim ille, verbis ipsius Heracliti : Ἀἴξιον Εἰσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, οἵτινες Εἰς-μοδῶρον ἄνδρα ἐαυτῶν ὀνήϊτον ἐξέβαλον, πάντες, &c. Cicero *Tusc.* v. cap. 36. *Heraclitus Physicus universos ait Ephesios morte multandos, quod, cum civitate expellerent Hermodorum, ita locuti sunt, &c.* Idem dictum refert etiam Laërtius in *Heraclito*, Sect. 2. Ubi Menagius locum hunc Jamblichi, quem corruptissimum vocat, sic potius legendum esse censet, ὃ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσίοις ἔφη, ἀπάγξασθαι τὸς πολίτας ἡβηδὸν κελύουσας. Sed uti salebrosi aliquid in hoc loco esse fateor, ita aliter eum constituendum esse puto ; verbis nempe aliquot, quæ trajecta videntur, in locum suum repositis, & paucis aliis immutatis, ad hunc modum : Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσίοις, ἔγραψαν τὸς νόμους, ἀπάγξασθαι τὸς πολίτας ἡβηδὸν κελύουσας, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς ἐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν ἐπεχείρησαν. Id est, *Non enim leges scripserunt*, (scil. Legislatores illi Pythagorici, de quibus Jamblichus in præcedentibus egerat) *quibus cives universos, more Heracliti Ephesii ad laqueum amandarent ; sed &c.* Vel sic : Οὐ γὰρ ἔγραψαν τὸς νόμους, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσίοις, ἀπάγξασθαι τὸς πολίτας ἡβηδὸν κελύουσας, ἀλλὰ &c. *Non enim leges scripserunt, more Heracliti Ephesii, qui universos cives ad laqueum amandavit ; sed &c.* Utrovis modo scribas, sensus erit clarus & pla-

A D L E C T O R E M.

planus. Quod autem pro *ἡπεχείρησε* rescribendum diximus *ἡπεχείρησαν*; est ea emendatio certa & necessaria: id quod etiam monuisse video Rittershusium ad Porphyrium, de *Vita Pythagoræ*, Num. 21. Non enim de Pythagora, ut Obrechtus putavit, sed de legislatoribus Pythagoricis, quorum mentio præcessit, locus hic intelligendus est; quod etiam vel ex iis, quæ locum hunc proxime sequuntur, patere potest.

Num. 177. Jamblichus refert, Pythagoram homini, qui cædem commiserat, convenire se volenti, respondisse, *Ὁ δὲ δεισιτύειν αὐτόχειρι*: *Se homicidæ non dare responsum*: unde quosdam eum incusasse, quasi se Apollinem esse jactaret. Nimirum Apollo ante pari modo responderat Sybaritis, qui occiso Citharædo aliquem Delphos miserant, Oraculi consulendi gratia: *Ὁὐ σὲ δεισιτύει· Μουσῶν δὲρά πορτα κατέχλας*. Vid. Ælian. Var. Hist. Lib. viii. cap. 43. Simile responsum Calondæ, Archilochi percussori, ab Apolline redditum olim fuisse plures testantur Scriptores. Vide Nos ad Suidam v. *Ἀρχίλοχος*. Hæc obiter Lectorem monere volui. Redeo nunc ad ea, unde digressus sum.

Quod ad versionem Latinam Arcerii, quam prior Edit. habet, attinet; ea adeo vitiosa est, ut tota pene lituram mereatur: cui proinde merito prætuli novam versionem ante laudati Ulrici Obrechtii, quæ ante paucos annos absque textu Græco & Notis seorsim in lucem prodiit. In hac versione concinnanda Obrechtus non solum adjutus fuit ope ejus, de quo dixi, MSti Parisiensis (unde multa ante corrupta melius vertere potuit, quam Arcerius, quippe qui eo adminiculò careret) sed etiam in cæteris, ubi MSti auxilio destituitur, haud vulgare judicium & ingenii acumen ostendit; adeo ut boni & docti interpretis laude minime fraudandus sit. In stilo tantum ejus majorem interdum puritatem desidero; quippe in quo tum alia peccavit, tum præ-

A D L E C T O R E M.

præcipue , quod verbis , quæ secundum meliores Scriptores Latinos Infinitivo jungenda sunt , Conjunctionem *quod* cum Subjunctivo , ut Grammatici loquuntur , subjicere soleat : veluti , si quis dicat , *scio , quod sit doctus* , pro , *scio eum esse doctum* ; vel , *dico , quod hoc sit verum* , pro , *dico hoc esse verum* ; & similia ; quæ non possunt non aures delicatiores offendere . Hæc autem dico , non ut de laudibus viri egregii quicquam detraham , sed ut juniores moniti , ab hoc genere barbarismi , quo multos recentiorum scripta sua foedare video , cavere discant . Porro ubi interpretem à vero sensu Græcorum verborum aberrasse putavi (quidni enim homo humani aliquid interdum passus fuerit ?) de eo in notis Lectorem monui ; ab ipsâ autem versione manus abstinui , ut eam , qualis ab auctore profecta esset , non vero interpolatam Lectori exhiberem . Antequam à Jamblichō discedam , id paucis addam ; me sæpius miratum esse , qui factum sit , ut in hoc libello toties res eadem & sæpe integræ paginæ diversis in locis ἀντιλεξι repetantur : veluti Num. 68 , 188 , 225 . Num. 71 , 94 . Num. 86 , 87 , 137 . Num. 69 , 229 . Num. 133 , 177 . Num. 196 , 224 . Num. 101 , 102 , 230 , 231 . Num. 139 , 140 , 148 , &c . Equidem , persuadere mihi non possum , Jamblichum in tam brevi opere adeo sui oblitum fuisse , ut nesciret , quæ antea scripsisset . Quin potius existimo , Vitæ huic Pythagoricæ non esse à Jamblichō ultimam manum impositam , sed varia tantum collectanea ad hoc argumentum pertinentia , confuse , ut fit , in schedas ab eo conjuncta ; unde alii postea vitam hanc consarcinaverint , idque tam exigua diligentia & cura , ut sæpe eadem , superiorum obliti , bis terve iterarent , & quædam in alienum prorsus locum nullo judicio infercirent . Sane vix aliam comminisci possum causam , quare libellus hic non solum tam crebras , ut dixi , earundem rerum habeat repetitiones ,

A D L E C T O R E M.

sed etiam quibusdam in locis confusam potius materiarum congeriem, quam historiam apte compositam & digestam Lectori exhibeat.

Cum Jamblichus ob argumenti & materiae similitudinem conjunximus Porphyrium * de Vita Pythagoræ; cujus scrinia Noster (quamvis tacito, quod miror, ejus nomine) identidem compilavit; ut Lectorem in Notis passim moneamus. In Porphyrium notas uberes & amplas scripserunt duo viri longe doctissimi Conradus Rittershusius, & Lucas Holstenius; quas Editio hæc integras complectitur. Notæ Rittershusii antea tam raro occurrebant, ut eas in variis Bataviæ bibliothecis diu frustra quænaverimus: donec tandem vir excellentis doctrinæ Joh. Albertus Fabricius, pro singulari sua humanitate & rem literariam juvandi studio, eas ex exemplari Bibliothecæ publicæ Hamburgensis descriptas ad nos miserit. Hæc ipsa autem res Editionem hanc non parum morata est. Postea, opere ad finem jam vergente, Vir Clarissimus Joh. Henr. Lederlinus, Ling. Oriental. in Acad. Argentoratensi Professor, ipsum exemplar Editionis Rittershusianæ Argentorato ad nos misit: quod citius utique misisset, si nos eo opus habere prius scivisset.

In limine Notarum suarum Rittershusius, Vir accuratæ diligentiae & diffusæ eruditionis, confundit quidem Malchum, alias *Porphyrium* dictum, cum Malcho Philadelphensi, rerum Byzantinarum scriptore, cujus Photius & Suidas mentionem fecerunt: sed postea errorem illum in iisdem notis ad Num. 27. ipse correxit, recteque Vitam Pythagoræ ad Malchum Tyrium, sive Porphyrium, cele-

* Hunc primus in lucem edidit Conrad. Rittershusius, Altorf. 1610. 8. Eam Edit. secuta est Romana, A. 1630. quam Luca Holstenio debemus. Denique Cantabrigienses Editionem Holstenii (quæ præter Vitam Pythagoræ, & alia Porphyrii Opuscula continet) recudi curarunt, A. 1655.

A D L E C T O R E M.

lebrem illum Philosophum Platonicum, referendam esse vidit.

Idem vir Doctissimus ad Porphyrium Num. 30. citans locum Jamblichi ex *Vit. Pyth.* Cap. 15. Num. 65. pro *κατακορέςον μέλος*, ut Editio Arcerii habet, legendum potius existimat, *ἀκόρεςον*, vel, ut Arcerius mavult, *ἀκατακορέςον μέλος*; idque interpretatur, *melos quod audiendo satiri non possis*: prout etiam locum illum intelligendum esse censuerunt, modo laudatus Arcerius, & eo longe melior Jamblichi interpres, Ulricus Obrechtus.

Sed nos illic Jamblicho veram lectionem, quæ est *κατακορέςον*, ex MS. restituimus, eamque vocem de cantu modulatissimo, vel maxime intenso accipiendam esse probavimus. Locis eam in rem à me adductis nunc addo illum Nicomachi in *Enchirid. Harmon.* lib. 1. pag. 7. Edit. Meibom. *Δι' αὖς αἰτίας ἐκ ἐπακόρου τῆς κοσμικῆς συμφωνίας, κατακορές τι καὶ παναερόμιον φεγγόμενης. Propter quas causas non audimus mundanum concentum, suave quid & omnino modulatum resonantem.* Sed hæc ἐν παρόδῳ.

Porro Lucas Holstenius notas suas in Porphyrium non absolvit, sed tantum usque ad Num. 27. perduxit: cujus rei causam ipse Lectori ad calcem Notarum suarum his verbis exponit: *Cætera absolvere non licuit, dum longum iter in ultimam usque Sarmatiam proficisci cogor. Si Deus vitam & sanitatem dederit, commodiori tempore reliqua pertexam.*

Hæc habui, Lector, quæ te monerem. Addam tantum paucissimis verbis; me non solum magnopere gavifurum, si voluptatem aliquam ex lucubrationibus hisce meis percepturus es, sed etiam idipsum incitamento mihi fore ad similia in posterum in lucem edenda: præsertim cum tranquillo nunc fruor otio, quod vitæ inquietæ, in quam me fortuna conjectura videbatur, merito præferendum censui.

AD LECTOREM.

fui. Malui enim privatus, & ab omni tumultu strepitu-
que aulæ remotus, meis me oblectare Musis, ex quibus
incredibilem semper voluptatem cepi; quam inter homines
ab his deliciis alienos, splendidæ servituti obnoxius, inglo-
riam vitam traducere.

Ex Museo meo, Anno
Dom. clō d cc vii.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ἡ περὶ τῆς

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

ΒΙΟΥ ΛΟΓΟΣ.

Κ Ε Φ. α'.

1 **Ε**Πὶ πάσης μὲν φιλοσοφίας ὁρμῆς θεὸν δῆπερ ὠσακαλεῖν ἔθος ἅπασιν πῖς γὰρ σώφροσιν· ἐπὶ δὲ τῇ τῆς θείας Πυθαγόρας δικαίως ἐπανύμῳ νομιζομένη, πολὺ δῆπερ μᾶλλον ἀρμόττει τῷ ποιεῖν. Ἐκ τῶν γὰρ αὐμινε censerī jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

ἡ περὶ τῆς Πυθαγορείου βίου] Liber hic de Vita Pythagoræ primus est ex quatuor illis, quos Jamblichus de Secta Pythagorica scripserat. Reliqui tres sunt, Προτρεπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν, editus ab Arcerio una cum Vita hac Pythagoræ: Περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης, editus a Samuele Tennulio: Περὶ τῆς Μεθυστικῆς ἐπιστήμης, qui nondum lucem aspexit. Clare hoc docet codex MS. Bibliothecæ Reg. Paris. in quo quatuor opuscula, modo laudata, continentur. Is enim talem præfert titulum: Ἰαμβλίχου Χαλκιδίως περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως λόγος. α. Περὶ τῆς Πυθαγορείου βίου. β. Προτρεπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν. γ. Περὶ τῆς κινήσεως Μαθηματικῆς ἐπιστήμης. δ. Περὶ τῆς Νικομάχου Ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης. ε. περὶ Γνωμολογίας. ε. περὶ Μυσικῆς, τῆς ὡς Πυθαγορείου. Hinc apparet, quare Sopater, vel Marcellinus in Hermogenem, p. 383. Edit. Ald. historiam de adolescente quo-

JAMBLICHI
CHALCIDENSIS

DE

V I T A

PYTHAGORÆ

LIBER UNUS.

CAP. I.

CUM omnibus, vel certe cordatioribus, qui de qualicunque Philosophia tractaturi sunt, in more positum sit, ut à DEI invocatione initium capiant; tum vel maxime in illa id facere par est, quam divini Pythagoræ cognomine censerī jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

dam comessabundo referens, quæ in Vita hac Pythagoræ cap. xxv. extat, Jamblichum Nostrum laudet eū τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως. Nimirum, titulus περὶ τῆς Πυθαγορείου (vel Πυθαγορείου) αἰρέσεως, erat generalis, qui quatuor libellos ante dictos ambitu suo complectebatur. Nos hic primum tantum damus: quem mox, ut spero, sequetur Προτρεπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν, ab amicissimo, eodemque eruditissimo Joanne Alberto Fabricio, qui de re literariatam præclare meretur, in lucem edendus. Notandum autem est, librum hunc inscribi περὶ τῆς Πυθαγορείου βίου, quod non simpliciter valet, de Vita Pythagoræ; sed, de ratione vitæ, quam Pythagoras, ejusque Sectatores, ad exemplum magistri sui, instituerunt. Sciendum enim est, Jamblichum in hoc libello non solum vitam Pythagoræ, sed etiam sectatorum ejus mores & instituta describere.

A

ejus à Diis promanarit, nefas fuerit eam aliter quam ipsorum ope atque auxilio capessere. Accedit, quod & pulchritudine sua & maiestate humani ingenii captum adeo superat, ut uno statim intuitu eam complecti nequeat; sed tum demum paulatim inde aliquid decerpere quis possit, si quieto animo benevolam Deorum manu-ductionem sequens, pedetentim in ea progrediatur. Quapropter & nos Diis ducibus cæpto advocatis nosmetipsos pariter & stylum permittamus; quacunque jusserint, secuturi. Neque scrupulum nobis injiciet, quod jamdiu neglecta jacuerit hæc secta; peregrinis quippe disciplinis & arcanis quibusdam symbolis involuta; quodque etiamnum supposititiis atque adulterinis scriptis obfufcetur, multisque aliis id genus difficultatibus oblepiatur. Abunde enim nobis præsidii est in Deorum voluntate; qua propitia multo his etiam magis ardua sustinere pronum fuerit. Secundum Deos autem ipsum etiam divinæ hujus Philosophiæ Principem parentemque nobis ducem adsciscemus. De cujus majoribus atque patria paulo altius quædam repetemus.

τῆς ὠρθοδοξείας τὸ κατ' ἀρχαίς, ὅσην ἔστιν ἄλλως, ἢ ἀπὸ τῶν Θεῶν ἀνπλαμδάνεσθαι. ³ πρὸς γὰρ τὰ τοῦ καλλῶ αὐτῆς ἔστι τὸ μέγεθος ὑπεραίρει τὴν ἀνθρωπίνην διώ-
μιν, ὥστε ἐξαιφνης αὐτῷ κατὰ εὐ-
αλλὰ μόνον ἀν τις τῶν Θεῶν εὐ-
μενῶς ⁴ ἐξηγησάμενον καταβραχὺ
προσιῶν, ἡρέμα ἀν αὐτῆς ὠρθο-
πᾶσιν αὐτῇ πὶ διωρηθείη. * Διὰ ²
πάντα δὴ ἐν ταῦτα ὠρθοκαλίστοι-
τες ὅντι Θεοὶ ἡγεμόνας, καὶ ὁπι-
θεύσαντες αὐτοῖς ἑαυτοὺς, καὶ τὸν
λόγον, ἐπαύμεθα, ἢ ἀν ταῖς ὡσιν,
ἔστιν ὑπολογιστέον, τὸ πολὺ
ἤδη χρόνον ἡμελεῖσθαι τῷ αἵρεσιν
ταύτῃ, καὶ τὸ μαθήμασιν ἀπεξε-
νωμένοις ἔστι πᾶσι διατρήσις συμ-
βόλοις ὁπτικεῖσθαι, ψάδεσσι τε
καὶ νόθοις συγγράμμασιν ὁπισκιά-
ζεσθαι, ἀλλὰς τε πολλὰς πιαύ-
ταις δυσκολίαις ὠρθοπιδέσθαι.
ἔξαρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν Θεῶν βε-
λησις, μετ' ἧς ἔστι τὰ τέτων ἐπὶ
διατρώπερα διωσάτων ὑπομείν-
μετὰ τῶν Θεῶν, ἡγεμόνα ἑαυτῶν
προδησάμεθα τὸ ἀρχηγὸν ἔστι πᾶ-
σα τὴν θείας φιλοσοφίας, μικρόν
γὰρ ἄνωθεν προσλαβόντες περὶ τῶν γί-
νους αὐτῶν ἔστι τῆς πετρελῶ.

² Θεῶν.] Hæc vox ex priore Edit. ex-
ciderat, quam ex MS. revocavimus.

³ Πρὸς γὰρ τὰ τοῦ] Syntaxis & sensus re-
quirunt, ut legatur, πρὸς τὰ τοῦ, vel
πρὸς ταῖς, i. e. præterea. Deinde scri-

be ὥστε ἐξαιφνης αὐτῷ μὴ κατὰ εὐ- quem
sensum Interpres etiam ob oculos ha-
buit.

⁴ Ἐξηγησάμενον] Sic recte MS. Male an-
tea, ἐξηγούμενον. Refertur enim ad Θεῶν.

Κ Ε Φ. Β'.

C A P. II.

3 ΛΕῖπεται δὲ ἔν Αἰγάιον τὸν
κατοικήσαντα τὸ Σάμον τὴν
ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γεγεννηθῆσθαι μὲν
δοτὶ Διὸς, εἶπε δὲ ἀρετῇ, εἶπε δὲ
ψυχῆς πὲρ μέγεθος παύτῃ τὴν Φή-
μιω αὐτῷ ἀπενεγκαμένην. Φρονή-
σις ᾗ ἐδόξη τῶν ἄλλων Κεφαλληνέων
διαφέρειν. Τέτρω ᾗ γένεσθαι χρησμὸν
ὡς τὸ τῆς Πυθίας, συναγαγεῖν δὲ ποι-
κίαν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας, καὶ ἐκ τῆς
Ἀρκαδίας, καὶ ἐκ τῆς Θετταλίας,
καὶ προσλαβεῖν ἐποίκους ὡς τὸ πρὸς
Ἀθηναίων, καὶ ὡς τὸ τῆς Ἐπιδαυρέων,
καὶ ὡς τὸ τῆς Χαλκιδέων, καὶ τῶν
ἀπάντων ἡγεμόνων οἰκίσαι νῆσον, τὴν
δὲ ἀρετῇ τῇ εὐδάρκῃ ἐκ τῆς γῆς ἡ
Μελάμφυλλον καλεσμένην, προσγο-
ρῶσά τι τὸν πόλιν Σάμον, ἀντὶ τῆς
4 Σαμῖος τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ. * Τὸν
μὲν ἔν χρησμὸν συνέβη γένεσθαι
τις πύλιν.

Ἀγαθὸν, εἰναλίαν νῆσον Σάμον
ἀντὶ Σαμῖος σε

Οἰκίστην κέλομαι. Φυλλὰς δὲ
ὀνομάζεται αὕτη.

Τῇ ᾗ πᾶς δότικίας ἐκ τῆς τόπων τῶν
πεσοιρημένων σωελθεῖν σημεῖον ἐστὶν
ἐξ μόνον αἱ τῆς Θεῶν πρᾶξις ἐκ θυσίας,

* Μελάμφυλλον] Prior Edit. minus
recte, Μελάφυλον. quod & jam ante no-
taverat Luc. Holsten. ad Stephanum By-
zant. v. Σάμου.

* Σαμῖος] Scribe, Σάμης. ut recte in

ANCEUM igitur Sami, quæ in
Cephalenia sita est, incolam,
Jove natum esse ferunt; sive vir-
tute, sive animi magnitudine hanc
sibi famam pepererit. Prudentia
vero nominisque gloria inter cæ-
teros Cephalenæos facile princi-
pem fuisse constat. Traditur au-
tem, hunc à Pythia oraculo mo-
nitum, ut contractis è Cephalle-
nia, Arcadia, & Thessalia colo-
nis, accitisque ex Attica, Epi-
dauro, & Chalcide demigrationis
fociis, coloniam ad inhabitandam
insulam deduceret, quæ à
foli terræque bonitate Melam-
phyllos appellabatur, urbem-
que à se conditam pro Same
Cephalenæ, Samum nomina-
ret. Oraculum ipsum hujusmodi
fuit:

*Linque Samen, Ancae, Samum
sed conde: profundo*

*Insula cincta mari est antiquo no-
mine Phyllas.*

Quod autem colonia ex dictis lo-
cis adunata fuerit, non tantum
Deorum cultus & sacra ex iis re-

Oraculo, quod statim subjungitur. Vide
etiam Geographos veteres, apud quos
itidem urbem hanc Σάμην appellatam
fuisse legas.

gionibus una cum demigrantibus translata; . verum etiam cognatæ familiæ, solennesque Samiorum festivitates indicio sunt. Ex hujus igitur Ancæi, qui coloniæ conditor fuit, domo & cognatione Mnesarchum & Pythaida Pythagoræ parentes descendisse ajunt. Hac autem inter populares jactata generis nobilitate, quidam Poeta Samius Apollinis eum filium facit, ita canens:

*Pythais è Samiis longe pulcherri-
ma prolem*

*Phæbo, amicunque Jovi Py-
thagoram peperit.*

Unde vero sermo iste in vulgus dimanarit, relatu non indignum est: Mnesarcho scilicet Samio ad mercaturam Delphos cum uxore, nondum manifeste gravida, profecto prædixit Pythia, cum responsum de navigatione in Syriam peteret, hanc quidem ad votum, lucrosamque fore, uxorem vero jam prægnantem, filium parituram, qui omnium quotquot unquam vixerunt, pulchritudine &

¹ Τῶν συγλ. καὶ τ. μ. ἀμ. συν.] Nihil præcessit, ad quod genitivi hi referri possint. Quare ne dubites scribere casu recto, αἱ συγγενεῖαι, καὶ αἱ μετ' ἀλλήλων οὐνοδοὶ quam lectionem doctus etiam Interpres in versione sua expressit.

⁴ Μνημαρχον] Paulo post, hoc ipso ca-

διότι μετηγγύμαι τυγχάνωσιν ἐκ τῶν τῶν, ἔθεν τὰ πλήρη τῶν ἀνδρῶν σωήληθεν. ἀλλὰ ἐξ τῶν συγγενεῶν, καὶ τῶν μετ' ἀλλήλων σωίδωι, ἀς πατέρωχοι οἱ Σάμιοι τυγχάνωσι. Φασὶ πῖνω ⁴ Μνημαρχον ἔ Πυθαΐδα, τὰς Πυθαγόραν γυνήσαντας, ἐκ ταύτης εἶναι τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν συγγενεῖαν, τὴν αὐτὴν Ἀγκάειαν γεννημένης, καὶ τὴν Διοικίαν εἰλαντος. *Ταύτης ἣ τὴν εὐγενεῖαν λεγομένης ὡς καὶ τοῖς πλείταις, ποιητῆς τις τῶν ὡς καὶ τοῖς Σαμίοις γεννημένων, Ἀπόλλωνος αὐτὸν εἶναι Φησὶ, λέγων ἔτως.

Πυθαγόραν τ', ὃν τίκε Δίι Φίλω
Ἀπόλλωνι

Πυθαίς, ἣ καλλὶ πλείστον
ἔχεν Σαμίων.

Ὁ πῶθεν ἣ ὁ λόγος ἔπος ἐπεκράτησεν, ἄξιον διελεῖν. Μνημαρχὸν τὴν τῷ Σαμίῳ κατ' ἐμπορίαν ἐν Δελφοῖς γινομένην, μετὰ τῆς γυναικὸς ἀδήλως ἐπὶ κυέσης, προεῖπεν ἡ Πυθία γινώσκω περὶ τῆς εἰς Συρίαν πλῆθ, τὸν μὲν θυμηρέστατον ἔσεσθαι ἔθνηκερδῆ, τὴν δὲ γυναῖκα κύειν τε ἤδη, καὶ τέξασθαι παῖδα τῶν πρώτων καλλὶ καὶ σοφίᾳ διοίσοντα, καὶ τῷ

sapientia praestantissimus, humane, pater Pythagoræ rectius dicitur Μνημαρχος, prout etiam vocatur à Porphyrio in *Vit. Pythag.* Laërtio, & aliis.

¹ Τῶν πρώτων] Sic recte ad marginem codicis Spanhemiani vir doctus emendaverat. Ante enim male legebatur, τῶν πρώτων.

αἰθραπίνῳ γένει μέγιστον ὄφελος ἐς
 6 σύμπαντα ἢ βίον ἐσόμενον. * Οὐ δὲ
 Μνήμαρχος συλλογασάμενος, ὅτι
 ὅσα αὖ μὴ πυθόμενα αὐτῷ ἐχρησέει
 πᾶσι τὴν κύναν οὐθεὸς, εἰ μὴ ἐξαίρετον
 προστήρημα ἐμελλε παρ' αὐτῶν, θεο-
 δώρητον ὡς ἀληθῶς ἔσταθ', τότε
 μὲν εὐθὺς ἀντὶ Παρθενίδος ἢ γυναῖ-
 κα Πυθαῖδα μετωνόμασεν, διὸ τῷ
 7 γόνει ἔτ' προσφίηδος. * Ἐν τῇ Σιδόνι
 τῆς Φοινίκης διοτικῆς αὐτῆς, πὺν
 γημέριον ὦν Πυθαγόραν προσήγο-
 ρῶσιν. ὅτι ἄρα ὑπὸ τῆς Πυθίας προ-
 ηρῶσθαι αὐτῷ. ὡς αἰτητοὶ γὰρ Ε-
 πιμένιδης ἔ' Εὐδοξος ἔ' Ξενοκράτης,
 ὑπνοῦντες τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆ-
 ναι τῇ Ἀπόλλω, καὶ κυῆσθαι αὐτῶν,
 ὅτι μὴ ἔτιως ἐχέσθαι καταστῆσαι π,
 καὶ προαγγεῖλαι διὰ τὴν προσφίη-
 δος. τῷ μὲν ἐν εἰδαμῶς προσέειπεν.
 8 * Τὸ μέντοι πῶς Πυθαγόρα ψυχῶν
 διὸ τῇ Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας ἔσαν,
 εἴτε σωπαδὸν, εἴτε ἄλλως οἰκειό-
 τερον ἐπὶ πρὸς τὴν θεὸν τῶν σωτε-
 ταρχήνων, καταπεπήμεναι εἰς ἀν-
 θρώπων, εἰδὲς αὖ ἀμφισβητήσις,
 πεμναίμενος αὐτῇ τε τῇ γυναι-
 κὶ τῇ σοφίᾳ τὴν ψυχῆς αὐτῆς
 τῇ παντοδαπῇ. καὶ παρ' αὐτῇ μὲν τὴν γυναι-
 9 κῶς τοιαύτη. * Ἐπεὶ τῇ Ἀνεκομιδῇ

no generi ad omnem vitæ ratio-
 nem quam maxime profuturus es-
 set. Hinc Mnecarchus collige-
 bat, se non interrogantem de fi-
 lio ideo responsum à Deo acce-
 pisse, quod singularis illi præcel-
 lentia & dona animi plane divi-
 na essent affutura. Et uxorem
 quidem statim mutato Partheni-
 dis nomine, à filio vateque Del-
 phica Pythaidem, ipsumque in-
 fantem mox Sidone in Phœnicia
 natum, Pythagoram appellavit;
 à Pythio scilicet cum sibi prædi-
 ctum esse significans. Non enim
 audiendi sunt Epimenides, Eu-
 doxus & Xenocrates, qui suspi-
 cantur, tum temporis Apollinem
 cum Parthenide congressum, gra-
 vidamque ex non gravida fa-
 ctam per Pythiam pronuntiasse:
 id enim nullatenus admittendum
 videtur. Cæterum nemini, qui
 quidem ex ipsa viri nativitate &
 multiplici animi sapientia conje-
 cturam fecerit, dubium erit,
 quin anima Pythagoræ, Apolli-
 linis subdita imperio, vel perpe-
 tim ejusdem Dei affecta, vel alio
 proximiori commercio eidem con-
 juncta, ad homines delapsa sit.
 Et hæc hæctenus dicta sint de ejus
 procreatione. Pater vero è Sy-

* Καὶ κυῆσθαι αὐτῶν, ὅτι μὴ ἔτ'.] Desid.
 Heraldus in *Animadv.* in Jamblichum
 nostrum, recte legendum monuit, καὶ
 κυῆσθαι αὐτῶν &c. i. e. Eamque gravidam ex
 non gravida fecisse, Arcerius, quamvis &c

in MS. suo καὶ μὴ scriptum reperisset, ta-
 men in textu reposuerat, εἰ μὴ, sensu
 omnino repugante.

* Ἀνεκομιδῇ] Sic rectius MS. quam
 prior Editio, quæ habebat, ἀπεκομιδῇ.

ria cum magnis opibus, quas ex lucro navigationis illius cumularat, Samum redux, Apollini templum, cum ΠΥΤΗΙ inscriptione, extruxit, puerumque variis & optimis disciplinis innutriendum Creophilo, Pherecydi Syrio, omnibusque fere sacrorum praefectis dedit commendavitque, ut in rebus divinis etiam pro virili sua proficeret. Ille vero ita educatus est, ut nulli cujuscunque ætatis aut memoriæ forma secundus, Deoque quam dignissimus feliciter evaderet. Patre dein mortuo nihil sibi ad summam gravitatem temperantiamque fecit reliquum: ut adolescentem natu admodum grandes honorifice reverenterque colerent: imo visus modo auditusque, in se cunctos convertibat, & quoscumque adspexerat, sui statim admiratione implebat. Hinc evenit, ut multi cum Dei filium esse merito asseverarent. Tanta igitur gloria conjuncta cum studiis à puerili ætate cultis, divina formæ naturalis dignitate fretus,

εἰς τὸ Σάμιον διπλὸν τὸ Συρίας ὁ Μνή-
αρχ^Θ μετὰ πεμπήλῃ κέρδους ἐ-
βαθείας πεισιτίας, ἱερὸν ἐδήματο
τῷ Ἀπὸλλωνι, Πυθίᾳ ὀππυροφίας.
τὴν τε παῖδα πικίλοις παιδίσμασι
καὶ ἀξιολογωπάτοις ἐνέτρεφε, νυν
μὲν Κρεοφίλῳ, νυν ᾧ Φερεκύδῃ τῷ
Συρίῳ, νυν ᾧ σχεδὸν ἅπασιν τοῖς * τῶν
ἱερῶν προϊσταμένοις πρῶτοισι θεῶν
αὐτὸν ἐγγχερίζων, ὡς ἂν ἐπὶ
θεῖα αὐτῆς καὶ ἐκδιδαχθείη. ὁ δὲ
ἀνέτρεφετο εὐμορφώπαις τε τῶν
πρώτοις ἱεροφάντων, καὶ θεοπροπέ-
σιος εὐτυχηθείς. * διπλοφάντων τε ἰο-
τῶν πατρὸς, σεμνότητος, σωφρονέσ-
της τε ἡγξάνετο, κομιδῇ τε νέ^Θ ἐπὶ
ὑπαρχῶν, ἐντροπῆς πάσης ἐ-
αἰδῶς ἡξίετο ἥδη, καὶ ὑπὸ τῶν
πρεσβυτάτων ὀφθαίς τε καὶ φθιγ-
ξάμεν^Θ ¹⁰ ἐπέτρεφε πάντας,
καὶ ὅτι νιν ἔν πρῶτοισι θεῶν
μαστὶς ἐφαίνετο, ὥς ὑπὸ τῶν
πληθῶν εἰκότως βεβαιώσασθαι, τὸ
θεῶν παῖδα αὐτὸν εἶναι. ὁ ᾧ ὀππυ-
ρωννύλῳ^Θ καὶ ὑπὸ τῶν τοιῶ-
των δοξῶν καὶ ὑπὸ τῶν βρέφους
παιδείας, καὶ ὑπὸ τῆς φυσικῆς
θεοειδείας, ἐπὶ μᾶλλον ἰαυτὸν

* Τῶν ἱερῶν προϊσ.] Antea male, τὸ
ἱεροφάντων.

Ἵ ὡς ἂν καὶ τὰ θεῖα αὐτῶν.] Insignem
hujus loci lacunam ex MS supplevi. In
priori enim Edit. desunt hæc verba, καὶ
καὶ θεῖα αὐτῆς καὶ ἐκδιδαχθείη. ὁ ᾧ ἀνι-
στρέφεται.

¹⁰ Ἐπέτρεφε.] Prior Edit. ἐπίτρεφε,
δε προσέλειψας, & θαυμαστὰς quorum
loco ἐπέτρεφε, & προσέλειψας, & θαυ-
μαστὰς vel absque MStorum auctoritate
reponendum esse, quis dubitet?

¹¹ κατίπασεν ἄξιον τῶν παρόντων
προτερημάτων ὅσοι φαίνων, καὶ δι-
κροσύνη θρησκείας πρὸ μαθημάτων,
καὶ διαίταις ἐξαίρεταις, εὐσεβεία πρὸ
βουχῆς ¹² καὶ κατεπλησθῆσθαι
ὧν τὸ ἐλάλη, ἢ ἐπείσθεν εὐδοία καὶ
ἀμιμῆτω πνι χαλλείη, μήτε ὀργῇ
πιτε, μήτε γέλωτι, μήτε ζήλῳ, μή-
τε φιλονεικίᾳ, μήτε ἄλλῃ παραχῇ
ἢ προπετεία ἀλισπόμῳ. ¹³ ὡς ὅ
δαίμων πρὸς ἀγαθὸς Ἰπιδημῶν τῇ
Σάμῳ. * Διόπερ ἐπὶ ἐφῆκε αὐτὸς
ἐν ᾧ πολλὴ δόξη ἔς τε Μίλητον

11

propter ejus adhuc ephebi insignis celebritas Miletum ad Tha-

magis magisque præsentibus bonis
dignum se ostendit. Ornabant
illum & religio & doctrina &
peculiaris victus ratio, & ani-
mi firmitudo, corpusque ad mo-
destiam compositum. In dictis
factisque ejus comparebat inter-
na quies, & immutabilis tran-
quillitas: non ira, non risui,
non æmulationi aut contentionis
studio, aut alii perturbationi &
proterviæ unquam vel tantillum
indulsi: adeoque, tanquam bo-
nus quidam Dæmon in Samio-
rum urbe peregrinabatur. Qua-

¹¹ Κατίπασεν] Antea, κατίπασεν
corrupte. Hic repræsentavi quidem le-
ctionem Codicis Paris. sed nec sic oratio
recte procedit. Quare, sensu exigente,
scribendum erit, ἐπὶ μαθημάτων ἰσχυροῦς
παρ. προτερημάτων ἀπὸ φαίνων omiſſa voce
κατίπασεν, quæ quomodo locum hic ha-
bere possit, non video.

¹² Καὶ κατεπλησθῆσθαι] Sic MS. Antea ve-
ro tantum legebatur κατεπλησθῆσθαι, vocula
καὶ male omiſſa.

¹³ ὡς ὅ δαίμων πρὸς ἀγαθὸς Ἰπιδημῶν τ.]
Qui considerabit, Jamblichum non solum
fuisse gentilem, sed etiam Ethnicæ re-
ligionis antistitem suo tempore prima-
rium, non mirabitur, eum de Pythagora
tam magnifice sensisse & scripsisse. Ni-
mirum, Pythagoram Christo opponere
voluit, quod videret religionem nostram
nulla alia ratione magis subrui posse,
quam si hominibus persuaderet, extitisse
etiam aliquos inter gentiles, qui Chri-
stum Dominum nostrum tam sanctitate
vitæ & doctrinæ, quam miraculis non
solum æquassent, sed etiam vicissent.
Hoc autem Jamblichi fuisse propositum,
clarius patet ex iis, quæ leguntur infra,

Num. 30. Ἄλλοι δὲ ἄλλοι τῶν Ὀλυμπίων
θεῶν ἐφῆμιζον, εἰς ὧν φέλιμα καὶ ἐπαινό-
θωσι τὸ θεῖον βίβη λίγιστος ἐν ὧν ἡμῶν
μερὸς φαίνεται τοῖς τέτοι, ἵνα τὸ τὸ εὐδαιμονίας
σωτήριον ἵκανοῦται χαρίσται τῇ θεῷ
σι. i. c. Alii autem ex Diis Olympicis (Py-
thagoram) ferebant, qui mortalem vitam e-
mendavimus, ejusque commodis consulimus,
isti seculo humana forma apparuerit, ut mor-
talibus beatitudinis & philosophiæ salute lu-
men donaret. Habes hic Deum humana for-
ma indutum: quod cum Christiani de Ser-
vatore suo recte prædicarent, Jamblichus
id impie ad Pythagoram transfudit. Con-
fer Nostrium infra Num 92. ubi idem
legas. Uti autem Jamblichus Pythago-
ram; ita Philostratus impostorem Apo-
lonium Tyaneum, ob divinam, qua cum
præditum fingeat, virtutem, ultra re-
liquorum hominum sortem longe evexit:
de quo etiam Eunapius, religioni nostræ
inensissimus, tam magnifice sensit, ut
dixerit, Philostratum non debuiffe opus
suum inscribere, Ἀπολλωνίου βίβη, sed
θεῷ ἐς ὧν ἡρώδης ἰπιδημῶν, i. c. Dei ad ho-
mines adventus: ne scilicet Christo Deo no-
stro minor videretur. Locus ipse Eunapii

lem, & Prienen ad Biantem, viros sapientes delata, urbes etiam circumjectas peragrabat: jamque multi de juvene proverbium SAMII COMATI passim divulgaverant, eumque sparsis in vulgus laudibus, Deum fecerant. Postea jam duodevicesimum annum egressus, cum, quo tenderet tyrannis Polycratis tum primum subnascens, animo prospiceret, & inde aliquod impedimentum suo proposito, discedique studio, cui unice deditus erat, metueret, noctu clam omnibus cum Hermodamante, cui cognomen erat Creophili, ejus scilicet nepote, qui olim Home-

πρὸς Θαλλῶν, καὶ εἰς Περίην τε πρὸς Βίαντα διεκρούσθη αὐτὸν σφῆς, καὶ τὰς ἀστυγείτωνας πόλεις ἐξεφείτησε καὶ ¹⁴ τὸν ἐν Σάμῳ καμήτιον ἦδη ἐν περιγυρία πολλοὶ πολλαχῶς τὸν νεανίαν ἐπ' αὐφηνῶντες ἐξεξείαζον καὶ διεθρύλλαν. ἵπποφουδύης δ' ἄρτι τῆς Πολυκράτους τυραννίδος παρὶ οὐλοκαιδέκατον μάλιστα ἔτ' ἔργονως, προσορμώμενός τε οἱ χωρήσῃ, καὶ ὡς ἐμπόδιον ἔσται τῇ αὐτῇ προσήσῃ, καὶ τῇ ἀντι πάντων αὐτῷ σωθεαζομένη φιλομαθείᾳ, νύκτωρ λαθῶν πάντας μετὰ τῷ Ἑρμοδαμάντῳ μὲν τὸ ὄνομα, ¹⁵ Κρεοφύλῃ δὲ Ἰπποκαλεσμένῃ, ὃς ἐλέγετο Κρεοφύλης ἀπὸ γόνου εἶναι, ¹⁶ Ὁμήρῳ ξένῳ

exstat in Proœmio libri, quem scripsit de vitis Sophistarum. Adeo verum est, gentilius philosophos, præcipue qui expirante jam gentilismo vixerunt, ob eam, quam dixi, rationem, impostores quosdam Servatori nostro opponere conatos esse.

¹⁴ Τὸν ἐν Σάμῳ καμή.] Auctor Vaticanæ Appendicis proverbium hoc non ad Pythagoram Philosophum, sed ad Pythagoram pugilem Samium refert. Hesychius quoque, v. Ἐν Σάμῳ καμήτας, tradit, falli eos, qui proverbium hoc de Pythagora Philosopho intelligendum esse dicant. Eadem de re controversia intercessit inter duos viros longe clarissimos & doctissimos, Richardum nempe Bentleium, & Henr. Dodwellum; quorum ille in egregia sua Dissertat. de Phalaridis Epistolis, pag. 52. 53. proverbium hoc de Pythagora Philosopho, eodemque pugile, intelligendum esse contendit: Dodwellus vero in Exercit. de ætate Pythag. Philo-

sophi, pag. 153. & seqq. Pythagoram pugilem, ad quem proverbium illud spectet, a Pythagora Magno, sive Philosopho, distinguit. Nos nobis non sumimus, ut controversiam illam, inter viros tam doctos agitatam, decidamus.

¹⁵ Κρεοφύλης] Hunc alii rectius vocant Κρεοφύλον, per ω, & ι. Vide Menag. ad Laërt. lib. VIII. num. 2.

¹⁶ Ὁμήρῳ ξένῳ.] Hæc corrupta sunt, nec ullam prorsus habent ἀνταφάνειαν; quæ proinde rectius sic legeris, ὅτις Ὁμήρῳ δ' ποιητῇ ξένῳ γινώσκ' ἔλθεται, καὶ φίλῳ, καὶ διδάσκαλῳ, &c. ξένῳ hic sumitur pro eo, qui aliquem hospitio excipit; cujus significationis exempla apud alios etiam Scriptores occurrunt; quamvis rarius. Suidas quidem clare testatur, ξένῳ etiam interdum sumi pro ξινοδόκῳ, quem vide. Homerum autem a Creophylo hospitio quondam exceptum fuisse, præter alios aperte tradit Strabo, lib. XIV.

τῷ πιητῷ ἡμέωται φίλῳ ἔδιδάσκαλος τῷ ἀπάντων· μετὰ τῷ πρὸς τὸν Φερεκύδῃ διεπρήθμωσε, καὶ πρὸς Ἀναξίμανδρον τὸν φυσικόν, καὶ πρὸς Θαλῶν εἰς Μίλητον.

12 * καὶ ὡς ἡρόδοτος πρὸς ἑκάστην αὐτῶν ἀνὰ μέρος ἔτῳς ὠμίλησεν, ὥστε πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν, καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ θαυμάζειν, καὶ ποιῶναι τῷ λόγων κοινωνόν. καὶ δὴ καὶ ὁ Θαλῆς ¹⁷ ἀσμφύως αὐτὸν προσήκατο, καὶ θαυμάσας τὴν πρὸς ἄλλους οὕτως ὡς ἄλλα γλῶσσά, ὅτι μίξων τε καὶ ὑπερεβελήκει ἢ τὴν προφορίαν ¹⁸ ἥδη δόξαν, μεταδίδας ὅσων ἡδυνάτο μαθημάτων, τὸ γῆρας τε τὸ αὐτῷ ἀπασιμένον, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀδένεια, προστρέψατο εἰς Αἴγυπτον διὰ πλῶσαι, καὶ τοῖς ἐν Μέμφιδι καὶ Διοσπόλει μάλιστα συμβαλεῖν ἰεροῦσι. ὡς γὰρ ἐκείνων ἔαυτὸν ἐφοδιάσκειν πῶτα, ¹⁹ διὰ δὲ σφὶς ὡς τοῖς πολλοῖς νομίζετο. καὶ μὲν ποσάτων γε προσημάτων, ἔτε φυσικῶς, ἔτε δὲ ἀσκήσεως ὁππότεν χηκέναι αὐτὸν ἔλεγεν, ὅσων τὸν Πυθαγόραν ²⁰ καθορᾶν. ὥστε ἐκ παντὸς

ri Poetæ hospes, amicus, & in omnibus præceptor fuisse dicebatur, ad Pherecydem, ad Anaximandrum Physicum, & denique Miletum ad Thaletem trajecit: cumque singulis horum alio atque alio tempore ita versatus est, ut omnes eum amarent, & ingenium ejus suspicerent, suæque participem philosophiæ redderent. In primis vero Thales, eo libenter in familiaritatem recepto, admiratus est, quod tanto intervallo post se alios juvenes relinqueret, famamque de se proditam præfentiâ suâ augeret; communicatifque quantum potuit disciplinis, & senectute corporis imbecillitate excusata, ut in Ægyptum navigaret, & maxime sacerdotibus Memphiticis & Diospolitanis se dederet, hortatus est. Nam se ipsum quoque ab illis ea collegisse præsidia, quæ opinionem singularis sapientiæ sibi perperissent: nec tamen se iis à natura & exercitatione dotibus fuisse præditum, quibus abundare Pythagoram cerneret. Ideoque ex omnibus ei se

¹⁷ Ἀσμίως] Sic reposui auctoritate MS. pro ἁσμίως.

¹⁸ Προφορίαν] Sic potius, quam προσημάτων, quod prior Edit. habet, scribendum esse, quis non videt? MS. Regius habet, προσημάτων, ἢ pro ei posito, quod librariis solenne est.

¹⁹ Διὰ δὲ σφὶς] MS. Regius habebat, διὰ σφὶς: pro quo διὰ σφὶς rescri-

bendum esse, sensus manifesto suadet. Arcerius, cum in codice MS. quo usus est, διὰ scriptum invenisset, ejus loco δὲ in sua Editione infeliciter reposuit.

²⁰ Καθορᾶν] Sic codex MS. At sensus & constructio potius requirunt, καθιέρων· quod etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat.

hoc latum jam præfagium denun-
tiare, quod sapientior reliquis
mortalibus diviniusque futurus
esset, si cum istis sacerdotibus vi-
tam ageret.

C A P. III.

PRæter alia igitur, plurimum
quoque sibi profuturam tem-
poris præcipue parsimoniam à
Thalete edoctus, & propterea
vini carnisque usu, omnique
ingurgitatione abdicatis, intra
tenuis facilesque digestu cibos
se continuit, & hinc somni
modicus, ac excitator, tum
animæ puritatem, tum corpo-
ri exactissimam & inflexam san-
nitatem comparavit; atque ita
Mileto Sidonem solvit: illam si-
bi majorem patriam esse persua-
sus, & inde facile in Ægyptum
transiturus. Ibi versatus cum
prophetis, qui Mochi, natu-
ræ interpretis, posterii erant,

* *Ἐπαγγελίαν*] Vox corrupta: pro qua
ἀρχαντία scribendum esse Arcerius recte,
ut puto, censet. Conjungitur enim cum
ὀλιγοπνίαν.

Μόχῳ] *Mochi* reddit eruditus inter-
pres. At Schefferus *Philos. Italic.* cap. v.
bene monuit, scribendum hic esse, *Μόχῳ*,
& designari a Jamblichio antiquissimum
illum philosophum Sidonium, cujus Stra-
bo & Sextus Empir. mentionem faciunt:
Verba Strabonis libro xvi. hæc sunt: Εἰ
δὲ διὰ Ποσειδωνίου περὶ αὐτοῦ, καὶ τὸ αὐτῶν
ἀντίμαθ' ὁ γὰρ πολλοὶ ἐστίν, ἀπὸ τοῦ Σιδωνίου
Μόχῳ, περὶ τῶν Τριγυλίων χρόνῳ γεγονότων.
Si vero Posidonio credendum est, antiquum de

ἐπηγγελίζετο, οἱ τοῖς δηλωμένοις
ἱεροῖσι συγγήμειοι, θεϊοτάτων αὐτῶν
ἐκ σφώπετον ὑπὲρ ἀπανταῖς ἑστέον
ἀνθρώπων.

K E Φ. γ'.

Ωφελήεις οὐκ ὄντα θάλασσαν 13
πᾶσι ἄλλα, καὶ χρόνῳ μά-
λιστε φείδεσθαι, καὶ χάριν τέττα οἰκο-
ποσία π, καὶ κρεωφαγία, καὶ ἐπὶ πρῶ-
τερον πολυφαγία ἀποταξάμενοι,
τῇ τῇ τῇ λεπίων ἐν εὐααδότην ἐδω-
δῇ συμμετρηθεῖς, καὶ τέττα ὀλι-
γοπνίαν, καὶ ἑπαγγελίαν, καὶ ψυχῆς
καθαρότητα κλησάμενος, ὑγίαιάν τε
ἀκέραιωσάν τε καὶ ἀπαρεγκλιτοὺς τῆ
σώματος, ἐξέπλιδον εἰς τὴν Σιδώνα,
φύσιν τε αὐτῆς πατρὶδα πεπισμύ-
ναι, καὶ καλῶς οἰόμενοι
ἐκείθεν αὐτῶν ῥάονα τὴν εἰς Αἴγυπτον
ἑστέον διδόναι. * Ἐνταῦθα δὲ 14
συμβαλὼν τοῖς τε * Μόχῳ ἔφ' ὅ-
τι οἰολόγῃ προφήταις ἀπογόνοις,

αιωνίῳ δόγματι Μωσὶς εἶπεν, ὁμοῖον Σιδωνί, qui
ante Troiani belli tempus vixit. Sextus Empir.
Διαφύκειται δὲ καὶ Ἐπίκουρος ἀπὸ τοῦ
ἑλίκου πικρίας: ἐμῇ δὲ χαρισίᾳ πᾶσι
ἡτοιμῶν δίδωμι, καὶ ὡς ἔλεγε τὸ Στωϊκὸς
Ποσειδώνιος, ἀπὸ Μόχῳ τῆς ἀπὸ τοῦ Φο-
νικίου ἡγεμενίας. Democritus & Epicurus
αιωνίῳ principia dixerunt: nisi hæc opinio po-
tenda sit antiquior, ὅτι, ut Stoicus dicebat Po-
sidonius, deducta a Μωσὶ quodam Phœnice.
Arcerius etiam quidem Μόχῳ, vel Μό-
σχῳ, legendum esse coniecerat, sed no-
mine illo Moysen designari haud sane ve-
rissimè statuebat.

καὶ τοῖς ἄλλοις, ἔ³ Φοινικῆς ἱερο-
φάνταις, καὶ πᾶσις τελεσθεῖς τελε-
ταῖς, ἐν τε Βύβλῳ ἔ⁴ Τύρῳ, καὶ ἄλλοις
πολλοῖς ὅ⁵ Συρίας μέρη ἐξ αἰρέσεως
ἱερουργήματα, καὶ ἔ⁶ θεοσδομι-
νίας ἕνεκα τὸ τοιῦτον ὑπομείνας,
ὡς ἂν τις ἀπὸ αὐτῶν ὑπολάβοι· πολὺ ᾗ
μᾶλλον ἔρωτι καὶ ὁρέξει θεωρίας καὶ
εὐλαβείας, ἵνα μή τι αὐτῷ τῷ ἀξιο-
μασθέντων ἀλλοτρίῳ, ἐν θεῶν δόξῃ
ρήτορις ἢ τελεταῖς ἱεροφάνταις
προμειθῶν τε, ὅ⁷ ἀποικία τρεῖς
πινὰ ἔ⁸ δόξαται τῷ ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν
πρὸ αὐτῶν ὑπάρχοντι, ὅ⁹ τὰς τε
ἐλπίσιν καλλιώνων καὶ θεοπείων καὶ
ἀκροφύων μεγέθει μνημάτων ἐν
τῇ Αἰγύπτῳ, ἁγασθεῖς, καὶ πᾶς
θάλλω τῷ διδασκάλῳ ὑποθήκας,
διεπερβαῖν ἀμελλήτῃ ὑπὸ πινῶν
Αἰγυπτίων περβύων, κατεμάτα
προσερμεινόντων τοῖς ὑπὸ Καρμελὸν
τῷ Φοινικῶν ὄρεϊ αἰγυπιοῖς· ἐνθα
ἡμάναντε καὶ πολλὰ ὁ Πυθαγόρας καὶ
τὸ ἱερὸν οἵπερ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐ-
τὸν, τὴν τε ὥραν αὐτῷ κερδήσει, καὶ
αἱ δόξαται, τὸ πολυτιμίαν προσ-
15 δάμενοι. * Ἐπὶ μὲν τοι κατὰ τὸν

& cum ceteris Phœniciz hiero-
phantis; cunctisque initiis Bybli
& Tyri, ac iis, quæ in multis Sy-
riz partibus singulari modo cele-
brantur, sacrorum cerimoniis ini-
tiatus est. Id quod non fecit su-
perstitione inductus, ut quis sim-
plicior suspicari posset: sed potius
ex amore contemplationis; veri-
tusque ne quid ipsum præteriret,
quod in Deorum arcanis sacris
mysteriisque sciri dignum, obser-
varetur. Cum autem jam antea
Phœnicum sacra ab Ægyptiis,
coloniz sobolisque instar, propa-
gata nosset, adeoque pulchriora
magisque divina & illibata in
Ægypto sibi initia promitteret,
Thaletis insuper præceptoris sui
monita suspiciens, confestim è
Phœnicia eo trajecit; portitorum
quorundam Ægyptiorum ope,
qui ad littus Carmelo Phœnicum
monti subiectum opportune ap-
pulerant: ubi nimirum Pythago-
ras sæpe in templo solus versaba-
tur. Eum nautæ lubentes rece-
perunt; ob formositatem ejus lu-
crum pretiumque ingens, si ve-
nundarent, sibi augurati. Cum au-

³ Φοινικῆς] Φοινικηῖς lege.

⁴ Ὀρέξει] Ex MS. hanc vocem revo-
cavimus, cujus loco antea male legeba-
tur ὀρέξει.

⁵ Φυλατῆματα] Imo, φυλατῆματα,
ut constitutio salva sit. Pendet enim a
præcedenti ἀξιομασθέντων. Ex mox, ὑπάρ-
χει rescipsi pro ὑπάρχοντες; non solum
sensu hoc exigente, sed etiam auctorita-
te codicis MS.

⁶ Ἀγασθεῖς] Sic Codex MS. pro voce
nihili ἁγασθεῖς, quæ in priore Ed. re-
peritur. At nec ἁγασθεῖς sentui loci hujus
convenit: pro quo proinde ἄγαν ἡδονῆς
lubens rescipsimus. Sic enim sensus erit
planus, Pythagoram nempe, valde le-
tum, secundum Thaletis magistri sui præ-
ceptum, in Ægyptum trajecisse.

⁷ Φοινικῶν] Φοινικηῶν scribendum
est.

tem inter navigandum animadverterent, quanta cum continentia gravitateque, pro vitæ, cui insueverat, conditione ageret; jam aliter erga ipsum animati, & in pueri modestia aliquid homine majus notantes, memoria repeteabant, quam ex insperato appellentibus apparuisset, cum à summo Carmeli vertice, quem præ aliis montibus sacrum vulgoque inaccessum noverant, lento gradu, & nunquam respiciens descenderet, nullo præcipitio, vel etiam invio saxo eum morante; quodque, cum ad scapham venisset, nihil aliud dixerit, quam, *in Ægyptum cursus est?* & annuentibus iplis navem con-

πλῆν ἐγκρατῶς αὐτῷ καὶ σεμνῶς, ἀκολούθως τε τῇ σωτηρίῳ ὁπτιη-
δός⁸ Διαζήτητος, ἀμεινον παρὶ
αὐτῷ Διατηγόντες, καὶ μετ' ὃν πῇ
κτ' ἀνθρωπίνῳ φύσιν ἐνιδόντες τῇ
τῷ παιδὸς εὐκρομία, ἀναμνησθέν-
τες, ὡς προσερχόμεσιν εὐθὺς αὐτοῖς
ᾠφθη καπνῶν¹⁰ ἀπ' ἄκρας Ἐ Καρ-
μήλας λόφου, (¹¹ ἱερῶτατον ἢ τῶν
ἄλλων ὄρων ἡπίσαντο αὐτῷ, καὶ τοῖς
πολλοῖς ἄβασον) χολαίως τε καὶ
ἀνεπιρεπῆ βαίνων, ἔτε κρημνώ-
δας πνὶς, ἔτε¹² δυσβάτης πύ-
τρας ἐνισχυμένης, καὶ ὁπτιῶς τῷ
σκάφῃ, μένον τε ὁπιφθεγξά-
μεν, εἰς Αἴγυπτον ὁ δρόμος;
καταναλίσκωντων αὐτῶν ἐνέβη, καὶ

⁸ Διαζήτητος] Nisi vox mendo laborat, subintelligendum est *ἰαυτῶν*, idque vertendum, *cum se componeret*. Alias etiam non inepte legere possis, *διαζήτητος*: quam lectionem Obrechtus ob oculos habuisse videtur.

⁹ Ἀναμνησθέντες] Ne oratio sit ἀνακρίβης, scribendum est *ἀνεμνησθησώ*. Nullum enim aliud deinceps sequitur verbum, ad quod participia illa præcedentia, *Διατηγόντες*, & *ἐνιδόντες*, referri possint.

¹⁰ Ἀπ' ἄκρας Ἐ Καρμήλας λόφου] Hoc loco Jamblichi Carmelitæ quidam abutuntur, ad persuadendum aliis, Pythagoram etiam fuisse Carmelitam. Ajunt enim, ordinem suum ab ipso Elia, qui Pythagora utique antiquior fuit, institutum, à monachis, sive eremitis in monte Carmelo degentibus, continua successione per plura secula propagatum fuisse: cumque ordo iste sanctitatis fama celebris fuerit, Pythagoram ad montem

Carmelum accessisse, ut sacris ejus initiaretur. Sane, Philippus Tessiere Carmelita, anno 1612. Biteris in provinciali ordinis sui conventu, coram urbis ejusdem Episcopo, non dubitavit inter alias *Historia Carmelitana Theologicæ propugnanda Theses* etiam hanc proponere, *Valde esse probabile, Pythagoram Philosophum etiam fuisse Carmelitam, sicque discipulos suos instituisse, ut victu, conversatione, & vestitu discipulos Elie omnino reserrent*. Sed hanc sententiam nullo rationis nixam fundamento merito refellit Papebrochius in *Responsione ad R. P. Sebastianum a S. Paulo*, Part. II. Artic. xvi. ubi prolixè de hoc argumento agitur.

¹¹ Ἱερῶτατον ἢ τῶν ἄλλων ὄρων ἡπίσαντο αὐτῷ] Sic recte MS. Paris. In Editione vero Arcerii corrupte legitur, *ἱερῶ ἢ τῶν ἄλλων ὄρων ἀπίσαντο*.

¹² Δυσβάτης] Pessime antea legebatur *εὐοράτης*: pro quo *δυσβάτης* auctoritate codicis MS. reposui.

σιωπῇ ἐκάθισεν, ἔνθα μάλιστα
 οὐκ ἐμελλεν αὐτοῖς ἐμπόδιον εἶ-
 ναι ναυτιλλομένοις παρ' ὅλον τὸν
 16 πλῆν. * Ἐφ' ἐνὸς τε καὶ τῶ αὐτῷ
 χρόματι διέμεινε δύο νύκτας καὶ
 τρεῖς ἡμέρας, μήτε τροφῆς μήτε
 ποτῶ μεταχῶν, μήτε ὕπνου, ὅτι
 εἰ μὴ λαθῶν ἅπαντας, ὥς εἶχεν
 ἐν τῇ ἐδρασίᾳ καὶ ἀσπιδίῳ ὀπι-
 μονῇ, κατέδαρτε βραχύ. ¹³ καὶ
 ταῦτα διηγεῖς ἔς σευρεμὸν ὡς
 προσδοκίαν, εὐφυνεῖς τε συμ-
 βάντων αὐτοῖς τῶ πλῆ, ὡσάν
 τινος παρσία θεοῦ, πάντα σω-
 πτήνεις τὰ παιάδε, καὶ ὀπισθοπο-
 ζόμενοι δαίμονα θεῖον, ὡς ἀληθῶς
 ἐπίσθησαν, ὡς αὐτοῖς ἀπὸ Συ-
 ρίας εἰς Αἴγυπτον μετέναι, καὶ τὸν
 τε πρόσλοιπον εὐφημότατον πλῆ
 διεξήγουν, καὶ σεμνοτέρους, εἴπερ
 εἰώθεισαν, ὀνόμασι π' ἐπράγμα-
 σιν ἐξεῖσαντο πρὸς τὴ ἀλλήλους καὶ
 πρὸς αὐτὸν, μέγροι τῆς εὐτυχισ-
 τῆς συμβάσεως αὐτοῖς ἔκκυμάντες
 παρόντες ¹⁴ εἰς τὴν Αἴγυπτιον ἦσαν τῶ
 17 σκάφους προσοχῆς. * Ἐνθα δὲ ἐκ-
 βαίνοντες ¹⁵ ὑπερέσσωτες σεβαστικῶς
 ἅπαντες, καὶ διὰ δεξάμενοι, ἐκά-

scenderit, tacitusque toto navi-
 gationis tempore confederit, ubi
 ministeriis nautarum nihil impe-
 dimentum erat allaturus. Perman-
 sit autem in eodem habitu duas
 noctes triduumque integrum, non
 cibum, non potum, non somnum
 capiens; nisi forte cunctis non
 advertentibus, uti erat in sede
 sua constanter compositus im-
 motusque, paulisper dormitavit.
 Adhæc, cum præter expecta-
 tionem continuo nec interrupto
 tractu rectus ipsis cursus esset,
 quasi Deus aliquis præsens in-
 tervenisset; hæc omnia inter se
 nautæ comparantes concluderunt,
 Dæmonem vere divinum secum
 in Ægyptum è Syria transire:
 unde male ominatis verbis absti-
 nentes, quod reliquum fuit na-
 vigationis absolverunt, & sermo-
 ne factisque usi sunt tum inter
 se, tum erga ipsum, honestiori-
 bus quam solebant, donec felici-
 ter, per summam maris tranquil-
 litatem, ad littora Ægypti na-
 vem applicuerunt. Ibi vero exscen-
 dentem alternis exceptum mani-
 bus honorifice navi extulerunt,

¹¹ Καὶ ταῦτα] Puto excidisse μῦ: ut
 legendum sit, καὶ μῦ ταῦτα. Sic enim
 sensus omnino erit planus.

¹⁴ Παρόντες] Hæc vox videtur loco suo
 mota esse, & ponenda post συμβάσεως αὐ-
 τοῖς: ut totus hic locus sic legatur, μέγροι
 & εὐτυχιστῆς συμβάσεως αὐτοῖς παρόντες,
 καὶ ἐκκυμάντες εἰς τὴν Αἴγυπτον &c. Nisi

enim sic statuas, vox παρόντες omnino
 erit supervacanea, nec locum hic habere
 poterit.

¹⁵ Ὑπερέσσωτες] Sic MS. cujus loco
 antea minus recte legebatur, ὑποίσσωτες.
 Ὑπερέσσωτες autem veram esse lectionem,
 vel ex iis patet, quæ paulo post sequun-
 tur, τὴν τῶ ναυτῶν ὑπέρσσω, &c.

& postquam illum in purissima arena collocassent, tumultuariam coram eo aram congefserunt, eaque fructibus arboreis pro praesenti copia cumulata, & mercis, quam vebant, primitiis appositis, inde profecti, eum, quem antea destinaverant, portum petiverunt. Ille vero tam longo jejuniio imbecillior, nec inter trajiciendum, nec cum a nautis per manus in terram transportaretur, nausea correptus est; sed nec post eorum discessum se diutius a fructibus abstinuit, quin fumeret quod alendis viribus esset. Inde ad vicina habitacula incolumis pervenit; habitu oris tranquillo modestoque semper sibi similis.

CAP. IV.

Interea dum obeundis templis omnibus maximum studium

¹⁶ Ἐπικινήσαντες] Est vox Lexicis ignota, & mihi merito suspecta: pro qua proinde nullus dubitem rescribere, ἐπινησαντες, i. e., cum accumulassent; ab ἐπιπνῶ, vel ἐπιπνῶ, quae est vox nota, & ab optimis quibusque Scriptoribus, tum in prosa, quam ligata oratione, usurpata. Vide Suidam. v. Ἐπιπνῶσαντες.

¹⁷ τῶν ναυτῶν] Sic recte MS. At prior Editio, τῶν αὐτῶν: nullo omnino sensu.

¹⁸ Ἡναυτιώθη] Prior Editio male ἡ ναυτιώθη: in cujus locum veram lectionem ex MS. reposui. Sensus enim est, Pythagoram, quod propter longam incediam

ἦσαν ἐπὶ καθαρότητις αἵμα, καὶ αὐτοὶ ἐπὶ πνα βωμὸν περὶ αὐτῶν πλάσαντες, ¹⁶ Ἐπικινήσαντες τε ὅσων εἶχον ἀκροδρύων, καὶ οἷον ἀπερχάς πνας καταπληθύνοντες φέρου, μεθώρυσαν τὸ σκάφος, ἐκπαρὸς καὶ προέειπε αὐτοῖς ἐπὶ πλῆθους. ὁ δὲ διὰ πρῆνθι ἀσπίαν ἀπὸ νῆας τὸ σῶμα ἔχων, ὅτι περὶ τὸν ἀποβασμὸν ἐπὶ τῶν ναυτῶν ὑπὲρ οὖσαν ἐκχεραγωγίαν ¹⁸ ἡναυτιώθη ππ. ἔπ' ἀπικλασμάτων, ἀπὸ πλῆθους ἐπὶ πολὺ τῶν ἀκροδρύων. ἀλλὰ ἐφαίμαλυντο καὶ σίμως αὐτῶν, καὶ ὑπερδύναντες διώσμεν, εἰς πᾶς ἐγγὺς ¹⁹ δίστασε αὐτοῖς, τὸ αὐτὸ ἡδὺ ὡς πικρὴ ἀπὸ πρᾶχον ἐπὶ πικρὴς ἀφαιλάττων.

Κ Ε Θ. δ.

Ε' κεῖν τε οἷς πᾶντο ἐφείκων ¹⁸ ἰσὺς μὲν πλάσας αὐτοῖς ἐ

corpore esset infirmo & imbecilli, non repugnasse nautis, qui ipsum, ad calcasum ex navi scilicet reddendum, manibus suis levatum in terram exponere volebant. Hoc cum omnino clarum sit, miror eruditorum Obrechrum in versione sua, alioqui accuratissima, priorem lectionem ναυτιώθη, quae procul omni dubio corrupta est, pro altera illa amplexum esse. Vertit enim, *navis corripuitur est*. Sed quis mortalium ab erroribus prorsus immunis est?

¹⁹ Δίστασε] Immo, διενήθη, i. e. *inculcavit* peruenit. Vel subintelligendum est, *navem*.

ἀρετῆς ἐξετάσεις, θαυμαζόμενος
 τε ἑστρόφιον ὕπὸ τῇ συγχρομέ-
 ρων ἱερέων καὶ πεσοφῶν, καὶ ὁμο-
 δασκόμενος ὁπτιμελέσσει πρὸ ἐκ-
 τῆς, καὶ ὡς ἀλλότῳ ἔτε ἀκρίβειαν τῇ
 κατ' ἐαυτὸν ἐπαινεμένων, ἔτε ἀν-
 δρα τῇ ὁπτιμελέσει γνωρίζομένων,
 ἔτε τελευτῇ τῇ ὁπωσδήποτε πτωμέ-
 ρων, ἔτε τὸν ἀνέστην, εἰς ὃν
 ἀφικόμενον ἤδη πρὸς περὶ ἑτέρων
 εὐρύσσειν. ὅθεν πρὸς ἀπαντας ὁδοῦ
 ἱερέας ἀπεδήμησεν, ὡφελόμενον
 παρ' ἐκάστου, ὅσα ἦν σφόδρα ἐκαστον.
 19 * Δύο δὲ ἔτι ἐκείνῃ τῇ τὴν Αἴ-
 γυπτον ἐκ τοῖς ἀδύτοις διεπίλυσεν
 ἀστρονομῶν, καὶ γεωμετρῶν, καὶ μου-
 σικῶν, ὅσα ἐκ ὁπτιμελέσεως, καὶ ὡς
 ἔτυχεν, πᾶσι θεῶν τελευτῆς, εἰς ὃν
 τῶν ἑκαμύσων αἰχμαλωπιῶν
 εἰς Βαβυλῶνα ἀνήχθη, κατὰ τοῖς
 Μάγοις ἄσμενοις συνδιατρέψας,
 καὶ ἐκπαιδευθεὶς πρὸς αὐτοῖς
 σεμνὰ, καὶ θεῶν θρησκείαν ἐντε-
 λεύων ἐκμαθὼν, ἀρετῶν τε καὶ
 μουσικῆς καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἐπ'
 ἄκρον ἐλθὼν παρ' αὐτοῖς, ἄλλα τε
 δωδεκά συνδιατρέψας ἔτη, εἰς Σά-
 μον ὑπερέβη, πρὸς ἑκτὸν περὶ καὶ
 πεντηκστὸν ἔτος ἤδη γεγονώς.

examenque accuratum impendit,
 prophetas & sacerdotes, quibus
 usus est, in sui amorem admi-
 rationemque excitavit, & singulis
 exacte perceptis non prætermisit
 nosse etiam quidquid sua ætate
 celebre foret, sive viri essent sa-
 pientia nobiles, sive initia quo-
 modocunque culta: nec loca in-
 visere abnucebat, in quibus se in-
 venturum aliquid amplius puta-
 verat. Quæ de causa ad omnes
 profectus est sacerdotes; apud
 quemque horum cum fructu eru-
 ditus, in ea, quam quisque tra-
 debat, disciplina. Ita viginti duo
 anni in Ægypto absumpti; dum
 in adytis templorum Astrono-
 miam, Geometriam, & omnium
 deorum initia, non per transen-
 nam, aut perfunctorie addidit:
 donec à Cambyfis milite inter
 captivos Babylonem abduceretur;
 ubi cum Magis lubentibus ipse
 lubens versatus, illorum studia re-
 ligionemque perfecte imbibit, &
 numerorum musicæque artis &
 aliarum disciplinarum fastigium
 affecutus, post annos duodecim
 Samum rediit, jam circiter sexa-
 ginta annos natus.

* Δύο δὲ καὶ ἑξ.] Locum hunc ad exa-
 men revocat, & cum chronologicis ra-
 tionibus minus bene convenire ostendit
 Illustris Bentleius in Dissert. de Phalar.
 Epist. pag. 69. quem ut Lector adeat sua-
 deo.

* Ἀσμένοις] Malim, ἄσμενον, i. e.
 libens. Vel dicendum est, post ἀσμένοις
 excidisse ἄσμενον, ut legatur, τοῖς μάγοις
 ἀσμένοις ἄσμενος συνδιατρέψας, &c. quam
 lectionem ob oculos habuit eruditus in-
 terpres.

CAP. V.

Κ Ε Φ. Ε΄.

IBi à quibusdam senioribus agnitus, non minus quam antea in admiratione fuit. Videbatur enim à peregrinatione plus pulchritudinis & sapientiæ, majoraque divinitatis argumenta domum reportasse. Ideoque patria publice illum invitavit, ut omnibus participatione inventorum suorum prodesse vellet. Nec renuebat ille: sed viam docendi per symbola ingredi cœpit, eodem modo quo ipse in Ægypto doctus erat: quamvis Samii hanc docendi rationem minus amplecterentur, neque satis prompte, ut par erat, ejus lateri adhærescerent. Utut igitur nemo docenti accederet, nemo sincere satageret proficere in disciplinis, quibus omni modo inter Græcos domicilium statuere annitebatur, non tamen Samum, eo quod patria sibi esset, contemnere, curamque ejus abjicere sustinuit; quin civibus suis, vel invitis aliquem pulcherrimarum artium gultum daret. Quare technam hujusmodi methodum-

¹ Καθ' ἡ ἐπιειδίῃ] Prior Edit. male, κατ' ἐπιειδίῃ: pro quo Rittershusius in notis ad Malchum de Vit. Pyth. & Schefferus de Philos. Ital. pag. 25. emendant, καθ' ὅν respicientes scilicet ad præcedens τρέπον. Sed nos repræsentavimus hic lectionem codicis MS. quæ utique recte se habet.

² Προστίχοντο.] Antea minus recte, αὐτίχοντο. Desider. Heraldus Animad-

ΑΝαγνωροῦσθαι δὲ ὑπὸ πινῶν 20
πρὸς οὐτέρων, καὶ σὺν ἑλαττον
ἢ πρὸς οὐτὴν θωρακιστοῖς, καλλίων
τε γὰρ καὶ σφώτερ. καὶ θεοπρε-
πέστερ. αὐτοῖς ἐφάνη, ὡς ἀκα-
λῆσθαι αὐτὸν δημοσίᾳ τῆς πατρί-
δος ὡφελῆν ἅπαντας, καὶ με-
ταδιδόναι τῶν ἐνθυμιῶν, σὺν ἀν-
πτέων, τὸν τῆς διδασκαλίας
τρέπον συμβολικῶς ποιῆν ἐπιχείρη-
σιν, καὶ πάντῃ ὅμοιον τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ
διδάγμασι, καὶ ἂ ἐπιμαρτυρήσῃ,
εἰ καὶ μὴ σφόδρα προσέεντο τὸν
τοιούτον τρέπον οἱ Σάμιοι, μὴδε
ἀρμονίως, καὶ ὡς ἐχρῆν, προσε-
φύσαν αὐτῷ. * Μηδενὸς ἂν αὐτῷ 21
προσέχοντο. ², μὴδε γνησίως
ὀρεγομένης τῆς μαθημάτων, ³ ἀ τοῖς
Ἑλλήσιν ἐνοικίζαν παντὶ τρόπῳ
ἐπειροῦν, μὴ περὶ φρονῶν, μὴδε
ὀλιγωρῶν τῆς Σάμης, διὰ τὸ πατρί-
δα εἶναι, γόσσαι μὲν πάντως ἐβέ-
λετο τῆς τῆς μαθημάτων καλλονῆς
οὐτὸν πατριώτας, εἰ ἔ μὴ ἐκόντας.
ἀλλ' ⁴ ἐν Ὀπινῶν καὶ μεθ' ὧν ὡς

vers. in Jambl. cap. III. legendum potius suadet, αὐτίχοντο. quod non displicet.

¹ Α τοῖς Ἑλλήσιν ἐνοικ.] Sic locum hunc ante mutilum ex codice MS. supplevimus. In priore enim Edit. legitur, τῶν μαθημάτων αὐτῷ ἐνοικίζαν: nullo omnino sensu.

⁴ Ἀλλ' εἰ.] Particula hæc connexionis loco huic non quadrat, sed potius πρὶν.

πρήσας εὐφυῶς πᾶς ἡ εὐκινήτως
 ἐν τῇ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα τῶν
 φιλογυμναστῶν μὲν καὶ σωμα-
 σκέντων, πεινῶν δὲ ἄλλως καὶ
 δόπορτέρων, λογιζάμενος π ὅτι
 εὐπειθὴ ἔξῃ, εἰ πᾶσι πηιδεῖα ἐκ-
 πλεῖ πῖς αὐτῷ ἀμερμένῃ παρὲ-
 χοι, προσκαλεσάμενος μετὰ τὸ
 λυτρὸν τὴν νεανίαν, ἐπηγγείλατο
 αὐτῇ αὐτῷ ἐφόδια εἰς τὴν τὴν σω-
 μασκίας ὑποτροφίῳ καὶ ὑπὸ μέ-
 λειαν διηγεκῶς παρέξεν, ὅτι ἀφ-
 δέξατο αὐτὴ καταβραχὺ π καὶ
 δόπονως, ἐνδελεχῶς π, ὥστε μὴ
 ἀθρόως φορτωθῆναι, μαθήματα
 πᾶσι, ἃ ὡς ἀνὰ βαρβάρων μὲν ἐξέ-
 μαθεν αὐτὸς νέος ὢν, ἀπολείπει
 δὲ αὐτὸν ταῦτα ἤδη ἀφ' ὅτου γήρας
 22 ἡ τὴν τέττα ἀμνημοσύνην. * ὅτι π-
 ρομῶς δὲ ἔνεανίαν, καὶ τῇ τῶν
 ὑπὸ πηιδεῖαν ἐλπίδι ὑπομείναι, ὅτι
 τὴν δὲ ἀρεθμῶν μάθησιν ἡ γεω-
 μετρίας ἐναγῆν αὐτὸν ἐπειράτ, ὅτι
 ἐπ' ἡ ἀμβακὸς πῶς ἐκάστῃ δόπο-
 δέξῃς ποιήμενος καὶ διδάσκων,
 παντὸς χήματ, ὅτι ἐστὶ δὲ ἀφ'

ρῶν, vel οὐκ. Deinde, quæ sequuntur,
 commodius sic legerentur, ἱπποῖα ἔμι-
 δόφ πῶς ἡ χήματ. ὡς πηιδεῖας. Vi-
 de, Lector, & attende.

† Εἰ διαδίδασκε] Sic MS. At Editio
 Arcerii corrupte, ἐν διαδίδασκε. Deinde
 pro αὐτῇ, quoditidem Edit. Arcerii ha-
 bet, rescripti, αὐτῇ, sensu manifeste eam
 lectionem flagitante. Sic paulo post recte,
 διὰ χήματ, ὅτι τὰ χήματ.

• Τὴν δὲ ἀρεθμ. μάθ. καὶ γεωμ. ἐνα-

que commentus est. Vidit nempe
 juvenem quandam palæstræ cor-
 porisque exercitiis deditum, sed
 pauperem & cum re angusta do-
 mi colluctantem, in gymnasio apte
 facileque pila ludere. Hunc sibi
 dicto audientem fore reputabat,
 si ei de paupertate securo, vitæ
 necessaria abunde suppeditaret:
 statim itaque à balneo ad se vocat
 hominem, eique promittit alimon-
 niam, ad corpus exercendum cu-
 randumque sustenturam se submi-
 nistraturum, dummodo acci-
 pere voluerit à se paulatim labore
 facili, & ea tenuis ne obruatur
 continuato, quasdam disciplinas;
 quas se adhuc juvenem à Barbaris
 hausisse, jam vero sibi seni per
 oblivionem excidere, ajebat. Ju-
 venis spe subsidiorum allectus, o-
 peram promittit. Primo itaque
 illum in Arithmetica & Geo-
 metriam introduxit, demonstra-
 tionibus in abaco propositis, &
 pro singulis figuris, quas delineaverat,
 juveni mercedem laboris

μή] Hæc utique sana esse non pos-
 sunt. Quis enim sic Græce loquatur?
 Quare puto Jamblichum scripsisse, εἰς τὴν
 δὲ ἀρεθμ. μάθησιν ἡ γεωμετρίας ἐναγῆν
 αὐτὸν ἐπειράτο.

† Ἀμβακός] Pro ἄβακος. Et sic paulo
 post, ἀμβακὸς pro ἄβακῳ.

• Διὰ χήματ] Διὰ χήματ, no-
 taverat vir doctus ad marginem codicis
 Spanhemiani; quod probro.

tres obolos dedit; idque per tempus satis longum continuatum est, intenta cura studioque, nec non cum bono ordine & ad contemplandum manuductione: ita ut juvenis tres obolos ferret, simul ac figuram Geometricam apprehendisset. Deinde cum vir sapiens observaret, quod disciplinarum elegantia & dulcedo ac connexio animo juvenis concinno ordine viaque deducti jam se altius insinuassent, nec in curriculo discendi substitutum, aut manum de tabula retracturum illum sciret, etiamsi extrema pateretur; paupertatem causatus, se amplius quos daret obolos habere negavit. Quo audito juvenis, Ego vero, inquit, etiam sine istis discere potero quod doces. Respondit autem Pythagoras, neque sibi ipsi jam suppetere, unde vivat: cum igitur de quotidie necessariis

γρόματ⁹, μισθὸν ἔ' ἀντίπ-
νον¹⁰ παρῆχε τῷ νεανία τρωόβο-
λον. καὶ τῷ μέλει πολλὰ χροῖν
διεπίλεσε ποιῶν, φιλοπρόσταται μὲν
καὶ παρδαίως, τάξῃ π βελτίστη
ἐμβιστάζων εἰς τὴν θεωρίαν, καθ'
ἐκάστου δὲ γρόματ⁹ ὠφέλησιν
τρωόβολον ὀφειδόμενος. * Ἐπεὶ ὅ 23
νεανίας οὐδ' ὅτι ἐμμελεῖ ἀγρόδωμος,
τῆς ὀκρεπείας ἤδη ἀντιλαμβάνε-
ται, καὶ τ' ἡδονῆς καὶ τ' ἀπολαύσεως
τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι, σπουδῶν τὸ
γενόμενον ὁ σοφός, καὶ ὅτι οὐκ ἂν
ἐκὼν ἔπι δόξασι καὶ ἐπὶ δόξῃ τοῦ
μαθήσεως, 11 ἔδ' οἱ πάντα πάροι,
πενίαν ὑποπιμήσεται καὶ δόξαν τ'
τρωόβολων. * Ἐκείνους ὅ εἰπόντ⁹, 24
ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῶν οἷος τ' εἰμι
μανθάνειν, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ σφ
τὰ μαθήματα, ἐπήνεγκεν, Ἀλλ'
ἔδ' αὐτὸς τὰ πρὸς τροφὴν ὀφει-
τῆς εἶχα ἔπι ἔδ' εἰς ἐμαυτὸν.

⁹ Ἀντίπνον] Id est, quod pro labore datur. Sed est vox insolens. Vir doctus ad marginem codicis Spanhem. descripserat, ἀντίπνον.

¹⁰ Παρῆχε τῷ νεανία τρωόβολον] Ad hunc locum Jamblichi respexit Eustathius ad Il. N. pag. 951. Ed. Rom. ubi ait: Οἷδωμεν ὅτι τ' Ἰαμβλίχου, καὶ ὅτι δὲ Πυθαγόρου εἰληπται ἔσται, ὅς μαθητῇ διδίδαι μὲν, ἐκνηρᾶν δὲ εἰς μάθησιν, καθ' ἑαυτοῦ μαθηματικῇ γρόμα τρωόβολον εἰδίδαι, ἐξω-νέμενος ὅταν τῷ τὸ παιδνευόμενον μάθησιν.

11 Οὐδ' οἱ πάντα πάροι, πιν.] Desiderius Heraldis in Animadvers. in Jambl. cap. 3. locum hunc, qui in priore Edit. mala interpunctione laborat, & ab Ar-

cerio interprete pessime acceptus erat, recte exposuit & distinxit. Nimirum, Arcerius sic legendum & distinguendum censebat, ἔδ' οἱ πάντα πάροι, πιν, ὑποπιμήσεται καὶ ἀπολαύσει. quod verit, est vel optinet paupertatem foret subitum, bonotavit indigentiam ejus etiam triobolis. Poterat sic quicquam dici a mente Jamblichi alienius? Sed talia sexcenta sunt in versione Arcerii. Ὑποπιμήσεται hic est, ἀπολαύσει, causari, praeferere: quod notandum, quia Lexica vulgata nullum ejus significationis exemplum afferunt. Opportune Hesychius, Ὑποπιμήσεται, ἀπολαύσει quem locum adduxit etiam Heraldus.

¹² δεινὸν ἔν αὐτῷ ἀναγκάσειν εἰς περισμὸν
 τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκάσιον, καὶ
 τῆς ἐφημέρας τροφῆς, ἢ καλῶς
 ἔχεν ¹³ ἀμβρακι καὶ ἀνομήσις
¹⁴ ματαιοπνήμασιν ἰαυτὸν ἀντιπε-
 ρισσάμενος. ὥστε τὴν νιανίαν δυσπε-
 πτάτως ἔσθ' σφαιρεῖν τὴν θεωρίαν
 ἔχοντα, καὶ ταῦτ' εἰπὶν. Εἰ γὰρ σὺ
 λοιπὸν περιῶ, καὶ ἀντιπελαρῆσω
 τρέποντινά. κατὰ γὰρ ἕκαστον χῆ-
 μα τρεῖς ὅλους κ' αὐτὸς σοὶ ἀντιπα-
 25 ρέξω. * καὶ τὸ δὸτ' τὰδε ἔσθ' ἰα-
 λῶ ὑπὸ τῷ μαθημάτων, ὥστε μό-
 νῳ Σαμίων ¹⁵ συναπῆρε Πυθα-
 γόρα, ὁμώνυμῳ ὢν αὐτῷ, Εἰρα-
 πκλῆς δὲ υἱός. τέττις δὲ καὶ τὰ
 ἀλκιπικὰ συγγράμματα φέρεται).
¹⁶ καὶ ἡ ἀντιῖσθ' αὐτῷ πῶς τὸν ἀθλη-
 τῆς κρεῖττος τροφῆς ἀξιώσεως, ἢ
 καλῶς εἰς Πυθαγόραν ¹⁷ τὴν Μνη-
 μάρχου τέτων ἀναφερομένων. λέ-
 γεται δὲ περὶ τὸ αὐτὸν χρόνον θω-
 μασιλῶν αὐτὸν περὶ τὸν Δῆλον,
 προσελθόντα αὐτὸν πρὸς τὸν ἀναί-
 μακτον λεγόμενον, ¹⁸ καὶ τῷ Γενίτορῳ Ἀπόλλωνι βωμόν, καὶ τῷ
 τὸν θεράποντα ὅτιν εἰς ἅπαντα τὰ μαντικὰ παρέβαλε. καὶ ἐν Κρήτῃ

victuque diurno laborandum sit,
 imtempestivum videri, abaco in-
 cumbere, animumque sterili & va-
 no opere distrahere. Tum deni-
 que juvenis ægre ferens se à con-
 tinuandis disciplinis avelli, Ego,
 inquit, in posterum alimenta tibi
 suppeditabo, & ciconias imitatus,
 te mutuo sustentabo; nam in sin-
 gula schemata tres obolos vicif-
 sim tibi dabo: tantoque exinde
 disciplinarum amore captus est;
 ut solus inter Samios cum Pytha-
 gora è patria discederet, ipsi co-
 gnominis, filius autem Eratoclis.
 Hujus sunt libri de re Athletica:
 idemque ordinavit, ut Athletæ pro
 caricis carnibus vescerentur; quæ
 non recte Pythagoræ Mnesarchi
 filio tribuuntur. Eodem tempore
 & Delus admirabatur Pythagoram;
 cum ille scilicet ad aram incruen-
 tam Apollinis Genitoris accede-
 ret, eamque coleret. Hinc pro-
 fectus est ad omnia oracula. In
 Creta quoque & Lacedæmone le-

¹² Δεινὸν ἔν] Sic MS. At prior Edit.
 male, δι' ἑνὸς quod Arcerio fraudi fuit.

¹³ Ἀμβρακι] Pro ἄμβρακι ut paulo su-
 perius, ἀμβρακι pro ἄμβρακι.

¹⁴ Ματαιοπνήμασιν] Antea male, μα-
 ταιοπνήμασιν.

¹⁵ Συναπῆρε] Sic recte legendum mo-
 nuit Cl. Dodwellus in Exercit. de Py-
 thag. vitæ, pag. 145. Prior enim Edit.
 male habet, συναπῆρε.

¹⁶ Καὶ ἡ ἀντιῖσθ' αὐτῷ] Vide Mena-

gium ad Laërtium in Pythag. Num. 12.
 qui loca auctorum huc spectantia colle-
 git.

¹⁷ Τὸν Μνημάρχου] Μνημάρχου scriben-
 dum esse etiam supra monuimus.

¹⁸ Καὶ τῷ Γενίτορῳ] Καὶ τῷ Γενίτο-
 ρῳ rectius legas: ut monuit etiam Me-
 nag. ad Laërt. viii. 13. Cæterum, con-
 ferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 35.

gislatorum cognoscendorum cupidus moratus, illisque auditis, domum redux ad prætermissa investiganda se contulit. Et primo quidem scholam condidit, etiamnum Pythagoræ H E M I C Y C L I U M dictam, in qua Samii de Republica consilia ineunt; rati, eo potissimum loco de rebus bonis, justis, utilibusque agendum esse, quem constituerat communis omnium patronus. Præterea extra urbem suæ philosophiæ antrum quoddam paraverat, ubi maximam noctis dieique partem degebat, & profutura in disciplinis meditatus, Minoi Jovis filio paria mente conceperat. Et eos quidem, qui postea ejus dogmatibus usi sunt, in tantum superavit, quod illi contemplationibus exigui momenti se plurimum jactitarint: Pythagoras vero omnem rerum cœlestium cognitionem absolvit; orbemque hujus scientiæ demonstrationibus Arithmeticis & Geometricis complexus est. Nec minus admirationis

Αριθμητικαῖς καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς διέλασεν. * Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ 28

δὲ καὶ ἐν Σπάρτῃ τὸ νόμον ἑνεκα
διέτριψε· καὶ τῶν πάντων ἀ-
κροατῆς πρὸ μαθητῆς γινόμενος,
εἰς οἶκον ἐπαυελθὼν, ὥρμησεν ὅτι τῷ
ὡφελειμμένων ζητησιν. * Καὶ 26
πρῶτον μὲν διὰ τὴν ἐν τῇ πόλει
καταποδάσκει, ¹⁹ Πυθαγόρας ἐπὶ
καὶ νῦν καλεῖσθαι ἡμικύκλιον, ἐν
ὧ νῦν Σάμιοι πρὸ τῶν κρινῶν βα-
λόντες, νομίζοντες πρὸ τῶν καλῶν
καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν συμφερόντων
ἐν τῷ τῷ πᾶσι ποιῶντι τὸ ζη-
τησιν, ²⁰ ἐν ᾧ καταποδάσκει ὁ πάντων
ποιησάμενος τὸ ὅπριον. * Ἐξω 27
πρὸ τῶν πόλεως οἰκοῦντ' αὐτῶν φιλο-
σοφίας ἀντρον ποιῶντι, ἐν
τῷ πᾶσι πολλὰ τὸ νυκτὸς καὶ τὴν ἡμέ-
ρας διέτριβε, καὶ τὸ ζητησιν ἐποιεῖτο
τὸ ἐν τοῖς μαθήμασι χρησίμων, πᾶν
αὐτὸν τρέπον Μίνω τῷ τῷ Διὸς υἱῷ
ἀθανάτῃ. καὶ πᾶσιν διηγέει
ὑπερὸν τῶν τοῖς ἑκείνους μαθήμασι
χρησάμενων, ὥστε ἑκείνοι μὲν ὅτι
μικροῖς θεωρήμασι μέγιστον ἐφρόνη-
σαν· Πυθαγόρας δὲ συνετέλεσε πᾶν
πρὸ τῶν ἑρμηνείων ὅτι τῶν, ²¹ καὶ
ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτῆς ὅλας ταῖς

¹⁹ Πυθαγόρας ἐπὶ καὶ νῦν καλεῖσθαι ἡμ.]
Sic recte codex MS. itemque Porphyrius,
Num. 9. Ante vero corruptissime hic le-
gebatur, Πυθαγόρας καλεῖσθαι ἡμ. καὶ νῦν
ἡμικύκλιον.

²⁰ Ἐν ᾧ κατεσιεύσκει] Si me audias,
leges, ὃν κατεσιεύσκει, i. e. quem (lo-
cum, nempe) σπουδαίει, vel, condidit.

²¹ Καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν.] Corrupta hic
quædam & transposita, quæ sic emenda-
re & in ordinem redigere poteris, καὶ αὐ-
τῶν ὅλην ταῖς ἀποδείξεσιν ἀριθμητικαῖς,
&c. Id est, Et totam eam (nempe, scien-
tiam rerum cœlestium) demonstrationibus
Arithmeticis & Geometricis emensus est. Sic
clara omnia.

22 Ἀλλ' ἔτι ὕστερον ὑπ' αὐτῷ προχθέντων ἐπὶ μᾶλλον αὐτὸν θαυμασιόν. ἤδη γὰρ μεγάλῳ ᾤτιδον ἔφειλοσοφίας ἐχέσας, καὶ τῆς Ἑλλάδος αἰπότητος θαυμάζειν αὐτὸν προαιρῶν, καὶ τῶν ἀρίστων καὶ τῶν φιλοσοφωτάτων εἰς τὸ Σάμον δὲ ἐκείνον ὡρμηγόντων, καὶ βυλομύων κρινωνέν τῆς παρ' ἐκείνης παιδείας, ὑπὸ τῷ αὐτῷ πολιτῶν εἰς τὰς πρεσβείας πάσας ἐλθόντων, καὶ μετέχον ἀναγκαζόμεν τῷ αὐτῶν λειτουργῶν, καὶ σπουδῶν, 23 ὅτι πῶς τῆς πατρὸς νόμοις περὶ μύλων χαλεπὸν αὐτῷ μένοντι φιλοσοφῆν, καὶ διότι πάντες οἱ πρῶτον φιλοσοφῶντες ὅτι ξένης τὴν βίον διετέλουν. ταῦτα πάντα παρ' αὐτῷ διαρρήγεις, καὶ φύγων τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσι, πῶς παρ' αὐτοῦ οὐκ ὀλιγωρεῖται τῶν ὑπὸ τῷ Σάμον οἰκόντων ὡρμηγόμεν, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, πατρίδα ἠγομένην, 24 τὴν πλείον

29 γὰρ εὐχόντων πρὸς τὸ μαιῆναι 25 οἷσι καὶ ἔχουσιν χώραν. * Καὶ ἐν πρώ-

merentur, quæ deinceps perfecit. Cum enim jam tum ingens Philosophiæ accessio facta esset, tota Græcia in ejus admirationem consensit, & Philosophorum optimi lectissimique propter eum Samum commeabant, ut aliquid de ejus eruditione in usus suos decerperent. Cives vero eum ad omnes legationes trahebant, secumque muneribus publicis fungi cgebant. Unde facileprehendit, legibus patriæ obsequi, domique sedere, & simul philosophari perdifficile esse, quodque cuncti, qui ante se Philosophiam excoluerant, vitam inter peregrinos exegerint. Ista omnia animo volvens, politicas statuit declinare administrationes, vel, ut alii volunt, Samiorum id temporis in literis sordidiam aspernatus, in Italiam profectus est; eam sibi patriam esse existimans regionem, quæ plurium discendi cupidorum ferax esset. Et ut primum in urbe no-

23 Διὰ τῶν] Sic quidem codex MS. At ratio Hellenismi requirit, ut scribatur, vel, Ἀλλ' ἔτι ὕστερον ὑπ' αὐτῷ προχθέντων, vel, τῶν ὑπὸ τῷ αὐτῷ προχθέντων, omisso διὰ. Nam verbum θαυμάζειν cum genitivo rei apud Græcos constructui solere, subintellecto ἔνι, vel tyrones norunt.

24 Ὅτι πῶς τῆς πατρὸς.] Hic corrupta nonnulla, & turbata, quæ sic expeditio, ὅτι πῶς τῆς πατρὸς νόμοις περὶ μύλων, καὶ αὐτῷ μένοντι, χαλεπὸν φιλον. Sic omnia

clara. Hinc autem & ex pluribus aliis locis patet, quam male liber hic Jamblicus a librariis acceptus sit.

24 Τῶν πλείονων ἐν ἔχοντων περ.] Est locus corruptissimus, quem sic refingo, τῶν πλείονων τῶν ἐνοικούντων τῶν μαιῶν ἐχόντων ἔχουσιν quæ plures ex incolis discendi cupidos habeat. Nihil pote clarius. Τὸ ἐν ἔχοντων est ex MS. Sed prior Edit. habet ἐνοικούντων, quod propius ad τὸ ἐνοικούντων accedit.

25 Οἷσι καὶ] Arcerius legendum con-

bilissima Crotone hortatus est homines ad Philosophiam, multos in suas partes traduxit. Sunt qui tradant, sexcentos fuisse, quos non tantum ad capeffendam Philosophiam suam oratione moverat, verum etiam, qui mandato ejus inita bonorum vitæque communione inter se victitabant, coenobitæ inde nominati.

CAP. VI.

ET hi quidem genuini Philosophiæ studiosi; sed maxima pars auditores erant, qui Acusmatici dicebantur; qui, cum primum Italiam attigisset, una solum publice habita oratione capti, duorum millium numerum excedebant. Hi una cum liberis & uxoribus in unum commune auditorium, homacoion vocant, congregati, illam ab o-

sebat, ἡσυχίᾳ: haud sane ad rem. Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat, ἡσυχίᾳ. Sed nec hoc placeat. Nos, ut jam diximus, scribendum existimamus, ἡσυχίᾳ: que vox sensui convenientissima est.

¹⁶ Κοινοβίους] Non est audiendus Scheferus de Philos. Ital. pag. 154. qui κοινόβιοι legendum esse censet. Locus enim hic nulla emendatione indiget: quem optime interpretatus est Obrechtus.

¹⁷ Ἐν μιᾷ μεγάλῃ ἀκροασίᾳ, ὡς φ.] Hæc, & quæ sequuntur, pene totidem verbis leguntur etiam apud Porphyrr. de Vita Pyth. Num. 20. unde ea Jamblichus mutatus est.

¹⁸ Ὡς φησὶν] Porphyrius, ὡς φησὶ

τῇ Κρότωνι Ὀπισθημοτάτῃ πάλῃ ἀκροασιᾷ, πλὴν ἐξ ἑξῆς ζήλων, ὥστε ἰσορῆται ἐξακροασιᾷ αὐτὸν ἀνθρώπους ἐξαγκίνειν, ἢ μόνον ὑπὸ αὐτῷ κινηθῆναι εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἣς μετιδίδχ. ἀλλὰ ἔτι λεγόμενον ²⁶ κοινοβίους, καθὼς προσέταξε, ἡσυχίᾳ.

Κ Ε Φ. 5.

Κ Αὐτῷ μὲν ἦσαν οἱ φιλοσοφῶντες, οἱ δὲ πολλοὶ ἀκροαταί, ὡς ἀκασματικὰς καλεῖται, ¹ ἐν μιᾷ μόνον ἀκροασί, ² ὡς φησὶν. ἣν πρῶτῃς ἐν πένδημον μίαν ὀπίσθας τὴν παλίας ὁ ἀνθρώπος ἐπιφύσσει, πλείονες δὲ διὰ τὴν τοῖς λόγοις ἐνταχθῆσαν. ³ ἀλλὰ ὁμῶς ὅτι πᾶσι ἐγνωαῖεν ⁴ ὁμακροῖον πικρὸν μέγεθος ἰδρυσάμενοι, καὶ πολίσαντες

Νικημοχρ. unde Jamblichum emendabis & supplebis.

¹ Ἀλλ' ὁμῶς] Particula ἀλλὰ Idcirco hic habere nequit: sed ejus loco, ut sensus recte procedat, scribendum est, διπρῶ, vel ἑτοι. Apud Porphyrium quidem legitur etiam, ἀλλ' ὁμῶς, sed præcedunt ista, ὡς μετέπειτα ὁμοῦ ἀποφύσσει, quæ hic omiſſa sunt. Quare, vel ex Porphyrio ista addenda sunt, si ἄλλα hic retinere velis; vel sic, ut diximus, scribi oportebit.

⁴ Ὀμακροῖον] Sic dictam fuisse Pythagoreorum scholam notum est. Vide quæ notavit Luc. Holstenius ad Porphyrr. de Vit. Pyth. Num. 20.

αὐτοῖς τ' πρὸς πάντων Ἰππικληθεῖ-
σαι μεγάλῃς Ἑλλάδα, νόμους π
παρ' αὐτῶν δεξάμενοι εἰς προσηγά-
μας, ὡς αὐτοὶ θείας ἐποικήσας, ὧν
ἐκείνους ἐδὲν ἐπράττειν, παρέμεναν
ὁμοτροῦντες ὅλη τῇ τῶν ὁμιλητῶν
αἰθερίσματι, εὐφημέμενοι, καὶ
ὡς τὸ τ' πέραξ μακαρίζομενοι. πᾶς
πρὸς ἑσῆς κοινωνίας ἐγένετο, ὡς προ-
βέβηκε καὶ μὴ τ' θεῶν τ' Πυθαγό-
ρα ἄλλοι κατηρέμεναι, ὡς ἀρχαῖον
πρὸς δαίμονα εἰς Φιλανθρωπίαν
πᾶν. οἱ μὲν τὴν Πύθειον, οἱ δὲ τ' ἐξ
Ἑπεσορέων Ἀπόλλωνα, οἱ τ' τὴν
Ἰταλίαν, οἱ δὲ τ' τὴν σελήνην κα-
τακάνταν δαίμονα ἕνα. ἄλλοι τ'
ἄλλαν τ' Ὀλυμπίαν θεῶν ἐφημιζον,
εἰς ὠφέλειαν εἰς ἐπαύρῳσιν τῇ
θνητῇ βίᾳ λέγοντες ἐν ἀνθρώποι-
ν μαρτυρῇ φανέναι πᾶσι τότε, ἵνα
τὸ τ' εὐδαιμονίας τῇ εἰς Φιλοσοφίας
ἐκινήσειν ἑαυτοῦ καλίστην τῇ
θνητῇ φύσιν ἢ μᾶλλον ἀρχαῖον ἔτε
ἦλθεν, ἔπειτα ποτὶ, δωρηθὲν ἐκ
θεῶν ἀπὸ τῆς εἰς Πυθαγόρου. διό-
περ ἐπὶ τῇ νύκτι ἡ παροιμία εἰς τὴν ἐκ
Σάμου κομήτην ὅτι τῇ στυμνοτάτῃ
31 ἀσκηρύνει. * Ἰσορῆ τ' καὶ Ἀλε-
πίλης ἐν τοῖς περὶ τ' Πυθαγορικῆς
Φιλοσοφίας, διαίρεσιν πᾶσα πᾶν
δε ὑπὸ τ' ἀνθρώπων ἐν τοῖς πᾶσι δόξῃ

mnibus celebratam MAGNAM
GRÆCIAM condiderunt. Hique
acceptis legibus & mandatis, quasi
cælo missis præceptis, a quibus
latum unguem non discedebant,
cum summa totius cœtus concor-
dia, una mansitabant, laudati
undiquaque à vicinis & inter bea-
tos habiti; opes etiam, ut jam
ante dictum, in commune contu-
lerant, ipsumque Pythagoram, ut
bonum quendam dæmonem homi-
nibusque amicissimum jam in Deo-
rum referebant numerum: quidam
enim illum celebrabant Pythium,
alii Hyperboreum Apollinem,
nonnulli Pæonem: erant, qui
censebant dæmonem esse ex iis,
qui Lunam incolunt: alii alium
ex Diis Olympicis ferebant; qui
mortalem vitam emendaturus, e-
jusque commodis consulturus, isti
seculo humana forma apparuerit,
ut mortalibus beatitudinis & phi-
losophiæ salutare lumen donaret:
quo munere nec venit nec veniet
ullum aliud majus, quam quod
dii per hunc ipsum Pythagoram
dederunt. Quapropter hodieque
proverbium, Comatum Samium,
tanquam gravissimum honestissi-
mumque deprædicat. Tradit verò
Aristoteles etiam in libris de Py-
thagorica philosophia, quod hu-
jusmodi divisio à viris illis inter

* Ἄλλοι δ' ἄλλων τ.] Vide, quæ de
hoc loco observavimus supra, ad Num.
10.

* Τὸν ἐκ Σάμου κημ.] Proverbium hoc
occurrit etiam supra, Num. 18. ubi v-
de, quæ notavimus.

præcipua arcana servata sit : animalium rationalium aliud est Deus, aliud homo, aliud quæ Pythagoras. Nec sine ratione tantum fecerunt, per quem de Diis, de Heroibus, de Dæmonibus, de Mundo, de Sphærarum & astrorum omnigeno motu, oppositionibus, eclipsibus & inæqualitatibus, eccentricitatibus, epicyclis, & de omnibus in universo cælo terræque & intermediis naturis, sive apparentibus, sive occultis, recta quædam ipsisque rebus conformis notio obvenit, nulli vel in oculos incurrenti, vel intellectu comprehensæ rei contraria : tum disciplinæ & contemplationes aliæque scientifica omnia, quæ mentis oculos maxime acuunt, & ab aliis studiis profectam cæcitatem abstergunt, ut vera totius universi principia & causas possit perspicere, inter Græcos locum inveniunt. Ne dicam, quod per illum in lucem exierint, optima Rerumpublicarum forma, populi concordia, bonorum inter amicos communio, deorum cultus, religio erga manes defunctorum, legum ferendarum ratio, eruditio, silentium, abstinentia ab animalibus,

ῥή τοις Διὰ φυλάττειται. τὰ λογικῶς ζωὴ τὸ μὲν ἐστὶ θεὸς. τὸ δὲ ἄνθρωπος. τὸ δὲ οἷον Πυθαγόρας. καὶ παννυ εὐλόγως ποιῶν αὐτὸν ὑπελάμβανον, δι' ἧς περὶ θεῶν μὲν καὶ ἡρώων καὶ δαιμόνων καὶ κόσμου σφαιρῶν καὶ ἀστέρων κινήσεως παντοίας, ὅτι προσώδησάν τε, καὶ ὑποσολύψεων, καὶ ἀνωμαλιῶν, ἐκκεντρίτην τε, καὶ ὅτι κύκλων, καὶ ἔν τῳ κόσμῳ πάντων, ἔραν ἔν τῳ γῆς, καὶ τῷ μεταξὺ φύσεων, ἐκδήλων τε καὶ ἀποκρύφων, ὁρῇ τις ἐξοικίῃα πῶς ἔσι παρεστῆλην ἔννοια, μηδενὶ τῷ φαινομένῳ, ἢ δὲ ὅτι νοίας λαμβανομένων, μηδαμῶς ἀντιπαύσαι μαθήματα τε, καὶ θεωρία, καὶ τὰ ὅτι σημειωτικά πάντα, ὅσα περὶ οὐρανοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ὡς ἀληθῶς, καὶ καθαρτικὰ τῷ ὑπὸ τῷ ἄλλων ὅτι τιθεμένων τῶν νῦν τυφλώσεως, πρὸς τὸ κατεῖν διωρηθῆναι πᾶς ὄντως τῷ ὅλῳ δόχῳ καὶ αἰτίας, ἐννοκίῳ τῶς Ἑλλήσιν. * Πολιτεία 32 δὲ ἡ βελτίστη, καὶ ὁμοδημία, καὶ κοινὰ τὰ τῷ φίλων, καὶ ἀρεσκεία θεῶν, καὶ ὁσιότης πρὸς οὐδὲ καταιχομένους, νομοθεσία τε, καὶ παιδεία, καὶ ἐχεμυδία, καὶ φειδῶ τ

τὸ δὲ οἷον Πυθαγ.] Huc spectat verus ille, apud Pythagoreos olim usitatus, ἄνθρωπος διπλὸς ἐστὶ, καὶ ὁρις, καὶ τρίτος ἄλλο. Homo bipes est, ὁ ὁρις, ὁ τρίτος quid. Per tertium quid intelligebant Pythagoram. Vide Nostrium in-

fra cap. xxviii.

* Πρὸς τὴν καταιχομένην] Sic emendavi; cum ante male legeretur, ἀποκαταιχομένη. Καταιχομένην autem notare defunctos, notum est.

ἄλλων

ἄλλων ζώων, καὶ ἐγκράτεια, καὶ σωφροσύνη, καὶ ἀγχινοια, καὶ θεϊότης, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, ὡς ἐνὶ ὀνόματι περιλαβεῖν, ταῦτα πάντα τοῖς φιλομαθεῖσιν ἀξίερατα ἔφίλοπαυδάσα δι' αὐτὴν ἐφάνη. εἰκότως δὴ ἐν ταῖς πάντα ταῦτα, ὃ δὴ νῦν ἔλεγον, ἕτως ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον τὸν Πυθαγόραν.

Κ Ε Φ. Ζ.

- 33 **Δ** Εἰ πίνω μὲν τὰ τοιαῦτα, πῶς ἐπιδήμησε, καὶ τίσι πρώτοις, τίνας τε λόγους ἐποίησε, καὶ πρὸς τίνα, καὶ πρὸς τίνας. ἔγωγε γὰρ ἀνθρώποις εὐλητὰ ἡμῖν τὰ τῆς Διατριβῆς αὐτῆς τίνα ἦν, καὶ ὅποια ἐν ταῖς πόσι βίω. λέγωμαι τοίνυν, ὡς Ἰππιδημήσεως Ἰταλία, καὶ Σικελία, αἷς κατέλαβε πόλεις δεδωλωμένας ὑπ' ἀλλήλων, τὰς μὲν πολλὰν ἐτῶν, τὰς δὲ νεωτέρας, πρώτους φρονήματι ἐλδόμενος ὑποπαλήσας, διὰ τῶν ἐφ' ἐκάστης ἀκρῶν αὐτὰ ἀνεῖρύσαστο, καὶ ἐλδόμενος ἐποίησε Κρότωναν, καὶ Σύβαριν, καὶ Κατάνην, καὶ Ῥήγιον, καὶ Ἰμέραν, καὶ Ἀκράγαντα, καὶ ταυρομόδας, καὶ ἄλλας πόλεις, αἷς καὶ νόμους ἔθετο διὰ

continentia, temperantia, mentis solertia, divinitas, & alia, ut uno verbo complectar, bona omnia discendi cupidis amanda studioseque expetenda. Propterea, ut paulo ante dictum, jure merito homines Pythagoram supra modum suspexerunt.

C A P. VII.

Porro restat ut persequamur, quo pacto inter peregrinos, & cum quibus primum versatus sit, tum quas, & quibus de rebus, & ad quos orationes habuerit. Sic facile nobis erit intelligere, qualis tum inter homines vivendo docendoque extiterit. Primo itaque in Italiam & Siciliam adventu, quas urbes à se invicem, vel jam olim, vel nuper in servitutum redactas deprehendit, illis animum ad libertatem erexit, & in pristinum statum per suos auditores illarum cives asseruit: adeoque liberas fecit Crotonem, Sybarim, Catanem, Rhegium, Himæram, Agrigentum, Tauromenas, & alias quasdam, qui-

¹ Ἐπιδήμησε Ἰταλία καὶ Σικ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa, ὅμα δὲ πάντα ἀμεινέω, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 21. 22. unde ea Jamblichus sumpsit.

² Ταυρομνίαι] Sic MS. At prior E-

dit. corrupte, Ταυρομνίαι pro quo Arce-rius infeliciter Τερβηπαι rescribendum censebat. Apud Porphyrium est, Ταυρομνίην. Alii vero Scriptores urbem hanc vulgo Ταυρομνίαι appellant.

bus per Charondam Catanæum & Zaleucum Locrensem etiam leges tulit, quarum beneficio & ipsæ bene se habuerunt, & aliis vicinis exemplum quod imitarentur diutissime præbuerunt. Sustulit autem funditus seditionem & discordiam, & omne partium studium, non tantum inter suos discipulos, eorumque posteros, usque ad multas, ut ajunt, ætates; verum etiam ab omnibus Italiæ Siciliæque urbibus domi forisque turbatis. Sæpe enim illi & omni in loco, ad quofvis sive multos, sive paucos, in ore erat apophthegma, Dei responsum dantis oraculo simile, & placitorum suorum velut epitome & summa quædam; idque ita habebat: Profligandum esse omnibus machinis, & igne ferroque, ac variis modis refecandum, à corpore morbum, ab anima inscitiam, à ventre sumptus nimis magnos, ab urbe seditionem, à domo dissidia, & simul ab omnibus excessum: quibus tanquam pater liberorum amantissimus, cuius suorum placitorum refricabat memoriam. Talis erat tum temporis communis vitæ character, quo in dictis facisque utebatur. Si vero etiam singillatim ea quæ fecit dixitque enarranda sunt, tum in-

¹ Περιοίκαις] Sic recte Codex MS. At prior Edit. male, ὑπερβολικῶς.

⁴ Ἀμετρίαν] Sic recte MS. itemque Porphyrius. At prior Edit. vitiose ἀμε-

Χαρόνδα ἔ Καταναίς, ἡ Ζαλευ-
κη ἔ Λοκρῆς, δι' ὧν εὐνομίαιται
ἐξιοζήλωτοι ἔ περὶ οἰκῆς μέγαρα
πολλὰ διετίλειπον. * Ἀνείλε ἡ ἀρ-
δίαν εἶσιν, καὶ διχοφρονίαν, καὶ
ἀπολῶς ἐπὶ φροσύλῳ, ἡ μόνον διὰ
τῆ γυναικῶν, καὶ τῶν δόκοντων αὐ-
τῶν, μέχρι πολλῶν, ὡς ἐστραπτῆται,
γυναικῶν. ἀλλὰ ἔ καθόλου διὰ τῆ ἐκ
ἰταλίας ἔ Σικελίας πόλεων πεισῶν,
κατὰ τὴν ἰαυταίς, ἡ πρὸς ἀλλήλας.
πυκνὸν γὰρ ἦν αὐτῶν πρὸς ἀπαντας
παιτικῇ πολλὰς ἔ ὀλίγας διὰ-
φθεγμα, χρησμῶ θεῶν συμβαλῶ-
νικῶ ὅμοιον, ὁπιτομή τις ὡσπερ εἶ,
καὶ ἀνακεφαλαίωσις τις τῶν αὐτῶν
δοκόντων, πρὸ τοιούτων διὰ φθεγμα.
φυραδῶ πρὸς πείσῃ μηχανῇ, ἡ πε-
ρακοπίον πρὸς ἐσθέρῳ, καὶ μη-
χαναῖς παντοίαις, διὰ μὲν σώ-
ματῶν, νόσον. διὰ ἡ ψυχῆς ἀμαρ-
θῆσαν. κριλίας δὲ, πολυτίλειαν.
πόλεως δὲ, εἶσιν. οἰκῆς ἡ διχοφρο-
σύλῳ. ὁμῶς ἡ πάντων ἡ ἀμετρίαν.
δι' ὧν φιλοσοφῶντα ἀνεμίμνησκεν
ἑκάστον τῶν ἀρίστων δογματῶν. * Οἱ 35
μὲν ἐν κρινῶς τύπῳ αὐτῶν τῶν ζωῆς
ἐν τῇ πρὸς λόγους καὶ πρὸς πράξεις
ποιῶν ἦν ἐν τῷ τότε χρόνῳ. εἰ ἡ
δεῖ ἔ πρὸ καθ' ἑκάστον δόκον μνημο-
νεύεται, ὧν ἐπὶ ἀξίᾳ ἔ εἶπε, ῥητίον,

εἶπῳ, quod Arterius interpretandum pu-
tabat de eo, qui nullo partium studio te-
neretur.

αἷς ὁ περιεγύρετο μὲν ἐς Ἰταλίαν καὶ
τὴν Ὀλυμπιάδα τὴν δαυτάραν Ἰππὶ
ταῖς ἐξήκοντα, καὶ ἣν Ἐρυξίδας
ὁ Χαλκιδικὸς ἐπὶ δόλον ἐτίμησεν. εὐθὺς
δὲ πετίβλεπτος ἔπετίετο ἐγχε-
ται, καὶ ἵππερ ἔπρεπον, ὅτι εἰς
Δῆλον κατίπλυνον. ὅκα τὴν γὰρ
πρὸς μόνον τὸν βωμόν τὴν Γενε-
τηρὸς Ἀπόλλωνος προσδεδάμνητος,
ὅς μόνος ἀναιμάκτος ἐστίν, ἔθου-
μάσθη πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἡσυχίᾳ.

Κ Ε Φ. 9'.

36 **Κ** Αἱ κατ' ὁμασίον τὴν καὶ τὴν π-
ρόδομον ὅκα συνελθόντες εἰς
Κρότωναν, ὅκα τὴν αἰγυαλὸν
δικτυαλκῆς ἐπέστη, ὅκα τῆς σαγή-
νης καὶ βυθῷ ἐμφορῆται ἐρωμένης,
ὅσον τὴν πλεῖστον ὁπλισμένων εἰ-
πεν ἰχθύων ἐρίσας ἀεθλοῦ. καὶ
τῶν ἀνδρῶν ὑπομνησάντων, ὅ, τὴν ἂν
καλῶσι προέχον, εἰ τῶν ἄλλων
δοξασαί, ζῶντας ἀφῆται πάλιν
καλῶσαι ὅσον ἰχθύς, πρότερον γὰρ
ἀεθλοῦς ἀεθλομένης. καὶ τὸ

Ἐπεγύρετο μὲν ἐς Ἰταλ.] Vide Rich.
Bentlejum in præclara Dissert. de Phalar.
Epist. pag. 68.

Ἐπὶ βωμόν, τὸν Ἐριότητος.] Vide
Nostrum supra, Num. 25.

Ἐπερ τὴν αἰγυαλὸν διπλ.] Historiam
hanc totidem pene verbis narrat etiam
Porphyrius, Num. 25. unde Jamblichus
sua mutatus est. Tangit etiam Plutarch.
Sympos. VIII. 8. Βόλοι ἰχθύων πρὸς ἀλλήλους
φασὶ τὴν Πυθαγόραν, εἶτα ἀφῆται καλεῖσθαι
τὴν σαγήνην. Item Apulejus in docta sane
Apologia, p. m. 294. Pythagoram memoria

dicandum erit, quod in Italiam
venerit Olympiade sexagesima
secunda, cum stadio vicisset E-
ryxidas Chalcidensis. Et statim
in oculis ferebatur, ingensque ad
eum factus est hominum conflu-
xus: ut & ante cum Delum ap-
pulit. Nam insulæ illius incolis
admirationem sui injecit, cum ad
solam aram Apollinis Genito-
ris, quæ unica incruenta erat,
adorasset.

C A P. VIII.

Ε Ο tempore cum Sybaride Cro-
tonem iret, circa littus pisca-
toribus supervenit, adhuc in pro-
fundo maris sagenam piscibus o-
nustam attrahentibus, quantaque
piscium multitudo, numero etiam
definito, capta esset prædixit.
Illis pollicentibus, se quicquid
imperaturus esset, facturos, si e-
ventus prædictis respondisset,
mandavit ut omnes ad unum pis-
ces vivos dimitterent, postquam
singulos dinumerassent: quodque

prodiderunt, cum animadvertisset proxime Me-
taronium in littore Italiae a quibusdam piscatori-
bus evetriculum trahi, formam jacinus ejus e-
misse: ὅ καὶ πρὸς τοῖς ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς, οἱ
capri tenebantur, solvitebimus, ὅ καὶ reddi profundo.

Ἐπὶ τὴν σαγήνην κατὰ βυθῷ. ἐμφ.] Est
locus corruptus, qui apud Porphyrium
melius sic legitur, ὅ καὶ τὴν σαγήνην ἐν βυθῷ
πολὺν φόρτον ἰσχυρῶς. Pro οὐ βυθῷ ta-
men Jamblichus rectius habet, καὶ βυθῷ.

Ὅσον τὴν πλεῖστον ὁπλισμένων.] Cor-
rige ex Porphyrio, ὅσον τὴν πλεῖστον ὁπλισμένων.
πρὸς εἰπεν, τὴν ἰχθυῶν ἐρίσας τὴν ἀεθλοῦ.

inprimis admirandum, piscium ne unus quidem, multo inter numerandum elapso tempore, diuque piscibus extra aquam detentis, extinctus est, quamdiu ille præsens adstitit. Postea piscatoribus pretium solvit & Crotonem contendit. Illi vero quod acciderat hinc inde divulgaverunt, nomenque ejus, quod ex pueris audiverant, notum reddiderunt omnibus. Quo facto cupido incescit audientes videndi illum hospitem: idque erat obtentu non difficile. Quilibet enim vultum ejus intuens quasi obstupescerebat, & dein eum talem conjiciebat esse, qualis reipsa erat. Paucis interjectis diebus gymnasium intravit, & circumfusæ statim juvenum coronæ orationem habuisse fertur, qua ad cultum seniorum eos incitabat, dictitans: In mundo æque ac rebus humanis, ut & in urbibus, ipsaque natura, honore præferri id, quod tempore præcedit, ei quod sequitur: ortum occasui; auroram vespere; principium fini; generationem corruptioni: similiter aborigines advenis: eodem modo inter advenas, duces coloniarum, urbiumque conditores; & universe Deos Dæmonibus; Dæmones Semi-

θωματούπων, ἔδαις, ἐν ποσάτω τῆς ἀρλεμήσεως τῷ χρόνῳ, τῶν ἰχθύων ἐκ τῶν ὕδατος μανάντων, ἀπέπνυον, ἡ ἐσὼς γὰρ αὐτῶν. δὲ δὲ ἐπὶ τῶν ἰχθύων πικρὸν πῖς αἰλοῦσιν, ἀπὴρ εἰς κρότανα. οἱ δὲ τὸ περὶ αὐτῶν διήγγελλον, καὶ τὸ νομα μαθόντες ὡς τὸ πικρὸν, εἰς ἀπαντας ἐξήνεγκαν. οἱ δὲ ἀκούοντες ἐπεθύμουν ἰδεῖν τὸ ξέρον. ὅπερ ἐν ἐπιμῶ κατέστη. τὸ πικρὸν ὅτι ἦν, οἷον ἐξεπλάγη τις ἀνιδῶν. καὶ ὡς ἐπὶ εἶναι τὸ πικρὸν, οἱ δὲ ὡς ἀληθῶς ἦν. * Καὶ μετ' ὀλίγας 37 ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυμνάσιον. περὶ χυθέντων δὲ τῶν νεανίσκων, παρεδόθη λόγος πινάξ ἀγλαχθῆναι πρὸς αὐτὰς, ἐξ ὧν εἰς τὸ παρὸν διὰ παρεκάλει τὸν περὶ τὰς περὶ εὐτέρως, ἀποφαίνων, ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τῷ βίῳ, καὶ τῷ πόλει, καὶ τῇ φύσει, μάλλον πικρὸν τὸ προσηγμένον, ἢ τὸ τῷ χρόνῳ ἐπόμενον. οἷον τὸ ἀναπλῶν τὸ δύσεως. τὸ ἔω τὸ ἑσπέρως. τὸ δὲ χλωρὸν τῆς πλῆθους. τὸ γῆρας τὸ φθορᾶς. ὡς πολλοῦ τῶν καὶ αὐτῶν τῶν τῶν ἐπὶ πλῆθους. ὁμοίως δὲ αὐτῶν τῶν ἐν τῷ δόμοις αὐτῶν ἡγεμόνας, καὶ αὐτῶν οἰκιστὰς τῶν πόλεων. καὶ κατὰ τὸν μὲν θεὸς τῶν δαιμόνων.

* Ἐσὼς.] Porphyrius rectius, ἰφισῶτος.

τὸ πικρὸν ὅτι ἦν, οἷον ἐξεπλάγη.] Lego, τὸ πικρὸν ὅτι ἦν, ὅτι ἐξεπλάγη, &c.

τὸ ἦν est ex MS. pro quo antea male legebatur νῦν.

* Μάλλον πικρὸν τὸ προσηγ.] Idem legas apud Laert. lib. viii. Num. 22. 23.

καίνας ἢ τῶν ἡμιθέων· οὐτ' ἥρως
 δὲ τῶν ἀνθρώπων. οὐκ ἐκ τῶν δὲ
 οὐτ' αἰτίας τ' ἡμέσεως ποῖς νεωπύ-
 ροις. * Ἐπαγωγῆς ἢ δὲ ἑνεκα πα-
 τὴ ἔλεγε, πρὸς τὸ πρὸς πλείονα
 ποιῆσαι τὰς γονεῖς αὐτῶν· εἰς ἔφη
 τηλικαύτῃ ὀφείλιν αὐτὰς χάριν,
 ἡλικίᾳ αὖ ὁ πεπελομένης δοποδοίῃ
 τῷ διωχθέντι πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ
 φῶς ἀναγαῖν. ἔπειτα δίκαιον μὲν
 εἶναι οὐτ' πρῶτος, καὶ οὐτ' τὸ μέ-
 γιστε εὐεργετηκότας ὑπὲρ πάντας
 ἀνθρώπων, καὶ μηδέποτε λυπῆναι. μό-
 νης ἢ οὐτ' γονεῖς προτέρους τ' ἡμέ-
 σεως ἢ εὐεργεσίαις, καὶ ὅ πάντων
 κατεργαζάντων ὑπὸ τῶν ἐγγόνων
 αἰτίας εἶναι οὐτ' προγόνους, ἐν οἷς
 ἄθενος ἑλαττον αὐτὰς εὐεργετῶν
 δοποδεικνύτες, εἰς ὅς ἔχ' οἷν τε
 ἐστὶν ἐξαμαρτάνειν. καὶ γὰρ οὐτ'
 θεὸς εἰκὸς ἐστὶ συγγνώμῃ αὖ ἔχειν
 ποῖς μηθενὸς ἢ τῶν τιμῶν οὐτ' πα-
 τέρας. καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ' αὐτῶν
 39 μαμαθήκαμεν τιμῶν. * Ὅθεν καὶ τ'
 Ὁμηροῦ τῇ αὐτῇ προσομοίᾳ τ' βα-
 σιλέα τῶν θεῶν αὐξάνειν, ὀνομάζον-
 ται πατέρα τῶν θεῶν ἐ τῶν θνητῶν.
 πολλὰς δὲ ἐ τῶν ἄλλων μυθοποιῶν
 ὡς ἀδεδωκέναι οὐτ' βασιλεύον-
 τας τῶν θεῶν τ' μερζομένην φι-
 λοσοφίαν ὡς τῶν τιμῶν πρὸς τ'

deis; Semideos hominibus; &
 ex his antecellere, qui junioribus
 authores vitæ extiterint. Hæc
 autem dixit, ut inductione qua-
 dam juvenibus persuaderet, ut
 parentes suos plurimi facerent.
 Tantam enim illis ajebat gratiam
 deberi, quantam mortuus debe-
 ret illi, qui ipsum ab orco in lu-
 cem faceret reducem. Deinde
 justum esse, ut eos qui primi
 maximis nos affecerunt beneficiis,
 ante omnes alios diligamus, nec
 unquam illis tristitiam conflamus;
 solos autem parentes bene meri-
 tis nativatem antevertere, quæ-
 que à posteris bene geruntur, ea
 ad majores tanquam ad autores
 referenda esse omnia; nihilo se-
 cius in iis beneficentiæ suæ docu-
 mentum exhibentes, in quos de-
 linquere non possunt. Nam &
 Deos verisimile esse, iis veniam
 dare, qui non minori honore pa-
 rentes prosequuntur; cum ipsum
 divini Numinis cultum etiam à
 parentibus acceperimus. Unde &
 Homerum eodem nomine Re-
 gem deorum insignivisse, *Deorum*
hominumque Patrem eum salutân-
 do. Insuper alios multos My-
 thologos tradidisse, *Deorum*
 principes amorem illum natura-
 lem, quem liberi inter parentes

* Ἐπαγωγῆς ἢ ἱεκ. } Desider. Heral-
 dus Animadv. in Jambl. cap. iix. versio-
 nem Arcerii recte hic reprehendit, simul-
 que docet, ἱπαγωγῇ Græcis esse id,

quod Dialectici Latini *Inductionem* vocent.
 Res est vel tironibus notissima.

* Πάντων κατεργαζάνται. } Scribe, πᾶν-
 τῶν ἢ κατεργαζάνται.

conjugii vinculo colligatos partuntur, sibi in solidum vindicare annixos esse, eaque de causa patris simul & matris personam induisse, dum alter Minervam, altera vero Vulcanum, adversæ inter se naturæ, progeniit; eo tantum fine, ut amicitie longius etiam discrepantis fierent participes. Cumque ab omnibus, qui aderant, obtinuisset, ut concederent, immortalium judicia esse quam solidissima; Crotoniatis se demonstraturum dixit exemplo Herculis, conditoris Colonie Crotonem deductæ, quod sponte parentibus debeant esse dicto audientes: utpote cum traditione acceperint, illum ipsum Deum alteri natu majori obscurandatem, tot labores exantlassæ, suoque Patri, rebus ex sententia gestis, victoriæ nomine ludos Olympicos instituisse. Effatus est insuper, talibus inter se moribus agerent, quibus assequi possint, ut amicis nunquam inimici, inimicis autem quam citissime amici evaderent; & per modestiam erga seniores, benevolum in parentes animum, atque ex humanitate aliis præstita, fraternam conjunctionem conciperent. Deinceps differuit de temperantia; dicens, quod juvenilis ætas

ὑπάρχουσιν συζυγίαν τῇ γενίᾳ, καὶ ἑαυτὰς ποιήσασθαι πεφίλοισι μηδέν. καὶ διὰ τούτων τὴν αἰτίαν ἅμα τῷ ἔργῳ πατέρες ἔστιν μητρὸς ὑπόθεσις λαβόντας, τὸν μὲν τῷ Ἀθηνῶν, τῷ δὲ τῇ Φαιακῶν θυγατρὶ, ἐναντίαν φύσιν ἔχοντας τῇ ἰδίᾳ, ἕνεκα τούτου καὶ τὸ πλεονεξίας ἀφιστάσθαι φιλίας μετατρέχειν. * Ἀπάντων δὲ 40
τῶν ὄντων τῷ τῶν ἀθανάτων κρείσσον ἰσχυροτάτῳ ἵνα συγκαταστήσιν, ἀποδείξαι τοῖς Κροτωνιάταις, διὰ τὸ τῇ Ἑρμῇ τοῖς καταπολεμοῦσι οἰκίῳ ὑπάρχειν, διότι δὲ τὸ προσεγγίζοντες ἐκαστὸς τοῖς γινώσκουσιν ὑπακούειν, περιληφόντας αὐτοὺς τὸν θεόν, ἐπὶ πρῶτον πειθίσαντες, διὰ τὴν αἰτίαν τούτου πόνους, καὶ τῷ πατρὶ θείναι τὴν καταπραΰναι Ἀθηνίκοι, τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλύμπιον. ἀπεφαίνετο ὅτι ἔστιν πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίαις ἕως ἀνθρώπων ὁμιλίας ὅμοιαι, ὡς μάλλινον τοῖς μὲν φίλοις μηδέποτε ἐχθροὶ καταστῆναι. τοῖς δὲ ἐχθροῖς, ὡς πάλιν φίλοι γίνεσθαι. καὶ μελετᾷν ἐν μὲν τῇ πρὸς τοὺς πρῶτον εὐνοίας, τῇ πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίας, ἐν δὲ τῇ πρὸς ἀλλὰς φιλανθρωπίας, τῇ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς κατανότηας. * Ἐφεξῆς δὲ ἔλεγε περὶ σωφροσύνης, φάσκων, τῷ τῇ νουσιᾶν

[Ὅτιον] Legendum esse παρὸν, vir doctus ad marginem codicis Spanhe-

miani notaverat: uti δὲ ἀπέδειξεν, pro ἀποδείξαι.

ἡλικίῳ πύρρον τ' φύσεως λαμβά-
ναι, καὶ ἐν καιρὸν ἀμυγζόμενος
ἔχουσι τὰς ¹⁰ ὀππιδυμίας. εἴπε περ-
τρέπετο ¹¹ θωρεῖν ἄξιον, ὅτι μόνος
τ' ἀρετῶν παντὸς καὶ παιδὶ ἐπε-
ρίτω καὶ γυναικὶ ἐτὴ τ' περὶ βυπ-
ρων πᾶσι ἀντιπαισάδα προσήκει· καὶ
μαλιστα ¹² οὗτ' νεωτέρως. ἐπὶ δὲ
μοῦτον αὐτῶν ἀποφαιμένων περὶ αἰλη-
φύων ἐπὶ τῇ σώματι· ἀρχαῖα,
καὶ πᾶσι τ' ψυχῆς, ἀσπληνέων τ'
ὄφειαν, καὶ τῶν βελτίων ὀπι-
42 τηδωμάτων ὀππιδυμίας. * φανερόν
δὲ εἶναι ἐλβετ' ἀντικειμένης ἀντι-
θέσεως. Τῶν γάρ βαρβάρων ἐτῶν
Ἑλλάνων περὶ τ' Τροίαν ἀντιπαζα-
μῶν, ἐκατέρως δὲ ἐνὶς ἀκρεαῖαν
πᾶσι δεινοπάταις περὶ πεισὴν οὐμφο-
ραῖς, οὗτ' μὲν ὅτι τῷ πολέμῳ, οὗτ'
δὲ καὶ τ' ἀπώλωτον. καὶ μόνος τ'
ἀδικίας τ' Θεὸν δεκετὴ ἐχλιδετὴ
πᾶσι τ' τιμωρίαν, χρησμοδῶσαν
τι πῆν τι τ' Τροίας ἀλώσιν, καὶ ¹³ τῶν
τῶν παρθέτων ἀποστειλῶν τῶν
λοκρῶν εἰς τὸ τ' Ἀθήλων τ' Ἰλίου-
δ' ἱερῶν. παρεκάλετ' ἡ οὗτ' νε-
οίσκας ἐπὶ τῇ παιδείᾳ, ¹⁴ ὅτι
θυμείδου καλῶν, ὡς ἄποιν ἀν

naturæ suæ eo tempore experimen-
tum sumat, quo cupiditatis
adhuc integris pollet viget-
que: deinde hortabatur, ut ani-
mum adverterent, contemplan-
tes, quod sola inter virtutes tem-
perantia & puero, & virgini, &
fœminæ, & seniorum ordini con-
gruat; imprimis vero junioribus
expetenda sit: unamque illam
tam animæ, quam corporis bo-
na complecti afferebat; dum fa-
nitatem conservat, rerumque opti-
marum studium alit fovetque: &
hoc ipsum clarius ex opposito e-
lucescere. Cum enim Barbari &
Græci circa Trojam adversis acie-
bus concurrerent, utraque pars
ex unius hominis incontinentiâ in-
gravissimas incidit calamitates,
partim in ipso bello, partim post
reditum in patriam. Illi quippe
injuriæ Deum statuissæ pœnam,
integralo decennio, & per mille
annos duraturam; cum Trojam
excisum iri; & virgines à Lo-
crensibus in Minervæ cognomen-
to Iliadis templum quotannis mit-
ti oportere, oraculo moneret.
Hortabatur etiam juvenes, ut a-
nimos ad eruditionis culturam ap-

¹⁰ *Enipulus*] Prior Edix. male, *in-*
juvus, pro quo *inipulus* auctoritate Co-
 dicis MS. reposui. Et sic legendum hic
 esse, jampridem etiam monuit Desid.
 Herald. Animadv. in Jamb. cap. xv.

" *Ἐμπὴν ἄξιον*] Oratio & sensus rectius procederet, si *ἄξιον* deleatur. Est enim supervacaneum, nec ad locum hunc

quicquam facit.

¹² Τὰς νεντίμυς] Imo, τὰς νεντίμυς:
ut respondeat dativis præcedentibus.

11 τὴν δὲ παρθένον ἀποσ.] Tangitur hic historia celebris & notatu digna; de qua plura diximus ad Suidam. v. *Hom.*

¹⁴ ဧဝံဟေသံ] Antea male, ဧဝံ-
ဟေသံ.

pellarent; absurdum esse docens, mentem studio præ omnibus dignissimam censere, eamque de cæteris rebus in consilium adhibere, & ad eam expoliendam nihil temporis, nihil laboris infumere: cum tamen diligentia, quæ in curando corpore adhibetur, malis amicis similis existat, & cito senescat; eruditio vero instat boni honestique viri, ad mortem usque perduret, & quibusdam post fata etiam immortalis gloriam afferat. Aliaque id genus ex historia placitisque Philosophiæ adstruxit, ostenditque eruditionem esse quandam communem eorum ingeniorum præstantiam, quæ quaque ætate primas tenuerint. Horum enim inventa aliis materiam eruditionis dedisse. Adeo vero istud natura honestum appetendumque esse, ut cum cætera laudabilia partim ita comparata sint, ut in alterum transfundi nequeant; uti robur, pulchritudo, sanitas, fortitudo: partim, si ea è manibus emiseris, non amplius habeas; ut divitiæ, magistratus, & alia multa, quæ præterimus; eruditio ab alio ita possit accipi, ut qui eam alteri impertitus est, adhuc ejus compos maneat. Similiter, quædam bona non esse in potestate nostra peculioque; doceri autem nos posse, quandocunque voluerimus:

⁴¹ Τὴν ταύτην] Lege, τὴν ταύτης: scilicet, διαίτας.

εἴη, πάντων μὲν σωματώσεων κέρ-
νειν τὴν ἀγνοίαν, καὶ ταύτῃ βελλόμε-
σαι περὶ τῶν ἄλλων· εἰς δὲ τὴν ἀσκη-
σιν ἵς τὴν ταύτῃ μηδένα χρεόν,
μηδὲ πόνον ἀνηλωκέαι. καὶ ταῦτα,
τῆς μὲν τῶν σωμάτων ἑπιμελείας
τοῖς Φαύλοις τῶν Φίλων ἰμοιζόμενης,
καὶ ταχέως ἀπολείπεται· τῆς δὲ παι-
δείας, καθάπερ οἱ καλοὶ Ἑλληνιστοὶ
τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανάτου ὡρα-
μύνης· ἐνίοις δὲ καὶ μετὰ τὴν πλῆ-
τὴν ἀγνοίαν δοξάζειν περὶ πείρας.
* Καὶ ποιεῖται ἔπειτα τὰ μὲν ἐξ ἐσο-
μενῶν, τὰ δὲ καὶ ἀπὸ δογματικῶν
καποκρίσεις, τὴν παιδείαν ἑπι-
δεικνύων κοινῶν ὅσον εὐφυΐαν τῶν 43
ἐν ἐκάστῳ τῷ γένει πεπεωρωμένων.
τὰ γὰρ ἐκείνων εὐρήματα, ταῦτα
τοῖς ἄλλοις γιγνόμενα παιδείαν. ἔγω-
γε ἐπὶ τῇ φύσει σωματικῇ τῇ, ὥστε
τῶν μὲν ἄλλων τῶν ἐπαινεμένων τὰ
μὲν ἔχουσιν οἷον τε εἶναι περὶ ἐπείρας με-
ταλαβεῖν, οἷον τὸν Ῥώμιον, τὸν Κάλ-
κον, τὴν Ὑγίαν, τὴν Ἀνδρείαν·
τὰ δὲ τῶν προτέρων οὐκ ἔχουσιν αὐτὸν,
οἷον τὸν Πλάτωνα, τὸν Δεμάριον, καὶ
ἔπειτα πολλὰ τῶν ὡραίων καποκρίσεων·
τὴν δὲ διωκτὴν εἶναι ἑπὶ περὶ ἐπείρας
μεταλαβεῖν, καὶ τὸ δόντα μηδὲν
ἔχον αὐτὸν ἔχειν. * Παραπλησίως
δὲ τὰ μὲν οὐκ ἔπαισι τοῖς ἀνθρώποις
εἶναι κληρονομία· παιδευθῆναι δὲ ἐν-
δεχόμενα κατὰ τὰ ἴδια προαίρεσιν 44

αὐτῷ ἕτως προσόντα φανῆναι πρὸς
 πᾶς τῇ πατρὶδι¹⁵ πρᾶξις ὥς ἐξ
 ἀναιδείας, ἀλλ' ὥς παιδείας.
 σχεδὸν γὰρ τῷ ἀγῶναίς διαφέρειν
 οὗτ' μὲν ἀνθρώπους τῷ θηρίων, οὗτ'
 δὲ Ἕλληνας τῶν βαρβάρων, οὗτ'
 δὲ ἐλθεῖρας τῶν οἰκετῶν, τὰς δὲ
 φιλοσόφους τῶν τυχόντων. ὅλως ᾗ
 ηλικιαύτῳ ἔχοντας ὑπερχῶν,
 ὥστε τὰς μὲν θᾶττον τρέχοντας τῶν
 ἄλλων, ¹⁶ ὥς μιᾷ πόπρον τῷ ἐκεί-
 νων ἐπὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίαν εὐρεθῆ-
 ναι· τὰς ᾗ τῇ σοφίᾳ προέχοντας ἐξ
 ἀπάσης τῇ οἰκονομίας ἐπὶ αὐτῷ σωαρεθ-
 μηθῶναι. ἐν ᾗ πᾶς ἐξῆς χρόνους,
 ἐν οἷς ἦν αὐτὸς, ἕνα φιλοσοφίᾳ
 προέχεν τῶν πάντων. καὶ γὰρ τῷ το-
 πῷ ὄνομα ἀντὶ τοῦ Σοφοῦ ἑαυτὸν ἐπω-
 νόμασε.

Κ Ε Φ. θ'.

45 ΤΑῦτα μὲν ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῖς
 νέοις διελέχθη. ἀπαγγελέν-
 των δὲ ἔν τῳ τῶν νεανίσκων πρὸς
 τὰς πατέρας τῶν εἰρημόνων, ἐκά-
 λεσαν οἱ Χίλιοι τὸν Πυθαγόραν εἰς τὸ
 συνέδριον, καὶ ἐπαινέσαντες ὅτι
 πᾶς πρὸς τὰς ἡδὺς ῥηθεῖσιν, ἐκέ-
 λεσαν, εἰ τι συμφέρον ἔχῃ λέγειν
 τοῖς Κροτωνιάταις, ἀποφθίνασθαι

¹⁵ Ἐκ μιᾷ πόπρον τῷ ἐκ.] Est locus
 corruptus: quem Heraldus Animadv. in
 Jamblich. cap. iv. sic legendum esse cen-
 set, ὥς μιᾷ πόπρον τῷ ἐκείνῳ. Hanc le-
 ctionem, quia sensui optime convenit,
 Obrechtus etiam in versione sua expres-
 sit. Pulchre huc facit locus Strabonis

& qui ita instructus ad res patriæ
 administrandas accedit, illum
 non id facere ex impudentiæ, sed
 ex eruditionis suæ conscientia.
 Nam institutione effici, ut homi-
 nes bestiis, Barbari Græcis, li-
 beri servis, & Philosophi ple-
 bejis præstent. Omnino vero in
 tantum excellere bene institutos,
 ut cursu velociore aliis, elapso
 tempore ex una illorum patria
 septem Olympiæ inventi sint; ex
 toto vero orbe in vnum collecti
 numerum, etiam septem modo
 fuerint sapientia celebres: post-
 ea suo tempore unicus philoso-
 phia excelluerit: hoc enim sibi
 cognomen indidit, ut loco Sa-
 pientis, diceretur Philosophus.

C A P. IX.

HÆC ad juvenes in Gymnasio
 disseruit Pythagoras: quæ
 cum ab iis ad parentes delata ef-
 sent, mille viri in curiam evoca-
 tum laudarunt propter ea, quæ
 juventuti suggesserat; simulque si
 quid ipsis Crotoniatis utile habe-
 ret, apud Reip. gubernatores ex-

lib. vi. quem adduxit etiam Heraldus:
 Δοκεῖ δὲ ἡ πόλις (de Crotone loquitur)
 τὰ πινυμένα ἀσκήσασθαι, καὶ τὰ πινυ-
 μένα ἀσκήσασθαι. Ἐν μιᾷ γὰρ Ὀλυμπίᾳ οἱ τῷ ἄλ-
 λων ὡς πρὸς τὸν τοῦ Σοφοῦ ἐπὶ αὐτῷ ἀνδρὶς ἑ-
 παντες ὑπερχῶν Κροτωνιάταις.

promere jufferunt. Tum ille primum author illis fuit, ut Musis fanum extruerent, quo præsens concordia salva & incolumis inter eos maneret. Illas enim deas uno omnes nomine venire, colligatasque invicem esse, & mutuis inter se honoribus gaudere; atque omnino unum Musarum chorum existere: Præterea continere in seipsis concentum, harmoniam, numerum, & omnia quæ ad concordiam faciunt. Reapse vero jam ostenderent, vim suam non tantum circa pulcherrimas contemplationes disciplinarum versari, verum etiam ad rerum consonantiam, harmoniamque pertinere. Deinde ipsis, ait, existimandum esse, quod à multitudine civium patriam acceperint tanquam commune depositum: Quapropter ita illam gubernent, ut depositi fidem ad posteros quasi hæreditariam transmittere possint: idque certo eventurum esse, si se omnibus exæquent civibus, & nulla re magis quam justitia præ cæteris emineant. Unde & homines; gnaros nullum non locum indigere justitia, in

πρὸς οὗτ' τῆς πολιτείας προκαθη-
μύνας. ὁ δὲ πρῶτον μὲν αὐταῖς συνε-
βέβηκεν ἰδρύσασθαι Μουσῶν ἱερὸν,
ἵνα τηρῶσι τὴν ὑπαρχοῦσαν ὁμό-
νοιαν. πάντας γὰρ τὰς θεὰς καὶ τὴν
πρὸς ἑαυτὰς ἔχουσαν αὐτὴν ἀπάσας ἔχειν,
καὶ μετ' ἀλλήλων ὡρῶσθαι, καὶ
τὴν κοινὰς τιμαῖς μάλιστα χαίρειν,
καὶ τὸ σῶλον, ἵνα ἢ τὴν αὐτῶν αἰ-
χορὸν εἶναι τῶν Μουσῶν. ἐπὶ δὲ συμ-
φωνίαν, ἀρμονίαν, ῥυθμὸν, καὶ
ἀπαντὰ περιεληφέναι, τὰ ὡρῶ-
σθαι αὐτὰς τὴν ὁμόνοιαν. ὅτι δει-
κνυσὶ δὲ αὐτῶν τὴν δυνάμιν καὶ πρὸς
τὰ κάλλιστα θεωρήματα μόνον ἀνή-
κειν· ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν συμφωνίαν καὶ
ἀρμονίαν τῶν ὄντων. * Ἐπειτα ὑπο- 46
λαμβάνειν αὐτὰς ἔφη δεινὴν, κοι-
νὴν ὡρῶσθαι καὶ ἑαυτὰς ἔχειν τὴν πε-
ριεβέβηκεν ὡρῶσθαι τὴν πλῆθος τῶν πολι-
τῶν. δεινὴν ἔν τῷ τῷ διοικεῖν ἕτω,
ὡς μέλλουσιν τὴν πόλιν ὡρῶσθαι
ποῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν. ἔπειτα δὲ τὴν
βεβαιώσας, ἵνα ἀπαντῶσι ἰσοῖς πο-
λίταις ὡσι, καὶ μηδενὶ μάλλον, ἢ
τῷ δικαίῳ προσέχουσιν. τὰς γὰρ ἀν-
θρώπους εἰδότας, ὅτι τὸ πᾶν ἀπὸ
προσοδείᾳ δικαιοσύνης, μυστο-

¹ *ἱερῶν*] Vocem hanc ex MS. revoca-
vi, quæ in priore Edit. deest.

² *Ἐπιδείκνυσιν*] Antea male, *ἐπιδεί-
κνυσιν*.

³ *Ἐφ' ἑαυτῶν*] In priore Edit. inepte,
ἐφ' ἑαυτῶν: quod Arcerius bona fide *delectari*
viderat. Sed hujus erroris Lectorem

jampridem etiam admonuit Desid. Herald.
in Jambl. cap. v.

⁴ *Προέχουσιν* τὰς γὰρ ἀνθρώπους *ιδ.*] Sic
locum hunc auctoritate Codicis MS.
emendavi & distinxī. Antea enim male
legebatur, *προέχουσιν τὰς ἀνθρώπους, εἰδ-
τας, δε.*

πιστῇ, τὸ αὐτὸ τὰξιν ἔχειν
 ὡς τῇ Διὶ τὸ Θέμιν, καὶ ὡς τῇ
 Πλάτωνι τὸ Δίκλῳ, καὶ κατὰ τὰς
 πόλεις τὸ νόμον· ἵνα ὁ μὴ δικάως,
 ἐφ' ᾧ τὸ πᾶσι, πιστῶν, ἄρα
 φαίνεται πᾶσι τὸ νόμον ἀδικῶν.
 47 * Προσέειπεν ὁ τοῖς συνεδρῶσι, μη-
 δεὶ καταχρησάμενοι τῶν θεῶν εἰς
 ὄρκον, ἀλλὰ τοιούτους παραχρησάμενοι
 λόγους, ὥς ἐχωρὶς ὀρκῶν εἶναι
 πιστός. καὶ τὸ ἰδίαν οἰκίαν ἔτι
 οἰκονομεῖν, ὥς τὸ ἀναφορὰν
 εἶναι τὸ προσωρέσεως εἰς ὁκείνῳ
 ἀνευγκεῖν. πρὸς π τὰς ἐξ αὐτῶν
 ἡμορμύας διακρίνουσαν γήσιος, ὥς
 καὶ τῶν ἄλλων ζῶων μόνος πάσης τὸ
 ἐννοίας αἰσθησὶν εἰληφώτας. καὶ
 πρὸς τὸ γυναικα τὸ βίβ μετρί-
 χουσι ὁμιλῶντας, ὥς τῶν μὲν
 πρὸς τὰς ἄλλας σωθηκῶν τημε-
 ῶν ἐν γραμματικῶσι ἐσῆλαις

fabulis finxisse, Jovi Themidem,
 Plutoni Ditem assidere, & in
 Urbibus Legem regnare; ut qui
 non bona fide munus, quod ob-
 eundum habet, accuraverit, into-
 tum pariter mundum injurius vi-
 deatur. Insuper Senatum eorum
 decere, ut in jurejurando nullius
 Dei nomine abutantur; sed ita
 se gerant, & loquantur, ut vel
 injurati fidem mereantur: rem au-
 tem domesticam sic administrent,
 ut proventum ejus animi sui pro-
 posito tueri liceat. Illis vero, qui
 ex ipsis nati sint, sincerum amo-
 rem exhiberent; memores quod
 inter alia animalia soli intelligant,
 quid hic affectus sibi velit. Cum
 uxore vitæ socia ita agerent, ut
 reputent, alia quidem pacta ta-
 bulis columnisve; quod vero cum
 uxore initur fœdus, liberis sta-
 τῶν ὅτι πρὸς τὰς γυναικας ἐν τοῖς

¹ Δίκλῳ] Quare Ditem vesterit erudi-
 tus interpres, ignoro. *Justitiam* oportebat,
 vel *Dicam*.

² Ἐφ' ᾧ τίτ.] Rectius, ἐφ' ᾧ.

³ Φαίνεται] Corrupte antea, φαίνεται.

⁴ Ὅτι τὸ ἀναφορὰν εἶναι τ.] Est lo-
 cus paulo obscurior, quem interpretes
 non intellexerunt. Arcerius reddidit,
Domum cuique suam ita gubernandam esse,
ut in eam inferte liceat propositi subsidium. Sed
 in Arcerio non miror, qui sexcenta alia
 æque infelicitate vertit. At nec doctissimi
 Obrechtii versionem hic probare pos-
 sum. Quid enim sibi volunt illa, ut pro-
 ventum ejus animi sui proposito tueri liceat
 Tu verte, ut consilia sui rationem eo referte

liceat. Id est, ut consilia nostra in admi-
 nistranda re aliena, vel publica, ad
 normam quasi administrationis domesti-
 cæ referre nobis liceat: sive, ut exem-
 plo administrationis domesticæ; tanquam
 argumento, uti nobis liceat, ad proban-
 dum aliis, nos non minori fide & pru-
 dentia res alienas curaturos esse, quam
 qua nostras curavimus. Nam, ut recte
 ait Isocrates Orat. ad Demonicum, p. m.
 16. Ὁ κακῶς διανοηθεὶς περὶ τῶν ἰδίων,
 ἠδὲ περὶ κοινῶς βελούσταις περὶ τῶν ἄλλο-
 τῶν. Qui rebus propriis male prospicit,
 nunquam bene consulat alienis. Confer etiam
 Nostrum infra, Num. 196.

⁵ Ὁμιλῶντας] Propter ἀγκύρας ora-
 tionis mallet, ὥτως ὁμιλεῖν.

billiri. Efficerent etiam ut prolis suæ amorem in se derivarent, non vi naturæ, cujus ipsi non sint authores, sed deliberato animo: illam enim esse spontaneæ benignitatis usuram. Et hoc imprimis curæ haberent, tum ut ipsi non alias quam uxores suas cognoscant, tum ne ex negligentia vitioque maritorum uxores stirpem adulterent; sibi que ante oculos ponant, quod inter libationes, uxores à foco acceptas tanquam supplices, ipsis diis inspectantibus domum duxerint; adeoque exemplum præberent privatim domesticis, & publice civibus vitæ bene compositæ moderatæque. Providerent etiam, ne quisquam vel in minimis peccet, neve metu legum poenarumque delicta tegant; sed honestatis morumque bonorum reverentia ad colendam iustitiam contendant. Jubebat insuper omnem à rebus gerendis ignaviam profligare: u-nice enim præstabilem esse temporis opportunitatem in quolibet negotio. Nullum aliud injustius esse facinus asseribat, quam liberos & parentes à se invicem divellere. Illum habendum esse op-

τίκνοις. καὶ περιεῶδαι ὡρᾷ τοῖς ἐξ αὐτῶν ἀγαπᾶσθαι, μὴ διὰ τὸ φύσιν, ἧς ὅσκι αἱ τοὶ γέγονασιν, ἀλλὰ διὰ τὸ προαίρεσιν. ταύτῃ γὰρ εἶναι τῷ εὐεργεσίαν ἐκυσίαν. * Σπῆ- 48
δαζεν ἡ ἐ τῶν, ὅπως αὐτοὶ πμόνας ἐκέναν¹⁰ εἰδήσωσιν. αἱ π γυναικες μὴ νοθίσωσι τὸ γένος ἐλιγώρῃα ἐ κακία τῶν σωοικωῶτων. ἐπὶ δὲ τὸ γυναικα νομίζεν ὁποδ εἰσίας εἰληφότεας μὲ ἀπονδῶν, καθάπερ ἰκέτιν ἐναντίον τῶν θεῶν¹¹ εἰσῆχθαι πρὸς αὐτῶν. καὶ τῇ τάξῃ ἐ τῇ σωφροσύνῃ ὡρᾷ δειγμα γνῶσθαι, τοῖς π χτ¹² τὸ οἰκίαν, ἣν οἰκεῖ, καὶ τοῖς χτ¹² τὸ πόλιν, καὶ πρὸς ἐν, τῶ μὴ δὲνα μὴδ' ὅτι ἐν ἐξαμαρτάνειν, ὅπως μὴ φοβῶνται τὸ ἐκ τῶν νόμων ζημίαν, ἀδικοῦντες λαμβάνωσιν. ἀλλ' αἰσχυρόντοι τὸ τῶ πρόπῃ καλοκαρδία, εἰς τὸ δικαιοσύνην ὁρμῶσι.
* Δικελεύετο ἡ κατὰ τὰς πράξεις 49
ὁποδοκιμάζειν τὸν ἀνδρῆν. εἶναι γὰρ ἔχ' ἐπὶ πρὸν π ἀγαθόν, ἡ τὸ ἐν ἐκάστῃ τῇ πράξῃ καυρόν. ὡρίζετο δὲ, μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων, παῖδας ἐ γονεῖς ἀπ' ἀλλήλων διασῆν. νομίζεν δὲ,¹² κρατίστην μὲν

¹⁰ Εἰδήσωσι] Nota τὸ εἰδέναι honeste hic dictum pro συνιστάζειν: quo sensu & τὸ γινώσκον apud Scriptores, præcipue sacros, interdum sumitur. Exempla vide apud Henr. Steph. in *Theauro*, & Desid. Heraldum ad hunc locum.

¹¹ Εἰσῆχθαι πρὸς αὐτῶν] Sensus potius requirit, ut scribatur, εἰσαγαγεῖν εἰς οἶκον αὐτῶν, i. e. in domum suam introduxisse. Confer Nostrium infra, num. 84.

¹² Κρατίστην μὲν εἶναι τ.] Videtur sumptum ex loco illo Hesiodi ὦν *Erg.* v. 293.

εἶναι τὸν καθ' αὐτὸν διωάμενον
 προῖδεῖν τὸ συμφέρον· δόπρον δέ,
 τὸν ἐκ τῶν τοῖς ἄλλοις συμβεβηκό-
 των κατανοοῦντα τὸ λυσιπλουῦ·
 χείρασιν δέ, τὸν ἀναμείνοντα διὰ
 τῆ κακῶς παθεῖν αἰσθάνου τὸ βέλ-
 πτεν. ἔφη δέ, καὶ τὰς φιλοπρε-
 πτεν βελομύνας οὐκ ἂν διαμαρτυ-
 νειν μιμημύνας τὰς ἐν τοῖς δόμοις
 τεφανμύνας. καὶ γὰρ ἐκείνας ἔ-
 τὰς ἀνταγωνιστὰς κακῶς ποιεῖν, ἀλλ'
 αὐτὰς τῆς νίκης ὀπιθυμεῖν τυχεῖν.
 καὶ τοῖς πολιτομοῖς ἀρμόττειν,
 ἢ τοῖς ἀντιλέγουσι δυσαρρεσῖν, ἀλλὰ
 τὰς ἀκρόντας ὠφελεῖν. παρεκάλε-
 δέ τῆς ἀληθινῆς ἀντιχόμην ἐν-
 δοξίας ἕκαστον εἶναι ποιεῖν, οἷον
 ἂν βέλτοις φαίνεσθαι τοῖς ἄλλοις.
 ἢ γὰρ ἔτις ὑπάρχειν τὸ συμβε-
 βλην ἱερὸν, ὡς τὸ ἔπαινον· ἐπειδὴ τὸ
 μὲν ἡ χρεία πρὸς μόνους ἐστὶ τὰς ἀν-
 θρώπους· τὸ δὲ πρὸς μᾶλλον πρὸς
 50 τὰς θεάς. * Εἰθ' ἔτις ὅτι πᾶσιν
 εἶπεν, ὅτι τὸ τέλος αὐτῶν ¹³ οἰκεί-
 σθαι συμβέβηκεν ¹⁴ Ἡρακλῆα, ὅτι
 πρὸς βῆς διὰ τὸ ἰταλίας ἡλαυνεν,
 ὑπὸ ¹⁵ Λακινίᾳ μὲν ἀδικησέντων,

οὐδ' ἂν μὴ πειράσας, ὅς ποτε πάντα
 νόστοι.

Ἐδὸς δὲ αὐτὸν κακῶς, ὅς ἐν εἰρήνῃ
 πύθηται.

Ὅς δὲ καὶ μήτ' αὐτὸς τοῖς, μήτ' ἄλλοις ἀκούσας
 ἔοι θυμὸν βλάπτει, ὅς αὐτὸν ἀλλοτρίως
 ἀνέε.

¹¹ Οἰκεία] Ne dubites rescribere,
 φιλά, i. e. condiciam esse: ab οἰκία. Τὸ
 οἰκεία enim est ab οἰκίᾳ, incolo, inhabi-

timum, qui pro se quid condu-
 cat prævidere posset; secundum
 ab illo, qui ex aliis exemplum ca-
 peret, sibi quod ex usu foret;
 pessimum verò, qui expectet, do-
 nec suo malo didicerit, quid sit
 optimum. Dixit quoque, non
 aberraturos esse, qui honores am-
 biunt, si imitandos sibi propo-
 nerent eos, qui in stadio coronan-
 tur; nam illos non lædere adver-
 sarios, sed totos id agere, ut
 ipsi victoriam consequantur. Si-
 militer convenire iis, qui rem
 tractant publicam, ne contradi-
 centibus succenseant, sed ut obe-
 dientibus profint. Monebat et-
 iam, ut quilibet veræ gloriæ cu-
 pidus, talis revera esset, qualis
 aliis videri vellet: Laudem enim
 rem esse magis sacram, quam con-
 filium: siquidem hoc inter ho-
 mines tantum habet usum, illa
 vero maximam partem ad Deos
 refertur. His omnibus subjecit,
 quod urbs ipsorum tum temporis
 ab Hercule condita esset, cum
 boves per Italiam ageret, & à
 Lacinio injuria affectus, Croto-

bito: quod hic locum non habet. Sic
 paulo post ὑποκρίσας rescripti pro ὑποκρί-
 στας.

¹⁴ Ἡρακλῆα] Manifestum est, scri-
 bi debere, ὑπὸ Ἡρακλῆα, tum propter
 sensum, tum etiam propter genitivos
 sequentes, ἀδικησέντων, & διαφθίσαν-
 των.

¹⁵ Λακινία] Holstenius ad Stephanum,
 γ. Λακινίον, legit, Λακίνα: quem vide.

nem sibi noctu opem laturum, per ignorantiam pro hoste occideret, cognitoque errore promitteret, se circa sepulcrum urbem Crotoni cognominem conditurum, cum ipse immortalitatem consecutus esset. Ea ratione æquum esse ajebat, ut ipsi gratiam pensandorum beneficiorum probe justeque dispensarent. Quibus auditis, & Musis templum erexerunt Crotoniatæ, & quas habere consueverant, pellices dimiserunt; atque ut seorsim in Pythii Apollinis æde ad pueros, in Junonis vero ad uxores verba faceret, Pythagoram rogant.

C A P. X.

ILle vero voluntati eorum obsecutus, pueris hæc, ut ajunt, præcepit: Ut neminem convitiis lacefferent, nec convitiantibus responderent: quin potius operam darent pædiæ, id est, literarum doctrinæ, quæ ab ætate puerorum nomen habet. Deinde monuit, à puero ad modestiam facto perfacile in omni vita saluum illibaturnque studium honestatis retineri: hoc vero difficile esse id

“Ευεργασίας] Haud dubitem scribere, ἀπὲρ εὐεργασίας. Deinde pro δεικνυμένῃ, quod statim sequitur, Desid. Heraldus δεικνυμένῃ non absurde etiam legi posse, censēbat: sed cui cave assentiaris.

κρότωνα δὲ βοηθῆσαι τῆς νυκτὸς τῷ ἄγνοια, ὡς ὄντα τὴν πλεμίων, διαφθείραντες, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπαγγελαμένους περὶ τὸ μνημα σπουδένυμον ἐκείνῳ κατακίστεσαι πόλιν, ἂν περ αὐτὸς μετέσχη τῆς ἀθανασίας. ὥστε τὸ χάριεν τῆς δόσεως¹ εὐεργασίας προσήκειν αὐτὰς ἐφ᾽ δικαίως οἰκονομεῖν. οἱ δὲ ἀκούσαντες, τό τε Μουσίων ἱδρύσαντες, καὶ τὰς παλαιότητας, ὡς ἔχον Ἰπποχάριον ἦν αὐτοῖς, ἀφῆκαν. καὶ διαλεχθῶσαι χωρὶς αὐτὸν ἐν μὲν τῷ Πυθαίῳ πρὸς τὰς παῖδας, ἐν δὲ τῷ Ἡέρας ἱερῷ πρὸς τὰς γυναῖκας ἡξίωσαν.

Κ Ε Φ. Ι.

Τὸν δὲ παρθένης λέγουσιν ἡγήσασθαι πῶς πῶσι παῖδες ὡς μήτε ἀρχεῖν λειδορίας, μηδὲ ἀμύνεσθαι τὰς λειδορευμάτων. καὶ περὶ τῶν παιδείων, τῶν ἐπ᾽ αὐτὸν τῆς ἐκείνων ἡλικίας, πελάσσειν ἀπαλλάξαι. ἐπὶ δὲ ὑποθήσει, τῷ μὲν ἐπιεικῇ παιδὶ ρώδιον πεφυκέναι πάντῃ τὸ βίον τηρεῖν τὸ καλοκαρῆσαι. τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι καὶ

¹ Τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι] Sic vel absque auctoritate Codicis MS. locum hunc emendavi. Ante enim male legebatur, ὡς δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι.

τῶν τ' αἰρῶν χαλεπὴν κατὰ φύσιν.
 μάλλον δὲ ἀδιώσπον ὅκ φαύλης
 ἀφορμῆς ἐπὶ τὸ πλὴν εὐδοκίαν.
 πρὸς ἣ τῆς, θεοφιλεστάτους αὐ-
 τὰς ὄντας δόξαζεν, καὶ διὰ τῶν
 φησὶ καὶ τὰς αὐχμῆς ὑπὸ τ' ἡ-
 λειν δόξαζεν, ὡς δὲ τ' ἡμεῖς
 ὅπως αἰνιστομένης, ὡς μάλα
 ἡ ἐκείνης ὑπεκρίνεται. ἔξ δαιμο-
 νίας, καὶ ὁ μὲν διὰ τὰς ἀγνοίας
 τιν ἐξ ὧν ὑπεκρίνεται ἐν πῶς ἰε-
 52 ροῖς διατρέχειν. * Διὰ τὸν αὐτὸν δὲ
 τὴν αἰτίαν ἔτις φιλοφρονεῖται
 τὰς τ' ἡμεῖς, τὴν Ἀπόλλων, καὶ τ'
 Ἐρωτα, πάντας ζῶντας φησὶ
 πῶς τὴν πῶς ἔχοντες ἡλι-
 κίαν. συγκεχωρημένων δὲ καὶ τ'
 φανταῶν ἀγνοίας πῶς πῶς
 διὰ παιδας πῶς μὲν Πυθίαν, κα-
 τηγνέται. ἔξ Πύθωνος ὑπὸ πῶς
 ὅς. ὅτι πῶς δὲ τ' ἐν Νεμεῖα,
 καὶ τ' ἐν Ἰσθμῶ, πῶς πῶς
 Ἀρχιμήδης ἔξ Μελικέρτα. χωρὶς ἣ
 τῶν εἰρημίων, ἐν τῶ κατωκισθῆ-
 ναι τ' ἄλλαν τ' Κροτωνιάτων, ἐπαγ-
 γίλασθαι τ' Ἀπόλλων τῶ ἡμεῖς ἔξ
 οἰκισμῶ δῶσιν ἡμεῖς, ἐν ἡμεῖς
 53 τὴν εἰς ἡμεῖς δόξαζεν. * Ἐξ ὧν
 ὑπεκρίνεται * δεῖν, τῶ μὲν ἡμεῖς αὐτῶν
 πῶς πῶς, τῶ δὲ ἡλικίας ἀπαντας τὰς ἡμεῖς,
 ἡμεῖς εἶναι τ' ἐκείνων φι-

etatis aliter affecto; imo ne qui-
 dem fieri posse, ut qui à malo
 principio profectus sit, inoffenso
 pede ad finem usque decurrat.
 Adjecit, ipsos diis esse dilectissi-
 mos; ideoque siccitate invalescen-
 te, pueros à civitatibus ad plu-
 viam à Diis impetrandam mitti,
 tanquam quos maxime dii exau-
 diant: cum sacris operandi vix
 etiam hi facultatem consequantur,
 qui jugiter & absque intermissio-
 ne sanctimoniam litant: ideoque
 & hominum amantissimos deos,
 Apollinem scilicet & Cupidinem,
 puerili specie pictos repræsentari.
 Propter pueros etiam ludos quos-
 dam, in quibus victores coro-
 nantur, edi, in confesso esse:
 Pythicos quidem propterea, quod
 Pythonem puer occidit; Nemeos
 vero & Isthmicos ob mortem Ar-
 chemori & Melicertæ. Præterea
 cum urbs Crotoniatarum in eo ef-
 set ut conderetur, Apollinem du-
 ci coloniam sobolem promississe,
 si novos in Italiam colonos dedu-
 ceret: unde inferentes, quod
 nativitatibus ipsorum Apollo, æta-
 tis autem omnes pariter dii cu-
 ram gesserint, par esse, ut se

* Ἐκείνης ὑπεκρίνεται.] Scribe abs-
 que cunctatione, ἐκείνης ὑπεκρίνεται,
 vel ἐκείνης.

* Μόλις] Desider. Herald. Animadv.
 in Jambl. cap. v. μόνις legendum cen-

set. Sed nulla hic correctione opus est.

* Δὲν] Vocula hæc est supervacanea;
 nec video, quid ad loci huius sensum fa-
 ciat.

* Ἀφ' ὧν εἶναι τ' ἐκείνων φι-

dignos eorum amicitia praestent. Porro meditentur audire, ut possint loqui. Qua dein via ad senectutem ituri sint, illam statim ingressi, imitentur eos, qui praecesserunt, nec unquam senioribus obloquantur: Ita inposterum jure merito ipsos quoque exacturos, ut ne à junioribus injuria afficiantur. His praeceptis meruit, ut nemo illum suo nomine, sed *Divum* omnes appellarent.

C A P. XI.

A Pud uxores vero de sacrificiis disservisse fertur: Primum quidem, sicut alium qui pro ipsarum salute vota conciperet, bonum honestumque esse velint, quia Diis tales acceptiores credunt; ita ipsas debere plurimi facere animum aequitati modestiaeque deditum; ut eo magis à Diis exaudirentur. Deinde Diis offerrent, quae suis ipsarum manibus elaborassent, eaque sine ministerio fervorum aris admoverent; scilicet placentas, liba, favos & thura: cæde vero & sanguine Deum ne colerent: nec tam multa uno tempore offerrent, ut

λίαν. καὶ μελετᾶν ἀκύν, ἵνα δυνάμει λέγειν. ἐπὶ δὲ, ἣν μέλλουσιν εἰς τὸ γῆρας βαδίζειν, πύττω εὐθὺς ἐξορμῶντας τοῖς ἐληλυθόσιν ἐπακολουθεῖν, καὶ τοῖς πρεσβυτέροις μηδὲν ἀντιλέγειν. ἔγω γὰρ εἰκότως ὑπερον ἀξιώσω, μηδὲ αὐτὰς τὰς νεωτέρους ἀδικεῖν. Διὰ τὴν τὰς ὁδοῦ νέους ὁμολογεῖται ὡδασκασίας, μηδένα τ' ἐκείνους προσηγορέαν ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντας θεῖον αὐτὸν καλεῖν.

K E Φ. ια'.

Τ αῖς δὲ γυναιξὶν ὑπὲρ μὲν τῶν θυσιῶν ἀποφύλασθαι λέγεται, 54
πρῶτον μὲν, καθάπερ ἑτέρω μέλλοντι ὑπὲρ αὐτῶν ποιῆσθαι τὰς εὐχάς, βέλονται ἂν ἐκείνων εἶναι καλὸν ἀγαθόν, ὡς τὸ θεῶν τέτοις προσεχόντων. ἔτι αὐτὰς περὶ πλείους ποιῆσθαι τὴν ὁπείκειαν, ἵν' ἐπίμως ἔχωσιν αὐτὰς τὰς εὐχαῖς ὑπακούσαντες. ἐπειτα τοῖς θεοῖς προσφέρειν ἀμέλῃσι, ταῖς χερσὶν αὐτὰς ποιῆν, καὶ χωρὶς οἰκετῶν πρὸς τὰς βωμὸς προσνεγκεῖν, οἷον πίπνα, καὶ ψαίμα, καὶ κηρίον, καὶ λιθανωτὸν. Φόνος δὲ ἐστὶ θανάτου τῷ δαίμονι μὴ τιμᾶν, μηδ' ὡς ἐθέποτε πάλιν προσέστας ἐνὶ καιρῷ

ea, quam sic supplere poteris, δὲν ἀξίως αὐτὰς παρέχειν τὴν ἐκείνων φιλίαν. Sic sensus erit planissimus.

Ἐξ αὐτῶν τὰς νεωτέρας] Male antea ca-

su dativo, αὐτοῖς τοῖς νεωτέροις.

τῷ δαίμονι] Scribe casu quarto, τὸ δαίμονι.

πολλὰ

πλά δαπαναῖν. πῶς ἢ τῆς πρὸς
 οὗτον ἄνδρας ὁμιλίας κελύσαι κα-
 πανοεῖν, ὅτι συμβαίνει ἔτις πατέ-
 ρας ἢ πατρὸς θηλείας φύσεως πῶς
 κειχωρηκέναι μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι τὰς
 γεγαμηκotas, ἢ τὰς πικρῶσαντας
 αὐτὰς. διὸ καλῶς ἔχειν, ἢ μηδὲ
 ἐναντιῶσθαι πρὸς τὰς ἄνδρας, ἢ
 τότε νομίζειν νικᾶν, ὅταν ἐκείνων
 55 ἡττήθωσιν. * Ἐπὶ ἢ τὸ περιόρητον
 ἡμίμυρον ἀποφθέγγασθαι καὶ τὴν
 σφύδρον, ὡς ἀπὸ μὲν ἑσθαι καὶ
 τῷ ἀνδρὸς ὅστις ἐστὶν αὐθιμερὸν
 προσέναι τοῖς ἱεροῖς. ἀπὸ ἢ τῶ μὴ
 προσέχοντος, ἐδέσθαι. πῶς γὰρ
 λαί ἢ ἐκ πατὸς πάντων τὸ βίον αὐτὸς
 πὺφημαῖν, καὶ τὰς ἄλλας ὁρᾶν,
 ὅπου αὐτῶν αὐτῶν ἐυφημήσας
 καὶ τὴν δέξασθαι τὴν ἀγαθὴν μὴ

denuo nunquam accessuræ vide-
 antur. Quod autem attinet ea-
 rum cum maritis commercium,
 diligenter considerare jussit, quod
 parentes illarum sexui libenter
 concedant, ut plus diligant ma-
 ritos, quam se ipsos, qui vitæ
 illis authores sint: Ideoque recte
 facturas, si vel plane non refra-
 gentur maritis, vel iis si cedant,
 tum se vicisse existiment. In isto
 conventu fertur etiam pronun-
 tiasse illud plurimorum sermoni-
 bus jactatum; nempe quod uxor
 à marito suo surgens, salva pie-
 tate ad sacra eadem die se con-
 ferre queat; ab alieno autem vi-
 ro, nunquam. Insuper præcepit
 foeminis, per totam vitam bene
 ominatis verbis uti, & efficere
 ut alii de ipsis bene loquantur:
 Nec passim vulgatam gloriam ab-

* Ὡς ἀπὸ μὲν ἑσθαι.] Infra, Num.
 132. Apophthegma hoc Theanoni Py-
 thagoricæ tribuitur: ubi vide quæ nota-
 vimus.

καὶ τὰς ἄλλας ὁρᾶν.] Est locus ob-
 scurus, &c, ut mihi videtur, corruptus,
 quem sic legendum puto: καὶ τὰς ἄλλας
 ὁρᾶν, ὅπου αὐτῶν αὐτῶν ἐυφημήσας: Et
 ut aliis ea faciant, quæ ipsa pro se à Diis ex-
 petitura sint. Δεῖν πᾶσι ἀγαθὸν, vel κακόν,
 aliquem beneficio, vel maleficio afficere,
 est phrasis apud Græcos notissima. De-
 inde, πὺφημα & ὁρᾶν loca interdum apud
 Scriptores commutant; ut apud Suidam
 in Ὁρμῶνας: ubi vide quæ notavimus.
 Porro ἐυφημαῖν, quod vulgo *linguis fave-
 re*, vel *bona verba dicere*, significat; in-
 terdum etiam sumitur pro *precari*, vel
precibus à Diis aliquid expetere: quod tum

potissimum, cum precamur, bona ver-
 ba dicere soleamus. Certe, ἐυφημία pro
precibus sumitur apud Platonem Alcib. II.
 (pag. 43. Edit. Lugdun.) in Oraculo
 Ammonis, quod illic refertur: Βούλει
 αὐτῶν τὴν Λακεδαιμονίαν ἐυφημῶν εἶναι μέγα-
 λον, ἢ πῶς σύμπαντες τῶν Ἑλλήνων ἱεροί.
 Malle se Lacedæmoniorum ἐυφημῶν, quam
 cuncta Græcorum templa. Addit ibidem
 Plato, τὴν γὰρ ἐυφημίαν ἐκ ἄλλων πᾶσι
 δοκεῖ λέγειν ὁ Θεός, ἢ τὴν ἐν ἑαυτῶν
 ἐυφημίαν nihil aliud Deus appellare videtur,
 quam vota illorum & preces. Hæc afferre
 volui, ad locum obscurum partim illu-
 strandum, partim emendandum. Quod
 si quis his veriora & meliora promere po-
 tuerit, nemo me citius in ejus senten-
 tiam concedet.

oleant, aut fabularum scriptores mendacii arguant, qui, cum mulierum justitiam ex eo colligerent, quod sine testibus vestes & ornamenta aliis pro re nata commodent, neque ex fiducia illa lites & jurgia oriantur, finxerunt, mulierum trigam uno communi oculo usam esse; occasione sumpta à facili mulierum inter se communicatione: quod ipsum cum ad virilem sexum translatum esset, ac si qui commodato accipit, reddat, tanquam & ipse lubenter prompteque res suas commodaturus, neutiquam locum invenit; utpote à sexu illo alienum. Deinde eum, qui omnium fertur sapientissimus, quique humanam vocem in ordinem redegit, & ut paucis complectar, nomina primus invenit, sive Deus ille, sive dæmon, sive divinus homo fuerit, animadvertisse fœmineum genus pietati junctissimum, ideoque quamlibet ejus ætatem fecisse Deo cognominem; dum innuptam nominavit C O R E N, i. e. Proserpinam; nuptam viro, N Y M P H A M; liberos enixam,

καταλύσῃσι, μηδὲ τὰς μυθογενέ-
φας ἐξελέγξωσιν, οἱ θεωρῶντες
τὴν τῇ γυναικῶν δικαιοσύνην, ὅτι
τῇ ἑαυτοῦ προσέδοται μὲν ἀμαρτυροῦν τῇ
ἰματισμῶν, καὶ τῇ κόσμῳ, ὅταν πρὸς
ἄλλω χρῆται δέη. μὴ γίνεσθαι ὅτι ὅτι
τῆς πίστεως δίκας, μηδὲ ἀντιλογίας,
ἢ ἐμυθοποιήσας τρεῖς γυναικας ἐν
κοινῷ πάσις ὁφθαλμῷ χειρομαχίας,
ἀλλὰ τῇ εὐχερῇ κοινωνίᾳ. ὅπερ ὅτι
τὰς ἄρρενας μεταπήδον, ὡς ὁ προ-
λαβὼν ἀπέδωκεν, εὐχάτως δὲ ἐπι-
μῶς τῇ ἑαυτοῦ μακροδιδῆς, ὅθεν
ἀνὰ προσδέξασθαι λεγόμενον, ὡς
μὴ οἰκῶν αὐτὴν τῇ φύσει. * Ἐπὶ τῇ 56
τὴν σοφώτερον τῇ ἀπάντων λεγόμε-
νον, καὶ συντάξας τῇ φωνῇ τῶν
ἀνθρώπων, καὶ τὸ σώολον, εὐρε-
τὴν καταστάντα τῇ ἀνομάτων, εἴτε
θεὸν, εἴτε δαίμονα, εἴτε θεῖον πνεῦμα
ἀνθρώπων, σπιδόντα, ὅτι τῇ εὐσε-
βείας οἰκειότητον ἐστὶ τὸ χρῆσθαι τῶν
γυναικῶν, ἐκείνῃ τῇ ἡλικίᾳ αὐ-
τῶν συνώνυμον ποιήσασθαι θεῶν, καὶ
καλέσθαι τὴν μὲν ἄραμον, κέρλι-
τὴν δὲ πρὸς ἄνδρα δεδομένην,
ἢ νύμφην. τὴν δὲ πάλιν χρησασ-
μένην, μητέρα. τὴν δὲ παῖδα ὅτι

⁴ Προσέδοται μὲν ἀμαρτυροῦν] Lego, ποιοῦσα μὲν ἀμαρτυρίας.

⁵ Ἐμυθοποιήσας τρεῖς γυν.] Tangitur hic fabula de Phorcynis filiabus, cujus meminerunt Palsephatus de Incredib. cap. 32. Heraclitus de Incredibil. cap. 13. Agatharchides apud Photium, p. m. 1327. & alii.

⁶ ὡς ὁ προλαβὼν ἐκ.] Est locus obscurus & ὑπερβολῆς, ex quo me non satis expedit. Aliqua saltem in his tenebris lux accendetur, si sequentia sic legentis, ὅθεν αὐτὴν προσδέξασθαι τὸ λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκῶν αὐτὴν τῇ φύσει.

⁷ Νύμφην] Hæc vox in priore Edit. deest, quam ex MS. revocavimus.

παίδων ὁπιδέσσει, κατὰ τὴν Δωρι-
κὴν Διόλειον, Μαίαν. ὅ σύμφω-
ρον εἶναι τὸ ἔτι τὰς χρησμούς ἐν Δω-
δώνῃ καὶ Δελφοῖς θηλῶσαι Διὸς
γυναικός. Διὸ δὲ τὴν εὐσεβείαν
ἐπαίνων, πρὸς τὴν εὐπείαν τὴν κα-
τὰ ἱματισμὸν τηλικαύτην ὥστε δέ-
δοται κατασκευάσαι τὴν μεταβολήν,
ὥστε τὰ πολυπλῆ τὰ ἱματίων μηδε-
μίαν ἐνδίδεσθαι πολὺν, ἀλλὰ θεί-
ναι πάντας εἰς τὸ τὴν ἑσπέρην ἐρὸν πολ-
57 λὰς μυριάδας ἱματίων. * Λέγεται
δὲ ἔτι πλεονεχίαν διελθεῖν, ὅτι πρὸς
τὴν χώραν τὴν Κροτωνιάτων ἀνδρὸς
μὲν ὁ ἀρετὴ πρὸς γυναικὰ Διόλε-
σιον, Ὀδυσσεὺς δὲ δεξαμένην ὥστε
τῆς Καλυψίδος ἀφηνάσσειν ὅτι τὴν
Πηνελόπειαν καταλιπεῖν. ὑπολεί-
πει δὲ τὴν γυναιξίν, εἰς τὰς ἀν-
δρας ἀποδείξασθαι τὴν καλοκαγα-
θίαν, ὅπως εἰς ἴσον καταστήσῃ τὴν
εὐλογίαν. ἀπλῶς ὅ μνημονεύει,
Διὸς τὰς εἰρημίας ἐν τῷ πόλει καὶ
Πυθαγόραν δὲ μετρίαν πᾶσιν καὶ
πασιδὴν, καὶ τὴν πόλιν τὴν Κροτωνιάτων ἡρώδην, καὶ Διὸς τὴν πόλιν πρὸς
τὴν Ἰταλίαν.

Κ Ε Φ. 16.

C A P. XII.

58 Λέγεται ὅτι Πυθαγόρας πρῶτος
Φιλόσοφον ἑαυτὸν προσκα-
λεῖται, ὅτι καὶ νῦν μόνον ὀνόματι

Fertur autem Pythagoras pri-
mus se appellasse Philosophum:
nec tantum novum nomen intro-

* Ἀρετὴ] In priore Edit. est χρεῖται:
at in MS. χρεῖται: quod in χρεῖται mutan-
dum esse quisvis facile videt.

* Οὐ καὶ νῦν] MS. habebat, ὅτι καὶ νῦν:
Sed supra εἰς adscripta erat diphthongus
ay; ut scilicet sphalma librarii corrigere-

duxit, sed ante rem ipsam nominini convenientem, utiliter edocuit. Nam hominum in hanc vitam ingressum, similem dixit turbae ad solennes panegyres proficiscenti. Ut enim varii ad nundinas confluunt undique homines, aliisque alium sibi finem propositum habet: hic nimirum pecuniae lucrique causa merces dividendurus; ille gloriam edito roboris specimine quaesiturus: Estque etiam tertium eo convenientium genus; homines scilicet ingenui & conditionis liberalioris,

tur. Arcerius *ὁ κινῶ* scribendum putabat: sed in quo mire fallitur.

¹ *Εοικῖναι γὰρ ἔφη τ.*] Pulcherrimum hunc locum ab Heraclide Pontico Jamblichum sumpsisse, discimus ex Cicerone *Tusc. Quæst. lib. v.* ubi eadem plane ex dicto auctore refert. Verba Ciceronis, quoniam apprime huc faciunt, præmittenda non sunt. Sic igitur ille: *Quem* (Pythagoram) *ut scribit auditor Platonis Ponticus Heraclides, Philumtem setunt venisse, eumque cum Leone principe Philastionum docte & copiose differuisse quedam: cuius ingenium & eloquentiam cum admiratus esset Leon, quasivisse ex eo, qua maxime arte consideret; at illum, artem quidem se scire nullam, sed esse Philosophum: admiratum Leontem novitatem nominis, quasisse, Quinam essent Philosophi, & quid inter eos & reliquos interesset: Pythagoram autem respondisse, similem sibi videri vitam hominum, & mercatam eum, qui haberetur maximo ludotum apparatu, totius Græciæ celebritate. Nam ut illis alii corporibus exercitatus gloriam & nobilitatem corona peterent, alii emendi aut vendendi quaestu & lucro ducerentur; esset autem quoddam genus eorum, idque vel maxime ingenuum, qui nec plausum, nec lucrum qua-*

ὑπάρξας, ἀλλὰ ὁ πρῶτον οἰκῶν προεκδιδάσκων χρησίμως· εἰκῖναι γὰρ ἔφη τὴν εἰς τὸ βίον τῶν ἀνθρώπων πύροdon τῷ ὅπῃ πᾶς πανηγύρεις ἀπαντᾷ τῷ ὁμίλῳ. ὡς γὰρ ἐκείσε παντοδαπὸι φοιτῶντες ἀνθρώποι, ἀλλ' ὅ κατ' ἄλλαν χρῆσαν ἀφικνεῖται, ὁ μὲν χρηματισμῷ τε καὶ κέρδους χάριν ἀπὸ πολλῶν τὴν φόρον ἐπιγόμενός· ὁ δὲ δόξης ἐνεκα ὀπιδειξόμενός· ἡκὶ τὴν ῥώμην δὲ σώματός· ἐστὶ δὲ καὶ τρίτον εἶδος, καὶ τὸ γὰρ ἐλευθερώματος, & σωαλιζόμενον, πῶν θείας ἐνε-

terent, sed vivendi causa venient, studioseque perspicere, quid ageretur. *U* quo modo: item nos quasi in mercatus quandam celebritatem ex utroque aliqua, sic in hanc vitam ex alia vita *U* natura profectos, alios gloriæ servire, alios pecunie; rari esse quosdam, qui cæteris omnibus poshabitis, rerum naturam studiose intuerentur: hos se appellare Sapientiæ studiosos: id est enim, Philosophos: *U* ut illic liberalissimum esset spectare, nihil sibi acquirentem, sic in vita longe omnibus studiis contemplationem rerum, cognitionemque præstare. Vide etiam Laërtium in *Pyth. Num. 2.*

¹ *Συναλιζόμενοι*] Sic recte Codex MS. pro *συναλιζόμενοι*: quod prior Edit. habet. Observavi autem, ut obiter hoc moneam, vocem *ἀλιζέω* apud alios etiam Scriptores non raro ab imperitis librariis in *ἀλιζέω* mutatam esse. Sic apud Suidam corrupte, & invita quidem literarum serie, antea legebatur, *Συναυλιθέσης*, pro *Συναλιθέσης*: itemque *Συναυλίζοντο*, pro *Συναλιζοντο*: quibus in locis nos veram lectionem Grammatico illi restituiamus. Apud Scholiasten Homeri quoque ad *Il. B. v. 303.* ubi de Aulide agit, *ἀυλιθέται* habes pro *ἀλιθέται*: ut ad Suidam etiam monuimus.

καὶ δημιουργημάτων καλῶν, καὶ ἀρετῆς ἔργων, καὶ λόγων, ὧν αἱ ὀπιδείξεις εἰώθησαν ἐν τῷ πανηγύρεσι γίνεσθαι. ἔτω δὲ καὶ τῷ βίῳ παντοδαπὸς ἀνθρώπος τῷ σωδαιῖς εἰς ταυτὸ συναθροίζεσθαι. τὰς μὲν γὰρ χρημάτων ἐκ τρυφῆς αἰρεῖ πόθος. τὰς δὲ ἀρετῆς ἐκ ἡγεμονίας ἡμέρος, φιλοεικία πειδοξομανεῖς κατέχουσιν. εὐλιχρμένεστον δὲ εἶναι τῶτον ἀνθρώπου τρέπον, τὸν ἂν ἀποδεξάμενον τῶν καλίστων θεωρίαν, ἐν ᾗ προσνομάζεν φιλόσοφον. * Καλὴν μὲν εἶναι τὴν τῶν συμπαντων ἔραν ἡσίαν, καὶ τὴν αὐτῶν φορεμῶν ἀστέρων, εἰς καθορώσιν τὴν τάξιν. κατὰ μετεσσίαν μὲν τοις πρώτοις ἐκ τῆς νοητῆς εἶναι αὐτὸ τοιοῦτον. τὸ δὲ πρῶτον ἦν ἐκείνο, ἡ τῶν ἀριθμῶν πειδὲ λόγων φύσις, δι' ἀπάντων διαγέσσαι, καὶ τὴν πᾶν τὰ ταῦτα σωπτακλαί πειμμελῶς, καὶ κεκόσμηται πρεπόντως. καὶ σοφία μὲν, ἡ τῶν ὄντων ὀπτισημία πεις, ἡ πᾶν τὰ καλὰ πρῶτα, καὶ θεῖα, καὶ ἀκήρατα, καὶ αἰεὶ καὶ τὰ αὐτὰ ἐὼσαύτως ἔχοντα, ἡ ἀχολαυμένη ὧν μετοχή ἐκ τὰ ἄλλα ἂν εἴποι πεις καλὰ. φιλοσοφία δὲ, ἡ

communione etiam cætera pulchra quis dixerit : Philosophia vero

naturam loci, vel artificum manu elaborata, aut fortitudinis doctrinæque specimina in hujusmodi nundinis ostendi solita, contemplaturi : Ita etiam in vita humana diverforum studiorum in unum fieri conspirationem : quosdam enim pecuniæ & luxus capi desiderio ; alios magistratus locumque principem appetere ; esse, quos infedit insana de gloria contentio : sincerio rem vero hominum nationem esse, quæ rerum pulcherrimarum contemplatione occupatur, & venit *Philosophi* nomine. Itaque pulchrum equidem esse, univ ersum. cælum, astrorumque in eo decurrentium ordinem speculari, si quis oculos eo intendat ; hancque pulchritudinem provenire à participatione essentia primæ illius entis, quod mente tantum comprehenditur. Primum vero illud est, natura numerorum rationumque per omnia se insinuans, secundum quam hæc universa eleganter ordinata, & prout decebat ornata sunt. Et sapientia quidem vera, est scientia quædam, quæ versatur circa pulchra, eaque prima, divina, & incorruptibilia, quæ eodem semper modo se habent, & ob quorum

* Ἀποδεξάμενος] Sic habet MS. At prior Edit. minus recte, ἀποδεξάμενος.

ἡ Ἀσχολυμένη ὡς μετ.] Antea corruptissime, ἀσχολυμένη ὡς μετοχή καὶ πει ἄλλα αἱ εἴποι πεις καλὰ. Menda hæc cla-

rissima jam ante etiam correxerant Arce-rius & Desid. Heraldus. Cæterum, cum hoc loco conferendus est Noster infra, cap. xxix. num. 159. ubi doctrina hæc Pythagoreorum pluribus exponitur.

hujus contemplationis affectatio est. Unde & hæc ipsa institutio-
nis cura etiam pulchra, & à Py-
thagora hominibus corrigendis
destinata erat.

C A P. XIII.

SI porro fides habenda est tot
antiquis simul & egregiis viris,
qui de eo scripserunt; habuit Py-
thagoræ philosophia aliquid,
quod usque ad animalium ratione
destitutorum informationem se
extenderet: quo ipso confirma-
vit, quod doctrina in hominibus
mente præditis cuncta domentur;
imo interdum in feris quoque a-
nimalibus & quæ rationis expertia
putantur. Nam Dauniam Ur-
sam, gravissime incolas infestan-
tem, Pythagoras detinuit, ut ajunt,
& satis diu manu demulcivit, of-
faque & fructibus arboreis refo-
cillatam, & jurejurando adactam,
ne viventia amplius attingeret,
dimisit: illa vero statim in mon-
tes & sylvas se abdidit, & im-
posterum non est visa in ullum pec-
cus feramque irruere. Cum vero

* Ως διδασκαλία πάντα περιγ.] Est
locus intricatus, nec satis planus; quo-
niam διδασκαλία tam casu recto, quam da-
tivo hic accipi posse videtur. Si casu da-
tivo, sensus erit, per doctrinam omnia
contingere mente præditis: sive, per
doctrinam omnia consequi mente præ-
ditos. Sin casu recto, scribendum erit,
πάντα περιγίνεται ἐν τοῖς νῦν ἔχουσιν, ὅπως
καὶ ἐν τοῖς ἀνημέροις, &c. Doctrina

ζήλωσις τῇ τοιαύτης θεωρίας. καλὴ
μὲν ἔν ἐ αὐτῇ παιδείας ἢ ὀπτιμί-
λεια, ἢ σωπίνεσαι αὐτῷ πρὸς τὴν
τῶν ἀνθρώπων ἐπαυρόθωσιν.

Κ Ε Φ. ιγ'.

EI' δὲ ἐ πιστότιον πσάποις ἰστ- 60
ρήκοσι περὶ αὐτῶν, παλαιοῖς π
ἅμα ἔσι, καὶ ἀξιολόγοις, μέχρι τῆ
ἀλόγων ζῶων ἀναλυτικῶν π ἐ νη-
θεπκὸν ἐκέκλιτο Πυθαγόρας ἐν τῷ
λόγῳ, διὰ τὰς συμβεβάζων, ὡς
διδασκαλία πάντα περιγίνεται τοῖς
νῦν ἔχουσιν, ὅπως ἐ τοῖς ἀνημέροις
π ἐ ἀμοιρεῖν λόγῳ νομιζομένοις.
τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, χα-
λεπώτατα λυμαινομένην τὰς ἐνοί-
κας, καταχῶν, ὡς φασί, καὶ
ἐπαφασμάδος χερόνῳ συχνόν, ψω-
μίνας π μάζῃ ἐ ἀκροδρύοις, καὶ
ἐρκώσας μηκέτι ἐμψύχας κατὰ πτε-
δα, ἀπέλυσεν. ἢ ἢ εὐθὺς εἰς τὰ
ὄρη ἐ στυ' δρυμὸς ἀπαλλαγείσαι,
σὺν ἐτ' ἐκ τῶν ὠφθη τοπαρέπαι
ὀπτιᾶσαι εἰς ἀλόγῳ ζῳῷ. * Βῆν ἢ 61

omnia superat, (vel domat) in iis, qui mente
præditi sunt; imo etiam in feris animalibus, &c.
Posterius placet. Id tantum adhuc mo-
neo, me vocem πάντα, quæ in priorē
Edit. deest, ex MS. addidisse.

* Τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, καλ.]
Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem
fere capitis, leguntur etiam apud Por-
phyrium, Num. 23. 24. &c. unde Jam-
blichus ea mutuatus est.

ἐν Τάραντι ἰδὼν ἐν παμμιγῇ νο-
μῇ, καὶ κυάμων χλωρῶν ὡς θηπέ-
μυρον, τῷ βυκόλῳ ὡς θυσίαις, συνε-
βέλασεν εἰπεῖν τῷ βοὶ τῶν κυάμων
ἀπέχεσθαι. προσπαίξαντο ὃ αὐτὰ
τῷ βυκόλῳ, καὶ ἐφύσαντο εἰ-
δέναί βοῖσι³ εἰπεῖν, ⁴ εἰ δὲ αὐτὸς
οἶδε πεισῶς ἔσμεν βυκόλῳ, δέον
τῷ βοὶ ὡς θυνεῖν. προσελθὼν αὐ-
τὸς καὶ εἰς τὰς πολλὰν ὥραν προσψι-
γυρῶν τῷ ταύρῳ, ἔμενον τότε αὐ-
τὸν ἀμειλλῆσαι ἐκόντα ἀπέχεσθαι κυά-
μων. ἀλλὰ ἔσπουδης λέγουσι
μηκέτι γινώσκειν κυάμων τὴν ἐξ-
παίξαντα τῷ βῶν ἐκείνῳ. μακροχρονίω-
τατον ὃ ἐν τῇ Τάραντι καὶ τὸ τῆς
Ἡέρας ἱερὸν γηρῶντα διαμαρτυρο-
ύμενα, τὸν ἱερὸν ἀνακαλεσόμενον
Πυθαγόρα βῶν, ὑπὸ πάντων ἀν-
θρώπων τροφῆς σιτῆρος. αὐ-
τοὶ ἀπαντῶντες αὐτῷ προσάγουσι.
62 * Ἀέτιον¹ πύπτεται ἀμύμον Οὐλυμ-
πιάσι, προσμυλόντι αὐτῷ τῶν
χωρέμας ἀπὸ τύχης παρὰ τοῖς οἰω-
νῶν, καὶ συμβάλλων, καὶ⁶ διοση-
μείων, ὅτι ὡς θυνεῖν εἰσὶν ἀρχαῖαι τινες⁷ καὶ αὐτοὶ τῶν ὡς ἀληθῶς
θεοφιλέσι τῶν ἀνθρώπων, ⁸ μεταγαγεῖν λέγουσι, καὶ καταψύσονται πάλιν

bovem Tarenti inter pascendum
virides fabas promiscue edentem
vidisset, bubulcum hortatus est,
ut bovem fabis abstinere juberet.
At bubulcus irrisit eum, & se
bovatim loqui posse, negavit: si
vero ipse ejus rei facultatem ha-
beret, superfluum esse quod se
hortetur; quin ipse potius bo-
vem officii admoneret. Accessit
igitur ad aurem bovis, multisque
diu insufurratis, non solum effe-
cit, ut bos ille sua sponte statim
fabis abstineret, verum etiam post-
hac nunquam fabas degustaret.
Dein longo tempore Tarenti vixit
prope Junonis templum jam ve-
tulus, Pythagora bos dictus, &
ab obviis omnibus cibis humano
victui aptis alebatur. Ad hæc O-
lympiæ, cum forte discipulis ex-
poneret, quod aves, omina, ful-
minumque ostenta à Diis mitte-
rentur veræ pietatis amantibus,
ut interpretes & quidam velut in-
ternuntii; aquilam supervolitan-
tem è sublimi deduxisse, manu-

¹ Εἰπὼν] Porphyrus rectius, λαλῶν,

⁴ Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδ' ἐπεὶ πεισῶς.] Lego &
distinguo, Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδ', πεισῶς τὸ
ἀλλὰ συμβαλλόν, δέοι αὐτὸν τῷ βοὶ πα-
ρεῖν. Sic sensus clarus.

¹ Αέτιον πύπτεται.] Historiæ hujus
meminit etiam Plutarchus in Numa,
p. m. 65. & Elian. Var. Hist. libr. iv.
cap. xvii.

Διοσημείων] Male antea, ἀφ' ὅτι

μείων: quod mendum etiam viderat Ar-
cerius.

⁷ Καὶ αὐτοὶ] Sic etiam Porphyrus.
At voces hæ videntur esse supervacaneæ:
nisi quis forte καὶ αὐτοὶ legendum cen-
seat, secundum opinionem viri docti,
qui sic ad marginem codicis Spanheimii
hæc rescripserat.

⁸ Μεταγαγεῖν] Porphyrus rectius, κα-
ταψύσκειν, i. e. deduxisse.

que palpatam iterum dimisisse ferunt. His & aliis similibus demonstravit, se æque ac Orpheum dominari in fera animalia, eaque mansuere facere, & vocis ore prolata virtute subigere.

C A P. XIV.

Verum enimvero cum hominibus agendi initium fecit optimum, dum ea primum illos docuit, quæ præpararent animos ad veritatem etiam in aliis rebus cognoscendam. Nam multos ex illis, qui ejus utebantur familiaritate, perspicue, clarisque indicibus admonebat prioris vitæ, quam anima ipsorum, antequam isti alligata esset corpori, jam olim peregerat: seque ipsum ex certis & indubitatis signis demonstrabat Euphorbum fuisse Panthi filium, qui Patroclum devicit: atque inter Homeri versus inprimis laudabat, & ad Lyræ scitissime cantatos crebro in ore habebat illos sepulchrales:

*Ast olli maduit fuso coma pulchra
cruore,*

*Comtaque casaries auro, argen-
toque revincta.*

² Κυκλῶν] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani optime emendaverat, κυκλῶν, i. e. demulcens.

¹ 'Ανιμίμνησκε πολλὰς ὧσ'] Ex Porphyrio hæc sumpsit Jamblichus, apud quem eadem leguntur, Num. 26. 27.

ἀφ' ἡναι. Διὰ τῶτων δὲ καὶ τῶ ὄρχα-
πλησίων τῆς πεισ δέδεικται ὅτι ὁ ὅρ-
φῶς ἔχων ἐν πῆς θηρίοις ἡγεμο-
νίαν, καὶ κυκλῶν αὐτὰ, καὶ κατὰ-
χων τῇ ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς φωνῆς
προῖσθη διωάμψ. •

K E Φ. ιδ'.

Αλλὰ μὲν τῆς πῆς ἀνθρώπων 63
ὁππιδείας δὲ χλῶ ἐπιείτο τλῶ
ἀρχῆς, ἥνπερ ἐδὲ προειληφέναι
οὐδ' ἐμῶντας ἐπεὶ τῶ ἄλλων πᾶ
ἀληθῆ μαθήσεσθ'. ἐναργῆς περὶ γὰρ
καὶ σαφῶς ἀνιμίμνησκε τῶ ἐπιγυ-
χανόντων πολλὰς ὧσ' προτέρω βίᾳ,
ὃν αὐτῶν ἡ ψυχὴ περὶ τῶ τῶδε τῶ
σώματι ἐνδεθλῶται, πάλαι ποτὶ
ἐβίωσεν, καὶ αὐτὸν δὲ ἀναμφι-
λέχοις πεκμηλοῖς ἀπὲφαινε ἐν-
φορβὸν γεγονέναι, Πάνθ' ἔχον, τὸν
Πατρόκλ' καταγωνιστῶ. καὶ τῶ
ὁμηρικῶν σίχων μάλιστα ἐνείκας
ἐξύμνῃ, καὶ μὲν λύρας ἐμμελῆς περὶ
ἀνιμίμνησκε, καὶ πυκνῶς ἀνιμίμνησκε τὰς
ὁππιδείας αὐτοῦ,

Αἶματι³ οἱ δδόντο κόμαι χα-
ρίεσσιν ὁμοῖαι,

Πλοχμοῖ³, οἱ χρυσῶ π' ἐδὲ-
γύρω ἐσφῆκωντο.

² Καὶ αὐτὸν ὁ ἀναμφιλέκτ. πεκμ.] Sic recte MS. Antea vero corrupte legebatur, αὐτὸν ὁ ἀναμφιλέκτ' πεκμ.]

³ Αἶματι οἱ δ.] Versus hi leguntur apud Homerum, II. ε.

Οἶον

Οἷον δὲ πρέφει ἔρνε[⊙] ἀνὴρ ἐλμυ-
λὸς ἐλαίης

Χάρω ἐν οἰπύλῳ, ὅθ' ἄλις ἀνα-
βέβρυχεν ὕδωρ

Καλὸν, τηλεθάτον, τὸ δέ τι ποιεῖαι
δονέεσσι

Παντοίων ἀνέμων, καὶ τι βρύει
ἀνθι[⊙] λωκῶ[⊙].

Εἰλθὼν δὲ ἐξαπίνης ἄνεμος σὺ
λαίλαπι πλῆλῃ

Βόθρε[⊙] τ' ἐξέσπειρε, καὶ ἐξεπάνυσ'[⊙]
ὑπὲρ γαίης.

Τοῖον Πάνθα[⊙] ὑπὸν εὐμμελίῳ Εὐ-
φορβόν

Ἀπρεΐδης Μενέλα[⊙] ἐπεὶ κτείνε,
τῶχε[⊙] ἐσύλα.

Τὰ γὰρ ἱστορέμωρα περὶ τῆς ⁴ ἐν Μυ-
κλώϊς σὺν Τρωϊκοῖς λαφύροις τῇ
Ἀργείᾳ Ἡρᾷ Εὐφύορβον ἔφρυξεν
τῶν ἀσπίδ[⊙], παρεμειν, ὡς πάν-
του δημῶδης. πλὴν ὅτι διὰ πάν-
των τῶν τ' βαλόμενοι δεικνύμεναι,
ἐκείνῳ ἐστίν· ὅτι αὐτὸς τι ἐγίνωσκε
ὅτι προτέρως ἑαυτὸ βίβει, καὶ τῆς
τῶν ἄλλων ὑπὸ μμελείας ἐντὸς
ἐνέρχετο, ὑπομνησκὼν αὐτὰς,
ἧς εἶχον πρότερον ζωῆς.

Κ Ε Φ. ιε'.

*Quale per astatem viridantis ger-
men olivæ*

*Sedulus agricola in campo produ-
cit amæno ;*

*Quam rigat allapsu vicina riuu-
lus undæ :*

*Et blandæ mulcent animæ clemen-
tibus auris ,*

*Lataque candenti vestit sese un-
dique flore.*

*At si forte ruat vehementi turbi-
ne ventus ;*

*Sternit humi affligitque ima de
stirpe revulsam :*

*Talem Panthoidem dejectum vul-
nere acerbo ,*

*Atrides vita exutum spoliabat ἔ
armis.*

Quæ vero traduntur de Phrygis
hujus Euphorbi scuto, inter alia
Trojana spolia Mycenis Junoni
Argivæ dedicato, ut vulgaria præ-
termittimus. At enim quod per
omnia isthæc indigitare voluit,
hoc est, quod nempe ipse vitam
suam anteaquam agnoverit, & ho-
minum informationem auspicatus
sit, refricando illis vitæ prioris
memoriam.

C A P. XV.

64 **H** Γέμω[⊙] δὲ πρώτῳ εἶναι τῆς
ἀνθρώποις τῷ δὲ αἰδότητος

CUM vero existimaret, primo
hominibus adhibendam esse

¹ Εὐ Μυκλώϊς] Adde ex Porphyrio,
ἀσπεκμήτης.

¹ Βαλόμενοι] Ἐβέλετο scribendum est,
propter ἀνταρτίαν orationis.

doctrinam, quæ in sensus incurrit; qualis est cum quis figuras speciesque pulchras videt, vel rythmos & carmina elegantiora auribus haurit; proinde à Musica docendi fecit initium, & carminibus rythmisque, morum atque affectuum & animæ facultatum ordinem primigenium, corporisque & animi morborum fugam medelamque hominibus excogitavit: & sane commemoratione ante alia dignum est, quod discipulis quidem suis illos, qui vocantur, apparatus musicos & attactus præscripsit, ac divina quadam ratione modulationes quasdam diatonicas, chromaticas, & harmonicas ita attemperavit, ut illis facile in contrariam partem flecterent & circumagerent vehementiores animæ affectus, qui recens contra rationem in illis suborti erant; tristitiam nempe, iram, misericordiam, æmulationes absurdas, timorem, variasque cupiditates; item iracundiam,

προφερομένην ὁπρὶν αἰσῶν, ἢ πρὸς καλὰ μὲν ἱρώη ἔχῃματα ἔειδη, καλῶν ᾗ ἀκροῖ ῥυθμῶν καὶ μελῶν· τῷ δὲ ἀμετακτῆς παιδίδωσιν πρῶτῳ καπετήσατο, ἀφ' οὗ τε μελῶν πινῶν καὶ ῥυθμῶν, ἀφ' ὧν τρεῖς πινῶν τε καὶ πινῶν ἀνθρώπων ἰάσεις ἐγίνοντο, ἀρμονίαι τε τῆς ψυχῆς διωάμεων, ὥσπερ εἶχον ἐξ ἀρχῆς, σωθήσονται, σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν νοσημάτων καταστολαὶ καὶ ἀφυγασμοὶ ὑπὸ αὐτῶν ἐπινοῶντο. καὶ ἡ Δία τὸ ὑπερ πάντων ταῦτα λόγῳ ἄξιον, ὅτι τοῖς μὲν γνωρίμοις τοῖς λεγομένοις ἐξαρτύσεις τε καὶ ἐπιφάσεις συνέταττε καὶ σωτηριόζετε, δαιμονίως μηχανώμενη κερσασματὰ πινῶν μελῶν ἀρμονικῶν τε καὶ χρωματικῶν καὶ ἁρμονίων, δι' ὧν ῥαδίως εἰς τὰ ἐναντία ὡσεὶ ἑστρεπον καὶ ὡσεὶ ἡγον τὰ τῆς ψυχῆς πάθη, νέον ἐν αὐτοῖς ἀλόγως σιωπῆμα καὶ ὑποφύμα, λύπας καὶ ὀργὰς καὶ ἐλέους καὶ ζήλους ἀπάσας καὶ φόβους, ὁπρὶν μίας τε παντοίας, καὶ θυμὸς καὶ

¹ Προφερομένην] Scribe, ὡς προφερομένην.

² Ἀφυγασμοί] Ὑγιάζω est, sanum reddo: unde ἀφυγιάζω, & ἀφυγασμός: quamvis (fateor) sit vox insolens, & Lexicis ignota. Hinc Arceus & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, ἀφασασμοί scribebuntur existimabant: ab ἀφασιάζω. Sed Desider. Heraldus Animadvers. in Jambl. cap. vi. τὸ ἀφυγασμοί recte retinendum censet. Nam & infra cap. xxv. Jamblichus noster vocē

ἀφυγιάζω utitur: ut idem Heraldus opportune monuit.

³ Ἐξαρτύσεις] Idem quod καπετήσατο: qua voce Noster utitur infra, initio capituli xvi. Quid autem Pythagorei appellaverint καπετήσατο, docet Noster infra, cap. xx. num. 95.

⁴ Τινῶν] Prior Edit. male τινῶν: quod Arceus τινῶν verterat.

⁵ Περιέτιπον καὶ περιῶν] Potius numero singulari, περιέτιπεν καὶ περιῶν. Refertur enim ad Pythagoram.

ὀρέξεις καὶ χαυνώσεις καὶ ὑπερβολὰς
καὶ σφοδρότητας, ἐπαγορεύει μὴ
πρὸς ἀρετῶν τέτων ἕκαστον διὰ τὴν
προσηκόντων μελῶν, ὡς διὰ πινῶν
σωτηρίων συγκεκραμένων φαρ-
65 μάκων. * Εἰς τὴν ὑπὸν ἐσπίρας
τρεπιδίων τὴν ὁμιλητικῶν, ἀπὸ
λατῆς μὲν αὐτὰς τὴν ἡμερῶν περ-
αχῶν καὶ ἰσηχημάτων, διεκάζει
πρὸς συγκεκλυδασμὸν τὸ νοητικόν,
ἡσυχίας καὶ εὐνοίας, ἐπὶ τῇ μαν-
τικῇ δὲ ὑπὸν αὐτῶν ἀπειρο-
ζέει. Διὰ τὴν εὐνοίαν πάλιν ἀνιστε-
μῶν, τῇ νυκτερινῇ κάρῃ, καὶ τῇ
ἐκλύσει, καὶ τῇ νωχελίᾳ αὐτὰς
ἀπὸ λατῆς διὰ πινῶν ἰδιοτρόπων
ἀσμάτων καὶ μελισμάτων, ψαλ-
τῇ καὶ ἡσυχίᾳ λύρας, ἢ Ἐφωγῆς
στυλιδίων. αὐτῶν δὲ ὅσα ἐστὶν
ὁμοίως δι' ὀργάνων, ἢ Ἐδρημάς
τὴν πειρὰν ὁ ἀνὴρ σπῶνται Ἐ-
ραζέει· ἀλλὰ ἀρρήτως πρὸς Ἐδυσ-
ποτήναι θεότησι χρωσμένων, ἐρη-
νίζει πρὸς ἀρετὰς, καὶ τὴν νοῦν Ἐ-
ρείδει τὴν μεταρσίαις τὴν κόσμῳ συμ-

* Ὁμιλητικῶν] Ὁμιλητικῶν scribendum
esse recte monuit Arcerius.

† Ἰσηχημάτων] Arcerius corrigere
tentabat, ἰσηχημάτων, vel ἰδυμημάτων :
sed male. Nam vox ἰσηχημάτων recte se
habet, & significat sonos, quibus aures
nostræ personant, vel recens personue-
runt : veluti sermones & dicta, ab aliis
prolata, sive bona, sive mala. Si igitur
discipuli Pythagoræ interdum quædam au-
divissent obscena, vel male ominata,
& quæ mentem illorum turbarent, eo-
rum oblivionem Philolophus illis indu-

& appetitus, animique inflatio-
nem & remissionem atque vehe-
mentiam : ad rectam virtutis nor-
mam revocans horum singula con-
venienti modulatione, velut me-
dicamentis salubribus temperata.
Et vesperi cubitum ituros disci-
pulos à diurnis perturbationibus,
& rerum actarum residuo tumultu
liberabant, & mentem instar
fluctus commotam repurgabant,
quietosque & bonis insomniis va-
ticiniisque concipiendis habiles
somnia conciliabant : à lecto au-
tem resurgentibus excutiebant no-
cturnum languorem, remissionem
& torporem, per quosdam pecu-
liari modo compositos cantus &
modulationes; quæ vel solo lyra
pulsu, vel etiam voce perageban-
tur. Sibi vero ipsi Vir ille non
æque per instrumenta vocemque
tale quid comparabat, sed ineffa-
bili quadam & intellectu difficili
divinitate intendebat aures, men-
temque sublimioribus mundi con-
centibus insigebat; atque ipse so-

cere conabatur, ut hac ratione animus
ab impuris cogitationibus prorsus libera-
retur. Quæ autem Jamblichus hoc loco
ἰσηχημάτων; ea infra Num. 114. ὁμοιότη-
ματα vocat : quem locum confer.

* Συγκεκλυδασμένοι] Et hanc vocem
male sollicitat Arcerius. Utrunque enim
dicitur, & κλυδασμός, & κλυδονίζιας.

† Κράσι] Potius κράσι, ut inter-
pretem etiam legisse ex versione ejus pa-
tet.

‡ Ἐρηίδει] In MS. male, ἰνῆρι δέ.
Editio Arcerii habet, ἰνῆρι δέ : idem

lus, ut apparebat, auditu & intellectu percipiebat universalem sphaerarum & astrorum per eas motorum harmoniam & consonantiam; quæ carmen aliquanto perfectius quam quod apud mortales fieri solet, & sine satietate audiendum resonabant, & per dissimiles varieque diversos stridores, celeritatibus, magnitudinibus & vectionibus certa quadam musices

Φωνίαις, ἐνακύν, ὡς ἐνέφαινε, μόνον αὐτὴς, καὶ σωμῆς τ' καθολικῆς τ' σφαιρῶν ἐτ' κατ' αὐτὴς κινημάτων ἀστέρων ἀρμονίας π' ἐσυνωδίαις, πληρέστερόν τι τ' θνητῶν, καὶ κατὰ κράτος μίλθ' ὀφθελγολογίας, διὰ τ' ἐξ ἀνομοίων μὲν ἐπικίλως διαφερόντων ροιζήματων, ταχῶν π', ἐμεγεθῶν, καὶ ἐποχῆσεων, ἐν λόγῳ ᾧ πρὸς ἀλλήλα

corrupte. Nos veram lectionem Jamblichus restitimus; quam etiam interpres in versione sua expressit.

Κατακροῖσθαι μίλθ'] Prior Edit. habet κατὰ κροῖσθαι: pro quo Arcerius ἀκατὰ κροῖσθαι (i. e. ipso vertente, quo nullus salvari posset) legendum putabat. Idem censuisse videtur eruditus Obrechtus, ut versio ejus fidem facit. At vera lectio est ea, quam ex MS. hic repræsentavimus; significatque cantum modulatissimum, vel maxime intensum. Uti enim κατὰ κροῖσθαι οἶνθ' dicitur vinum forte, vel merum; & κατὰ κροῖσθαι χρῶμα, color saturus, vel intensus: sic κατὰ κροῖσθαι μίλθ' recte & eleganter vocabitur id, quod diximus. Ceterum, uti Jamblichus hoc loco κατὰ κροῖσθαι μίλθ'; ita idem in Nicomachi *Arithm.* pag. 169. κατὰ κροῖσθαι συμφωνίας dixit: & Nicomachus in *Enchirid.* *Harmon.* pag. 9. Edit. Meibom. κατὰ κροῖσθαι συμφωνίας.

Ἐποχῆσαι] Interpretes, vectionibus. Sed non video, quomodo vox ista loco huic quadrare queat. Possunt quidem stellæ vel planetæ dici ἐποχῆσαι τῷ αἰθέρι, i. e. æthere vehi, vel, per ætherem invehī: sed tunc ἐποχῆσαι non differet à κινήσει, quod statim sequitur: & hoc sensu ταυτολογία foret dicere, ἐξ ἐποχῆσαι κινήσει. Quare puto Jamblichum scripsisse ἐποχῶν. Ἐποχῆ vero in Astronomicis notat intervallum, sive definitum spa-

tium circularum cælestium, in quibus planetæ feruntur: quæ quidem significatio loco huic optime convenit. Vult enim Jamblichus dicere, Musicam mundanam, sive cælestem, confici ex motu Planetarum, qui pro diversis magnitudinibus, celeritatibus, & intervallis locorum, sive circularum, diversos etiam edant sonos, & suavissimam quandam harmoniam efficiant. Nicomachus in *Enchirid.* *Harmonic.* pag. 6. Edit. Meibom. de eodem argumento agens, voce ἐποχῆ eo, quo dixi, sensu usus est: quod emendationem nostram non parum confirmat. Ait enim, πάντα τὰ ροιζήματα φασὶ σῶμα ψόφου ἀνωγαίως ποιεῖν, μέγιστον, καὶ ταχὺ φωνῆς, καὶ τόπον παρηλαγμένους ἀλλήλων, ἥτοι ὡς τὰς ἰσχυρὰς φωνάς, ἢ ὡς τὰς ἐξιδίαις ταχύτητας, ἢ ὡς τὰς ἐποχάς, ἐν αἷς ἡμέραις ὅλην συντελείται. Dicunt enim omnia corpora, quæ celeriter feruntur, necessario edere strepitum, magnitudine, & celeritate vocis, & loco inter se diversas; vel propter sonos sibi peculiariter, vel proprias celestiales, vel omnes, in quibus unumquodque cum impetu ferunt. Vides, tres hic poni causas, quare diversi a corporibus motis soni edantur, μέγιστον, τάχους, & ἐποχῆν: quæ ipsissimæ causæ & a Jamblichus hic memorantur. Quod autem Nicomachus loco adducto ἐποχῆν, id paulo post τῶν vocat. Addit enim, αἱ δὲ τῆς αὐτῆς διαφορῆς

μασπικτάτω Διὰ πταγμῶν, κί-
νησιν καὶ περιπέλῃσιν εὐμερεστέτω
ἅμα, καὶ ποικίλως περικαλλεστέ-
66 τω δόσοι πλεμῶν. * Α' Φ' ἥς δὲ
δόμῳ ὥσπερ, καὶ τ' τὰ νῦν λό-
γον εὐτακίᾳ ὡς, καὶ, ὡς εἰπὲν,
σωμασπικῶν, εἰκόνας πνᾶς τῶ-
των ἐπενόφ' παρέχειν τοῖς ὁμιληταῖς,
ὡς διωατὸν μάλιστα, Διὰ π' ὀργά-
νων καὶ Διὰ ψυχῆς τ' δευτεράς ἐκ-
μιμῶν. ἑαυτῷ γὰρ μόνῳ τῶν
ὅτι γῆς ἀπάντων σωστὰ ἔειπεν
πρὸ κοσμικὰ φθέγματα ἐνόμιζεν
ἀπ' αὐτῆς τ' φυσικῆς πηγῆς τε καὶ
ρίζης, καὶ ἄξιον ἑαυτὸν ἡγεῖσθαι δι-
δάσκειν π' ἐκ κοσμογενείας, καὶ
ἑξομοιωθῆναι κατ' ἔφεσιν καὶ δόσοι-
μῃσιν τοῖς ὀργανοῖς, ὡς ἂν ἕως
πρὸς τ' φύσιν αὐτὸν δαίμονα
13 μόνον διωργανωμῶν. ἀρα πητὸν
δὲ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὑπελάμ-
βανεν εἰς αὐτὸν ἀφορῶσι, καὶ πρὸς
παρ' αὐτῶν χαλεπήματα, δι' εἰκότων τε
καὶ ὑποθεγμάτων ὡφελείᾳ καὶ
διορθῶσιν, μὴ διωαυτοῖς τ' πρῶ-
των 14 εἰλικρινῶν δεχέτο πᾶν ἀλη-
67 θῶς ἀντιλαμβάνεσθαι. * Καθάρπερ
ἀμέλει ἔπειτα ἕχ' οἷοις π' ἀνένεος ἐνο-
ρᾶν ἐν τῷ ἡλίῳ Διὰ τ' τῶν ἀκρίνων

πρὸς ὅσων ἀπὸ τῶν πλανήτων, μεγάλῃ
π', καὶ τάχῃ, καὶ τότ' διεσῆται ἀπὸ τῶν. Ut
proinde dubium non sit, quin ἐποχῇ hic
definitum spatium, vel locum, vel cir-
culum significet, in quo corpus aliquod
movetur. Eodem modo, quo in Chro-
nologicis ἐποχῇ dicitur, periodus anno-

ratione compositis, conversionem
& circumactionem gratissimam si-
mul & variis modis pulcherrimam
efficiebant: à qua velut irriga-
tus, & quoad mentis rationem
bene compositus ac quasi fagina-
tus, ipse imagines quasdam ho-
rum cogitabat exhibere discipulis,
eaeque, in quantum fieri poterat,
inprimis per instrumenta & solam
etiam vocem imitari. Sibi enim
foli inter omnes qui terram incol-
lunt, datum existimabat, ut in-
telligeret exaudiretque sonos vo-
cis à mundo editæ, idque ab
ipso naturæ fonte, & radice: ad-
eoque dignum se esse censebat,
qui doceretur aliquid & disceret,
quique cœlestibus nitendo, imi-
tandoque assimilaretur; utpote
qui à Dæmone ipsum afflante ita
conformatus esset: cæteris vero
hominibus sufficere putabat, ipsum
& ipsius dona intueri, & ex ima-
ginibus exemplisque proficere ac
emendari; cum prima rerum ip-
sarum archetypa vere apprehen-
dere non possent. Quemadmo-
dum scilicet iis, qui propter
splendoris eminentiam ipsum so-
lem irretorta acie contemplari ne-

rum, cujus initium a memorabili aliquo
evento ducitur.

¹³ Μόνον] Vox hæc exciderat ex prio-
re Edit. quam ex MS. revocavimus.

¹⁴ Πρώτων] Sic recte MS. At prior
Edit. male, πρῶτων.

queunt, in aquæ consistentis profunditate, aut in pice liquefacta, vel nigricantis fulgoris speculo, Solis defectus ostendere solemus; oculorum imbecillitati parcentes, & sensum rei aliquo modo vicinum, quamvis remissionem machinantes illis, qui tale quid amant. De hoc ipso, ejusque singulari & supra alios homines illi concessa habitudine ita per ænigma cecinit Empedocles:

Vir erat inter eos quidam præstantia doctus

Plurima, mentis opes amplas sub pectore servans:

Cunctaque vestigans sapientum docta reperta.

Nam quoties animi vires intenderat omnes

Perspexit facile is cunctarum singula rerum

Usque decem vel viginti ad mortalia secla.

¹⁵ Διὸ πτηκίης.] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, Διὸ πτηκίης: pro quo Arcerius Διὸ πτηκίης, vel Διὸ πτηκίης, a πτήξω, infelicitè rescribendum putabat. Versio autem Obrechtii consentit cum lectione Codicis nostri MS.

¹⁶ Κατέλαμψεν.] Prior Edit. habet, κατέλαμψεν: quod auctoritate codicis MS. in κατέλαμψεν mutavi. Est autem ἀντίρροπος κατέλαμψεν, Imago rei splendentis repercussa, & archetypo pene par: unde locus hic ita Latine reddendus est, Splendorem repercussum, qui archetypo pene par sit, vel etiam remissior, exhibere conatur

ὑπερφύγιστον, ἐν βαθείᾳ σπείᾳ ὕδατος, ἢ καὶ ¹⁵ Διὸ πτηκίης πώσης, ἢ κατὰ πηξιν πνὸς μελαναυγῆς, δεικνύοντι ὁπποῦ μὲν τῆς ἐκλήψεως, Φειδόμενοι τῆς τ' ὀψέως ἀδυνασίας αὐτῶν, καὶ ἀντίρροπον πινὰ κατέλαμψεν ¹⁶ αὐτοῖς τὴν πικρὰν ἀγαπῶσιν, ἢ καὶ ἀντιμεμωμένους, μηχανώμενοι. τῶν Φαίεσσι καὶ Ἐμπεδοκλῆς παρ' αὐτῶν αἰνίττειται, καὶ τ' ἐξαίρετα καὶ θροναρχεῖται ὑπὲρ τῆς ἄλλης διοργανώσεως, ἐν οἷς Φησὶν.

Ἦν ¹⁷ δὲ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ πελώσιος εἰδώς,

ὅς δὴ μήκιστον περσίδων ἐκλήσσετο πλεῖστον,

Παυτίων τε μέλιστα σφῶν ἐπιήραντο ἔργων.

Ὅπως γὰρ πάσαισιν ὀρεζαίτο περσίδεσσιν,

Ἦν γὰρ τῶν ὄντων πάντων λαοστοκάνεσσιν,

καὶ τὴν δέκα ἀνθρώπων, καὶ τ' εἴκοσιν αἰώνεσσιν.

illis, qui tali se delectantur. Obrechtus vertit, sensum rei aliquo modo vicinum: unde κατέλαμψεν cum quoque legisse apparet: quod miror, cum eodem, quo nos, codice MS. usus fuerit.

¹⁷ Ἦν δὲ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ π.] Fragmentum hoc Empedoclis, & reliqua, quæ sequuntur ad finem usque capitis hujus, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 30. 31. Cæterum, plura ex fragmento hoc Empedoclis menda, quæ in priorem Edit. irreperant, partim auctoritate codicis MS. & partim Porphyrii, sustulimus.

Τὸ γὰρ, ὡς εἰώσια, καὶ τῶν ὄντων
πάντων λείποσκει ἕκαστον, καὶ
πρεσβύων πλεον, καὶ τὰ εἰσέχοντα,
ἐμφαντικὰ μάλιστα τὸ ἐξαίρετον ἔ-
κπερβετέρας ὡς τὰς ἄλλας διορ-
γανώσεως ἦν, ἐν τῇ τῷ ὁρᾶν, καὶ τῷ
ἀκῶειν, καὶ τῷ νοεῖν.

Nam verba illa, *præstantia*, & *en-
tium omnium perspexit singula*, ac
sapientia opes, & similia, maxime
designabant ejus peculiarem, &
præ cæteris accuratam habitudi-
nem in videndo, audiendo, &
intelligendo.

Κ Ε Φ. 15'.

CAP. XVI.

68 Ἀγ' ἡ μὲν οὖν ἡδὴ ἡ ἀρετὴ καὶ
ἐπιτηδεύειτο αὐτῷ κατὰ τὰς
τῶν ψυχῶν. ἄλλῃ δὲ καθάρσις τῆς
διανοίας ἅμα ἔστι τῆς ὅλης ψυχῆς
διὰ παντοδαπῶν ἐπιτηδεύματων
ἕως ἡσέκαστο παρ' αὐτῷ. τὸ γινώσκον
τὸ πρὸς τὰ μαθήματα ἔστι ἐπιτηδεύ-
ματα πόνων ὥς τὸ εἶναι ὑπάρχον,
καὶ πρὸς τὸ ἐμφύτῃ πᾶσι ἀρεσθῆναι
πρὸς πλεονεξίας βασιλεύειν πρὸς
λωπῆταις καὶ κολάσεσι καὶ ἀνακοπῇς
πνέει καὶ σιδηρῶ σινοπλεμῶν διὰ
θεομοιήτησιν τοῖς χρωμασί, ὥς
ἔστι κατερεῖν ἕτερον ὑπομένειν διώα-
ται πρὸς κακὸς ὢν. πρὸς δὲ τῇ
ἐμφύτῃ δόχῃ πάντων, καὶ ἐπὶ
βρωμάτων πινῶν, ταῖς ἐπιεικείαις

Atque hæc per Musicam exco-
lebatur ab ipso animorum ad-
aptatio. Alia autem mentis to-
tiusque animæ repurgatio per va-
ria studia hunc in modum insti-
tuebatur. Generatim existimabat
congruentes circa disciplinas &
studia labores exantlandos esse,
& innatæ omnibus intemperantiæ
plurique habendi libidini diversis-
sima experimenta & castigationes
ac igne ferroque peragenda suf-
flamina familiaribus præcipi de-
bere; quæ homines ignavi susti-
nere aut pati non possent. Præ-
terea abstinentiam omnium ani-
malium, ut & ciborum, qui ra-
tionis humanæ promptitudinem,

ἡ ἀρετὴ καὶ ἐπιτηδεύειτο αὐτῷ κατὰ τὰς
τῶν ψυχῶν. ἄλλῃ δὲ καθάρσις τῆς
διανοίας ἅμα ἔστι τῆς ὅλης ψυχῆς
διὰ παντοδαπῶν ἐπιτηδεύματων
ἕως ἡσέκαστο παρ' αὐτῷ. τὸ γινώσκον
τὸ πρὸς τὰ μαθήματα ἔστι ἐπιτηδεύ-
ματα πόνων ὥς τὸ εἶναι ὑπάρχον,
καὶ πρὸς τὸ ἐμφύτῃ πᾶσι ἀρεσθῆναι
πρὸς πλεονεξίας βασιλεύειν πρὸς
λωπῆταις καὶ κολάσεσι καὶ ἀνακοπῇς
πνέει καὶ σιδηρῶ σινοπλεμῶν διὰ
θεομοιήτησιν τοῖς χρωμασί, ὥς
ἔστι κατερεῖν ἕτερον ὑπομένειν διώα-
ται πρὸς κακὸς ὢν. πρὸς δὲ τῇ
ἐμφύτῃ δόχῃ πάντων, καὶ ἐπὶ
βρωμάτων πινῶν, ταῖς ἐπιεικείαις

ἡ ἀρετὴ καὶ ἐπιτηδεύειτο αὐτῷ κατὰ τὰς
τῶν ψυχῶν. ἄλλῃ δὲ καθάρσις τῆς
διανοίας ἅμα ἔστι τῆς ὅλης ψυχῆς
διὰ παντοδαπῶν ἐπιτηδεύματων
ἕως ἡσέκαστο παρ' αὐτῷ. τὸ γινώσκον
τὸ πρὸς τὰ μαθήματα ἔστι ἐπιτηδεύ-
ματα πόνων ὥς τὸ εἶναι ὑπάρχον,
καὶ πρὸς τὸ ἐμφύτῃ πᾶσι ἀρεσθῆναι
πρὸς πλεονεξίας βασιλεύειν πρὸς
λωπῆταις καὶ κολάσεσι καὶ ἀνακοπῇς
πνέει καὶ σιδηρῶ σινοπλεμῶν διὰ
θεομοιήτησιν τοῖς χρωμασί, ὥς
ἔστι κατερεῖν ἕτερον ὑπομένειν διώα-
ται πρὸς κακὸς ὢν. πρὸς δὲ τῇ
ἐμφύτῃ δόχῃ πάντων, καὶ ἐπὶ
βρωμάτων πινῶν, ταῖς ἐπιεικείαις

ἡ ἀρετὴ καὶ ἐπιτηδεύειτο αὐτῷ κατὰ τὰς
τῶν ψυχῶν. ἄλλῃ δὲ καθάρσις τῆς
διανοίας ἅμα ἔστι τῆς ὅλης ψυχῆς
διὰ παντοδαπῶν ἐπιτηδεύματων
ἕως ἡσέκαστο παρ' αὐτῷ. τὸ γινώσκον
τὸ πρὸς τὰ μαθήματα ἔστι ἐπιτηδεύ-
ματα πόνων ὥς τὸ εἶναι ὑπάρχον,
καὶ πρὸς τὸ ἐμφύτῃ πᾶσι ἀρεσθῆναι
πρὸς πλεονεξίας βασιλεύειν πρὸς
λωπῆταις καὶ κολάσεσι καὶ ἀνακοπῇς
πνέει καὶ σιδηρῶ σινοπλεμῶν διὰ
θεομοιήτησιν τοῖς χρωμασί, ὥς
ἔστι κατερεῖν ἕτερον ὑπομένειν διώα-
ται πρὸς κακὸς ὢν. πρὸς δὲ τῇ
ἐμφύτῃ δόχῃ πάντων, καὶ ἐπὶ
βρωμάτων πινῶν, ταῖς ἐπιεικείαις

ἐπιεικείαις, vel ἀρετῆς: cujus emen-
dationis inter alia & hanc habemus ra-
tionem, quod supra Num. 13. iidem
corrupte legatur ἐπιεικείαις, pro quo ἀ-
ρετῆς legendum esse manifestum est.
Conjunguntur enim illic, ἀρετῆς καὶ
ἐπιεικείαις. Porro, Pythagorici vigilan-
tiam maximi faciebant; torporem vero
& segnitiam averfabantur: eamque ob
causam sedulo cavebant, ne cibos ede-

puritatemque impedirent, commendavit discipulis, orisque continentiam & omnimodum per multos annos silentium; manu eos ducens ad linguam refranandam, & intentum atque indefessum examen difficiliorum speculationum, earumque ruminatorem. Propterea præscripsit eis vini abstinentiam & cibi somnique usum moderatum; gloriæ vero & opum atque his similium contemptum inaccessatum, animumque illis debellandis paratum; erga propinquos sinceram reverentiam; erga pares non fictam æquabilitatem; erga juvenes humanitatem, profectuum adjumenta, & admonitiones invidia vacuas: Amicitiam porro omnium erga omnes, sive Deorum erga homines, beneficio pietatis & scientiæ contemplativæ; sive dogmatum inter se, & in universum animæ & corporis, partisque rationalis cum irrationali, per Philosophiam ejusque speculationes; vel hominum inter se, civium puta, per sanam

rent, quos ὑπὸ τῇ καλῇ τῶν πραγμάτων inducere posse crederent. Unde apparet, sensum emendationi nostræ non parum favere: dummodo transposita vocula καὶ, τὸ λογισμὸς ad εἰλικρινείας tantum referas, non vero etiam ad ἀρχοντίαις: hoc modo & ordine, ταῖς ἀρχοντίαις, καὶ ταῖς ὁ λογισμὸς εἰλικρινείαις, &c. Sic sane omnia erunt clara. Cæterum, erat etiam cum pro ἐπιγυρίαις legendum censuerem ἐπιγυρίαις: sed prius magis placet.

τῷ λογισμῷ ἢ εἰλικρινείαις ἐμπόδιζόντων κατέδειξεν τοῖς ἐπαίεσις, ἐχέμεν θίαν π καὶ παντελῇ σιωπῇ, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν σωασκῶσαι ὅτι ἐστὶ πολλὰ, σωτόνιν τε καὶ ἀδιάπινυσιν πρὶ τὰ δυσληπίστατα τῶν θεωρημάτων ἐξέτασιν τε ἢ ἀνάληψιν. * Διὰ ταῦτα ἢ καὶ αἰνίαν καὶ 69 ἐλισσοσίαν καὶ ὀλιγοῦπνίαν, δόξης π καὶ πλάτῃ καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδελον⁴ καταφρόνησιν τε καὶ κατεξανάστασιν καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυπεκροτον πρὸς αὐτῶν προσήκοντας, πρὸς ἢ αὐτῶν ὁμήλικας ἀπαλασιν ἐμοιότητα, καὶ φιλοφροσύνην σωεπίπασιν τε καὶ παρόρμησιν πρὸς αὐτῶν νεωτέρους, φθόνους χωρὶς. Φιλίαν ἢ πάντων πρὸς ἀπαντας, εἴτε θεῶν πρὸς ἀνθρώπους, δι' εὐσεβείας καὶ ὁπσημονικῆς θεωρίας, εἴτε δογματῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογικῇ τε πρὸς τὸ ἄλογον, καὶ φιλοσοφίας, καὶ τῶν κατὰ πᾶν τὴν θεωρίας· εἴτε ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν, ἢ καὶ νομιμότητι

Confer etiam Nostrum infra cap. xxxi. ubi totus hic locus repetitur.

⁴ Καταφρόνησιν] Antea male, φρονησι.

⁵ Ὀμήλικας] Sic MS. At prior Edit. corrupte, οὐμοληκός.

⁶ Φιλίαν ἢ πάντων πρ.] Totus hic locus repetitur infra, Cap. xxxiii. ubi quædam rectius leguntur.

⁷ Διὰ νομιμότητος] Sic rescripti, auctore ipso Jamblichio, cap. xxxiii. ubi,

μὲν ὑγίαις, ἑτεροφύλων δὲ, ἀλλὰ
 φυσιολογίας ἐρῆς· ἀνδρὸς ἢ πρὸς
 γυναικά, ἢ ἀδελφούς, καὶ οἰκείους,
 ἀλλὰ κοινωνίας ἀδιασπρόφου· εἴτε
 συλλήθεδον ἢ πάντων πρὸς ἀπαν-
 τας, καὶ προσέτι τῶν ἀλόγων ζώων πι-
 νά, ἀλλὰ δικαιοσύνης καὶ φυσικῆς
 ὁππωλοκῆς ἢ κοινωνίᾳ. εἴτε ἢ
 σώματι καθ' ἑαυτὸ θνητῷ καὶ τῷ
 ἐγκεκερμυμένῳ αὐτῷ ἐναυτίῳ δυ-
 νάμεων ἐπιδύδουσι καὶ συνδιδασκόν
 δι' ὑγείας, καὶ εἰς πούτῳ ἀφαισῆς
 καὶ σωφροσύνης, κατὰ μίμησιν τῆς
 ἐν τοῖς κοσμοῖς τειχεῖς εὐετη-
 70 ρίας. * Πάντων τῶν, ἢ ἐν ἑνὶ
 καὶ τῷ αὐτῷ καὶ συλλήψιν ἢ συγκε-
 φαλαίωσιν ὀνόματι τῆς φι-
 λίας, εὐρετῆς καὶ νομοθέτης ὁμολο-
 γημένως Πυθαγόρας ἐχέει· καὶ
 διόλου τῆς ὁππωλοκῆς πρὸς
 τοῦ θεοῦ ὁμιλίας ἢ ὑπάρχει καὶ
 κατὰ τοῦ ὕπνου αἰσιώμεται τοῖς
 πρὸ αὐτῶν ὅπως ἔπαι ὑπὸ ὀργῆς
 τοιοῦτο πρὸς τὴν ἀφαισῆς ποτὶ ψυ-
 χῇ, ἔπαι ὑπὸ λύπης, ἔπαι ὑπὸ
 ἡδονῆς, ἔπαι πρὸς ἄλλης αἰσχροῦς

ut dixi, hæc ipsa repetuntur. Codex MS. habet διακομιγῶν. At prior Edit. corruptissime διακομιγῶν: pro quo Arcerius ἀσπῶν rescribendum putabat, διακομιγῶν. Erit autem νομιμότης, proprie, vita legitima, five, obediencia erga leges: quæ vox insolens quidem est, & Lexicis ignota: sed quales non paucæ aliz apud Nostrum reperiuntur.

* Πάντων πρὸς ἀπαντας, καὶ πρὸς.] Locum hunc, ante murilum, ex codice

legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam, mariti vero in uxorem aut fratres aut propinquos, per communionem indistortam, docuit, & ut summatim dicam, erga omnes omnium; animalium etiam irrationabilium, per justitiam & naturalem necessitudinem communionemque: denique latentium in corpore per se mortali, & contrariarum facultatum pacificationem, & arctam conciliationem ope sanitatis, huicque congrui victus & temperantiæ, salubri mundanorum elementorum statui similem. Hæc omnia sigillatim ad idem amicitiz nomen, velut compendio ad unum caput revocata, absque dubio invenit & sancivit Pythagoras. Fuit etiam, ut summatim dicam, suis discipulis unicus autor, ut vigilantes æque ac somniantes cum Diis versarentur quam accommodatissime. Quod ipsum sane non cadit in ullam animam ira aut dolore ac tristitia aut alia turpi cupiditate contur-

MS. supplevi. In priore enim Edit. sunt verba hæc, ἀπαντας, καὶ πρὸς τὴν ἀλόγων ζώων πινα, ἀλλὰ δικαιοσύνης.

* Εἰς ἑνός] Infra. Num. 229. rectius legitur, ἑνός καὶ τῷ αὐτῷ - - τῷ φιλικῷ ὁππωτοῦ ὄντι.

* Ὑπάρχει καὶ τὸς ὕπνους] In MS. vitiose exaratum erat, ὑπάρχει καὶ τὸς ἀνθρώπους. Nimirum τὸ ὕπνους error librarii mutaverat in ὄνους; quod, si plene scribas, est ἀνθρώπους.

batam, & è tranquillitatis statu deturbatam, vel quod turpius his omnibus difficiliorque foret, ignorantia inquinatam: quibus omnibus animam divinis modis purgatam sanabat, & cœlestem ejus particulam refocillabat, salvamque ad consequendum intellectui divinum oculum, infinitis oculis corporis, ut Plato ait, nobiliorem, reducebat. Hujus enim solius ope rerum ipsarum veritas perspicitur, si ejus acies mediis convenientibus exacuatur & corroboretur. Eo itaque respiciens Pythagoras mentis purificationem adornabat: hacque etiam formula institutionis utebatur, & hieci scopus propositus erat.

C A P. XVII.

PRæparatione hac adhibita discipulorum suorum institutioni, non statim recipiebat eos, qui in amicorum convictorumque suorum numero haberi volebant, priusquam ipforum explorationem dijudicationemque instituisset. Primum enim inquirebat, quo animo quove affectu parentes alioque familiares prosequuti essent: deinde notabat risus ipforum in-

¹¹ *Ἐπιθυμίας*] Sic pro *ἐπιθυμίας*, quod prior Edit. habet, legendum esse recte monuit Desid. Herald. *Animadv.* in Jamblichum, cap. vi.

¹² *Καὶ τὸ Πλάτωνα*] Locus Platonis,

Ἐπιθυμίας ¹¹ *παρηλαγμένη καὶ Δία, ἔδδ' ὅτι τέτων ἀπάντων ἀνοσιπότης πὶ καὶ χαλεπωτάτης ἀμαθίας. ὁπὲρ δὴ τέτων ἀπάντων δαιμονίως ἰσὺ πὶ καὶ ἀπεικάθηρε τὴ ψυχῇ, καὶ ἀνεζώπυρε τὸ θείον ἐν αὐτῇ καὶ ἀκίσσωζε, καὶ παρήγαγεν ὅππὲρ τὸ νοητὸν τὸ θείον ὄμμα, κρείττον ὃν σωθῆναι, κατὰ ¹² τὸν Πλάτωνα, μυελὸν σαρκίνων ὀφθαλμῶν. μόνω γὰρ αὐτῷ ἀγαθὸν εἶναι, καὶ οἷς προσήκει βοηθήμασι πνοῇ καὶ ἀεὶ ἀεὶ ἀεὶ, ἢ καὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀλήθεια διορθῶται. πρὸς δὴ τέτοι ἀναφέρων ἐποιεῖτο τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀνοσίαν. καὶ ἦν αὐτῷ τὸ παιδὸς ὡς ὁ τύπῳ πηχῶ, καὶ πρὸς ταῦτα δοκοῦντων.*

K E Φ. 17.

ΠΑΡΕΣΚΩΑΣΙΜΩΝ ἢ αὐτῶν ἔτις ⁷¹ εἰς τὴν παιδείαν τῶν ὁμιλητῶν, προσόντων τῶν ἐπαίρων, καὶ βελονῶν σωδιατελεῖν, ὅτι εὐθὺς σωεχώρῃ, μέχρις ἂν αὐτῶν τὴν δοκιμασίαν ἐπὶ τὴν κρίσιν ποιῇ. πρῶτον μὲν πωθῶν ὁμῶς, πῶς τοῖς γινώσκουσιν οἰκείοις τοῖς λοιποῖς εἰσὶν ὁμιλητάς. ἐπειτα θεωρῶν αὐτῶν τίς τε γέλωτας ὄν-

ad quem Jamblichus respicit, exstat lib. vii. de *Republ.* pag. 485. Edit. Lugdun. Eundem Platonis locum adducit etiam Theon in *Mathematicis*, pag. 5.

ἀκαίρους, καὶ τὸ σιωπῶν, καὶ τὴν
λαλίαν ὡς πρὸς τὸ εἶναι, ἐπὶ τῇ πρὸς
ὀπθιμίας, πῶς εἰσὶ, καὶ ὅτι γινώ-
σκουσιν, οἷς ἐχρῶντο, καὶ τὸ πρὸς
τάχως ὁμιλῶν, καὶ πρὸς τίνι μά-
λιστε τὸ ἡμέραν ἀναλίσκον, καὶ τὸ
χαρᾶν εἶναι τὴν λυπὴν ὅτι πᾶσι τυγ-
χάνουσι ποιήματα. προσεχιστὴ δὲ εἶ-
πε τὸ εἶδέναι, καὶ τὸ πορεύειν, καὶ τὴν
ὅλκην τῷ σώματι κίνησιν. πῶς τε
τὸ φύσεως γνωρίσματα φυσιογνω-
μονῶν αὐτὸς, σημεῖα καὶ φανερὰ
ἐπισημαίνει τὸ ἀφανὲς καὶ τὸ ἐν τῇ ψυ-
72 χῇ. * Καὶ ὅν τινα δοκιμάσας ἔταυ-
σε, ἐφίει τρυφῶν ἐστὶν ὑπερβολῆς, δο-
κιμάζων πᾶς ἐχρὶ βεβαιότητος καὶ
ἀληθείας φιλομαθείας, καὶ εἰ πρὸς
δόξαν ἱκανῶς περιπατέειν, ὥστε
καταφρονεῖν τιμῆς. μετὰ δὲ ταῦτα
πῶς προσεῖπεν προσέταξε σιωπῶν
πειπειτῇ, λαοπειρώμενος, πᾶς
ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς χαλεπώ-
τερον τὸ ἄλλων ἐγκρατῶμάτων τῆ-
τον, τὸ γλώσσης κρατῆν. καθεὶ καὶ
ὑπὸ τῷ πᾶσι μυστήρια νομοθετησάν-
των ἐμφανέστατα ἦσαν. ἐν δὲ τῷ
πρῶτον τάττω πᾶσι μετὰ ἐκάστη ὑπόρ-
χοντα, ταῖς αἰσθήσεσιν, ἐκποιεῖν-
τα, διδόμενα πῶς διανοητικῶς
εἰς τὰ πρὸς γινώσκουσιν, οἷον ἐκαλῶν-
τα πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ πῶς καὶ
νομοθετικὰ ὄντες. αὐτοὶ δὲ, οἱ μὲν

tempestivos, silentium, sermo-
nisque abusus: tum quo cupidi-
tatibus modo indulgerent; quos
haberent sibi familiares, & quo
pacto cum illis viverent; deni-
que quibus potissimum rebus in-
terdiu vacarent; quibus item gau-
derent dolerentve. Inspiciebat
& vultum, & incessum, & totius
corporis motus: atque ex nativis
faciei lineamentis ipsos ita nosci-
tabat, ut manifesta indicia obscu-
ris animorum inclinationibus in-
dagandis adhiberet. Quem au-
tem ita probasset, eum triennio
contemptum haberi jubebat: nec
tamen intermittebat, ejus con-
stantiam, verumque discendi stu-
dium, & an adversus gloriam fa-
tis firmius honorisque contemptor
esset, observare. Post hæc im-
perabat suis quinquennale silen-
tium, ut sciret quantum possent
in continentia linguæ, re omnium
difficillima; uti significatum est
ab iis, qui mysteria instituerunt.
Interea temporis quicquid facul-
tatum opumve quisque posside-
bat, in medium conferebatur, &
aliis ad hoc ipsum destinatis, qui
Politici, & legislatores nomina-
bantur, dispensandum committe-
batur. Ipse vero, qui post quin-
quennale silentium, ex vitæ cate-

* Ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς καλ.] Sic ex
codice MS. locum hunc emendavi & di-

stinxi. Ante enim male legebatur, ἔχουσιν ὡς καλῶς.

raque ingenii modestia, dogmatibus participandis digni habebantur, deinceps fiebant interioris admissionis discipuli, & intra velum audiebant juxta videbantque Pythagoram: antea enim obducto velo extrinsecus citra præceptoris aspectum, ab ore ejus pendebant, diuturnumque morum fuorum experimentum dabant. Qui vero rejiciebantur, opum quas contulerant, duplum recipiebant, iisque monumentum extruebatur ab homacois (sic enim omnes hujus viri discipuli vocabantur:) qui si quando illis obviæ facti essent, cum iis tanquam cum aliis quibusdam agebant; ipsos vero dicabant mortuos, quos hac spe reformaverant, fore ut ope disciplinarum in bonos honestosque viros evaderent. Sed qui ad discendum tardi erant, illos male conformatos, & ut ita dicam, imperfectos sterilesque judicabant. Sin post peractam explorationem, ex forma, ingressu, motu, habitu, post spem bene de ipsis conceptam, post quinquennale silentium, post tot disciplinarum Orgia & initiationes, post

των, ἐκ τε βίης καὶ τῆς ἄλλης ὀφει-
κείας κερδύντες μὲν τὴν πενταετη σιω-
πῶν, ἡ ἑσπερα καὶ λοιπὸν ἐγίνοντο,
καὶ ἐν τῇ σινδόνι ἐπὶ κλῆρον ἔ-
Πυθα-
γόρα, μετὰ τῶν καὶ βλέπειν αὐτόν.
πρὸ τούτου ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ μηδε-
ποτε αὐτῶν ἐνοραῖντες, μετέχον τῶν
λόγων διὰ ψιλλῆς ἀκοῆς, ἐν πολλῷ
χρόνῳ διδόντες βάσανον τῇ αἰκίᾳ
ἡθῶν. * Εἰ δὲ δοποδοκιμασθήσαν, 73
τὴν μὲν εὐρίαν ἐλάμβανον διαπλῶν,
μνημα³ δὲ αὐτοῖς ὡς νεκροῖς ἐχών-
νυτο ὑπὸ τῇ ὁμακῶν. ἔτω γὰρ ἐκα-
λουῖτο πάντες αἱ περὶ τὴν ἀνδρα-
σωτηρυχάνοντες δὲ αὐτοῖς, ἔτω
σωετύγχανον, ὡς ἄλλοις πόν-
τικῶν ὅτι ἐφασκεν τεθνήσκειν, ὡς
αὐτοὶ ἀνεπαλάσσαντο, καλὰς καὶ κα-
θὰς προσδοκῶντες ἐσσεῖσθαι ἐκ τῶν
μαθημάτων. ἡ ἀδιοργάνωτες τε,
καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀτελεῖς τε καὶ σκω-
ραῖδες ὄντο ὅτι δυνάμει δυσμαγεσίης.
* Εἰ δὲ μὲν τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ βα- 74
ρίσματι, καὶ τῇ ἄλλῃ κινήσει τῇ
καταστάσει ὑπὸ αὐτῶν φυσιογνω-
μονηθῆναι, καὶ ἐλπίδα ἀγαθῶν
περὶ αὐτῶν ὡραζομένους, μετὰ πεν-
ταετη σιωπῶν, καὶ μὲν δυνάμει ἐκ τῶν
τοσῶνδε μαθημάτων ἐργασίαις καὶ

² Ἐσπερα καὶ λοιπ. ἰγ.] Vide Schefferum de Philosophia Ital. cap. xi. p. 105.

³ Μνημα ὅτι αὐτοῖς ὡς νεκρ.] Vide eundem Schefferum in dicto opere, sub finem capitis xii.

⁴ Ἀδιοργάνωτες] Id est, malis orga-

nis a natura instructos. Sic supra Num. 66. Noster usus est voce διοργανητός: & alibi voce διοργανιστής.

⁵ Τῆς δυσμαγεσίης] Sic MS. At prior Edit. minus recte, τῆς δὲ ἀνομο-
πίας.

μυήσεις, ψυχῆς τε δοσorrύψεις, καὶ καθαρμοὺς τοσούτους τε καὶ τηλικούτους καὶ ὅσα ποικίλων ἔτῳ θεωρημάτων προσοδίδουσι, δι' ἧς ἀγχινοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγισται πᾶσιν ὅσα παντὸς ἐκφεύουσι, δυσκίνητα ἔστις καὶ δυσπαρακαλεσθητος εὐρίσκετο, ⁷ στήλῳ δὲ πῶς τοιάτῳ καὶ μνημῆον ἐν τῇ Διαιτερίῃ χώσαντες, (καθὼς καὶ ⁸ Περιάλῳ τῷ Θυρῷ λέγει), καὶ Κύλωνι τῷ Συβαριτῶν ἐξάρχῳ, δοσῳγῳδῆσιν ὑπ' αὐτῶν) ἐξήλανον ὅσα ἔομακεία, φορησίμως χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ πλήθη. ⁹ καὶ αὐτοῖς καὶ παῶσι ἀπέκειντο, ὑπὸ πινῶν εἰς τῶτο ἔπιτηδείων, γῆ δὲ, οἰκονομῆμα, ἧς προσηγόρων οἰκονομικὰς ἀπὸ ἑτέρας. καὶ εἴ ποτε συωτόχῳ ἐν ἄλλῳ αἰσῶ, πάντα ὀντινοῦ μάλλον,

animæ purgationes & emundationes, post peragrata tot, tanta, & tam varia theoremata, ex quibus solertia mentis animæque sanctitas modis omnibus in unoquoque subnascebatur, segnior adhuc aliquis & intellectu hebetior reperiebatur, tali homini in schola cippum aliquem & monumentum sepulchrale erigebant; uti contigisse fertur Perialo Thurio & Cyloni Sybaritarum Principi ab iisdem reprobatis; dein auro argentoque onustum auditorio exigebant: nam & eum in finem repozita pecunia publica administrabatur à quibusdam, qui à sumptuum dispensatione Oeconomici dicebantur. Quod si aliquando sic ejecto forte facti essent obvii, quemvis potius alium censebant,

⁶ Προσδίδουσι] Vocem hanc libens obelo confixi. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum & scierem orationis turbat: siquidem accusativi illi, καθαρμοὺς, etc. pendent a præcedenti μῆ, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde, pro δι' ἧς, quod statim sequitur, lego, δι' αὐτῶν.

⁷ Στήλῳ δὲ πῶς τοιάτῳ καὶ μνημῆ.] Manifesta tautologia. Hoc ipsum enim jam paulo superius Jamblichus nos docuit. Quare suspicor, libellum hunc Jamblichi interpolatorum manus passum esse; præsertim cum & alia non pauca bis in eodicta observaverim. Vel saltem dicendum est, Jamblichum eadem ex diversis auctoribus aliquando retulisse. Confer Nostrium infra, sub finem capituli xxxiv.

ubi morem hunc Pythagoreorum itidem Lectoribus inculcat.

⁸ Περιάλῳ τῷ Θυρῷ καὶ Κύλωνι τῷ Συβ.] Addi his poterat Hipparchus, de quo Clemens Alexandr. lib. v. Strom. p. 575. Φασὶ γὰρ Ἰππάρχου τὸν Πυθαγόρειον, αἰτίῳ ἔχοντα χρῆσθαι τὰ ἑ Πυθαγόρου σκεφῆς, ἐξελευθῆναι τὸ διατελεῖν, καὶ στήλῃ ἐπ' αὐτῷ γράψαι, οἷα νεκρῶ. Ajunt Hipparchum Pythagoreum, accusatum, quod scripserit prodidisset decreta Pythagore, e Schola expulsus fuisse, & ipsi, tanquam mortuo, cippum erectum esse. Hic nimirum est Hipparchus ille, ad quem epistola Lyfidis, quæ statim subiungitur, scripta est. Cæterum de Cylone, ejusque reprobatione, plura vide sis apud Nostrium infra, Cap. xxxv.

quam illum qui secundum ipsos mortuus esset. Quapropter & Lysif Hipparchum quendam increpans, quod cum hominibus non rite initiatis, & sine disciplinis ad contemplationem accedentibus, doctrinam communicaret, scribit: *Ajunt autem vulgare te etiam philosophiam quibusvis obviis: quod Pythagoras fieri noluit. Et hac tu quidem, Hipparche, cum cura edoctus fuisti; sed non servasti ô bone, gustatis deliciis Siculis; ad quas gustandas non debebas reverti. Si igitur mentem mutaveris, latabor; si non, mortuus es mihi. Par enim erat divinorum Ejus humanorumque praeceptorum meminisse; neque bona sapientia communicare cum hominibus, qui ne per somnium quidem purgationem animae subierunt. Nefas enim est obvio vulgo porrigere ea, qua tantis laboribus com-*

ἢ ἑκάπτον ἡ γὰρ ἐπὶ εἶναι, τὴν κατ' αὐτὰς πύθνησιν. * Διόπερ καὶ 75
Λύσις⁹ ἱππάρχῳ πρὸς ὀπιωλήτην, μετὰ δίδοντι¹⁰ τὴν λόγον τοῖς ἀνα-
σώτοις, καὶ ἀνὰ μαθημάτων καὶ θεωρίαις ὀπιωμοῖς, φησὶ· φασι δὲ σε εἶ δαμοσία¹¹ φίλοσα-
φῆν τοῖς ἐπιτυχάνουσιν, περὶ ἀπαιξίωσι Πυθαγόρας· ὡς ἐμαθὴς μὲν, ἱππάρχει, μετὰ σωδῶς, ὅτε ἐφύλαξας δὲ, γαστρίῳ, ὡς ἡνναῖς, ¹² Σικελικῶς πολυτελείας, ἃς ὅτε ἐχρῶμαι τοῖς γαστρίῳ δόπερον. εἰ μὲν ὡν μετὰ βάλαιοι, χαρήσκου· εἰ δὲ μὴ γε, πύθνησιν. Διαμεμνῶσαι¹³ γὰρ φασι ὅσον εἴη καὶ τὴν θῆναι τὴν ἀνθρώπων ἀστροφολογίας, μετὰ κοινὰ¹⁴ ποιῶσαι τὰ σοφίας ἀγαθὰ τοῖς ἀδ' ὄντων πρὸς ψυχὰς κακαῖς μεμνῶσαι. ἢ γὰρ ἡμεῖς¹⁵ ἐρέγειν τοῖς ἀπαντῶσι τὰ μετὰ πύθων ἀνθρώπων σωδῶ

⁹ Λύσις.] Epistola hac Lysidis existat etiam in Collect. Epistolarum Græcarum Aldinae & Genevensi; & ad calcem Diog. Laërtii, qui ex officina Henrici Stephani prodit: itemque inter opuscula Mythologiae, Physica, & Ethica, quæ prodierunt apud Henr. Wetstenium Amstelod. 1688. collectore Thoma Galeo. Eandem Latine exhibet Theodor. Canter. Var. Lect. lib. 1. cap. xii. Meminit etiam ejus Synesius, Epist. cxliiii. & Eustathius ad Il. B. pag. 360. Edit. Rom.

¹⁰ Τὴν λόγον] Lege, τὴν λόγον.

¹¹ Φίλοσοφῆν] Φιλοσοφῆν oportebat. Epistola enim hæc Dorica dialecto scripta est.

¹² Σικελικῶς πολυτελείας. ἃς ὅτε ἐχρῶμαι.] Sic rescripti sensu exigente. Ante enim legebatur, Σικελικῶς πολυτελείας, ἃς ὅτε ἐχρῶμαι τοῖς γαστρίῳ.

¹³ Διαμεμνῶσαι γὰρ φασι ὅσον εἴη καὶ τὴν.] Scribe, διαμεμνῶσαι γὰρ ὅσοι εἰ τὴν τὴν θῆναι τοῖς ἀνθρώποις.

¹⁴ Κοινὰ] Cave mites. Est enim Doricum pro κοινῶν.

¹⁵ Ὅριον τοῖς ἀπαντῶσι.] Sic recte MS. In priore vero Edit. male legitur, ὅριον τοῖς ἀπαντῶσι τὰ μετὰ πύθων ἀνθρώπων σωδῶσαι. Quæ monita? Πολεμικῶς autem Doricum est pro πολεμικῶν.

μελχθέντα, ἐδὲ μὲν βεβύλοις
τὰ τῶν Ἐλευσινίαν θεᾶν μυστήρια
διαγυῖα¹⁶. κατ' ἰπτάτα ἢ ἀδι-
κῶς ἔ' ἀσέβεις οἱ πιαυῖτα πράξαν-
76 πς. * Διαλογίζεσθαι δὲ καλὸν,
ὅσον χρόνον μάκ¹⁷ ἐκμεμετήκα-
μεν, ὁποῖον πρὸς μῶροι¹⁷ ἀπὸ λυγ-
ρῶς ἐσθ' οἷς ἐσθ' ἐσθ' ἀμῶν ἐγκεκε-
λαμμένως. ἕως πῶκα διελθόντων
ἐπὶ τὴν ἐργασίαν δευτέρου τ' τῶν
λόγων. ¹⁸ καθάπερ οἱ βαφεῖς
προεκαθαράντες ἐνύψαν τὰ βά-
ψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκαλυ-
πιν τὰν βαφάν¹⁹ ἀναπίνοντι, καὶ
μηδέποτε χυμωσμένον ἐξίπνουν. τὴν
αὐτὴν τροπὴν καὶ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ
προεκαθαράντας τὰς ψυχὰς τ' τῆς
φιλοσοφίας ἐραδιόντων, ὅπως μὴ
διαψεύσῃ περὶ τῶν ἐλπιούντων
ἐσθ' ἐσθ' καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν.

¹⁶ Διαγυῖα κατ' ἰστέα. Antea cor-
ruptissime hic legebatur, διαγυῖα, ἢ
πὶ σέβει. Διαγυῖα autem Doricum est
pro διαγυῖα.

¹⁷ Σπλάς. Hæc vox ahest a priori
Editione, quæ in alijs Epistolæ hujus E-
ditionibus legitur.

¹⁸ Καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκαθαράντες
ἐνύψαν τὰ β. Eodem plane simili uti-
tur Plato lib. iv. de Republ. pag. 449. E-
dit. Lugdun. Οὐκ ἔν οἶδα, ὅτι οἱ βαφεῖς,
ἐπειδὴν βυλῶσι βάψαι ἑαυτοὺς, ὡς εἶναι
ἀλλοτρίους, πρὸς τὴν ἐκτέλειαν τῶν τοσού-
τοις χρομῶσι μὲν φύσιν τῶν λευκῶν
ἐπειτα πρὸς πρὸς αὐτῶν τὴν ἐκτέλειαν πρὸς
ἐκτέλειαν τῶν τοσούτοις, ὅπως δὲ ξανθὴν ὅτι
μάλιστα τὸ αἰσθῶν, dec. Item Theo Smyr-
næus in Mathematicis, pag. 17. qui ad
hunc ipsum locum Platonis respiciens,

parata sunt, aut profanis Dearum
Eleusiniarum mysteria evulgare: æ-
que enim injusti atque impii sunt,
qui alterutrum horum fecerint. De-
cebat autem ad animum revocare;
quantum temporis spatium consumpse-
rimus in eluendis maculis, quæ pe-
fiora nostra altius infederant, donec
tandem, peractis quinquennio, ad
percipiendam Illius doctrinam capa-
ces evasimus. Sicut tinctorum vesti-
mentia, quæ coloribus imbuere vo-
lunt, prius purgata, medicamentis
inficiunt, ut tinctorum nec facile
eluendam, nec unquam evanituram
sorbeant: eodem modo divinus Ille
Vir animos philosophiæ deditos ante
præparabat; ne bona ulla et honesta,
quæ sibi promittebant, eos sub-
terfugerent. Neque enim ille do-
ctrinam adulterinam venditabat,
et propter κινδύνους ἐνεπαρθετο λό-

ait: Παιδύονται γὰρ τὴν παιδείαν ἐν Μουσικῇ, dec. ἂν μὲν ἄλλο μηχανώμενοι, ἢ ὅπως
ἡμεῖς προεκαθαράντες καὶ πρὸς ἐκτέλειαν
τοῖς, ὡς ἐπὶ τὴν ἐκτέλειαν τοῖς μηχανώμενοι τὴν
τοῖς, τὴν περὶ ἀπάσης ἀρετῆς, ἢ ἐκτελει-
ώμενοι, ὡς ἐπὶ τὴν ἐκτέλειαν τοῖς, ὡς ἐπὶ
βαφῶν. Cæterum, τὸ ἐνύψαν hic apud
Jamblichum, & συνεκτείναν, apud Theo-
nem, referendum est ad alumen; quo
tinctorum in lavis repurgandis & colore
inficiendis uti solent. Id enim est συνεκ-
τείναν, sive adstringendi vi præditum; ut
ex usu & experientia constat. Plinius
lib. xxxv. cap. xv. Vis liquidi aluminis ad-
stringere, induvere, vestere. Paulo ante di-
xerat, Inficiendis clavo colore lavis candidum
liquidumque (alutten) nullissimum est.

¹⁹ Ἀναπίνοντι. Male antea, ἀπίνοντι.

neque pedicas, quibus plerique Sophistarum, inutiliter otium collocantes, juventutem irretiunt: sed rerum divinarum humanarumque gnarus erat. Hi vero ejus disciplinam mentiti, sub hoc prætextu multa & gravia facinora perpetrant, juvenes præter decorem & temerario ausu quasi sagena capientes. Unde fit, ut auditores suos feroces & procaces reddant, dum moribus incompofitis turbulentisque scientiam & doctrinam divinam instillant: perinde ut si quis in puteum profundum & alto luto repletum, puram liquidamque aquam infuderit; nam & lutum magis conturbavit, & aquam simul perdidit. Eodem modo se res habet cum magistris pariter hisce & discipulis. Ipsum enim peētus & cor eorum, qui non pure disciplinis initiantur, perpetua quædam & densa dumeta obsident, quæ quicquid anima mansuetudinis, tranquillitatis, & rationis habet, obfuscant, prohibentque prodire, succrescere, & proserpere intelligendi facultatem. Con-

καὶ κωλύουσι προφανῶς μὲν ²³ αὐξήγητον ἐπεσκέψαι τὸ νοητικόν. οὐ-

²⁰ Σοφιστῶν] Dorice dicendum erat, σοφιστῶν. Sed plura alia in hac Epistola ex Dorica dialecto in communem a librariis temere mutata sunt: ut Lector facile observabit.

²¹ Ἡρώσιον] Dorienteses dicunt, ἡρώσιον.

²² Πυκινὰ ἢ καὶ λάσαι λόχημα π.] Locum hunc citat Eustathius ad Il. B. pag. 360. Edit. Rom. 'Ο ἢ αὐτῶν ἱαμβλικῶν Πυθαγορικῶς Δόντος ἐκτετίψας εἰς

γῶς, εἰδὲ πάγας, ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν ²⁰ σοφιστῶν τὰς νέας ἐμπαλίσκοντι, πρὶ ἔδεν κρήγυνον ἀολάζοντες· ἀλλὰ θείων τε καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων ἦν ὁπιστάμων. πρὶ δὲ πρὸς ἄνθρωπον ποιησάμενοι τὰν τήν διδασκαλίαν, πολλὰ ἐδὲ δεινὰ δρώντι, σκελετοὺς, ἢ καὶ ἔσμον, εἰδὲ ὡς ἐτυχε, τὰς νέας. * Τοιγαρῶν ⁷⁷ χαλεπῶς τε ἐπεσκέψαι ἀπεργάζονται τὰς ἀκασίας. ἐγκρίναι τι γὰρ ἦτοι τετρασκέψαι τε ἐπὶ θολοῖς θεωρήματι ἐλόγως θείας· καθάπερ εἰ τις εἰς φρεῖα βαθὺ βορβόρον πλήρες ἐγχείοι καθαρὸν ἐδιδόες ὕδαρ. τὴν τε γὰρ βορβόρον ἀνέταραξε, καὶ τὸ ὕδαρ ²¹ ἠφάνισεν. ὁ αὐτὸς δὲ τρέπεται τῶν ἔτω διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων. πυκινὰ ²² γὰρ ἐλάσαι λόχημα πρὶ τὰς φρένας ἐτὰν καρδίας ἐμπεφύκασιν τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασι ὀργισθέντων, πᾶν τὸ ἄμεινον καὶ πρᾶον καὶ λογιστικὸν τὰς ψυχὰς ὁπισκιάζουσι,

ψύχῃ, ὡς ἀπὸ γῆς ἑρπῆος παρείκοντι τὸ νόημα, εἰπὼν γλώσσῃ Δωρικῇ τῶν τοιούτων, ὅτι πυκινὰ ἢ λάσαι λόχημα πρὶ τὰς φρένας καὶ τὰς καρδίας πεφύκασιν ἢ μὴ καθαρώς τοῖς μαθήμασι ὀργισθέντων, πᾶν τὸ ἄμεινον καὶ πρᾶον καὶ λογιστικὸν τὴν ψυχῇ ὁπισκιάζουσι, καὶ κωλύουσι αὐτοφάνειαν αὐξήσασθαι καὶ ἐπεσκέψαι τὸ νοητικόν.

²³ Αὐξήγηται καὶ ἐπεσκέψαι τὸ νοητ.] In Editione Arcerii mendose admodum legitur, αὐξήθει. καὶ ἐπεσκέψαι τὸ νοητικόν.

μάξαιμι ἢ καὶ πρῶτον ἐπιλθὼν αὐ-
τῶν πᾶς ματέρας, ἀκροαίῃ τε καὶ
πλεονεξίῃ. ἄμφω δὲ πολύγονοι
78 πεφύκασιν. * Τὰς μὲν γὰρ ἀκρα-
σίας ἐξεβλάστησαν ἄθεσμοι γάμοι,
ἑπιθυμίαι, καὶ φθοραὶ, καὶ μέθαι,
καὶ ὥρᾳ φύσιν ἀδοῦναι, καὶ σφο-
δραὶ πινεῖς ἑπιθυμίαι, μέγχερ βα-
ράθρων καὶ κρημνῶν ἐκδιώκεται.
ἤδη γάρ πιναις ²⁴ ἀνάγκαζαν ἑπι-
θυμίαι μήτε ματέρων μήτε θυγατέ-
ρων ἀποσχέειν, καὶ δὴ παρεωσάμεναι
πᾶν ἐ νόμῳ, καθάπερ τὸραν-
ισμῷ, ἐκπελαγαγῶσαι τὴν ἀγκώ-
νας, ὥσπερ αἰχμάλωτον ὅππῃ
ἔχατον ὀλεθρον μὲν βίας ἄγχει
κατέπεισαν. τὰς ἢ πλεονεξίας ἐκ-
πεφύκασιν ἀρπαγαί τε, καὶ λαῖσται,
πατροκτονίαι, ἱεροσυλίαι, φαρ-
μακίαι, καὶ ὅσαι τέτων ἀδελφά-
δ᾽ ὧν πρῶτον μὲν τὰς ὕλας, ταῖς
ἐσθλαῖς τε ταῦτα τὰ πᾶσι, περὶ
καὶ σιδήρῳ καὶ πᾶσις μαθη-
μάτων μηχαναῖς ἐκκαθάραν-
τα, ²⁵ καὶ εὐρόμενοι τὸ λογιζόμεν
ἐλθέμενοι τῶν πᾶτων κακῶν,
79 πηλικαὶ ἐμφορῶν τε χρησίμων αὐτῶν, καὶ ὥρᾳ διδόμεν. * Τὸ πᾶν

venit autem et matres illorum du-
metorum nominare, intemperantiam
et avaritiam; quarum utraque val-
de fecunda est. Nam ex intempe-
rantia nascuntur nefaria nuptia, et
supra, et ebrietas et qua prater
naturam sunt voluptates, et cupi-
ditates quaedam vehementiores, in
barathrum et precipitia propellentes.
Jam enim quidam cupiditatibus ab-
repti, nec matrum, nec filiarum in-
cestu abstinerunt, et civitatis legi-
bus perruptis, sub cupiditatum ty-
rannide, manibus quasi à tergo re-
vinctis, veluti mancipia, in extre-
mam perniciem violenter sunt detru-
si. Ex avaritia proveniunt rapinae
atque latrocinia, parricidia, sacri-
legia, veneficia, et si quæ sunt alia
hiscæ gemina germana. Primum igitur
filvas illas, in quibus hi affectus
stabulantur, igne ferroque et omni-
bus disciplinarum machinis purgare
oportet, et rectam rationem à tan-
tis malis in libertatem asserere: ac-
tum demum utile ei aliquid implan-
tandum atque inserendum est. Tan-

καὶ ὁνόμαζι μὴδὲ. Nos τὸ αὐξηθεῖν (quod
Dorice dictum est pro αὐξηθῆναι) revo-
cavimus ex MS. τὸ ἰσηθῆναι, ex Eusta-
thio; & ὁνομάξαιμι (quod itidem Do-
ricum est, pro ὁνομάσκειμι) ex aliis Epi-
stolz hujus Editionibus.

²⁴ Ἀνάγκαζαν] Sic MS. pro ἀνάγκα-
σαν, quod Arcerii Edit. habet. Prius
autem est Doricum; posterius, κρηνίς.

²⁵ Καὶ εὐρόμενοι τὸν λογιζόμεν.] Locus
non solum corruptus videtur, sed etiam
mancus; quem sic rescripserim, καὶ εὐ-
ρόμενοι τὸν λογιζόμεν, καὶ ἐλεύθεροι τὸ
εὐρύνειν κακῶν κατασκευάζειν, τοσηθῆναι
&c. Sic omnia sunt clara. Τὸ εὐρύνειν
certe in aliis Epistolæ hujus Editionibus
recte legitur.

tam tamque necessariam curam disciplinarum, & tam accuratum in docendo examen philosophiz præmittendum censebat Pythagoras; eoque efficiebat, ut & ipsa dogmatum suorum communicatio singularis honoris argumentum haberetur: utpote cum mentes ad se accedentium variis doctrinis, & mille modis contemplationum ac scientiarum exploraret judicaretque.

C A P. XVIII.

Post hæc dicendum est, quo pacto probatos sibi singulos pro meritis in classes descripserit: cum enim indole dissimiles essent, par non erat, ut omnibus ex æquo eadem largiretur. Indignum etiam fuisset, aliis pretiosissima quæque audienda proponere, aliis nihil indulgere, eosque plane excludere: quod equidem communicationis & æqualitatis legibus adversum erat futurum. Ideoque, dum quibufvis justam convenientis doctrinæ portionem tribuit, utilitatem inter omnes partitus est pro virili; & justitiæ distributivæ munia implevit, congruentem unicuique instructionem largitus. Hacque etiam ratione alios *Pythagoreos* appellavit, alios vero *Py-*

θω Ἰππίαδην, καὶ ἕτως ἀναγκαιοτάτων ¹⁶ ὡς τὸ δαῖν μαθημάτων πρὸ φιλοσοφίας ποιῶντων Πυθαγόρας, πλεῖν τι ἐξαίρετον ἐπὶ τὸ εἰς ἐξέπαισιν ἀκροασιῶν πρὸς τὴν διδασκαλίαν εἰς ματὰδοσιν τῇ αὐτῇ δεδογμῶν, βασιλεύζων τε καὶ ἀποκρίνων πρὸς τὴν ἐντυγχανόντων ἐκνοίας, διδάγμασι τε ποικίλοις καὶ θεωρίαις Ἰππιασημονικῆς μυρίοις εἰδοσι.

Κ Ε Φ. ιη'.

Μετά δὴ τῶν λέγων μὲν, ὅπως 80
 οὗτ' ἐγκρατέας ὑφ' αὐτοῦ
 διήρκε χωρὶς καὶ τὴν ἀξίαν ἐκάστας.
 ἅτε γὰρ τῇ αὐτῇ μετρίᾳ ἴππιας
 πάντας ἦν ἄξιον, μὴ δ' ὁμοίας ὄντας
 φύσεως ἅπ' ἄξιον ἦν οὗτ' μὲν πάντων
 τῶν πρῶτον ἀκροαμάτων μετρίαν,
 οὗτ' ἢ μηδεὶς, ἢ καὶ ὅλως μετρίαν.
 καὶ γὰρ τὸ πρὸς αὐτῶν καὶ ἀνισόν.
 τὸ μὲν τὰς μετρίαν τῇ Ἰππιαδόντων λόγων
 ἐκάστας τὴν προσήκοντα μοῖραν, τὴν
 τι ὠφέλιμα ἀπένεμν ἅπασιν καὶ τὸ
 δυνατὸν, καὶ τὴν τῆς δικαιοσύνης
 λόγον ἐφύλαττεν, ὅτι μάλιστα τὴν
 ἀξίαν ἐκάστας δόξασθαι ἀκρόασιν
 καὶ καὶ δὴ τῶν τῇ λόγον, οὗτ' μὲν
 Πυθαγορείους καλεῖσας, οὗτ' ἢ Πυ-

¹⁶ Ὡς τὸ δαῖν. In his mendum ali-
 quod latere necesse est, quoniam orationem reddunt ἀναγκαιοτάτων. Quare cum Ar-
 cerio legerim, ὥς τὸ δαῖν.

¹ Τὰς μὲν Πυθαγορείους καλ.] Vide
 Schefferum de *Philos. Ital.* cap. xi. pag.
 100, 101.

Ἰαγορίστας· ὡς αὖτε Ἀττικὰς πινυ-
 ὀνομάζομεν, ἐπὶ αὖτε Ἀττικιστάς.
 διελὼν ἔτω πρεπόντως τὰ ὀνόματα,
 οὗτοι μὲν γνησίως εἶναι ἐνεσήσαντο,
 οὗτοι δὲ ζηλωτὰς τῶν ἀληθειῶν
 81 ἐνομοθέτησε. * Τῶν μὲν γὰρ Πυθα-
 γορείων κοινὴν εἶναι τὴν ὕψιν διέ-
 παξε, καὶ τὴν συμβίωσιν ἅμα δια-
 παντὸς ἔχοντες διαπελῆν. οὗτοι δὲ
 ἐπὶ ἰδίᾳ μὲν κλήσεις ἔχοντες ἐκέ-
 λασσε, σωζόντες δὲ εἰς ταὐτὴν συζο-
 λάζειν ἀλλήλοις. καὶ ἔτω τὴν δια-
 δοχὴν ταύτην ἀπὸ Πυθαγόρα κατ'
 ἀμφοτέρους οὗτοι τρεῖς συστήναι.
 κατ' ἄλλον δὲ αὐτὸν τρόπον δύο ἢν εἶδη
 τῆς φιλοσοφίας· δύο γὰρ ἦν γῆν ἔ-
 τῶν μεταχειρομένων αὐτῶν, οἱ
 μὲν Ἀκυσματικοί, οἱ δὲ Μαθημα-
 τικοί. τῶν δὲ οἱ μὲν Μαθηματι-
 κοὶ ὡμολογῶντο Πυθαγόρειοι εἶναι
 ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῶν. οὗτοι δὲ Ἀκυσματι-
 κοὶ ἔτοιμα ἔχοντες ὡμολόγησαν, ὅτι τὴν
 πραγματείαν αὐτῶν εἶναι Πυθαγό-
 ραν, ἀλλ' ἰσχυρῶς. πῶς δὲ ἴσχυον
 οἱ μὲν Κροτωνιάτῳ φαίνονται· οἱ δὲ
 82 Μεταποντίνοι. * Ἐστὶ δὲ ἡ μὲν τῶν
 Ἀκυσματικῶν φιλοσοφία, ἀ-
 κυσματικὴ ἀναπόδεικτος, καὶ ἀνὰ
 λόγων, ὅτι ἔτω πραγματικόν, καὶ τ'
 ἄλλα, ὅσα παρ' ἐκείνων ἐρρέθη,
 ταῦτα περὶ αὐτῶν διαφυλάττειν ὡς
 θεῖα δόγματα. αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν ὅτι λέγειν προσαρτέοντες, ὅτι

thagoristas: plane uti quosdam At-
 ticos, nonnullos autem Atticistas
 dicimus. Ita nominibus apte di-
 stinctis, quosdam genuinos esse
 statuit, cæteris vero præscripsit ut
 se horum imitatores præstarent.
 Pythagoreis igitur bonorum om-
 nium communionem indixit, eos-
 que per omnem vitam una degere
 voluit: cæteris autem præcepit,
 ut suas quisque opes seorsim possi-
 derent, sed studiorum commu-
 nium gratia in unum locum con-
 venirent: hicque philosophandi
 modus à Pythagora uterque ad
 successores translatus duravit. Jux-
 ta aliam philosophandi formam,
 sectatores Pythagoræ divideban-
 tur in *acusmaticos* & *mathematicos*:
 quorum hosce reliqui Pythagoreos
 confitebantur; sed mathematici
 negabant acusmaticos tales esse:
 utpote qui non à Pythagora, sed
 ab Hippaso, quem Crotoniatam
 quidam, alii vero Metapontinum
 faciunt, disciplinam suam habe-
 rent. Versatur autem Acusmati-
 corum philosophia circa auditiō-
 nes demonstratione aut ratione
 destitutas: quippe saltem, quod ita
 agendum sit, aliaque quæ ab Illo
 acceperunt præcepta, ut divina
 dogmata custodire annituntur; ipsi
 vero ea neque se enarrare profi-

* Ἀναπόδεικτος.] Antea male, ἐκπι-
 δνκτος.

* Ἀυτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν ὅτι λέγει.] Lo-
 cum hunc antea mutilum ex codice MS.

tentur, neque omnino enarrari posse: sed inter ipsos existimant ad prudentiam eos optime instructos esse, qui plurima Ejus dicta tenerent. Hæc vero in tres classes divisa sunt: quædam enim indicant quid res sit: nonnulla, quid sit maxime: aliqua quid faciendum sit, quid non. Ea quæ versantur circa quæstionem quid res sit, hujusmodi sunt: quid sint beatorum insulæ, Sol, Luna? quid sit Oraculum Delphicum, tetractys? quænam sit harmonia, qua caneant Sirenes? Ea autem, quibus quæritur, quid sit maxime, sic se habent: quid sit justissimum? sacra facere: quid sapientissimum? numerus; ac deinceps quod rebus nomina imposuit: quid in rebus humanis sapientissimum? medicina: quid pulcherrimum? harmonia: quid robustissimum? mens: quid optimum? beatitudo: quid verissime dictum? quod homines mali sint: unde & Poëtam Salaminium Hippodamantem ab ipso laudatum ajunt, quia cecinerat:

*O DI! quo genere estis? quæve
ab origine tales?*

*Unde homines vobis tam pravi est
seminis ortus?*

supplevi. In priore enim Edit. defunt verba hæc, ἔπει λίσσιν ὥσπερ οἰοῦνται, ἔπει λίσσιν οἷα: ἀλλὰ καὶ αὐτῶν. Pro παρ' αὐτῶν autem, absque dubitatione rescribendum est, παρ' αὐτῶν, sensu sic exigente.

λεχθῆναι εἶναι, ἀλλὰ ἔαυτῶν ὑπολαμβάνουσι τέτρες ἔχαι βέλτεσσι πρὸς Φρόνησιν, οἵπινες πλεῖστα ἀκρόματ' ἔχον. πάντα ᾗ τοιαύτῃ ἀκρόματι διήρηται εἰς τέτρα εἶδη. τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν, τί ἐστι, σημαίνει· τὰ δὲ, τί μάλιστα· τὰ δὲ, τί δεῖ πράττειν, ἢ μὴ πράττειν. τὰ μὲν εἶν, τί ἐστι, τοιαύτῃ· οἷον, τί ἐστιν αἱ μακάρων νῆσοι, ἡλιος, σελεύη; τί ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς μαντήϊον, περὶ ἀκλῦς; ⁴ ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀρμονία, ἢ αἱ Σεριλῶες. τὰ δὲ, τί μάλιστα, οἷον, τί τὸ δικαιοτάτον; ἦεν. τί τὸ σφώτατον; ἀριθμός. δάπρον δὲ, τὸ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα πηχέμενον. τί σφώτατον τῶν παρ' ἡμῖν; ἱατρική. τί κάλλιστον; ἀρμονία. τί κράτιστον; γνώμη. τί ἀρμεστον; εὐδαιμονία. τί δὲ ἀληθέστατον λέγει; ὅτι πονηροὶ οἱ ἄνθρωποι. διὸ ἔπει πηλὴν ἱπποδάμαντα φασὶν ἐπαινέσαι αὐτὸν, τὸν Σαλαμίνιον, ὃς ἐποίησεν,

ὦ Θεοὶ, πόθεν ἐστὶ, πόθεν ποιοῖδ' ἐγὼ εὐδαι;

Ἄνθρωποι, πόθεν ἐστὶ, πόθεν κακὰ καὶ ὧδε γράεωδε;

⁴ Ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀρμ.] Locus est obscurus, ex quo ut commodus aliquis sensus eliciatur, scribendum puto, τί ἐστιν ἡ ἀρμονία, ἢ ἡδὴ αἱ Σεριλῶες. Sed, ut verum fatear, mihi ipse non satisfacio.

- 83 * Ταῦτα ἔπαιαῦται ἐπὶ ταῖς ταῖς τῶν
 ἡμέρας ἀκασμαῖς. ἕκαστος γὰρ τῶν
 ποιῶτων, μάλιστα τί ἐστιν. ἐπὶ δὲ
 αὐτῇ ἡ αὐτῇ τῇ τῇ ἐπὶ τοῖς σοφιστῶν λε-
 γομένη σοφία. καὶ γὰρ ἐκείνοι ἐζη-
 τῶν, ἔτι ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ, ἀλλὰ,
 τί μάλιστα. ἔδδ', τί τὸ χαλεπὸν,
 ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτερον; ὅτι τὸ
 αὐτὸν γινώσκει ἐστιν. ἔδδ', τί τὸ ῥά-
 διον, ἀλλὰ τί τὸ ῥᾶτον; ἐπὶ τῷ
 εἶναι χρῆσθαι. τῇ πιαύτῃ γὰρ σοφία
 μετακαλεσθῆναι εἰσὶν τὰ πιαῦτα
 ἀκασμαῖς. πρότερον γὰρ ἔπει Πυ-
 θάγορα ἐχέοντο. τὰ δὲ, τί πρᾶξιόν,
 ἢ ἔπρᾶξιόν, τῶν ἀκασμάτων
 πιαῦτα ἐστὶν οἷον, ὅτι δὲ πνευ-
 ποιῶν. ἔδδ' γὰρ ἀντικαταλιπεῖν
 τοῦ ἡεροπρόνους τῷ ἡέρον. ἢ, ὅτι
 δὲ τῷ δεξιῷ. ὑποδείδω πρότερον.
 ἢ, ὅτι ἔδδ' πᾶς λεωφόρος βαδίζειν
 οὐδὲς, ἔδδ' εἰς περὶ ῥαυτῆμον ἐμ-
 βάπτεον, ἔδδ' ἐν βαλανείῳ λῦσθαι.
 ἀδελφον ἢ γὰρ ἐν πᾶσι ταῖς, εἰ
 84 καθαρῶς οἱ κρινῶντες. * Καὶ
 ἀλλὰ τὰς. φορτίον μὴ συγκρατῆ-
 ρεῖν. ἔδδ' γὰρ δὲ αἵτιον γίνεσθαι ἔμῃ
 πνεῖν. σιωπαπτιγῆναι δὲ. Χρυσῶν

Hæc atque hujusmodi sunt istius
 scholæ dicta: singula enim horum
 ostendunt, quid sit maxime: & hæc
 eadem est cum illa septem Sopho-
 rum sapientia: nam & illi quære-
 bant, non quid simpliciter bonum
 esset; sed quid maxime tale: nec
 quid difficile, sed quid difficilli-
 mum; nempe, seipsum nosse: ne-
 que quid facile, sed quid facilli-
 mum; scilicet, facere quod adfue-
 veris. Hujus enim ipsius sapientiæ
 imitatione dicta ista videntur pro-
 dita esse: utpote cum illi septem
 Pythagora antiquiores fuerint.
 Quod porro præcepta de iis quæ
 facienda, quæve omittenda sint,
 attinet, ea talia erant. Liberos esse
 suscipiendos. Dextro pedi calceum
 prius esse induendum: neque via
 publica ingrediendum; neque in
 aquimali intingendum; neque
 in balneo lavandum; nam circa
 omnia ista incertum este, an qui iis
 una utuntur, puri sint: aliaque hu-
 jus generis ista. Non ad onus suble-
 vandum, ne simus causa non labo-
 randi; sed ad imponendum, opem
 præstari debere. Cum muliere au-
 rum gestante non esse rem haben-

τῷ ἔδδ' Sic codex MS. At prior Edit.
 corrupte, τῷ ἔδδ' χρῆσθαι: cui loco, ut
 desperato, Arcerius asteriscum apposuerat.
 Διὶ γὰρ ἀντικαταλιπεῖν τὸς ἡεροπ.
 Eandem procreandorum liberorum cau-
 sam tradit Plato lib. vi. de Legib. p. 622.
 Χρητὴς ἀνθρώπος φύσις ἀντίχρεια τῷ πνεύ-
 ματι πάλιν καταλιπεῖν, ἀπὸ τῷ ἡέρον ὑπο-
 κρίτας ἀπὸ ἀντὶ πνευμάτι. Sic enim lo-

cum hunc corrigo.

ὅτι διὸ τῷ δεξιῷ ὑποδ.
 De hoc aliisque Symbolis Pythagoricis vide etiam
 Nostrum in Protreptico sub finem, & In-
 terpretes ad Lærtium in Pythagora.

Ἀδελφον γὰρ ἐν πᾶσι ταῖς, εἰ χρῆμα.
 Sic locum hunc ex MS. emendavi. An-
 tea enim pessime legebarur, εἰ δὲλοι γὰρ
 ἐν πᾶσι ταῖς οἱ χρῆμα οἱ κριν.

dam liberorum procreandorum causa. Non loquendum sine lumine. Diis ab ansa calicis libandum, ominis causa, & ne ab eadem parte bibatur. In annulo non gestandam Dei imaginem, ne inquinetur; simulacrum enim esse quod domi statuendum sit. Uxorem non esse male tractandam; supplicem quippe; unde illam etiam ab ara ducimus, dextraque data accipimus. Nec gallum album lœdendum; quia & hic supplex Lunæ sacer est; unde & horas denunciât. Consilium poscenti, nullum aliud quam optimum dandum; rem enim sacram esse consilium. Laborare, bonum; voluptatibus vero indulgere, omnino malum. Cum enim ad luendas pœnas nascamur, pœnas etiam nos luere debere. Sacrificandum, & templum ingrediendum nudis pedibus. Ad templum non esse à via divertendum; non enim obiter aut in secundis curis Deum habendum esse. Bonum esse vulneribus adverfo pectore exceptis occumbere; malum vero,

ἔχου μὴ πλησιάζειν τῇ τιμω-
ρίᾳ. Μὴ λέγειν ἀνὰ Φωτὸς.
Σωίνδην τῆς θείας κτ' τὸ εἶναι κί-
λικον, εἰωνὺ ἔντα, καὶ ὅπως μὴ
ἀπὸ τῆ αὐτῆς πίνη. Ἐν δακτυλίῳ μὴ
φέρειν σημεῖον θεῶ ἐκείνου, ὅπως
μὴ μισαίνῃ. ἄχαλμα γάρ, ὅπου
δεῖ φυλάσσειν ἐν τῷ οἴκῳ. Γυναικα
καὶ δεῖ διασκεῖν τὴ αὐτῆς. ἰκέτης γάρ.
διὸ καὶ ¹⁰ ἀφ' ἐτίας ἀγόμεθα, καὶ ἡ
λήϊσις ἀπὸ δεξιᾶς. μηδὲ ¹¹ ἀλεκ-
τεροῖνα λευκὸν ἵσκειν· ἰκέτης γάρ.
ἱερὸς τῷ μεγάρῳ· διὸ ἐ σημαίνουσιν
ὥραν. * Καὶ συμβεβλῆσιν μηδὲν ⁸⁵
πρὸς τὸ βέλπυσιν τῷ συμβεβλῆ-
σιν. ἱερὸν γάρ ¹² συμβεβλή. Ἀγασ-
θόν, οἱ πόνοι· αἱ δὲ ἡδοναὶ ἐκ παν-
τὸς τρέπονται κακόν. Ὅτι καλὰ πᾶσι
γάρ ἐλθόντες δεῖ καλὰ δεῖναι.
Θύειν χρὴ ἀνυπόδετον, καὶ πρὸς τὸ
ἱερὸν προσέειναι. ¹³ Εἰς ἱερὸν καὶ δεῖ
ἐκτελεῖσθαι· οὐ γάρ παράρπον δεῖ
ποιεῖσθαι ¹⁴ τὸν θεόν. Ὅτι μάλιστα
ἔχοντες τραύματα ἐν τῷ ἐμπροσθεν
πλευρῇ αἰσθῶν. ἐκαστίως δεῖ,

⁹ Ὅπως μὴ μισαίνῃται] In prior Edit.
particula negativa μὴ male exciderat.

¹⁰ Ἀφ' ἐτίας ἀγόμεθα] Vide supra,
Num. 48.

¹¹ Ἀλεκτεροῖνα λευκὸν ἵσκειν] In prior Edit.
vox ἵσκειν deest: quam huic loco reddidi,
auctoritate ipsius Jamblichi in
Propterico, pag. 146. ubi ait, Ἀλεκτεροῖ-
να τίθει μὲν, μὴ ἵσκει δεῖ.

¹² Συμβεβλή. Ἀγαθὸν οἱ π.] Antea ab-
que distinctione legebatur, συμβεβλή ἀγα-
θὸν οἱ π. quam confusionem non animad-

vertens Arcerius, συμβεβλῆς ἀγαθὸν οἱ π.
noī, legendum censuit, veritque, Labo-
res enim consilii donum sacrum sunt: quo
quid a vero sensu alienius dici potuit?

¹³ Εἰς ἱερὸν καὶ δεῖ ἐκτελεῖσθαι· οὐ γὰρ π.]
Porphyrus de Vita Pyth. præceptum hoc
Pythagoricum sic effert, Πρωτοκρινὸς δὲ μὴ
ἐκ παράρπον τὸς θεῶς, ἀλλ' ἄριστον ἐπὶ τῷ
ὀρμητικῷ.

¹⁴ Τὸν Θεόν] Cum Arcerio τὸ θεῖον
lego.

ἐναντίον. ¹⁵ οἷς μόνον τὸ ζῶν ὅσα
 ἡστέρεται ἀνθρώπων ψυχῇ, ἀ γέ-
 μεις ἐπὶ τοῦδε. Διὰ τὴν τὴν θυσί-
 μων χρητὶς ἰδίαν μόνον, οἷς ἀντὶ
 ἰδίαν κατῆκε. ἀλλὰ δὲ μηδενὸς
 ζῶν. τὰ μὲν γὰρ πιαυτὰ τὸ ἀκυσμά-
 των ἐπὶ. τὰ δὲ πλεῖστον ἔχοντα μήκους,
 πρὶν τὴν θυσίας, κατὰ ἰκασίας ὄν-
 καιρὸς πῶς χρητὶς ποιῶν, πῶς π
 ἀλλας, καὶ πρὶν μετακινήσεως τὸ ἐν-
 τῶν, καὶ πρὶν πῶς παρὰ. πῶς
 86 δὲ καταγινώσκου. * Ἐπὶ ἐνίαν μὲν
 γὰρ ὁπλίσματα δὲ. εἶον, ὅτι δὲ
 τιμωροῦνται, ἕνεκα δὲ καταλιπὼν
 ἔπρην ἀντὶ αὐτῶν ἡτῶν ἡρεστυπὴν.
 πῶς δὲ εὐδὲς λόγῳ προσέειπε. καὶ
 ἔνια μὲν τῶν ὁπλισμάτων δόξα
 προσωφεινῶν, ἀπὸ ἀντὶ. ἔνια δὲ
 πῶς. εἶον πρὶν τῶν ἀρτων μὴ κα-
 ταγινώσκαι, ὅτι πρὸς τὸ ἐν αὐτῶν κέρ-
 σιν ¹⁶ συμφέρει. αἱ δὲ προσηγμένα
 εἰς πολογίαν πρὶν τὸ πιάτων ὅσα εἰς
 Πυθαγορεῖα, ἀλλὰ ἐνίαν ἔξωθεν
 ὁπισθοφιστομένων καὶ περὶ μόνων
 προσωφεινῶν εἰς τὰ λόγον. οἷον δὲ πρὶν
 τῶν νυμφῶν λεχθέντων, Διὰ τί δὲ δὲ
 καταγινώσκαι τὸ ἀρτων. οἱ μὲν γὰρ
 φασίν, ὅτι δὲ τὸ πιάτων Διὰ
 λύνει. ¹⁷ τὸ γὰρ δὲ χαῖον βαρβα-

contrarium. Animam humanam in
 ea saltem animalia non ingredi, quæ
 mactare fas est; ideoque ex immo-
 labilibus illa sola comedenda, quæ
 pro victimis cedere licet; à cæteris
 omnibus abstinendum. Talia itaque
 sunt quæ acumaticis præcipiebantur
 : prolissimæ vero doctrinæ
 erant de sacrificiis, quomodo tum
 alio quovis tempore, tum eo præ-
 fertim, quando ex hac vita migran-
 dum est, peragenda sint: item de
 sepultura, quomodo instituenda sit.
 Et quibusdam quidem ratio adji-
 cienda est: exempli gratia: quod
 suscipiendi sint liberi, ut post te
 alium succedaneum Deorum cul-
 torem relinquant. Aliis vero sub-
 jecta ratio non est. Quædam por-
 ro rationes è propinquo assumptæ;
 nonnullæ vero longius petitiæ sunt:
 ut quod panis non sit frangendus,
 quoniam ad iudicium apud inferos
 conducit. Sed hæ rationes ob verisimilitudinem additæ, non
 sunt Pythagoricæ, sed quorun-
 dam extraneorum, qui eas com-
 miniscuntur, quive conantur pro-
 babilem quandam speciem dictis
 affingere: ut de eo quod modo
 dictum est, quare panis frangen-
 dus non sit, aliqui quidem ajunt,
 propterea, quod non oporteat

¹⁵ Εἰς μόνον] Mōnos scribendum esse vir
 doctus ad marginem codicis Spanhemia-
 ni recte monuit.

¹⁶ Συμφέρει] MS. noster cum nega-

tione habet, δὲ συμφέρει: quod confide-
 randum est.

¹⁷ Τὸ δὲ χαῖον βαρβ.] Vide Men-
 gium ad Lact. lib. viii. Num. 35.

rorum omnes amici ad unum patrem convenerint: alii vero dicunt, auspicantem aliquid non oportere frangendo comminuendoque huiusmodi omen præbere. Ac omnia quidem præcepta, quibus quid agendum, quid non agendum sit, definiunt, ad divinum Numen tendunt, estque hoc principium & eo omnis vita ordinatur, ut Deum sequamur, atque huius philosophiæ ista ratio est, quod ridicule agant homines, qui quod bonum est, aliunde quam à Diis petunt: perinde ac si quis in provincia Regis potestati subiecta, quendam è civium numero præfectum colat, neglecto eo qui omnibus dominatur: tale enim quid Pythagorei existimant ab hominibus illis fieri. Cum enim & Deus sit, & omnibus imperet, in confesso est, quod bonum à Domino petendum sit: omnes enim iis bona tribuunt quos amant, quosque sibi acceptos habent; quos vero contrario affectui prosequuntur, iis contraria immittunt. Et horum quidem sapientia ita se habet. Fuit autem quidam Hippomedon Æ-

ρικῶς πάντες ὅππῃ ἕνα ἄρτον αὐτί-
σαν οἱ φίλοι. οἱ δὲ, ὅτι ἔδει οἰω-
νὸν ποιῆσαι τοῦτον δερχόμενον κα-
ταγνώτῃ ἐπυτρέβοντα. ¹⁸ ἅπαν-
τα μὲν τοι, ὅσα θεὸς ἔπράττειν ἢ
μὴ πρᾶττειν διορίζουσιν, ἐσθλασαι
πρὸς τὸ θεῖον, ¹⁹ καὶ δερχῇ αὐτῇ ἐστὶ,
καὶ ὁ βίβῃ ἅπας συντίταλαι πρὸς τὸ
ἀκρολῶν τῷ θεῷ. καὶ ὁ λόγος
αὐτός. πῶς ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας.

* Γελοῖον γὰρ παιδεῖν ἀνθρώποι ἄλ- 87
λοθῆν ποθὲν ζητῶντες τὸ εὖ, ἢ ὡρᾶ
τῶν θεῶν. καὶ ὁμοῖον, ὥσπερ ἀνεί-
τις ἐν βασιλευσσομένη χώρᾳ τῶν πολι-
τῶν πᾶσι ὑπαρχόν θρασυδαί. ἀμε-
λήσας αὐτὸς ἔπᾶνται ἄρχοντες
τοῦτον γὰρ οἶοντα ποιεῖν ἐστὶν ἀν-
θρώπους. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ περὶ θεός, καὶ
ἔστι πάντων κύριος, δεῖν ὁμο-
λογεῖται ὡρᾶ ἔκαστον τὰ ἀγαθὰ
αἰτεῖν. πάντες γὰρ, ὅς μιν ἀνφι-
λῶσι, καὶ οἷς αὐτοὶ χαίρωσι, τοῦτοις
διδίχασι τὰ ἀγαθὰ. πρὸς ὅς ὁ ἐραν-
τῶς ἔχουσιν, τὰ ἐραντῆα. τῶν μὲν
αὕτη ἐστὶ τοιαύτη σοφία. ἣν δὲ πῶς
ἱππομέδων ²⁰ ἀγροῖται Αἰνῶς,

¹⁸ ἅπαντα μὲν τοι, ὅσα θεὸς ἔπράττειν ——— ἱκανῶς ἔχουσιν, τὰ ἱκανῆα]
Totus hic locus repetitur infra, Num.
137. quod & de aliis locis miror. Quid
enim crebra illa παντολογία opus est?

¹⁹ Καὶ δερχῇ αὐτῇ ἐστὶ] Locus hic tur-
batus est & corruptus, quem sic in or-
dinem redigo, ἐσθλασαι πρὸς τὸ θεῖον, καὶ
ὁ βίβῃ ἅπας συντίταλαι πρὸς τὸ ἀκρολῶν
τῷ θεῷ. καὶ δερχῇ αὐτῇ ἐστὶ καὶ λόγος ἔστι

† φιλοσοφίας. Sic expedita sunt omnia.
Vide Nos etiam infra ad Num. 137.

²⁰ Ἀγροῖται Αἰνῶς] Arcerius vertit,
rursusque Jeneus. Sed quid hoc? Vir do-
ctus ad marginem codicis Spanhemiani
notaverat, Ἀγροῖται. At Nos, deleta
ἄγροῖται, legendum censuimus, Αἰνῶς.
Nam infra, cap. ult. inter Ægeos recen-
setur Hippomedon.

Πυθαγόρειος, τῶν Ἀκυσμαπικῶν,
ὃς ἔλεγεν, ὅτι πάντων τῶν 21 ἐκεί-
νης λόγους ἔδοξε εἶπεν, ἀλλὰ
διὰ τὸ ὡς οὐκ ἔδωκεν διὰ πολλῶν
καὶ 22 αἰ δόξοιεν, 23 τὸν μὲν
λόγον περὶ ἡρώδου· λελεῖσθαι δὲ
αὐτὰ πρὸς ἐλήματι. 24 οἱ ὅτι περὶ
τὰ μαθήματα τῶν Πυθαγορείων, τέ-
τας πὸ μολογῶν εἶναι Πυθαγόρου,
καὶ αὐτοὶ φασὶν ἐπὶ μᾶλλον, καὶ ἂ
λέγουν αὐτοὶ, ἀληθῆ εἶναι. τὸ
δὲ αἰτίαν τῶν ἀνομοιότητων πιαύτην
88 ἡρώδου φασί. * Ἀφικέσθαι τὸν
Πυθαγόραν ἐξ Ἰωνίας ἐς Σάμους καὶ
τὴν Πολυκράτους τυραννίδα, ἀμα-
ζήσης τῆς παλίας, καὶ ἡρώδου σωή-
δους αὐτῷ ὄντι πρῶτος ἐν τῇ πόλει.
τῶν ὅτι πῶς μὲν πρὸς ἐντέροις καὶ
ἀσχολοῖς, διὰ τὸ ἐν πολιτικῶν
πράγμασι κατέχευε, 25 ὡς χα-
λεπὸν ὃν διὰ τῶν μαθημάτων ἔδοξε
δείξαι ἐντυγχάνειν, ψιλῶς διὰ
λεχθῶναι, ἢ γὰρ μὲν, ἔδεν ἡγήσθαι

21 Εκείνης] Idem vir doctus recte scri-
bendum hic monuit, ἐκείνῳ, i. e. Py-
thagoras. Sic enim Pythagoram καὶ ἐξο-
χὴν a sectatoribus suis appellatum fuisse,
tum alii testantur, tum etiam Noster pau-
lo post, Num. 89.

22 Καὶ αἰ δόξοιεν] Arcerius scri-
bendum putabat, καὶ ἐπαρρησίαν: male
omnino. Est enim locus sanus, & men-
di expers: quem Obrechtus recte ver-
tit.

23 Τὸν μὲν λόγον] Sic recte MS. An-
tea vero male, τὸ μὲν λόγον.

24 Οἱ ὅτι περὶ τὰ μαθ.] Locum hunc
sic intellige, ac si scriptum esset, οἱ ὅτι

geus, Pythagoreus, è numero Acus-
maticorum, qui dicebat, quod Ille
omnibus hisce rationes demonstra-
tionesque subjecerit; quia vero vul-
go à pluribus, iisque semper segnio-
ribus tradebantur, inde factum
esse, ut rationibus detractis, sola
problemata reliqua manserint. Qui
vero inter Pythagoreos Mathe-
matici dicuntur, illi fatentur & istas
rationes esse Pythagoræ, & ipsi plu-
ra insuper tradunt, quæque dicunt,
ea contendunt vera esse: sed cau-
sam dissimilitudinis hancce fuisse
ajunt: venisse Pythagoram ex Jo-
nia & Samo, Polycrate tyrannide
potiente, & florente tum temporis
Italia, principesque urbium fami-
liares ipsi factos. Horum seniores
cum difficile esset disciplinis & de-
monstrationibus vacare, utpote
occupatos & civilibus negotiis di-
strictos, simpliciter ad eos disse-
ruit; ratus eos nihilominus etiam
sine rationibus fructum inde per-

μαθηματικῶν τῶν Πυθαγορείων: ut Obrech-
tus recte. Deinde, pro τῶν ὅτι, sensu
exigente rescripsi, τῶν ὅτι π.

25 ὡς χαλεπὸν ὃν διὰ τῶν μαθ.] Pro-
pter ἀπολυδίαν orationis scribo, ὡς χα-
λεπὸν εἶναι διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδεί-
ξεων αὐτοῖς ἐντυγχάνειν. Addo αὐτοῖς,
quia dativi præcedentes πρὸς ἐντέροις &
ἀσχολοῖς non reguntur a verbo ἐντυγχα-
ναι, sed διὰ λεχθῶναι. Deinde, διὰ τῶν
μαθημάτων καὶ ἀποδ. ἐντυγχάνειν, non est,
disciplinis ὅτι demonstrationibus vacare, ut e-
ruditus Obrechtus vertit, sed, de disci-
plinis & demonstrationibus cum aliquo
colloqui, vel sermonem conferre.

cepturos esse, si scirent quid agendum foret : perinde ut ii, qui in medentium cura sunt, licet non edoceantur ob quam causam quidque agendum sit, valetudinem tamen recuperant. Quicumque vero inter juniores facultate laborandi discendique pollebant, illos disciplinis & demonstrationibus expoliebat : & se quidem istorum, Acusmaticos autem priorum sobolem esse. Inprimis vero de Hippaso asserunt, quod fuerit quidem è numero Pythagoreorum ; cum autem vulgasset descripsissetque sphaeram duodecies pentagonon, eum in mari periisse, ut impium, sed inventionis nihilominus gloriam ipsi mansisse ; cum tamen omnia fuerint Illius Viri : sic enim suppresso nomine appellant Pythagoram. Geometriam vero Pythagorei ita publicatam fuisse tradunt. Cum quidam Pythagoreus opum suarum jacturam fecisset, concessum esse homini propter hoc infinitum, ut è Geometria quæstum faceret. Vocabatur autem Geometria à Pythagora, *Historia*. Et hæc sunt, quæ de discrimine utriusque modi philosophandi, & de utraque classe auditorum Pythagoræ accepimus : hos enim solos, qui enumerati sunt, intelligendum est, vel intra, vel extra velum, sive videntes, sive non videntes Pytha-

ωφιλοῦνται ἔαντα τῆ αἰτίας, οὐδὲν
της, τί δὲ πρῶτον ὥστε ἔστι
ἰατροῦ μὲν, ὃ προσκεκόντες ἀλλὰ
τί αὐτοῖς ἔκαστον προσκρίνειν, ὃ δὲ
ἤτιον πυγμαῖον τῆ ὑγείας. ὅστις ὅ
νεώτερος ἐν τὴν γὰρ, καὶ διωκα-
μύοις πικρὸν ἔστι μαθητῶν, τοῖς πικ-
τοῖς δὲ δόποδὲ ἔξω καὶ τῆ μαθηματικῶν
ἐν τὴν γὰρ. αὐτὰς μὲν ἐν εἶναι
ἀπὸ τῶν. ἐκείνους ὅ ἀπὸ τῆ ἐπὶ τῶν.
πρὶν δὲ ἵππασον μάλιστα, ὅς ἦν
μὲν τῆ Πυθαγορείων. ἀλλὰ δὲ ὅ ἐξ-
νεγκρὸν ἔστι γὰρ ἀπὸ τῶν σφαι-
ραν τῆ ἐκ τῆ δώδεκα πενταγώνων,
ἀπὸ λείπει καὶ θάλατταν, ὡς ἀπο-
κρίσεις. δόξαν ὅ ἐλαβεν, ὡς εὐρύν-
εἶναι ὅ πάντα ἐκείνους ὅ ἀνδρες.
προσπεριγέρουσι γὰρ ἔτι τῆ Πυθαγό-
ραν, καὶ ὃ καλεῖται ἐνὸς μαθητῆ. * Λέγει- 89
σι ὅ οἱ Πυθαγόρειοι ἐξηγήθησαν γεω-
μετρίας ἔτι. ἀπὸ βαλεῖν πινὰ τῆ
ἐστὶν τῆ Πυθαγορείων. ὡς ὅ ὅ τῶν
ἐτόχησε, δοθέντων ἀνθρώπων χρη-
ματίσματος ἀπὸ γεωμετρίας. ἐκα-
λεῖτο ὅ ἡ γεωμετρία πρὸς Πυθα-
γόρην, ἰσχυρὰ. πρὶν μὲν ἐν τῇ ἀλλο-
φορᾷ ἐκείνους τῆ πραγματείας,
καὶ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων τῶν
ἀπερωμύων Πυθαγόρην πρὸς πα-
ραλήφασθαι. ὅτι γὰρ εἰσω συνδύ-
νῃ, καὶ ἔξω, ἀπερωμύους τῆ Πυ-
θαγόρην, καὶ ὅτι μὲν τὸ ὅτι ἀπὸ ἀπὸν-

* ἵππασον] Hujus Hippasii etiam men-
tio facta fuit supra, Num. 81.

* Τῶν ἐπὶ τῇ] Lego, ἔτι ἐπὶ
τῇ.

της, ἢ ἀνδρῶν ὁράων, καὶ ὧν εἶσω,
καὶ ἐξω διωρισμένους. ὅτε ἄλλους,
ἢ ὧν εἰρημικούς ὑπολαμβάνουσιν
προσηκόν. καὶ ὧν πολιτικούς δέ, καὶ
οἰκονομικούς, καὶ νομοθετικούς ὄντας
αὐτοῖς ὑποτίθεσθαι χρῆναι.

K E Φ. 18'.

CAP. XIX.

90 **K** Αἰὶν ἔστιν εἰδέναι ἄξιον, ὡς πολ-
λὰς ὁδὸς Πυθαγόρας παιδείας
ἀνδρῶν, καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν φύσιν
ἐκάστη ἐδιδάσκων παρεδίδεκε τὴν σο-
φίαν τῇ Ὀρθόδοξου μοίρῃ. πε-
νήμονι μάλιστα. ὅτι γὰρ Ἀβάρης
ὁ Σκύθης ἐξ ὑπερβορέων, ἀπει-
ρὸς τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ὡς ἐ-
κμύηται, καὶ τῇ ἡλικίᾳ προσεβη-
κὼς ἦλθε, τότε ἔτι παῖδας αὐ-
τὸν εἰσήγαγε θεωρημάτων· ἀλλ' ἀντὶ
τῆς σιωπῆς, καὶ τῆς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ
ἀκροάσεως καὶ τῶν ἄλλων βασιλέων,
ἐθελῶς αὐτὸν Ὀππιδέου· ἀκροά-
σασθαι πρὸς τὴν ἀκρόασιν τῶν αὐτῶν δογ-
ματισμῶν, καὶ τὸ πρὸς φύσιν
σύνγραμμα, καὶ ἄλλο τὸ πρὸς θεῶν,
ὡς ἐν βραχυτάτοις αὐτὸν ἀνεδί-
δαξεν. * Ἦλθε μὲν γὰρ Ἀβάρης
91 διὰ τῶν ὑπερβορέων, ἱερὸς δὲ ἔκαστος
Ἀπόλλωνος προσεβύτα καὶ καλῶν,
καὶ τὰ ἱερακὰ σφώταται, διὰ τῆς

goram audivisse, atque in inte-
riores & exteriores divisos esse:
hisque & Politicos, & Oecono-
micos, & Nomotheticos subnecte-
re debemus.

IN genere vero sciendum est,
quod Pythagoras multas do-
cendi vias repererit, quodque
cuiuslibet ratam sapientiæ portio-
nem pro naturali facultate, pro-
que ingenii captu tradiderit. Cu-
jus rei certissimum argumentum
habetur. Cum enim Abaris Scy-
tha ex Hyperboreis, rudis &
disciplinis Græcorum non initia-
tus, ætate etiam provectior adve-
nisset, eum nequaquam per va-
rias contemplationes circumduxit;
sed omisso silentio & tam diutur-
na auscultatione, aliisque tenta-
minibus, statim in familiaritatem
& ad dogmata sua audienda ad-
misit, commentariumque de na-
tura, & alium de diis, compen-
diaria via illum edocuit. Vene-
rat enim Abaris ab Hyperboreis,
Apollinis, qui in ea regione coli-
tur, sacerdos, jam senio propior,
& rerum sacrarum scientissimus;

* Ἀπερίσπαστος] Mendose. Vir doctus
ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἡρώπαστος: quod non displicet.
Arceus conjiciebat, ἡρώπαστος.

* ἱερὸς δὲ ἔκαστος Ἀπόλλωνος προσεβύτα καὶ καλῶν, καὶ τὰ ἱερακὰ σφ.] Est locus ad-
modum corruptus, quem sic expedito:
ἱερὸς δὲ ἔκαστος Ἀπόλλωνος, προσεβύτας ἰδὼν

ἐ Græcia domum remeans, ut aurum, quod corrogaverat, Deo, in ejus apud Hyperboreos templo, consecraret. Transiens autem per Italiam, visum sibi Pythagoram, Deo, cujus ipse erat sacerdos, assimilavit; persuasus, non alium, ac ne hominem quidem illi similem, sed ipsum vere Apollinem esse: atque tum propter illa, quæ in Pythagora maxime veneranda deprehendebat, tum propter indicia ipsi sacerdoti jam antea explorata, telum Pythagoræ reddidit, quod iter ingressurus ἐ templo sumserat, ut eo ad superandas in tam longa peregrinatione itineris difficultates uteretur. Vehementer enim illo per invia quæque, qualia sunt flumina, lacus, paludes, montes, & alia id genus: ac præterea eodem, ut ajunt, lustrationes quoque peragebat, pestemque de-

Ελλάδι τοις ἀνθρώποις εἰς τὰ ἴδια, ἵνα τὸν ἀγερέντα χρυσὸν τῷ θεῷ δοθῇ τῷ εἰς τὸ ἐν Ἰπερβορείοις ἱερὸν. ἡρόδοτος ὅτι ἐν παρόδῳ καὶ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν Πυθαγόραν ἰδὼν, μάλιστα εἰκάσας τῷ θεῷ, ἔπερ ἦν ἱερός, καὶ πιστεύσας μὴ ἄλλῶν εἶναι, μηδὲ ἀνθρώπων ἰμοῖον ἐκείνῳ· ἀλλ' αὐτὸν ὄντως τὸ Ἀπόλλων, ἐκ τῶν ἑωρᾶ περὶ αὐτὸν σεμνοτάτων, καὶ ἐξ ὧν προεγίνωσκεν ὁ ἱερός γνωσμάτων, Πυθαγόρα ἀπέδωκεν οἷσιν, ὃν ἔχων διὰ τὸ ἱερὸν ἐξῆλθε, χρησίμους αὐτῷ ἐσόμενον παρὰ τὴν συμπίπλοντα δυσμήχανα καὶ τὴν ποσώτῳ ἄλλω. Ἐποχόμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβυσσους διὰ βαίνων, οἷον ποταμούς, καὶ λίμνας ἐπὶ λίμνας καὶ ἔρη, καὶ τὰ ποταμῶν, καὶ προσβαλὼν, ὡς λόγος, καθαρμὸς πρὸς ἐπιπλῆ, καὶ λοιμὸς ἀπὸ δῖωκε, καὶ

ἀν, καὶ τὰ ἱερὰ καὶ σφάγια· ἀπὸ δὲ τῆς Ελλάδος ἀναγέρων εἰς τὰ ἴδια, &c. Pro περὶ οὗτος rescriptus περὶ οὗτος. Erat enim Abaris jam senior, & ut ipse Jamblichus paulo superius ait, τῇ ἡλικίᾳ γεγενημένος, cum in Græciam veniret. Deinde, pro καθήκον Desider. Herald. Animadvers. in Jamblich. cap. vii. legendum censet κατὰ ἡλικίαν: quasi nimirum sensus sit, Abaridem τὰ ἱερὰ καὶ σφάγια ex Græcia in patriam suam deduxisse, vel intulisse. Sed non observavit vir ille doctus, pro σφάγια legendum esse σφάγια: unde conjectura ejus sponte corrui. Nos igitur rectius, ut putamus, rescribendum censuimus, ἥδη ὡν: prout etiam Obrechtum legisse ex versione ejus patet. Porro, pro σφάγια scri-

bendum esse σφάγια, monuerat etiam vir doctus ad marginem codicis Spanheimiani.

Ἀγερέντα] Sic noster MS. ab ἀγέρων, congreco, colligo. Antea vero male, ἀγερέντα: quod Arcerius suo more ἀπὸ χως, in ἀγερέντα mutandum censebat. Vide etiam Desider. Heraldum loco laudato, qui itidem ἀγερέντα scribendum hic esse ex ingenio suo recte monuit.

Ὅτι·] Confer Nostrum infra Num. 136. 140 & 141.

Ἐποχόμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβυσσους διαβ.] Vel legendum est, ἐποχ. γὰρ αὐτῷ, καὶ τὰ ἄβυσσους διαβ. Vel, ἐποχ. γὰρ αὐτῷ τὰ ἄβυσσους διέβαινεν.

αἰνέας, ἀπὸ τῶν εἰς τὰ πρὸ ἀξί-
σῶν πλείων βοηθὸν αὐτὸν ἡμέαρχ.
92 * Λακεδαιμόνα γοῶν παρελήφα-
μεν μὲν τὸν ὑπὸ ἑκείνου ἡρόδοτον ἐν
αὐτῇ καθαρόν μηκέτι λοιμῶσαι,
πλάκεις πρὸς τὸν τῷ πατρί-
ματι πεπιστάτω, ἀλλὰ τὸ δυσρε-
πελίαν ἔτι πῶς, καὶ ὃν ὤκισται,
τῶν Ταυγέτων ὄρων πύργῳ ἀξιό-
λογον αὐτῇ παρεχόντων, ἢ ἀλλὰ τὸ
ὑπερκεῖσθαι ἐκ Κρήτης Κνωσόν.
καὶ ἄλλα πιαῦτα ἢ τέχνη ἰσχυρίσθαι
τῆς τοῦ Ἀβάριδος δυνάμεως.
διεξάμεινον ἢ Πυθαγόρας τὸ οἶσθαι,
καὶ μὴ ξενιοδούς πρὸς τὰς, μηδὲ τὸ
αἰτίας ἐπερωτήσας, δι' ἣν ἐπέδωκεν,
ἄλλως ἢ ἂν ὄντως ὁ θεὸς αὐτὸς ὦν,
ἰδίᾳ ἐκ αὐτοῦ διαπαύσας τὸ Ἀβα-
ριν, τὸν τε μηρόν τ' ἐαυτῷ ἐπέδειξε
χρυσέον, γνώρισμα παρέχων ἔτι μὴ
διεψέσθαι. καὶ τὰ κατὰ ἑκάστην τῶν
ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἐξαεθμησά-
μενον αὐτῷ, καὶ πῖσιν ἰκανῶς πα-

pellebat atque arcebat ventos ab
urbibus, quæ opem ejus implorave-
rant. Lacedæmonem certe acce-
pimus ab eo lustratam, nunquam
deinceps peste laborasse; cum an-
tea sæpius id malum incubuisset,
propter incommodum situm loci,
in quo urbs erat condita; monti-
bus quippe Taygeti ab imminente
desuper summo cacumine nimium
æstum immittentibus. Eadem de
Cnossio Cretæ urbe, & alia quoque
similia potentia Abaridis vestigia
memorantur. Pythagoras autem
accepto telo, minime rei insolentia
commotus, nec causam, ob quam
ei daretur percontatus est, sed tan-
quam qui revera Deus ille foret,
Abaridi seorsum ab arbitris ab-
ducto aureum suum femur osten-
dit; ut argumento esset, neuti-
quam illum animi falsum fuisse:
quin & enumeratis singulatim quæ
in templo reposita erant, fidem
illi fecit, quod non male Apollini

* Καθαρόν] Sic recte MS. pro cor-
rupto καθαρίνῃ, quod prior Edit. ha-
bet. Et paulo post, καὶ ὃν ὤκισται, iti-
dem auctoritate MS. rescripti, pro καὶ
ὃν ὤκισται.

ἢ Διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι ἐκ Κρήτης Κνωσόν]
Est locus obscurus: quem Obrechtus,
ut ex versione ejus patet, sic legit & di-
stinxit, ἀλλὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι ἐκ τοῦ ἐν
Κρήτῃ Κνωσῷ. Sed nos verba illa, ἀλλὰ
τῷ δυσρεπελίαν ἔτι πῶς, καὶ ὃν ὤκισται.
τῶν Ταυγέτων ὄρων πύργῳ ἀξιόλογον αὐτῇ
παρεχόντων, ἀλλὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι, parenthe-
si includenda censemus; & deinde ea,
quæ sequuntur, sic scribimus, ὥς ἐστιν

Κρήτη Κνωσόν. Sic sensus erit clarus:
Lacedæmonem nempe, postquam ab Abaride
lustrata fuerit, a pestilentia libera-
tam fuisse; uti & Cnossium, urbem Cre-
tæ. Confer cum hoc loco Nostrium in-
fra, num. 141.

ἢ Τέχνη] Est vox corrupta: pro qua
Arceus legendum censuit, πηχίμαχος;
Obrechtus, ἰχνη: at Nos potius συχνη,
i. e. multa; amicissimo & pererudito
Hemsterhuysio, nupero Pollucis Editore,
eam Nobis conjecturam suggerente.
Deinde scribimus, ἰσχυρίσθαι πρὸς τὰ
Ἀβάριδος δυνάμεις.

ἢ Ἀβάριδος] Divide & scribe, ὡς ἂν ἴσῃς.

ipsum assimilasset. Adjecit insuper, se ad curandos demerendosque mortales advenisse, ac propterea etiam formam hominis induisse, ne supereminenti majestate velut re nova turbati, disciplinam suam defugerent. Hortatus porro est, ut illic loci maneret, & emendandis, qui se ipsis oblaturi erant, sociam sibi operam præstaret; aurum vero, quod collegerat, communicaret cum familiaribus; qui verbo sic instituti erant, ut dogma illud, *Amicorum omnia communia*, ipso opere confirmarent. Cum itaque apud ipsum maneret, ut modo dictum est, Physicam & Theologiam in compendium redactas illi tradidit, & loco extispicii, quod per sacrificia fieri solet, divinationem per numeros docuit; puriorem hanc, & divinorem, & cœlestibus Deorum numeris accommodatiorem ratus. Sed & alia studia Abaridi convenientia illi communicavit. Verum, ut ad id, cujus gratia hic sermo institutus est, redea-

εραχών, ὡς οὐκ εἴη κακῶς ἐκάσας·
πρὸς αὐτὸς π, ὅτι ὁπλὴ θεραπεία καὶ
εὐεργεσία τῷ ἀνθρώπῳ ἦται, ¹⁰ καὶ
ἀλλὰ τῷ π ἀνθρώπῳ μορφῶ, ἵνα
μὴ ξενίζόμενοι ¹¹ πρὸς τὸ ὑπερέ-
χον παρόσων, καὶ τῷ παρ' αὐτῶ
μάθησιν ἀποφύγῃ. ὁκέλευσε
π μῆναι αὐτῶ, καὶ πωλοῖσθαι οὐκ
ἐντυγχάνοντας· τὸν δὲ χρυσὸν, ὃν
συνήγειρε, κοινῶσαι τοῖς ὑπηγηθείσιν,
ὅσοι περ ἐτύχχανον ἔτι πρὸ τοῦ
λόγου ἡγήμενοι, ὥστε ¹² βεβαιῶσαι
τὸ δόγμα, τὸ λέγον, κοινὰ τὰ φι-
λων, δὲ ἔργα. * Οὕτω δὲ κατα- 93
μείναντι αὐτῶ, ¹³ ὁ νῦν διελόμενον,
Φυσιολογίαν π Ἐ θεολογίαν ὁπι-
πτημῶν παρέδωκε· καὶ ἀντὶ τῆς
ἀλλὰ θυσῶν ἱεροσκοπίας τῷ ἀλλὰ τῷ
ἀρεθμῶν πρὸς γινώσκον παρέδωκεν, ἡ-
γούμενον τῶν ¹⁴ καθαρῶτερον
εἶναι, καὶ θειότερον, καὶ τοῖς ἀρεθμοῖς
τῷ θεῶν ἀρεθμοῖς οἰκειότερον. ἀλλὰ
πὶ τὰ ἀρεθμολογῶν τῶν ἀρεθμῶν παρέ-
δωκεν ὁπτιπῶν δόματα. ¹⁵ ἀλλὰ καὶ δὴ
ἐνεκα ὁ παρὼν λόγος, ἐπ' ἐκείνῳ

¹⁰ Καὶ ἀλλὰ τῷ π ἀνθρώπῳ μορφῶ] Vide quæ notavimus supra Num. 10. ad verba illa, ὡς δὲ δαίμων τις ἔρατος ἐπιδημῶν τῷ Σάμῳ.

¹¹ Πρὸς τὸ ὑπερέχον παρόσων] In priore Edit. pessime legitur, πρὸς τῷ ὑπερέχον βόσων. Nos hic secuti sumus auctoritatem codicis nostri MS.

¹² Βεβαιῶσαι] Antea male, βεβαιῶσαι.

¹³ Ὁ νῦν διελόμενον] Lego, ὁ νῦν διελόμενον.

¹⁴ Καθαρῶτερον] Sic rescripsi auctori-

tate codicis MS. pro καθαρῶτερον : quæ est vox nihili.

¹⁵ ἀλλὰ καὶ δὴ ἐνεκα ὁ παρὼν λόγος] Sic recte MS. pro, ἀλλὰ καὶ δὴ ἐνεκα παρὼν λόγος : quem locum ut desperatum & mutilum asterisco notaverat Arcerius. Desider. Heraldus quoque *Animadvers.* in Jamblich. cap. vii. loco hunc quædam deesse existimans, eum sic supplere tentavit, ἀλλὰ ἐπὶ αὐτῷ ἐνεκα ὁ παρὼν λόγος. Sed merito præterenda sunt ea, quæ ex codice MS. substituiimus.

πάντα ἐπαυλθωμὲν, ὡς ἄρα ἄλλως ἄλλως, ὡς ἔχεται. Φύσις καὶ διωμάτως, ἐπανορθῶν ἐπιεῖται. πάντα μὲν ὅτι τὰ τοιαῦτα ὅτι παρεδόθη οἷς οὐκ ἀνθρώποις, ὅτι τὰ μνημονόμοις ῥαδιῶν διελθῶν.

Κ Ε Θ. κ'.

CAP. XX.

94 Οὐ λίγα δὲ ἔτι τὰ γνωριμώτατα διελθωμὲν δείγματα τῆς Πυθαγορικῆς ἀγωγῆς, καὶ ὑπομνήματα τῶν ὑπαρχόντων πρὸς ἀνδράσιν ἐκείνοις ὁπτιηδωμάτων. Πρῶτον μὲν ὅτι ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν ἀσπίδα, ἐκείνη, εἰ διώκοντι ἐχεμυθεῖν, (τὴν γὰρ δὴ ἔχοντι τὴν ὀνόματι) καὶ κατεῖρα, εἰ μακρόν, οἷς ἀνέσσωσιν, οἷς πρὸς σιωπᾶν ἔστω ἀφυστάσειν. ἐπειτα, εἰ εἰσὶν αἰδήμονες. ἐπειτὰ τὴν πλείονα σιωπᾶν ὅτι σιωπᾶν, ἢ πρὸς λαλεῖν. ἐκείνη δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ ἄρα περὶ πάντων ἢ ὁπτιημίων ἀκροτήτως ἐπιόλου. καὶ παρέργως τὰ τοιαῦτα αἰεὶ ὁπτιηλέπων, οἷον, πρὸς ὀργὴν ἔχουσιν, ἢ πρὸς ὁπτιημίων, ἢ εἰ φιλόνοιχοι εἰσὶν, ἢ φιλόπομοι, ἢ πρὸς πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσιν, ἢ πρὸς φιλίαν. εἰ δὲ πάντα ἀκροῶς αὐτῶν

mus, quemadmodum scilicet alios aliter pro cuiusque indole & viribus informare conatus sit; cuncta equidem, quæ huc pertinent, neque ad hominum notitiam pervenerunt, neque quæ memorantur, facile percenseri possunt.

Sed pauca tamen quædam, eaque celeberrima institutionis Pythagoricæ specimina, studio-rumque quæ viris illis propria erant, monumenta percurramus. Primum igitur inter explorandum observabat Pythagoras, an capaces essent ΕΧΕΜΥΘΗÆ: hoc enim nomine utebatur: id est, an ea quæ audiverant, quæque didicerant, possent apud se custodire, & silentio premere: deinde, an essent modesti; majorem quippe tacendi, quam loquendi curam agebat. Considerabat etiam quævis alia: num scilicet affectui vehementiori & cupiditati succumberent: neque obiter transmittibat, quales in ira, quales in cupiditatibus se exhiberent: an contentiosi, an ambitiosi forent: utrum ad dissensionem potius, an ad amicitiam propenderent. Si jam ipsi omnia perscrutanti satis

ἢ Ἀκροτήτως] Legendum potius, ἀκροτήτων. Nam ἐπιθυμία ἀκροτήτων apud

Græcos dicitur, cupiditas nimia, vel immoderata.

instruēti à bonis moribus viderentur, tum porro in docilitatem & memoriam inquirebat: initio quidem, an prompte & perspicue assequerentur quæ dicta erant: deinde quo amore, quave moderatione tradita complecterentur: advertebat enim an natura tractabiles essent: & hanc tractabilitatem CATTARTYSIN, id est, morum concinnitatem, appellabat: inimicam vero hujusmodi suæ institutioni arbitrabatur ferociam: sequi enim inde rusticitatem, inverecundiam, impudentiam, proterviam, ignaviam, discendi fugam, imperii detractionem, famæ neglectum, & similia: placidos vero mores & tractabilitatem contrarium comitatum habere. Atque hæc in probatione discipulorum spectabat, hucque ducebant prima eorundem exercitamenta: siquidem aptos admittebat ad sapientiæ suæ thesauros, eosque ad scientias provehere allaborabat: sin vero ineptum quempiam deprehenderet, ut alienum & extraneum procul arcebat. Hisce ita præmissis, de studiis agere lubet, quæ toto die à familiaribus suis tractari voluit.

* Εἰπελὶπεντι ἐξηρτυρῆοι ἰφαίνοντο] Sic rescripti, pro ἰπελὶπεντες ἐξηρτυρῆοι: quod prior Edit. nullo sensu habet. Εἰξηρτυρῆοι autem est, præditi, adornati, instructi: unde ἐξάρτησις; qua voce Noster utitur supra, Num. 64.

† Ἀγελότητι] Antea male, ἀγελότητι. Vult enim Jamblichus dicere, feritatis

ἰπιελὶπεντι * ἐξηρτυρῆοι ἰφαίνοντο πῶς ἀγαθοῖς ἦτεσι, τότε πρὸς εὐμαθίας ἔ μνήμης ἐσκόπη. πρῶτον μὲν, εἰ δυνάσται ταχέως ἔ σαρῶς ὡς ἀκαταλυσθῆν πῶς λεγομένοις* ἔπειτα, εἰ παρέπεταί τις αὐτοῖς ἀγάτης ἔ σωφροσύνη πρὸς τὰ διδασκόμιστα. * Εἰσκόπη γὰρ 95 πῶς ἔχασι φύσεως πρὸς ἡμέρωσιν. ἐκάλη δὲ τὰτο κατέρτυσιν. πολέμιον ἢ ἡγεῖτο ἢ ἀγελότητι πρὸς πιαυτῶν ἀγαθῶν. ἀκαταλυσθῆν γὰρ ἀγρίότητι ἀναίδιασιν, ἀναγνώσιν, ἀκατασίαν, ἀκυρίαν, δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ἀπμίαν, καὶ τὰ ἀκαταλυσθῆ. πρῶτη ἢ ἔ ἡμερότητι, τὰ ἐναντία. ἐν μὲν ἔν τῇ ἀκαταλυσθῆ πιαυτῶν ἐσκόπη, καὶ πρὸς ταῦτα ἦσκη δὲ ἡ μαθαίνοντες τὰς π ἀρμόζοντας πῶς ἀγαθοῖς τῆς παρ' ἐαυτῶ σοφίας ἐνέχευε, καὶ ἔτως ἰπὶ τὰς ἰπτιήμας ἀνάγειν ἐπειρεῖτο. εἰ ἢ ἀνάρμοσιν κατῆδοι πινά, ὡς περ ἀλλόφυλόν πινά, καὶ ὁθνεῖον ἀπῆλανε. πρὸ δὲ ἢ ἰπτιηδωμάτων, ἀ παρέδωκε δὲ ὅλης ἡμέρας πῶς ἐταίροις, μετὰ τὰτο

consequens esse inverecundiam, &c. Sic paulo post, πρῶτη, & ἡμερότητι, itidem sensu exigente rescripti, pro πρῶτη δὲ ἡμερότητι.

† Ἀκυρίαν] Quid hoc? Forte Jamblichus scripserat, ἀκατασίαν. Obrechtus vertit, ignaviam: qui proinde ἀγρίαν legisse videtur.

Φρόσω.

96 *Φράσω.* κατὰ γὰρ τὴν ὑφήγησιν αὐτῶν
 ὡς ἐπρασσον οἱ ἄνθρωποι αὐτῶν ὁδηγέ-
 μνοι. * Τὰς μὲν ἐωθινὰς περιπατεῖν
 ἐπιῆκτο οἱ ἄνδρες ἐπὶ καταμύνας
 πρὸς εἰς τοιαύτας τόπους, ἐν οἷς συνέ-
 βαιεν ἡρεμίαν τε καὶ ἡσυχίαν εἶναι
 σύμμετρον, ὅπως τε ἱερὰ, καὶ ἄλλα,
 καὶ ἄλλη τις θυμηδία. ὥντε γὰρ δεῖν
 μὴ πρότερον πρὶν σωτυγχαίνειν,
 πρὶν ἢ τὸ ἴδιον ψυχὴν καταστήσασσι,
 καὶ συναρμόσονται τὴν ἀγνοίαν. ἀρ-
 μόδιον γὰρ εἶναι τῇ καταστάσει τὴν ἀγ-
 νοίαν τὴν πρῶτον ἡσυχίαν. τὸ γὰρ
 εὐθὺς ἀναστάντας εἰς τοὺς ὄχλους
 ὡς αἶψα, θορυβῶδες ὑπεκλήφει-
 σαι. διὸ δὲ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι
 τοὺς ἱεροπρεπεστάτους τόπους αὐτοὶ ἐξε-
 λέγοντο. μετὰ δὲ τὴν ἐωθινὴν περιπα-
 τήν τότε πρὸς ἀλλήλους ἐτύγχανον,
 μάλιστα μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ γὰρ μήγε,
 ἐν ὁμοίοις τοῖσι. ἐξελθόντες δὲ τῷ
 καιρῷ τέτρω πρὸς τὴν διδασκαλίαν,
 καὶ μαθήσεις, καὶ πρὸς τὴν τῶν ἡθῶν
 ἐπανέρθωσιν.

Κ Ε Φ. κα'.

97 *Μ*ετὰ δὲ τὴν πρῶτον ἀνακρίσιν
 ἐπὶ τῶν τῶν σωμάτων ἐτερείων
 θεραπείαν. ἐξελθόντες γὰρ ἀλείμμασι
 πρὸς δρόμοις οἱ πλείους ἐλάττονες
 καὶ πάλαις ἐν τῇ κήπῳ ἐν ἄλσεσι
 οἱ γὰρ ἐν ἀρτηροβολίᾳ, ἢ χειρονο-

* *Ἀρτηροβολία*] Arcerius & Obrech-
 tus haud male legendum censent, ἄλση-

Plane enim juxta præscriptum ejus
 vivebant qui se illius manu ductio-
 ni commiserant. Et matutinas
 quidem ambulationes isti viri per-
 agebant soli, in hujusmodi locis
 ubi quies, & congruum silentium,
 ubi templa, luci, & alia animis
 remittendis apta erant. Non enim
 cum quoquam conversandum exi-
 stimabant, antequam ipsi animum
 suum bene constitutum recteque
 compositum haberent: eo autem
 inprimis conducere solitudinem:
 nam statim à lecto surgentes in
 turbam prorumpere, turbulentum
 esse censebant. Quapropter omnes
 Pythagorei sibi loca sacris rebus
 quam maxime opportuna selige-
 bant. A matutina deambulatione
 congressus inter se instituebant,
 inprimis in templis, vel si id non
 daretur, in locis similibus: tem-
 pus autem istud docendo, discen-
 do, moribusque excolendis con-
 sumebant.

CAP. XXI.

*Α*B hujusmodi scholis deinde
 ad corpora curanda se con-
 vertebant. Plerique unctione, &
 cursu utebantur; pauciores lucta
 in hortis & nemoribus: quidam
 etiam halterum jactu, aut salta-

ροβολία, i. e. *halterum jactu*. Quid autem
 sint *halteres*, docent Lexica vulgata. Qui-

tionem cum manuum gesticulatione, studioseque eligebant exercitia corporis vires roboratura. In prandio panis erat, & mel, aut favus; vinum vero interdum non gustabant: à prandio civilia tractabant negotia, tam peregrinos, quam hospites concernentia; eo quod leges ita fieri juberent: omnia enim id genus pomeridianis horis procurabant. Circa vesperam iterum ibant deambulatum: non tamen singuli seorsim, sicuti mane solebant; sed bini ternive; in memoriam sibi mutuo revocantes quæ didicerant, & in præclaris sese studiis exercentes. Ambulatione defuncti ad balnea se conferebant, lotique inibant convivium, quæ intra decem convivas terminabantur. Hisce congregatis libatio & sacrificia sufficientis & thure celebrabantur: hinc ad coenam ibant; cui ante Solis occasum finis impone-

καὶ λιβανωτῶ. ἔπειτα Ἰπὶ τὸ δεῖπνον

μία, πρὸς τὰς τῶ σωματῶν ἰσχύς,
τὰ εὐχεται ὀπιτηθέοντες ἐκλέγεσθαι
γυμνάσια. * ἀρίστῃ δὲ ἐχεῖν το αὐ-
τῷ ἑ μέλιτι, ἢ κηρέω. οἶνα ᾧ μεθ'
ἡμέραν ἔ μεταίχον. τὸν δὲ μὴ τὸ
ἀρεσκον χρόνον περὶ τὰς πολιτικὰς
οἰκονομίας κατεργάζονται, περὶ τὰς
ἐξωτερικὰς, καὶ τὰς ξενικὰς, διὰ τὴν
νόμων περιστάσεων. πάντα γάρ ἐν ταύταις
μετ' ἀρεσκον ὥρας ἐδίδοντο διοι-
κῶν δαίλης ᾧ γενομένης εἰς ὅσον
περιπέτης πάλιν ἱερῶν· ἔχ' ἁ-
μοίως κατ' ἰδίαν, ὡς περὶ ἐν τῇ ἐπι-
στηνῇ περιπέτης, ἀλλὰ σπύδιον καὶ
σπύδιος περιπέτης τὸ περιπέτον, ἁ-
ναμιμνησκομένης τὰ μαθημάτων,
καὶ ἐγγυμναζομένης τοῖς καλοῖς
ὀπιτηθόμενοι. * Μετὰ δὲ τὸ περὶ-98
πατεν ληπτῶν χρῆσθ'. λαμβάνουσας
περὶ τὰς συναγωγὰς ἀπαντῶν. πα-
τα ᾧ εἶναι μὴ πλείον, ἢ δεκά αὐ-
θρόπως συνάγουσιν. ἀφροειδέν-
των δὲ τῶ συναγμένων, γίνεται
σπονδάς τε ἑ ἵσους συζητήτων τε

dam tamen ἀληθῆρες etiam ὁρτυρῆρες διῆτος
fuisse putant : idque si sequamur , nihil
mutandum erit.

² *Aeisy*] Arcerius, *optimo*. Sed Obrechtus recte, *prandio*. Confer Porphyry. Num. 34. & Menag. ad Laërt. lib. viii. Num. 19.

³ 'Ουχ' ὁμοίως] 'Ουχ' ὅμως, logc.

¹ Ἀναμνησκομένοις } Constructionis
 ratio requirit, ut scribatur casu recto,
 ἀναμνησκομένοις, & ὑψιμαζόμενοι. Re-
 fertur enim ad præcedens ἐβόλῃ.

ἡ συνῳδή] Ex MS. pro ὡδή, quod prior Edit. habet. Deinde scribo, συνῳδή ἢ ἔχρη μὴ πλεῖον, ὃ δὲ λέγει ἀνθρώπους συνεισχωμένους: auctoritate Eustathii, qui locum hunc Jamblichi sic citat ad II. B. pag. 190. Edit. Rom. Αἶψα enim; ἵππεσσι γὰρ καὶ οὐ σφόνδαται. ἱερὰ βλάχῃ, καὶ Πυθιογόνοισι συνῳδή μὴ ἔχρη πλεῖον, ὃ δὲ λέγει ἀνθρώπους συνεισχωμένους.

Θυσίας θυμμάτων] Malim, θυσίας
 Αἱ θυμμάτων. Confer Porphyg. Num.
 36.

δειπνῆκεναι. χρῆσθαι δὲ ἢ οἶνω, ἢ μάζῃ, ἢ ἀρτῷ, ἢ ὄψῳ, καὶ λαχάνοις ἐφθοίς τε ὥμοις. παρῆγεσθαι δὲ ⁸ κρέα ζώων θυσίμων ἱερῶν. ⁹ τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων ἀπαιτίας χρῆσθαι. εἶναι γὰρ πᾶσι αὐτῶν δι' αἰτίας πᾶσι ἐχρήσασθαι πρὸς τὸ χρῆσθαι. ὡσαύτως δὲ καὶ ζῶον ¹⁰, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερόν τῷ ἀνθρώπῳ γὰρ, μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν. * μετὰ δὲ τούτοις ⁹⁹ δειπνόν ἐγίνοντο ποινδαί, ἔπειτ' ἀναγνώσεις. ἔθ' ἢ ἦν, πῶς μὲν νεώτερον ἀναγνώσκων, πῶς δὲ πρεσβύτερον ὁππότε πῶς, ὃ δὲ ἀναγνώσκων, ἢ πῶς δὲ. ἔπειτ' ἢ μέλλειν ἀπέναι, ποινδῶ αὐτοῖς ἐνέχῃ ὃ οἰνοχόῃ. ποινδῶν δὲ, ὃ

batur. Sumebant vero & vinum, & mazam, & panem, & opsonium, & cruda pariter coctaque olera. Apponebatur iis etiam caro de animalibus quæ immolare fas erat: raro autem vesciebantur opsonio à mari petito: quod id genus cibi propter certas causas usui illis ad victum non esset. Similiter & animal, quod natura sua humano generi non sit noxium, non esse lædendum nec perendum censebant. Post cœnam iterum fiebat libatio; dein lectio sequebatur. Mos autem erat, ut natu minimus legeret, natu vero maximus præficeret, quidque, aut quomodo legendum esset præciperet. Abituris pincerna libamen infundebat; peractaque libatione

⁷ Καὶ ὅταν] Paulo superius dixit Jamblichus, ὅταν δὲ μετ' ἡμέραν ἢ μετὰ χρόνον: qui locus limitat ea, quæ generalius a Jamblichio hic dicuntur. Infra tamen, Num. 107. Noster diserte affirmat, Pythagoreos vino prorsus abstinuisse: μήτε οἶνον, inquit, ὅλως πίνειν. Sed loquitur ibi Jamblichus de Pythagoreis rigidioribus & perfectioribus; ad quos præceptum hoc tantum pertinebat.

⁸ Κρέα ζώων θυσίμων ἱερῶν] Vel vox ζῶον est delenda; vel scribendum, κρέας ζῶων θυσίμων, ἢ ἱερῶν. Nam ἱερῶν idem est, quod ζῶων θυσίμων, i. e. hostia, vel victima. Interdum tamen vox ἱερῶν latiori significatione sumitur pro quavis pecude, vel animali, cuius carnibus vescimur: ut suo more erudite ostendit Casaubonus *Animadvers.* in Athen. lib. 1. cap. xi. Hòc sensu certe capitur apud Porphyry. Num. 34. ubi de victu Pythagoreorum agens, inquit, ἀπαιτίας δὲ κρέας

ἱερῶν θυσίμων. Nisi enim vocem illam ibi sic capias, τὸ θυσίμων erit prorsus supervacaneum. Hinc autem apparet, & apud Jamblichum hoc loco recte legi posse θυσίμων ἱερῶν dummodo, ut diximus, vox ζῶων deleatur. Cæterum, quare Pythagorei solis animalibus θυσίμοις vescendum esse præciperent, ratio hæc erat, quod in ea sola animam hominis non ingredi statuerent: ut Noster docet supra, Num. 85.

⁹ Τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων μὴ χρῆσθαι] Si τὸ χρῆσθαι deleas, ferri possunt hi genitivi, utpote qui regantur a præcedenti κρέας. Si retinere velis, absque dubio rescribendum est, τοῖς δὲ θαλασσίους ὄψων ἀπαιτίας χρῆσθαι. Cæterum, quod ad rem ipsam attinet, conferendus est Menagius ad Laërt. lib. viii. Num. 34.

¹⁰ Ζῶον, ὃ μὴ πέφυκεν βλαβερόν τῷ ἀνθρώπῳ.] Ex Porphyrio, Num. 39. Vide etiam Laërtium in *Pythagora*, Num. 23.

senior hæc edebat mandata. Plantam sativam frugiferamque neque lædendam, neque corrumpendam esse; similiter nullum ex animalibus quod humano generi noxium non esset: præterea de Deo, de Dæmonibus & de Heroibus religiose & bene sentiendum; eodemque modo erga parentes & bene meritos animatos esse debere: denique legi succurrendum, quodque legi adversatur, debellandum esse. Ita moniti, domum quisque suam discedebant. Cæterum vestem gestabant puram & candidam, similiaque stragula ex lino facta substernebant: stragulis vero lanceis non utebantur. Venationibus non dabant operam, sed ab isto exercitationis genere penitus abstinebant. Hæcque sunt, quantum ad victum vitæque modum attinet, quæ quotidie virorum istorum cœtui inculcabantur.

C A P. XXII.

TRaditus est & alius docendi modus per sententias Pythagoricas ad mores opinionesque hominum penitus pertinentes: quarum paucas ex multis appo-

¹¹ Ἡμεῖς φησὶ καὶ ἰν.] Idem præceptum tradunt etiam Porphyrius & Laërtius.

¹² Ἐδῆν δὲ χρῆσθαι λιυκῇ] Vide Menag. ad Laërtium lib. viii. Num. 19. & Schæfferum de Philof. Ital. cap. xiv. pag.

πρεσβύτατ' ὅτι παρήγγελλε ταῖς ἡμέραις ¹¹ φυτὸν ἔργαρον μή τι βλάπτειν, μή τι φθείρειν. * Ἐπὶ 100
πρὸς τέρας, πρὶν τι εἶναι, καὶ πρὶν
τῷ δαιμονίῳ, καὶ πρὶν εἰς ἡρώεα γέ-
ναις εὐφρομένην τι καὶ ἀγαθὴν ἔχειν
Διανοίαν. ὡσαύτως δὲ ὅτι γονέων
τι καὶ εὐεργετῶν Διανοεῖσθαι νόμον τι
βοηθεῖν, καὶ ἀνομία πολέμεν. τέ-
τοι δὲ ῥηθέντων ἀπέναι ἐκαστον εἰς
οἶκον. ¹² ἐδῆν δὲ χρῆσθαι λιυκῇ ἔ-
καθαρά. ὡσαύτως δὲ καὶ σπώμασι
λευκοῖς τι καὶ καθαροῖς. εἶναι δὲ πρὸς
σπώματα ¹³ ἱμάτια λινὰ. κωδικοῖς
γὰρ εἰς χρῆσθαι. πρὶν δὲ θύραν εἰς δοκι-
μαζέειν κατηγνέεσθαι, καὶ δὲ χρῆσθαι
πικτῶ γυμνασίῳ. τὰ μὲν γὰρ ἐφ'
ἡμέρᾳ ἐκάστη τῷ πλήθει τῶν ἀν-
δρῶν ὡς ἀδιδόμδρα, εἰς τι προ-
φῶν καὶ τῷ τῷ βίῳ ἀναγωγῶν,
πιαυτὰ ἦν.

K E Φ. κβ'.

Παραδίδοται δὲ ἑῷ ἄλλ' ὅτι 101
πρὸ παιδύσεως Διὰ τὴν Πυθα-
γορικῶν δόξασι, καὶ τὴν εἰς τὸν
βίον ἑῷ ἀνδρωπίας ὑπολήψεις
Διὰ τινος ὧν. ἀφ' ὧν ὀλίγα ἐκ

150. itemque Nostrium infra, Num. 149. ubi locus hic repetitur.

¹¹ ἱμάτια λινὰ] Ex MS. pro ἱμα-
τιῶν: quod prior Edit. habet. Infra ve-
ro, loco citato, legitur tantum λινὰ,
absque ἱματιῶν.

πλῶν ὡς ἀθήνη. ¹ παρήγγα-
 λον γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαι-
 ρειν ἀγῶνά τι ἐ Φιλονεικίαν, μά-
 λιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ διωπατὶν· εἰ
 δὲ μή, ἐκ γὰρ τῆς πατρικῆς, καὶ κα-
 θύλα ἐκ τῆς πρὸς οὖν· πρὸς οὖν πρὸς
 ὡσαύτως ἢ καὶ ἐκ τῆς πρὸς οὖν· εὐε-
 γίας. τὸ γὰρ ἀγαγόνεικας, ἢ
 ἀγαφιλονεικεῖν πρὸς οὖν· πρὸς οὖν
 ἐμπιστοσύνης ὀργῆς, ἢ ἄλλῃ πρὸς
 πρὸς οὖν πρὸς οὖν, καὶ σωτήριον τῆς
 ὑπαρχούσης Φιλίας. ἔφασι δὲ
 οὖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχὰς τι ἐκ ἐλ-
 κώσεως ἐν ταῖς Φιλίαις ἐγγίνεσθαι.
 τὰς ἢ γίνεσθαι, ἀνὸς ὅπως ὡνται εἰκεῖν
 καὶ κρατεῖν ὀργῆς, ἀμφοτέρω μὲν,
 μᾶλλον ἢ ὁ νεώτερος τε, καὶ τῆς εἰρη-
 μώων πρὸς οὖν ἔχων ἡδύνη. πρὸς
 ἐπαινοδοῦσις τι ἐ νεότητις, ² ἀς
 δὴ παιδαγωγῶσις ἐκάλεον ἐκείνοι,
 μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλα-
 βίας ³ ὥνται δὲ γίνεσθαι ὡς τῆς
 πρὸς οὖν πρὸς οὖν πρὸς οὖν. καὶ
 πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν ταῖς νεότητις
 τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον. ἔτω
 γὰρ εὐαχρήμονά τι γίνεσθαι καὶ ὡφέ-
 102 λιμον τῆς νεότητις. ⁴ Ἐκ Φιλίας
 μηδέποτε ἐξαίρειν πίσιν, μήτε παί-
 ζοντας, μήτε ἀσπαζόντας. καὶ γὰρ

nere juvabit. Præcipiebant enim
 certamen & contentionis studium
 removendum esse ab omni in uni-
 versum amicitia, si fieri id possit;
 si non, saltem ab ea quæ nobis
 cum parentibus, & in genere cum
 senioribus, aut cum benefactori-
 bus intercedit. Nam cum hisce
 decertare atque contendere, ira
 vel alio vehementiore affectu ac-
 cedente, contractam amicitiam
 perennare non sinit: in qua, juxta
 illorum monitum, quam mini-
 mum cicatricum & exulceratio-
 num esse debet. Hoc autem a-
 junt fieri posse, si uterque ami-
 corum invicem cedere, iramque
 comprimere sciverit; inprimis ju-
 nior, & qui aliquo ex ante dictis
 loco, vel ordine positus est. Emen-
 dationes & castigationes, quas
 PÆDARTASES nominabant, multa
 cum verborum clementia
 cautioneque à senioribus erga ju-
 niores fieri debere existimabant;
 plurimumque sollicitudinis affe-
 ctusque ex parte corripientium
 prominere: ita enim castigationem
 decoram utilemque fore. Nun-
 quam ab amicitia fidem, neque
 per jocum, neque serio removen-
 dam esse: non enim facile ami-

¹ Παρήγγαλλοι γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς
 ἐξαιρῶν ἀγ.] Hæc, & omnia, quæ se-
 quuntur usque ad finem fere capituli, ὡ-
 τελεῖται leguntur etiam infra, cap. xxxiii.
² Ἀς δὴ παιδαγωγῶσις ἐκάλεον] Noster
 infra, cap. xxxi. Ἐκείνοι δὲ τὸ νεότητις,

παιδαργῶν.

³ ὡνται δὲ γίνεσθαι ὡς τῆς πρὸς οὖν.
 Locum hunc ante mutilum ex MS. sup-
 plevi. In priore enim Edit. desunt ver-
 ba hæc, ὡς τῆς πρὸς οὖν πρὸς οὖν πρὸς οὖν
 πρὸς οὖν καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι.

citiam salvam manere, cum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos jactant, se insinua-
verit. Amicitiam non esse repro-
bandam propter infortunium, vel
aliam quandam infirmitatem, quæ
rebus humanis intervenit; sed
unicam, quæ quidem probabilis
sit, amici & amicitia rejiciendæ
causam esse eam, quæ à majori
quadam & inemendabili malitia
proficiscitur. Talis erat apud ipsos
emendationis formula, quæ se in
omnes virtutes totamque vitam
diffundebat.

C A P. XXIII.

Illam vero docendi rationem,
quæ symbolis constabat, maxi-
me necessariam ducebat. Hic enim
character apud Græcos fere om-
nes, ut antiquissimus, excoleba-
tur: inprimis vero Ægyptii mul-
tiplici eum honore studioque com-
plexi sunt: atque illos imitatus
Pythagoras quoque in eo pluri-
mum diligentia posuit; si quis
symbolorum Pythagoricorum sig-
nificationes & arcanos sensus ac-
curate rimetur, adeoque detegat
quantum recti verique contineant,
cum à forma ænigmatica liberan-
tur, & ad sublimia horum philo-

ἐπὶ ῥάδιον εἶναι διυγμᾶναι τὴν ὑπάρ-
χουσαν Φιλίαν, ὅταν ἀπαξ παρε-
πίση πρὸς δὲ εἰς τὴν Φασκόν-
των φίλων εἶναι ἤγη. Φιλίαν μὴ
δοκίμωσκειν αὐτοῦ ἐνεκα, ἢ
ἀλλης πρὸς ἀδυναμίας τῆς εἰς τὸ βίον
ἐμπησῶν, ἀλλὰ μόνον εἶναι δό-
κιμον ἀπογνώσκειν Φίλῃ π. ἐ. Φι-
λίας, πῶν γινόμενῳ διὰ κακίαν
μεγάλῃ π. καὶ ἀνεπανόρθωτον.
τις τὸ μὲν ἐν τὴν π. ἢ τὴν διὰ
τὴν ἀποφάσεων πρὸς αὐτοῖς γινόμενης
ἐπανόρθώσεως, εἰς π. πάσης τῆς
ἀρετῆς, καὶ ὅλον τὸ βίον διὰ τῆς.

Κ Ε Φ. κγ'.

ΑΝαγκαζοῦται δὲ πρὸς αὐτὴν 103
τὸ π. διδασκαλίας ὑπῆρχε
καὶ ὁ διὰ τὴν συμβόλων. ὁ γὰρ χα-
ρακτήρ ἐστὶ πρὸς ἑλληνιστὴν μὲν
χρὺς ἀπὸς, ἀπὸς παλαιότερον
ὢν, ἐπεὶ δὲ ἐξ ἀρετῆς ἢ πρὸς
Διγυπῆσις ποικιλώτατα ἐπεσβεσ-
ται. κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ καὶ τὴν Πυθα-
γόρα μεγάλης ἀρετῆς ἐπιγχαίνει,
εἰ τις διὰ τῶν συμβόλων ἐμφάνει
καὶ ἀπορρήτως ἐννοίας, ὅσης ἐρῶτη-
ται καὶ ἀληθείας μετέχουσιν ἀπο-
καλυφθεῖσαι, καὶ τὴν αἰνιγματώδως
ἐλθεῖν φερεῖται τύχη, προσεπικαι-

⁴ 'Ανεπανόρθωτον'] Prior Edit. male,
ἐπανόρθωτον: quod mendum jampridem

etiam notavit Desid. Heraldis Animadv.
in Jamblichum, Cap. VIII.

104 ἡΐσιν ἣ καὶ ἀπὸ αὐτῶν καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων τῶν μεγάλων φύσεως, καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων ὁπποῖον θεοῦ ἡΐσιν. * Καὶ γὰρ οἱ ἐκ τῆς διδασκαλίας τῆς, μάλιστα ἣ οἱ παλαιότεροι, καὶ αὐτῶν συγγενῶν καὶ μαθητῶν τῶν Πυθαγόρα πρεσβύτεροι, ¹ Φιλολαίης, καὶ Εὐρυτῶν, καὶ ² Χαράνδου, καὶ Ζάλευκου, καὶ ³ Βρύσσων, Ἀρχύτου, οἱ πρεσβύτεροι, καὶ Ἀρίστου, καὶ Λύσις, καὶ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ Ζάμολξ, καὶ ⁴ Ἐπιμενίδης, καὶ Μόλων, ⁵ Λεύκιππος, καὶ ⁶ Ἀλκμαίων, καὶ ⁷ Ἰππίας, καὶ ⁸ Θυμαρίδης, καὶ οἱ κατ' αὐτὴν ἀπαντες, πληθεύοντες ἐκλογῶν καὶ ὑπερφυνῶν ἀνδρῶν, πᾶς τῆς ἀγαθότητος, καὶ πᾶς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας, καὶ ὅτι ὑποσημασιώσις, καὶ ὁμοδοσίς τις, ὡς καὶ πλείονα μέχρι καὶ τῶν ἡμετέρων χρόνων

sophorum ingenia, simplici atque uniformi traditione accommodantur, supraque humanum captum ad divinitatem quandam evehuntur. Nam qui ex hac schola prodierunt, inprimis antiquissimi illi, quique de junioribus ipsi Pythagoræ jam senī cœvi, & ab eodem instituti fuerunt, Philolaus, & Eurytus, & Charondas, & Zaleucus, & Brysson, Archytas item senior, & Aristæus, & Lysis, & Empedocles, & Zamolxis, & Epimenides, & Milo, & Leucippus, & Alcmaeon, & Hippasus, & Thymaridas, & quotquot ea ætate fuerunt magno numero docti & excellentes viri, dissertationes suas, colloquia, commentarios, scripta denique & libros editos, quorum pleraque ad nostram usque ætatem conservata, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ συγγράμματα

¹ Φιλολαῖος.] Miror, Jamblichum hic dicere, Philolaum Pythagoræ fuisse συγγενῶν; cum infra Num. 199. plures ætates inter eundem & Pythagoram intercessisse, diserte doceat. Hanc ἀνοσιώστω recte etiam observavit ingens literarum decus, Richardus Benteleus, in Dissertat. de Phalar. Epist. pag. 87. Sane, nisi dicamus, Philolaum hunc ab altero diversum fuisse, non video, quomodo loca ista conciliari possint.

² Χαράνδης, καὶ Ζάλευκος.] Confer Nostrium infra, Num. 130. & 172.

³ Βρύσσων.] Meminit ejus Laërtius in Proœmio: sed ubi Βρύσσων vocatur.

⁴ Ἐπιμενίδης.] Vide modo laudatum

Richard. Benteleum in præclara Dissert. de Phalar. Epist. pag. 58.

⁵ Λεύκιππος.] Hunc Leucippum oportet diversum esse ab eo, de quo Laërt. in Proœmio, & lib. ix. Is enim Zenonis Eleatæ discipulus fuit, & quinque saltem ætatibus post Pythagoram vixit.

⁶ Ἀλκμαίων.] De hoc vide Laërtium lib. viii. Num. 83.

⁷ Ἰππίας.] Confer Nostrium supra, Num. 81. & Num. 88. Laërt. lib. viii. Num. 84. & Clariss. Joh. Alb. Fabricium, literatæ Germaniæ decus eximium, Biblioth. Græc. lib. ii. pag. 492.

⁸ Θυμαρίδης.] Vide infra, Num. 145.

sunt, non communi aut populari vulgoque usitata dictione composuerunt, ut primo statim intuitu possent intelligi; neque planam audientibus, ad assequenda quæ tradebantur viam sternere allaborarunt: sed potius, juxta Echemythiam, legemque silentii à Pythagora sancitam, secuti sunt morem illum, qui in celandis apud non initiatos occultandisque divinis mysteriis servari solet. Colloquia enim sua & scripta symbolis obsepiebant: quæ nisi quis exposita aperuerit, seriatque enarratione vestiverit, ridicula & anilia, nugis & gerris plena quæ dicuntur, videri poterunt: si quis vero ea, juxta modum hisce symbolis congruentem, evolverit, ita ut pro obscuris lucida fiant, & vulgo etiam sincere apprehendenda patefiant; cum divinis vaticiniis & Oraculis Apollinis Pythii paria

Διασωζέει, ὅτι τῇ κοινῇ ἐδημώθη, καὶ ὅτι καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπασιν εἰσθῆναι λέξει σωτὴρ ἐπιπύνητο¹⁰ τοῖς ἐξ ὁδοῦ ἀκούεσι, πειρώμενοι¹¹ ἀπαρκαλέσθην τὴν φραζόμενα ὑπ' αὐτῶν πηθεῖν· ἀλλὰ καὶ τὸ νουμοθετημένον αὐτοῖς ὑπὸ Πυθαγόρου ἐχέμευσαν, θείων μυστηρίων, καὶ πρὸς οὗτον ἀπλῆστος διπορήτων τρόπων ἡπίονος, καὶ διὰ συμβόλων¹² ἐπισκόπην τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλέξεις, ἢ ἐς συγγραφάς. * Καὶ εἰ μή τις αὐτὰ τὰ συμβόλα ἐκλήξας¹⁰⁵ διαπύξας, ¹³ καὶ ἀμύκω ἐξηγήσῃ, ¹⁴ γελῶσα ἂν καὶ γεωώδη δόξῃ τοῖς ἐντυγχάνεσι τὰ λεγόμενα, λήρῃ τε μετὰ ἐς ἀδολεσχίας. ἐπιθὰν μὲν τι καὶ τὴν τὴν συμβόλων τέτων τρόπον διαπύχθῃ, καὶ ¹⁵ φανερὰ καὶ ¹⁶ εὐαγγῆ ἀντὶ σκοτεινῶν τοῖς πολλοῖς γλῆνῃ, θεοπροπία καὶ χρησμοῖς πιστῶς Πυθίᾳ ¹⁷ ἀναλύει,

⁹ Οὐ τῇ κοινῇ καὶ δημώδει — — — λήρῃ τε μετὰ καὶ ἀδολεσχίας] Hæc αὐτολεξεί leguntur etiam in *Protreptico* Jamblichi, Cap. xxi. pag. 130. 131.

¹⁰ Τοῖς ἐξ ὁδοῦ ἀκούεσι.] In *Protreptico* plenius, τοῖς ἀπλῶς ἀκούουσιν, ἐξ ὁδοῦ καὶ ἐντυγχάνουσιν.

¹¹ Ἀπαρκαλέσθην] Imo, ἐνπαρακαλέσθην. Sensus enim ἀρκαλῶς hæc est: Pythagorici in colloquiis & scriptis suis non utebantur dictione communi & vulgari, ut doctissimam suam auditoribus intellectu facilem redderent; sed &c. Hinc apparet, particulam ἀλλὰ, si ἀπαρκαλέσθην scribas, a loco hoc alienam fore.

¹² Ἐπισκόπην] In *Protreptico* recte,

ἐπισκοπῇ. At Rittershusius emendar, ἐπισκοπῇ.

¹³ Καὶ ἀμύκω ἐξηγήσει.] Sic habet codex MS. Sed desideratur vox ἀμύκω, quæ ex *Protreptico* loco huic reddenda est. Editio Arcerii pro ἐξηγήσει corrupte habet ἐξήσει.

¹⁴ Γελῶσα ἂν καὶ γε.] Eadem Noster inculcat infra, Num. 227.

¹⁵ Φανερὰ] Sic recte MS. pro φανῶ, quod prior Edit. habet.

¹⁶ Εὐαγγῆ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, εὐαγγῆ: quod non displicet.

¹⁷ Ἀναλύει] Scribe, ἀναλογίαι: ut itidem vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

καὶ θυμασιῶ ἐκφαίνε Διόνειον,
δαμονίαν τε Πήπιον ἐμποῖα
πῆς νενοηκόσι τῶν Φιλολόγων. ἔ
χῃρον ὃ ὀλίγων μνημονόσαι, ἔνε-
κα ἔσσι φέστρον ἡμεῶν τὸ τὸν τὸ
διδασκαλίας. Οὐδ' ἄπαρρηγον ἔτε
εἰσιπτόν εἰς ἱερὸν, ἔτε προσκυνητόν
τὸ πῶς πᾶν, ἔδ' εἰ πρὸς τὴν ἡμέρας
αὐταῖς πᾶσιν ἡμέραις. Ἀνυπόδητος
ἦν καὶ προσκύνει. Τὰς λεωφείας
ἐδὲς ἐκκλίνων διὰ τῶν ἀτραπῶν
βάδιζε. Περὶ Πυθαγορείων ἀνδρῶν
φωτὶς μὴ λάλει. Τοῖς τ' αὖ, ὡς
ἐν τύποις εἰπεῖν, ὁ τρέπεται ἦν αὐτὸς
τῆς διὰ συμβόλων διδασκαλίας.

Κ Ε Φ. κδ.

106 Ε' Περὶ δὲ ἡ τροφὴ μεγάλη συμ-
βάλλεται πρὸς τὴν ἀρίστην παι-
δείαν, ὅταν καλῶς ἐπιταγῶν
γίνῃ, σκεψώμεθα τίνα ἐπὶ ταύ-
τῃ ἐνομοθέτησε. Τῶν μὲν βρωμά-
των καλῶς καὶ πᾶσι αἰπεδοκί-
μαζεν, ¹ ὅσα πρὸς ματὶ δὲ πρὸς
χῆς αἵπα, ² καὶ δὲ ἐναντία ἐδοκί-
μαζέτε ἐχρησάμενοι ἐκέλευεν, ὅσα
τῶν ἑσώματων ἔξιν καθίστησι τε
καὶ συστήλλει. ὅθεν ἐνόμιζεν εἶναι
τὴν ἐκ γῆρας ὀπτηθεῖον εἰς τροφὴν.

hemiani recte monuit. Cæterum cum
loco hoc conferendus est Noster infra,
Num. 161.

¹ Ὅσα πρὸς ματὶ δὲ καὶ τὰς.] Pro tali
cibo habebatur fabæ: unde iis abstinē-
dum esse Pythagoras præcepit. Vide Sui-

faciunt, admirabilemque præfe-
runt sensum, & iis qui intellectu
& eruditione pollent, divini ali-
quid inspirant. Nec absonum fue-
rit pauca quædam eorundem com-
memorare, ut iste docendi modus
amplius illuceat. Ne obiter at-
que aliud agendo ad templum di-
vertas, aut omnino adores; etiam-
si pone ipsas templi fores transire
te contingat: sacrificia & adora
excalceatus: declina à via regia;
& incede per semitam: de Pytha-
goreis ne loquaris absque lumine.
Talis erat ejus, ut rudi Minerva
dictum est, modus docendi per
symbola.

CAP. XXIV.

Quoniam vero & alimenta, si
rite atque ordine adhibeantur,
ad optimam institutionem pluri-
mum conferunt, age considerē-
mus etiam quasnam illis leges dixe-
rit. Ac in genere quidem omnes
cibos improbabat qui flatulenti
essent, quique stomacho tumul-
tum excitare possent: alios vero
his dissimiles commendabat; qui
scilicet habitum corporis confer-
vant adstringuntque: unde & mi-
lium nutritioni aptum judicavit.

dam v. Πυθαγόρας, & Geopon. libr. ii.
cap. xxxv.

² Τὰ δὲ ἑσώματα ἰδιωμέναι π.] Sic re-
cte MS. pro, καὶ ἑσώματα ἰδιωμέναι π;
quod prior Edit. habet.

Omnino autem eos cibos rejiciebat qui Diis ingrati essent; quia nos à Dei familiaritate abducerent. Alio vero intuitu abstinere jubebat à comedendis quæ sacra censebantur; quia honore reverentiaque majori digna essent, quam ut communi hominum usu absumerentur. Monebat etiam cavere ab iis quæ facultatem divinandi, puritatem animæ, castitatem, sobrietatem aut virtutis habitum impedirent: denique respuebat cuncta sanctitati adversa, & tum cateram animæ puritatem, tum oblatas in somno species obfuscantia. Tales erant leges cibariæ generales: singillatim vero iis, qui inter philosophos contemplationi addictiores forent, quique maxime severa lege agitaturi essent, omnia superflua vetitaque ciborum genera simul ac semel submovebat; ac ne unquam vel animata ederent, vel vinum biberent, vel Diis hostias immolarent, vel ullo denique modo animalia læderent, quin iis potius debita jura studiosissime servarent, auctor extitit. Sed & ipse ita vixit, ut à carne animalium abstineret, & ad aras adoraret sanguine nunquam adspersas: providebat insuper, ne & alii animalia, utpote eandem nobiscum naturam for-

καθ' ἑλκ ἡ ἀπιδοκίμαζε καὶ τὰ τοῖς θεοῖς ἀλλότρια, ὡς ἀπαγορεύει ἡμᾶς τῆς πρὸς αὐτὸν θεὸς οἰκωώσεως. κατ' ἄλλον ὃ αὐτὸς ποιεῖ τὸ νομιζομένων εἶναι ἱερῶν σφόδρα ἀπὸ χειρὸς παρήγαγεν, ὡς πρὸς ἀξίαν ὄντων, ἀλλ' ἔτι τῆς κρείττης ἐν ἀνθρωπίνῃς χρήσεως, καὶ ἴσα ὃ εἰς μαυτικῶν ἐνέποδίζεν, ἡ πρὸς καθαρότητι τῆς ψυχῆς, καὶ ἀγνείας, ἡ πρὸς σωφροσύνης ἡ ἀρετῆς ἔξιν, παρὴν φυλάττειν. * Καὶ πρὸς εὐα- 107. γνίαν ὃ ἐναντίως ἔχοντα, καὶ ἴππευον τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ ἄλλα κατὰ πρότερον, καὶ τὰ ἐν τοῖς ὑπῆκει φαντάσματι, παρητήρ. κρινῶς μὲν ἐν ταῦτα ἐνομοθέτησε περὶ τροφῆς. ἰδίᾳ ὃ τοῖς θεωρητικωτάτοις τῶν φιλοσόφων, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροτάτοις κατὰ πᾶν περὶ τὰ ἐσθλὰ καὶ ἀδίκᾳ τὸ ἰδιομάταιν, μήτε ἐμψυχον μηδὲν μηδέποτε ἐδίοντο εἰσιγαγόμενοι, μήτε οἶνον ὅλως πίνειν, μήτε ζῶον ζῶα θεοῖς, μήτε καταβλάπτειν μηδ' ὅτι πρὸς αὐτὰ, διὰ σώζειν ὃ ἐπὶ πρὸς αὐτὰ δικαιοσύνην ἐπιμαλίσσειν. * Καὶ αὐτὸς 108. ἔτιως ἐξήσεν, ἀπεχόμενοι τὸ λατρεῖν τὸ ζῶον τροφῆς, καὶ αὐτὸν ἀναμαλύνει βωμὸς προσκυμένων καὶ ὅπως μηδὲ ἄλλοι ἀναμείψωσι τὰ ὀρεφύη πρὸς ἡμᾶς ζῶα προσκηθῆ-

* Ἀντί] Imo, αὐτῶν, propter precedens ὅτι.

* Ἀναμείψωσι βωμῶν] Confer Notitiam supra, Num. 25. & Num. 35.

μῦθον, πᾶσι τε ἀγροῖα ζῶα σωφρο-
νίζων μᾶλλον ἢ παιδῶν διὰ λό-
γων ἢ ἔργων, ἀλλ' ἐκὶ διὰ καλὰ-
σεως καταβλάπτων. ἤδη ᾗ καὶ τῇ
πολιτικῶν τοῖς νομοθέταις προσέ-
ταξεν ἀπέχεσθαι τῇ ἐμψύχων. αὐτὸς
γὰρ βυλομήδης ἀκρῶς δικαιοπρα-
γεῖν, ἐδιδόκει δὲ πᾶσι μηδὲν ἀδικεῖν τῇ
συνγῆϋν ζῶων. ἐπεὶ πῶς ἂν ἔπει-
σαι δίκαια πράττειν ὅταν ἄλλος,
αὐτοὶ ἀλισκόμενοι ἐν πλεονεξίᾳ.
συνγῆϋν τῇ τῇ ζῶων μετοχῇ, ἀπερὶ
διὰ τῇ τῇ ζωῆς καὶ τῇ σιχαίων τῇ
αὐτῶν κοινωνίᾳ, καὶ τῇ δὲ τῶν τέτων
συνιστάμενης συγκροσεως, ὡς αὐτοὶ
ἀδελφότητι πρὸς ἡμᾶς συνῆλθον.

109 * Τοῖς μὲν τοῖς ἄλλοις ἐπέταξε π-
νὼν ζῶων ἀπὸ τοῦ, ὅστις ὁ βίβλος μὴ
πάνυ ἦν ἐκκεκαθαυμένη καὶ ἱερὸς
καὶ φιλόσοφος. καὶ ταῖς χρόνον
πᾶσι ὥρῃς τῇ δότῃς ὥρῃς.
ἐνομοθέτησε ᾗ τοῖς αὐτοῖς, καρδίαν
μὴ τρώγειν, ἐγκέφαλον μὴ ἐκτείναν,
καὶ τέτων εἰργασθαι πάντως ὅταν Πυ-
θαγορικῶς. ἡμῶν γὰρ εἰσὶ καὶ
ὡς αὐτοὶ ὁππότε καὶ ἐδραῖ πνὴς ἢ
φρενῶν ἢ τῇ ζῇ. ἀφωσιγῶν δὲ
αὐτὰ διὰ τῇ τῇ θείᾳ λόγῳ φύσιν.
ἕτως καὶ ὁ μαλάχης εἰργασθαι ἐκεί-
νῳ vivendique consisterent. Sunt vero

tita, caderent; ipse feras corripiens potius, & re ac verbis instituens, quam puniendo destruens. Præterea iis quoque inter Politicos, qui legislatores erant, præcepit, ut ipsi quoque ab animalibus abstinerent: cum enim exactissimum iustitiæ cultum profiteantur, oportere utique eos in nulum è cognatis animalibus injuriosus esse: quomodo enim suadere aliis possent, ut juste agerent, si ipsi deprehenderentur cognationem participationemque violare, nobis intercedentem cum cæteris animalibus: utpote quæ per vitæ eorundemque elementorum communio- nem, & inde ortam contempera- tionem, veluti per fraternitatem quandam, nobiscum conjuncta sunt. Cæteris tamen, qui vitam non adeo ad unguem expurgatam, sacramque & philosophicam agebant, potestatem dedit certa quædam animalia attingendi; iisque abstinentiam imperavit definito tempore circumscriptam. Hisce præcepit, cor non rodere: cerebrum non comedere: nam ab istis omnes Pythagoricos prohibuit: eo quod in iis principium, & veluti scalæ quædam, ac sedes sapiendi & alia quæ propter divinæ ratio- nis naturam sancte habebat: hinc est, quod malva abstineri voluit;

* Δίπυ] Sic rescripti pro διπύ, quod prior Edit. nullo sensu habet.

* Μαλάχης] Editio Arcerii nullo sensu habet μαλάχης: pro quo μαλάχης nos

recte reposuimus; nemo dubitabit, qui legerit Jamblichum Nostrium in *Protreptico*, Symb. xxxviii. Ibi enim non solum malva, secundum Pythagoræ præcep-

quoniam præcipua naturalis illius sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, nuntia est & index. Similem abstinentiam à melanuro præscripsit; quia Diis infernalibus facer est: item ab erythino; ob alias hujus generis causas. Fabarum quoque esum prohibuit, propter multas sacras naturalesque rationes: atque alia his similia constituit; per alimenta etiam homines ad virtutem ducere exorsus.

C A P. XXV.

ARbitratur vero & Musicam, si quis eam legitimo modo adhibuerit, plurimum ad sanitatem afferre momenti. Solebat enim non perfunctorie usurpare hancce CATHARSIN, sive repurgationem; quo nomine medicinam quæ ope musicæ fit notare solebat. Tractabat autem potissimum circa vernum tempus modulationem hujusmodi. Quendam lyra ludentem collocabat in medio, eumque circumfidebant cantandi periti, & prout ille

tum, abstinendum esse docet; sed etiam rationem reddit, quare herba illa sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index habeatur: nimirum, ὅτι συντίθεται τῷ ἡλίῳ, quia Soli sese obvertit. Vide etiam Schefferum de *Philosop. Ital.* pag. 143. & in primis Clariss. Jacobum Perizon. ad *Ælian. Var. Hist.* lib. iv. cap. xvii. ubi de Symbolo illo Pythagoreo-

λῶν, ὅτι πρώτη ἄγγελος καὶ σμάντεα συμπαθειῶν ἐρασίων πρὸς ὀπίγεια. καὶ ἡ μελανύρε ἢ ἀπὶ χεῖρας παρήγαλλε· χθονίων γὰρ ἐστὶ θεῶν. καὶ ἡ ἐρυθρίνη μὴ προσλαμβάνειν, δι' ἔπερα τῶν αὐτῶν αἵμα. καὶ κυάμων ἀπὶ χεῖρας. Ἀλλὰ πολλὰς ἱερὰς τι, ἡ Φυσικὰς, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηκῶσας αἰτίας. καὶ ἄλλα τῶν αὐτῶν διεπισμοθέτησε τῶν οἰσίων, Ἀλλὰ τὸ προφῆς ἀρχόμενος εἰς ἀρετὴν ὁδηγεῖν οὖν, ἀνθρώπους.

K E Φ. κς.

Υπελάμβανε ἢ καὶ τὴν Μυσ- 110
κὴν μεγάλην συμβάλλεσθαι πρὸς υἱίαν, ἃν πρὸς αὐτῇ χρῆται καὶ τὰς προσήκοντας τρόπους. εἰδή γὰρ ἡ παρέργως τῇ τῶν αὐτῶν χρῆσθαι καθάρσει. τὰς γὰρ δὴ τὸ προσήκοντα τὸ Ἀλλὰ τὸ Μυσικῆς ἰατρείαν. ἡ πλεονεξία τὸ πρὸς τὴν ἐαρινὴν ὥραν τὸ τῶν αὐτῶν μελωδίας. ἐκάθιζε γὰρ ἐν μέσῳ πᾶσι λύρας ἐφαπτόμενον, καὶ κύκλῳ ἐκαθίζοντο οἱ μελωδῶν δυνατοί. καὶ ὥτως ἐκείνη κρῖνον.

rum, Μολύχλω μετέφύτευε μὲν, καὶ ἰδοὺ δὲ, pluribus agit.

⁷ Μελανύρε ἢ ἀπ.] Vide Nostrium in *Proterpico*, Symb. v. & Menag. ad Laert. viii. 19.

⁸ Ἐρυθρίνη] Alii ἐρυθρίνη vocant: ut & ipse Jamblichus in *Proterpico*, Symb. xxxiii.

- σπηδον ¹ παιωνάς τινας, δι' ὧν εὐ-
 φραίνεσθαι καὶ ἐμμελεῖς καὶ εὐρυθμοὶ
 γίνεσθαι ἐδόκειν. χρῆσθαι δὲ αὐτὰς
 καὶ πρὸς τὸν ἄλλον χρόνον τῇ Μουσικῇ
 III ἐν ἰατρείᾳ πάθος. * Καὶ εἶναι πινά-
 μέλη ² πρὸς τὰ τ' ψυχῆς πεποιη-
 μένα πάθη, πρὸς π' αἰθυμίας, καὶ
 θηγμῶς, ἀδὴ βοήθητικώτατα ἐπι-
 νεύοντο. καὶ πάλιν αὐτὰ πρὸς π'
 τὰς ὀργὰς, καὶ πρὸς τὸν θυμὸν, καὶ
 πρὸς πᾶσαν ὡς ἀλλὰ γὰρ τῆς ψυ-
 χῆς. εἶναι γὰρ καὶ πρὸς τὰς ὀργισμίας
 ἄλλο γένος μελοποιίας ἐξ ὀργισμῶν.
 χρῆσθαι δὲ καὶ ὀρχήσεσσι. ὀργάνῳ δὲ
 χρῆσθαι λύρα. τὰς γὰρ αὐτὰς ὑπε-
 λάμβανεν ὑδατοκίον τε καὶ πανηγυ-
 ρικόν, καὶ ὠδαμῶς ἐλάττερον τὸν
 ἦχον ἔχεν. ³ χρῆσθαι δὲ καὶ ὁμήρῳ
 καὶ Ἡσίοδῳ λέξεσιν ἐξελεγεμῶναις
 III πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῆς. * Λέ-
 γεται δὲ καὶ ὅτι τ' ἔργων ⁴ Πυθα-
 γόρας μὲν ἀναισθητὸς ποτὶ μέλη

lyram pulsabat, ita circumfidentes concinebant pæanas quosdam, quibus animi oblectari, fierique concinni & bene compositi videbantur. Alio vero tempore Musicam etiam medicinæ loco adhibebant: erant enim cantus quidam ad sanandos animi affectus facti, & contra tristitiam pectorisq; morsus, velut præsentissima remedia, excogitati; rursusque alii contra iram, & animositatem, & contra alias hujusmodi animæ perturbationes: suppetebat etiam aliud quodpiam adversus cupiditates, modulationis inventum. Interdum & saltationes instituebant: pro instrumento vero lyra utebantur; tibias aliquid molle, & pompæ accommodatum, liberisque hominibus indignum resonare putantes. In usu quoque illis erant Homeri & Hesiodi selecti versus, quibus animos emendabant. Fertur autem etiam inter acta Pythagoræ, quod aliquando spondai-

¹ Παιωνάς τινας] Confer Porphyry. Num. 32. & 33.

² Μέλη πρὸς τὰ τ' ψυχῆς πάθη] Vide Plutarchum de *Virtute Morali*, pag. mihi 441.

³ Χρησθῆναι καὶ Ὀμήρῳ — ἐπανόρθ. ψυχῆς] Hæc repetuntur infra, Num. 164.

⁴ Πυθαγόρας μὲν ἀναισθητὸς ποτὶ μ.] Historiam hanc ex Jamblichō Nostro repetit Sopater in Hermogenem, pag. 383. Edit. Ald ubi ait: Καὶ Πυθαγόρας γὰρ, ὡς Ἰάμβελιχος φησὶ ἐν τοῖς περὶ τὸ Πυθαγόρειον αἰρίστας, μέσων καὶ ἀφροισιμῶν, καλῶς τὰς αὐτῇ καμψύχῳ μὲν λαμπρῶς καὶ αὐλητῶν τὸν τε οἶκον αὐτῆς ἐμπέσσει

αὐτῇ δὲ αὐτῇ ζήλοισιν, ἐπίσχετ' ἡμε-
 τὰς ἀλλὰ τὸν ἦχον ἐπὶ τὴν καὶ σωματικῶ-
 πον μίαν, τὸ καλὸν ποιεῖν ἀναισθητὸς. (ma-
 lim, ἀναισθητὸς, ut hic apud Jambli-
 chum.) Eandem historiam tangit etiam
 Quintilianus *Instit. Orator.* lib. 1. cap. 10.
 p. m. 52. Nam *Pythagoram accerpimus,*
concitato ad vim pudice domui affertendam ju-
venes, iussa mutare in spondeum modos tibi-
cina, composuisse. Alii historiam hanc ad
 Damonem Musicum referunt, ut Gale-
 nus, lib. 1x. *ἔστι τ' ἡμεῖς Ἰπποκράτους καὶ*
Πλάτωνος διγμῶν, cap. 5. & Martia-
nus Capella de Nuptiis Philol. lib. 1x.

co tibicinis cantu rabiem extinxerit Tauromenitæ adolescentis ebrii, qui noctu commissabundus ad amicam irruere, vestibuloque ædium, propter corrivalem, qui intus erat, jam parabat ignem subjicere: Phrygio quippe cantu ad hoc accendebatur, & quasi flabello quodam magis magisque inardescibat. Sed Pythagoras, intempesta nocte tum forte Astronomiæ vacans, inhibito cantu illo, tibicinem monuit, ut spondaicum inflaret: quo adolescens, sine mora sibi redditus, modeste domum rediit: cum paulo ante ne tantillum quidem toleraret; imo prorsus nullam castigationem admitteret, & Pythagoram insuper sibi occurrentem, in malam rem stolide amandaret. Empedocles vero, cum juvenis quidam jam stricto gladio, in hospitem suum Anchitum, qui judex publice lectus patrem ejus ad mortem condemnaverat, irrueret, & ira doloreque perturbatus, condemnatorem patris sui, tanquam homicidam, obtruncare vellet; mutatis modulis, confestim exorsus est illud Poëtæ:

Nepenthes, sine felle, malis medicinali cunctis.

Ἰ Παρὰ τὸ ἀντιφύ] Id est, a domo rivalis veniens.

Ἰ Ἀναχόμην] Revocavi ex MS. pro ὁ κ' ἀντίφον, quod prior Edit. nullo sensu habet.

Διὸ τὴ αὐλῇ κατισχύσας τοῦ
Ταυρομήνιτος μερακίᾳ μέλονται
πλὴν λύσαν, νύκτωρ ὅπικαμάζον-
τῳ τῇ ἐρωμένη ὥρῃ τὴ ἀντε-
ρατοῦ, καὶ τὸ πύλωνα ἐμπροσθεν
μείλονται. ἐξήρπτο γὰρ ἔσπερον
πυρρῆτο ὑπὸ τῷ Φρυγίᾳ αὐλήμα-
τῳ. ὁ δὲ κατέπαυσε τάχιστα ὁ
Πυθαγόρας. ἐτύγχανε δὲ αὐτὸς
ἀστρονομίᾳ μὲν ὥρῃ, καὶ τὸ ἐκ
τῷ ἀντιφόνει μεταβολῇ ὑπῆρθε-
το τῇ αὐλῇ. δι' ἧς ἀμελλήτη κα-
ταστὰν κοσμίως οἰκαδὲ ἀπηλλογῇ
τὸ μεράκιον, πρὸ βραχέως μὴδ'
ἐφ' ὅσον ἐν ἀναχόμην, μὴδ'
ἀσπλῶς ὑπομῖναι νεφελῶς ὅπικα-
βολῇ πρὸ αὐτῶ. πρὸς δὲ καὶ
ἐμπροσθεν τῷ ἀστρονομίᾳ τὴ
Πυθαγόρα σωτηρίαν. * Ἐμπρο- 113
κλῆς δὲ, ἀσπασμένη τὸ ξίφος ἡδὴ
νεαίᾳ πινὸς ὅπικα τὴ αὐτῇ ξενόδοχον
Ἀγχίτον, ἐπὶ δικαίᾳ δημοσίᾳ τὴ
τῇ νεαίᾳ πατέρα ἐθανάτωσε, καὶ
αἵξαντῳ, ὡς εἶχε συγχύσεως καὶ
θυμοῦ, ξιφῆρας παῖσι τὴ τῇ πα-
τρὸς καταδικαστῶ, ὡς οὐκ ἐφ' ὅσον
Ἀγχίτον, μεταμενομένη μὲν εὐθὺς,
ἀνεκρέσαστο τὸ,

Ἰ Νηπινθίς τ', ἀχολόν τε, κα-
κῶν ὅπικα ἡδὴ ἀπάντων,

Ἰ Ἐμπροσθεν ἀστρονομίᾳ] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, ἐμπροσθεν ἀστρονομίᾳ.

Ἰ Νηπινθίς τ', ἀχολ.] Est versus notissimus Homeri, Odyss. Δ.

παρὰ τὸν ποιητὴν καὶ τὸν πῶς αὐτῶν
 ξενόδοχον Ἀρχιπὸν θανάτου ἐρρύ-
 σεν, καὶ τὴν νεανίαν ἀνδροφονίας.
 114 * Ἰσορρήτω δὲ ἔτατο τὴν Ἐμπεδο-
 κλέους γνωρίμων ὁ δοκιμαστέος
 ἐκείνου ἡμῶν. ἐπὶ πῶς οὖν σύμπε-
 πορ Πυθαγορικῶν διδασκαλῶν ἢ τὴν
 λογιμῶν ἐξάρτησιν ἑσπεριόμοτον
 καὶ ἐπαφάν ἐπειτὴ μέλῃσι πῶς Πυ-
 τηδαίῃς, εἰς τὰ ἐκαστὰ πᾶσι πε-
 ραζόντων χρησίμως πῶς δὲ ψυχῆς
 διαθείσις. ¹⁰ Πῶς πῶς οὖν εὐνὰς τρε-
 πόμενοι, τῶν μετ' ἡμέραν ¹¹ πε-
 ραζῶν καὶ ἀνιχνυμένων ἐξ ἐκά-
 στου πῶς διανοίας ἐκείναις καὶ καὶ
 μετὰ ἰδιώμασι, καὶ ἡσυχίας περ-
 σπάζοντες αὐτοῖς ἐκ τῆς ἐσπερι-
 ομίας πῶς εὐνοίας ἑστὶν ὕπνου,
 ἐξαισθημένοι πῶς, τῆς ¹² κοιτῶ-
 χαλίας πάλιν, καὶ καὶ δὲ ἄλλο-

Atque ita hospitem suum ne ne-
 caretur, & juvenem ne cadem ad-
 mitteret, præservavit: qui exinde
 inter genuinos Empedoclis disci-
 pulos, atque is quidem omnium
 clarissimus fuisse traditur. Præ-
 terea tota Pythagoræ schola, il-
 lam quam vocabant EXARTY-
 SIN i. e. adaptationem, & SY-
 NARMOGAN i. e. concinnita-
 tem, & EPAPHAN i. e. at-
 tactum, idoneis quibusdam car-
 minibus efficiebat, animique ha-
 bitudinem in contrarios affectus
 utiliter traducebat. Nam cubitum
 ituri, per odas quasdam & pecu-
 liares cantus mentes repurgabant
 à diurnis perturbationibus, & illos
 qui adhuc in auribus tinniebat, stre-
 pitu; sicque tranquillam, & vel
 paucis, vel bonis somniis comi-
 tatam quietem sibi conciliabant:
 surgentes autem alterius moduli

⁹ Τὴν λογιμῶν ἐξάρτησιν καὶ συρμ.]
 Eadem traduntur supra, Num. 64: &
 65.

¹⁰ Ἐπὶ πῶς οὖν εὐνὰς τρεπ.] Idem testa-
 tur Quintil. lib. ix. cap. 4. p. m. 430.
 Pythagoricis moris fuit, cum somnum peterent,
 ad hanc prius lenire mentes, ut, si quid sus-
 cet turbiditum cognitionum, componerent. Et
 Boëthius lib. i. de Musica, cap. i. Pytha-
 gorici, cum diutius in somno resolverent curas,
 quibusdam canionis utebantur, ut eis lenis &
 quies super obrepere.

¹¹ Τραγῶν.] Id est, secundum Quin-
 tilianum loco laudato, turbidiorum cogita-
 tionum. Pro ἀνιχνυμένων autem Noster
 supra, Num. 65. habet, ἀνιχνυμένων: ubi
 vide quæ notavimus.

¹² Κοιτῶχαλίας] Ex MS. reposui, pro

κοιτωφιλίας, quod in Edit. Arcerii le-
 gitur. Est autem κοιτωχάλα, torpor,
 quem lectus, sive somnus hominibus af-
 fert. Cæterum, totum hunc locum ad
 verum sensum reformavi & distinxī, qui
 in priore Edit. sic legitur, ἐξαισθημένοι τε
 οὐ καὶ κοιτωφιλίας πάλιν, καὶ καὶ δὲ ἄλ-
 λοτρώπων ἀπὸ τῆς αἰσθητικῆς: quæ vi-
 tiolâ hujus loci lectio decepit eruditissi-
 mum Schefferum de Philos. Ital. cap. xiv.
 pag. 159. Vertit enim cum Aicerio,
 Mane surgentes ex somno communem utilitatem
 afferente, &c. Videndum autem annon
 pro κοιτωχάλας, quæ est vox insolens,
 & mihi, ut verum fatear, suspecta, scri-
 bendum forte sit, καὶ δὲ κοιτῶχαλίας: ut le-
 gitur supra, Num. 65.

cantibus, à lecti torpore, soporisque gravedine sese liberabant. Est vero, ubi aliquando absque carminum pronunciatione affectus & morbos perfanaverint, vere, ut aiebant, incantantes: indeque & probabile est, ΕΡΟΔΕΣ i. e. incantationis nomen usu venisse. Atque hoc modo Pythagoras utilissimam humanæ vitæ morumque emendationem, Musicæ beneficium effecit.

C A P. XXVI.

QUoniam vero in eo jam sumus, ut enarremus sapientiam, qua Pythagoras in aliis docendis usus est, non alienum fuerit, etiam id quod hinc propius abest, commemorare: quo nimirum pacto scientiam harmonicam, ejusque rationes invenerit: idque repetemus paulo altius. Meditabatur aliquando, & intentiori cogitationeolvebat, annon auditui firmum &

¹¹ Εἴ τι ἐστὶ ἀνδρὶ λέξις μελισμῶται ὅπου τ.] In hoc loco quædam mihi minime placent. Quid enim est illud, ἀνδρὶ λέξις μελισμῶται? Nam cantica non dicuntur, sed canuntur. Poterat sane Jamblichus, omiſſa voce λέξις, absque ullo sensus dispendio dicere, ἀνδρὶ μελισμῶται. Deinde, quid sibi vult illud, ὅπου τ.; in quo mendum aliquod latere viderur. Et denique, quomodo Pythagorei dici potuerunt ἐπαῖδον, si nullo omnino carmine vel cantico usi fuerunt; aut quomodo inde nomen ἐπαῖδος origi-

τρεῖς ὁπῶν ἀπηλλοτριῶντο ἀσμάτων. ἐστὶ ¹³ δὲ ἐπὶ ὅτι ἀνδρὶ λέξις μελισμάτων ὅπου τ. ἐπὶ τῇ ἐνομήματι πῖνα ¹⁴ ἀφυγάζον, ὡς φαῖσιν, ἐπαῖδοντες ὡς ἀληθῶς. καὶ οἰκὸς ἐντοῦθεν ποθὲν τ' ἔνομα τῶν εἰς μέσον παρεληλυθέναι τὸ τ' Εἴπαδης. ἔτι μὲν ἐν πολυωφελεσιῶν κατεστῆται Πυθαγόρας τ' ἀλλὰ τῆς Μουσικῆς τῇ ἀνθρωπίνων ἡθῶν τε ἐβίων ἐπαυρόθωσιν.

K E Φ. κς.

Εἰπεὶ ὅτι ἐνταῦθα γεγονάμεν ἀφῆ- ¹¹⁵ γὰρ μοι τὸ Πυθαγόρεος παιδὸς πικρὸ σφίον, ἢ χεῖρον ἐπὶ τῇ τέττι τῷ θρακείῳ ἰφειξῆς εἰπὼν, ὅπως ἐξῆρε τὸ ἀρμονικὸν ὁπισθῆμιν, καὶ οὐδ' ἀρμονικὰς λόγους. δὲξάμεθα δὲ μικρὸν ἀναγεν. ¹ Εἰν Φροντίδι ποτὶ ἐπὶ ἀλογισμῶ σιωπεταμῶν ὑπαρχῶν, εἰ ἄρα διώκει τῇ ἀκροῇ βοήθειάν πῖνα ὁργανικὸν ὁπι-

nem suam traxisse potuit. Hæc sane non cohærent.

¹⁴ Α' ἀφυγάζον] Est compositum ex ἀπὶ, & ὑγάζω, sanum reddo: quam vocem, licet Lexicis vulgatis ignotam, cave tamen ut corruptam damnes. Nam & supra Num. 64. Noster utitur voce ἀφυγασμός.

¹ Εἰν Φροντίδι ποτὶ ἐπὶ ἀλογισμῶ σιωτ.] Totus hic locus, usque ad finem capituli, ἀσπληξῆς etiam legitur apud Nicomachum Gerasenum in *Enchiridio Harmonices*, pag. 10. & seqq. Edit. Meibom. unde cum Jamblichus descripsit.

νοῦσται

νοῦται παρίαν καὶ ἀπαρχλόγησεν,
οἶαν ἢ μὲν ὅψις Διὰ ἔ' Διὰ ἑήτης ἔ'
Διὰ τε κανόνῳ, ἢ πῇ Δία Διὰ
διόπτης ἐχρή· ἢ δὲ αἴφῃ Διὰ ἔ' ζυ-
γού, ἢ Διὰ τῆς τ' μέτρων ὀπινόας·
ὡς π' χαλκωτοπίον ἐπιπατῶν,
ἐκ τινῶ δαυμονίῃ στυγρίας ἐπὶ
κασι ραισῆρων σίδηρον ἐπ' ἀκμονι
ραϊόντων, καὶ ὅτ' ἔχας ὡς ἀμὶξ
πρὸς ἀλλήλας ἀποδιδόντων, πλὴν
μᾶς συζυγίας. ἐπρίνωσκε δὲ ἐν
αὐτοῖς τὴν τε Διὰ πασῶν, τὴν τε
Διὰ πέντε, καὶ τὴν Διὰ τεσσάρων
συνωδίαν. ³ τὴν δὲ μεταξύτῃται τῆς
τε Διὰ τεσσάρων, καὶ τ' διὰ πέντε,
ἀσύμφωνον μὲν ἰώρα αὐτῶν καθ'
ἑαυτῶν, συμπληρωτικῶν δὲ ἄλ-
λως τῆς ἐν αὐτοῖς μειζονότητος.
116 * Ἀσχυρῶν δὲ, ὡς καὶ θεὸν ἀνυο-
μῶν αὐτῶν τ' προσέσεις, εἰσέδραμυ
οἰς τὸ χαλκεῖον, καὶ πικίλας πεί-
ρους ὡς τῶν ἐν τοῖς ραισῆρσι
ὄγκων εὐρών τ' Διὰ φεραν ἔ' ἔχας,
ἀλλ' ἐ' ὡς τὴν τ' ραιόντων βίαν,

falli nescium adjumentum, instru-
mento quopiam afferre posset;
sicut visum circinus juvat, & re-
gula, vel certe perspicillum;
tactum trutina & mensurarum in-
ventio: atque prope fabri ferra-
rii officinam ambulans, casu quo-
dam divino audivit malleos super
incude ferrum emollientes, so-
nosque congruos inter se reddentes,
una tantum consonantia ex-
cepta. Agnoscebat enim in illis
centum dia pason, itemque
illum dia pente, & dia tessaron:
illum vero qui inter dia tessaron
& dia pente medius est, vidit in-
ter se quidem symphoniz exper-
tem esse, supplere autem quod
in illis exuberat. Latus itaque,
quod propositum sibi non sine
divina ope succederet, in officina-
m se conjicit, & variis experi-
mentis cognoscit, soni diversita-
tem nasci ex malleorum magnitu-
dine, non vero è cudentium viri-

² Περὶ τῆς χαλκωτοπίου ἐπιπατῶν.] Ean-
dem de Pythagora historiam refert Jam-
blichus noster in Nicomachi Arithmet. In-
troduct. pag. 171. 172. itemque Gaudentius
ὁ Εἰσπρωγῆς Ἀρεμν. pag. 13. & seq. Edit.
Meibom. Macrobi. lib. 11. cap. 1. in Somn.
Scip. & Boethius lib. 1. de Musica, cap. 10.
& 11. cujus verba hæc sunt: Cum interea
divino quodam motu (Pythagoras) prateriens
fabrorum officinas, pulsos malleos exaudivit ex
diversis sonis unam quodammodo concinentiam
personare. Ita igitur ad id, quod diu inquire-
bat, accessit ad opus: diuque consi-

derans arbitratus est diversitatem sonorum fe-
nientium vires efficere. Atque ut id apertius
colliqueret, mutari inter se malleos imperavit:
& quæ sequuntur. Nam totum locum
adducere supervacaneum putamus.

³ Τὴν δὲ μεταξύτῃται τῆς τε Διὰ πασῶν.]
Locum hunc ante mutilum ex MS. sup-
plevi. In priore enim Edit. desunt ver-
ba hæc, τῆς τε Διὰ πασῶν, καὶ τ' Διὰ
πέντε, ἀσύμφωνον μὲν ἰώρα αὐτῶν. Cæte-
rum, pro μειζονότητος apud Nicoma-
chum rectius legitur μέζοντος. Subintel-
ligitur enim ex præcedentibus συνωδίαν.

bus, neque ex figuris malleorum, aut ex ferri quod cudebatur conversione. Postquam igitur libramentum & malleorum pondera maxime æqualia accurate explorasset, domum rediit, unicumque paxillum parietibus ab angulo ad angulum infixit; ne, si plures essent, aliqua se inde exereret diversitas, aut paxillorum, propriam quisque naturam habentium, varietas suspēcta fieret: dein ab hoc paxillo quatuor chordas ejusdem materiæ, & magnitudinis crassitieque, & æqualiter contortas, ex ordine suspendit, singulisque singula pondera ab infima parte alligavit: cumque ita longitudinem fidium omnimodo exæquasset, binas simul chordas alternatim pulsans, dictam consonantiam invenit; aliam nimirum in alia conjunctione. Nam illam, quæ maximo pondere tendebatur, cum ea quæ minimum habebat pondus simul pulsam, diapason resonare deprehendit. Erat autem altera harum, ponderum duodecim; altera vero sex: adeoque ratione dupli efficiebatur concentus diapason dictus, ut vel ipsa ponde-

ἔτε ὦρα πὰ χήματα τ' σφυρῶν, ἡδὲ ὦρα τ' τῶ ἐλαυνομήνῃ σιδή-
ρα μεταῖεσιν· σηκώματα ἀκρω-
ἐκλαδῶν, καὶ ῥοπαῖς ἰσότητος τῶν
ῥαισῆρων, πρὸς αὐτὸν ἀπηλλοτρι-
καὶ δὲ πινὸς ἐνὶ πιασάλῃ + Δια-
γωνίᾳ ἐμπιπυρότῃ πῖς τοίχοις,
ἵνα μὴ κακὴ τῆς Διαφθορᾶς πε-
ρὶ τοῦ φαίνῃ, ἢ ὅλως ὑπονοήται
πιασάλων ἰδιαζόντων ὦραλλα-
γῇ, ἡ ἀπικρήσις τέσσαρας χορδὰς
ὁμοῦλῃς⁶, καὶ ἰσοκώλῃς, ἡ ἰσοπα-
χῆς π' ἐ' ἰσοσφύρας, ἐκάστῃ ἐφ'
ἐκάστης ἐξήρησεν, ὁλκῶν προσδή-
σις ἐκ τῶ κάτωθεν μέρους· τὰ δὲ
μήκη τ' χορδῶν μηχανησάμεν⁷
ἐκ παντὸς ἰσότητι. * Εἴτε κρῶν 117
ἀνὰ δύο ἅμα χορδὰς ἐναλλαξ,
συμφωνίας εὗρεσκε πὰς προλεχθεί-
σις, ἀλλῶν ἐν ἄλλῃ⁸ σπουτυχία.
τῶν μὲν γάρ ὑπὸ ε' μεγίστη ἐξαρ-
τίματ⁹· τεινομήλῃ πρὸς τ' ὑπὸ
τῶ μικροτάτῃ, διὰ πιασῶν φθεγ-
γομήλῃ καταλάμβανεν. ἦν δ' ἡ μὲν
δωδεκα πινῶν ὁλκῶν, ἡ δ' ἐξ· ἐν
διπλασίῳ δ' λόγῳ ἀπέφαινε τῶν
διὰ πιασῶν· ὅπερ ἐ' αὐτὰ τὰ βάρη

+ Διαγωνίᾳ] Sic & paulo inferius, Num. 118. In priorē Edit. male legebatur Διαγωνίας.

ἡ ἀπικρήσις] Prior Edit. corrupte ἀπικρήσις: at MS. ἀπικρήσις; pro quo apud Nicomachum rectius legitur ἀπικρήσις, i. e. appendens.

⁶ ὁμοῦλῃς] Prior Edit. ὁμόλῃς: at codex MS. ὁμοῦλῃς: pro quo per dixere-

fin ὁμοῦλῃς (ut recte est apud Nicomachum) scribendum esse, quis non videt.

⁷ ἰσοπαχῆς] Sic legendum esse recte vidit Obrechtus. In codice MS. erat, ἰσοπαλῆς: at in Edit. Arcerii, ἰσοπαλῆς: utrumque vitiole.

⁸ Σπουτυχία] Σουτυχία legendum esse non dubitabit, qui Musicos veteres legit. Et sic recte Nicomachus.

ὑπέφαινε. τὴν δὲ αὐτὴν μέγιστον πρὸς
τὴν ὀκτώ τὴν ἡ μικροτάτην, ἥτοι
ὀκτὼ ὀκτῶν, διὰ πέντε συμφωνῶ-
σαν· ἐνθεν ταύτῃ ἀπέφαινε¹⁰ ἐν
ἡμιολίῳ λόγῳ, ἐν ᾧ περὶ αἱ ἑλκὰ
ὑπερχον πρὸς αἰκλήλας. πρὸς δὲ
τὴν μετ' αὐτὴν μὲν τῷ βάρεϊ, τῶν
δὲ λοιπῶν μείζονα, ἐνεία σθεμνῶν
ὑπερχουσι, τὴν διὰ πωσάρων,
ἀναλόγως τοῖς βελήτοι· ἢ¹¹ τῷ
τῇ δὲ ἐπιτρίτῳ ἀντικρυς καπι-
λαμβάνεται, ἡμιολίῳ τὴν αὐτὴν
φύσιν ὑπερχουσι τῆς μικροτάτης.
118 * Τὰ γὰρ ἐνεία πρὸς τὰ ἐξ¹² ἕτως
ἔχεται, ὅπερ τρεῖς, ἢ ὀκτὼ ἢ μι-
κροτάτη, ἢ ὀκτὼ, πρὸς μὲν τὰ ἐξ
ἔχουσι ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ ἢ πρὸς
δὲ τὰ δώδεκα, ἐν ἡμιολίῳ. τὸ
ἄρα μεταξὺ τῆς Διὰ πέντε, καὶ
τῆς Διὰ πωσάρων, ὅ ὑπερέχει
ἢ Διὰ πέντε τῆς Διὰ πωσάρων,

⁹ Μικροτάτην] Sic MS. At prior Edit.
μεγροτάτην: quod sensus repudiat. Mi-
κροτάτην enim Jamblichus hic appellat
chordam eam, cui minimum pondus ap-
penfium erat: uti contra μεγίστην eam,
cui maximum. Vide omnino Macrobiū
& Boetium locis ante laudatis, qui ad
totum hunc locum clarius intelligendum
multum conferent.

¹⁰ Ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ] Id est, ea pro-
portionē, quam habent e. g. duodecim
ad octo.

¹¹ Ταύτῃ δὲ ἐπιτρίτῳ] Dicere Jam-
blichus voluit, vel debuit, ἐν ἐπιτρίτῳ
λόγῳ. Nam falsum est, novem esse ἐπι-
τρίτῳ τὸ δώδεκα: cum contra plane se res
habeat. Recte autem dixeris, novem ad
duodecim esse ἐν λόγῳ ἐπιτρίτῳ, sive

ra indicabant. Porro maximam il-
lam, ad minimam proximam, octo
pondera habentem, dia pente con-
sonare observavit; adeoque judi-
cavit eas habere hemiolii inter se
rationem, in qua & pondera illa
erant erga se invicem: ad eam au-
tem quæ pondere proxima, reli-
quisque major, novem habebat li-
bras appensas, ex proportionē pon-
derum, dia tessaron efficere: hanc
autem epitriton manifeste videbat
esse ad minimam; cum qua in pro-
portionē hemiolii natura sua consi-
stebat. Nam novem ad sex ita se
habent, quemadmodum minimæ
proxima octo ponderum existens,
se habet ad illam quidem, quæ sex
ponderum erat, in epitriti; ad illam
vero quæ duodecim, in hemiolii
ratione. Quod igitur medium est
inter dia pente & dia tessaron, quo
dia pente dia tessaron excedit,

proportionē sesquitercia: quoniam duode-
cim continent novem, & præterea tertiam
ejus numeri partem. Totius ergo loci
hujus sensus hic est; chordam novem
ponderum habuisse λόγῳ ἐπιτρίτῳ, sive
proportionē sesquiterciam ad chordam
duodecim ponderum; ad chordam vero
minimam, sive sex ponderum, λόγῳ ἡ-
μιόλιον, sive sesquialteram. Hoc Lecto-
rem monere volui, quia Illustrē Obrech-
tum a vero loci hujus sensu aberrasse vi-
debam.

¹² Οὕτως ἔχεται, ὅπερ τρεῖς ἢ ὀκτὼ τὴν
μικροτάτην. Locum hunc sic lego & distin-
guo, ἕτως ἔχεται. καὶ ἐν τρεῖς ἢ ὀκτὼ τὴν
μικροτάτην, ἢ ὀκτὼ, ὅς ἐστι μὲν τὴν, &c. Nam
novem ad sex ita se habent. Pari ratione mi-
nima proxima, &c.

confirmabatur esse in epogdoi i. e. in qua novem ad octo, proportionē: & utrinque probabatur, quod concentus dia pason esset contextus quidam, junctis sive dia pente & dia tessaron, quemadmodum jungitur ratio dupli, hemiolii, & epitriti; ut duodecim, octo, sex: sive vice versa dia tessaron & dia pente, ut ratio dupli, epitriti, & hemiolii; exempli gratia, duodecim, novem, sex. Hac ratione atque via, cum & manum & auditum ad pondera adpensa conformasset, atque secundum ea rationem proportionem stabilivisset, facili artificio illam communem paxilli, qui duobus parietibus ab angulo ad angulum infixus erat, lineam, ex qua chordæ religatæ erant, transtulit ad caput instrumenti, quod *chordotonon* voca-

ἑβειαιῶν¹³ ἐν ἐπιγδίοῳ λόγῳ ὑπάρχειν, ἐν ᾧ περ τὰ ἐννέα πρὸς τὰ ὀκτώ· ἑκατέρως τε ἡ διὰ πασῶν σύστημα ἡλέγχεται, ἥτοι ἡ διὰ πασάρων, καὶ διὰ πέντε ἐν συναφῇ· ὡς ὁ διωλάσις ὁ λόγος ἡμιολίᾳ τε καὶ ἐπιτρίτῃ, οἷον δώδεκα, ὀκτώ, ἕξ· ἡ ἀναστροφῶς, τῆς διὰ πασάρων ἐν διὰ πέντε, ὡς τὸ διωλάσιον ἐπιτρίτῃ τε καὶ ἡμιολίᾳ, οἷον δώδεκα, ἐννέα, ἕξ, ἐν τᾷ ἐξ ἡμισυνῇ¹⁴ διὰ πασῶν, τὴν γλῶσσαν ἢ καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκροῦ πρὸς τὰ ἐξαρτήματα¹⁵, καὶ βεβαιώσας πρὸς αὐτὰ τὰ τῶν χορῶν λόγον, μετέθηκεν εὐμηχάνως τὸ μὲν τῷ χορδῶν κρινῶ¹⁶ ἀπόδοσιν, τὴν δὲ διαγωνίᾳ πιασάλα, εἰς τὴν¹⁷ τῷ ὀργάνῳ βατήρᾳ, ὃν χορδότονον ὠνόμα-

¹³ Εἰβεβαιῶται ἐν ἐπιγδίοῳ λόγῳ] Antea pessime legebatur, ἑβειαιῶν ἐν ἐπιγδίοῳ λόγῳ.

¹⁴ Διὰ πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τ.] Locus hic procul dubio corruptus est; in quo emendando me frustra, fateor, torfi. Quare tentet alius, me felicior. Non enim omnes omnia possumus. Obrechtus pro διὰ πασῶν legisse videtur διὰ πλάσας; ut versio ejus fidem facit. At vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani scribendum suspicabatur, διὰ τῶσιν. Sed neutra conjectura mihi satisfacit. In MS. pro τὴν γλῶσσαν scriptum erat τῶσιν; corrupte utique & nullo sensu. Apud Nicomachum locus hic ita legitur & distinguitur, ἐν τᾷ ἐξ ἡμισυνῇ. τῶσιν ἐν τὴν χεῖρα, &c.

¹⁵ Εἰξερτήματα] Male ante, ἐξερτήματα. Dicuntur autem hic ἐξερτήματα,

pondera chordis appensa; ut Obrechtus recte vertit.

¹⁶ Α'πόδοσις] Sic etiam Nicomachus. At Arcerius, Obrechtus, & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, recte legerunt ἀπόδοσις: quamvis Meibomius emendationem hanc rejiciat; in quo me non habet assentientem. Quid enim hic sibi vult ἀπόδοσις. At ἀπόδοσις ἐν τῷ πιασάλα, est, religatio (chordarum) ex clavo: sensu manifesto & necessario. Deinde scribitur, τὴν δὲ διὰ γωνίᾳ πιασάλα. Sed sensus exigit, ut legatur, τὴν ἐν τῷ διὰ γωνίᾳ πιασάλα.

¹⁷ Τῷ ὀργάνῳ βατήρᾳ, ὃν χορδότονον ὠνόμαζαν] Jamblichus hic βατήρᾳ sive χορδότονον vocat partem illam inferiorem lyrae, cui chordæ annexæ erant. Ei in parte superiore respondebant κρησπίδες, sive verticilli; quippe qui chordas ab altera parte

μαζι· τὴν δὲ ¹⁸ πρὸν ἢ ὀπίσσω
ἀναλόγως πῶς βάρειν εἰς τὴν τῶν
χορδάων ¹⁹ ἀνωθεν σύμμετρον πρὸς
119 εἰσροφίῳ. * Ἐπεὶ δὲ αὖτε ταύτην
χρῶμεν, καὶ οἷον ἀνεξαπατήτων
γνώμονι, εἰς πικίλα ὄργανα τὴν
πεῖραν λοιπὴν ἐξέταται· λεκίδων τε
κρῆσιν, καὶ αὐλῶν, καὶ σφύγγων,
καὶ μονοχορδῶν, καὶ τρίγωνων, καὶ τῶν
ὡς ἀπὸ πλῆθους. καὶ σύμφωνον εὐρα-
σκεῖν ἐν αἵματι, καὶ ἀπερχόμενον τὸ
δι' ἀριθμῶν κατέληξεν. ²⁰ ὀνομά-
σαι δὲ ὑπὸ τῶν μὲν τῶν ἐξ ἀριθμῶν
κοινωνούντων φθόγγων· μέσῳ δὲ,
τὸν δὲ ἐκείνῳ, ὅστις ἐκ τῶν αὐτῶν γυ-
γνῶσκει· ὡς ἀπὸ μέσῳ δὲ, τὸν δὲ ἐκείνῳ.
τὸν δὲ μέσῳ ὁξύτερον, καὶ δὴ καὶ
ἐπὶ γυγνῶσκει· νήτῳ δὲ, τὸν δὲ δῶδε-
κα. καὶ τὰς μεταξύτητας καὶ τὸ
διαπνικὸν γυγνῶσκει· συναναπαλήρωσαι
φθόγγους ἀναλόγους, ὥς τῶν

bat: chordas vero clavorum supe-
riorum, commensurata ad ponde-
rum proportionem eorundem con-
versione, intendebat. Atque hoc
fundamento, & quasi infallibili
norma usus, ad varia deinceps or-
gana experimentum protulit; nem-
pe ad pulsationem patellarum, ad
tibias, ad fistulas, ad monochor-
da, ad trigona, & similia: atque in
his omnibus deprehendit conso-
nam & immutabilem illam per nu-
meros comprehensionem. Nomi-
nabat autem hypaten sonum nume-
ri senarii participem; mesen, octo-
narii, qui illius existit epitritus; pa-
ramefen vero, novenarii quidem
participem, tono autem uno acu-
torem, quam est mese, atque illius
epogdoon; neten denique, de duo-
denario participantem. Cumque
juxta genus diatonicum, interjecta
spatia proportionatis sonis exple-

tendebant. Sensus ergo totius loci hu-
jus, quem Obrechtus paulo obscurius
vertit, hic est; Pythagoram, in confi-
ciendo instrumento Musico, usum clavi,
sive paxilli, parieti infixi, ex quo chor-
dæ religatæ erant, transsulisse ad limen,
sive chordotónon lyrae, cui chordas an-
nectebat; usum vero ponderum, quæ
chordis appensa erant, eisdemque ten-
debant, ad χρῆσιν, sive verticillos; quippe
quorum conversione Pythagoras ita
intendebat chordas, ut tensio illa pon-
deribus proportionem responderet.

¹⁸ Πρὸς τὴν] Arcerius τὰς legendum
putat: sed conjecturam ejus probare non
possum. Nam τὰς καὶ ἐπίπνικον idem pro-
fus est. Ego nulla mutatione, abjecto
tantum τῶν, lego, πρὸς τὴν ἐπίπνικον: sen-

su omnino claro. Apud Nicomachum
certe particula ἢ deest: sed apud quem
pro ἐπίπνικον minus recte legitur, αἰάτω-
σιν.

¹⁹ Κορδάων] Id est, verticillorum,
quibus intenduntur chordæ: unde κορδά-
ωνες, intensio chordarum, quæ sit ver-
ticillis. Vox ista restituenda est Jambli-
cho nostro in Nicomachi *Introduct. Arith-
met.* pag. 171. ubi hodie male legitur,
κορδάωνες: quod eruditus interpres Sam.
Tennulius, amputationem vertit; sensu
prorsus refragante, ut cuilibet patebit,
qui locum ipsum inspicere voluerit.

²⁰ Οἱ ἀριθμοὶ δὲ ὑπὸ τῶν μὲν τῶν ἐξ
ἀριθμῶν.] Confer cum hoc loco Nicepho-
rum in Synesium *de Insomn.* pag. m. 97.
& Plutarchum *de Musica*, pag. m. 1139.

visset, octochordum consonis numeris ordinavit : nempe duplo, hemiolio, epitrito, & qui hos determinat, epogdoo. Atque hac quidem ratione progressum, naturali quadam necessitate à gravissimo ad acutissimum tendentem, juxta diatonicum illud genus, invenit. Quod autem chromaticum genus & harmonicum attinet, illa itidem ex diatonico liquidiora reddidit; ut aliquando cum de *Musica* tractaturi sumus, demonstrare licebit. Caterum diatonicum hocce genus à natura tales videtur gradus & processus habere: semitonium, deinde tonus, & deinde tonus; & hoc est dia tessaron, compositio duorum tonorum & semitonii. Postea adsumto alio tono i. e. infititio illo, fit dia pente, nempe systema trium tonorum & semitonii: deinceps post illud, semitonium, & tonus, & tonus, dia tessaron aliud, hoc est epitriton. Adeoque in veteri quidem heptachordo omnes toni inde à gravissimo quarti à se invicem, dia

ἐκ τῆ χορδῆς ²¹ ἀριθμοῖς συμφώνοις ὑπετίττει, διπλασίῳ, ἡμιολίῳ, ἐπιτρίτῳ, καὶ τῇ τέτῳ διαφω-
ρᾷ ἐπογδοῷ. * Τὴν δὲ πρόθεσιν ¹²⁰
ἀνάγκη πρὶν φυσικῇ δυνάμει βαρυ-
τάτῃ ὅτι τὸ οὐξύτατον, καὶ τὰ τε-
τὰ διαπνικὸν γένεσθαι ὥστε εὐέλκε-
σθαι γὰρ χρωματικὸν καὶ ἐναρμονίον
γένεσθαι αὖτις ποτὶ ἐκ τῶ αὐτοῦ δι-
τρώσειν, ὡς ἐνίσται ποτὶ δεῖξαι,
ὅτι ²² πρὸς Μυσηκῆς λέγων μὲν
ἀλλὰ ποτὶ διαπνικὸν γίνεσθαι τὰ τε-
τὰ ¹²¹ βαθυτάτῃ καὶ τὰς προόδους πρὸς αὐ-
τὰς πρὸς φυσικὰς ἔχειν φαίνει).
ἡμιτόνιον ²³, εἴτα τόνον. καὶ τὰ τ'
ἐστὶ διὰ τεσσάρων, σύστημα δύο τόνων,
καὶ τὴν λεγομένην ἡμιτονίαν. εἴτα
πρὸς σληφθέντῃ ἄλλῃ τόνῳ, τετὰς
τὴν μετεμβληθέντῃ, ἢ διὰ πέντε
γίνεσθαι, σύστημα τετῶν τόνων ἢ ἡμι-
τονίαν ὑπάρχουσαν. εἴθ' ἐξ ἧς τέτῳ
ἡμιτόνιον, ²⁴ καὶ τόνον ἄλλον διὰ
τεσσάρων, τετὰς ἐστὶν, ἄλλο ἢ ἐπι-
τρίτον. ὥστε ἐν μὲν τῇ ἀρχαιοτέρῃ
τῇ ἐπὶ αὐτῆς χορδῇ πάντας ἐκ τῆ βαρυ-
τάτῃς ὅτι ἀπ' ἀλλήλων τετάρτες

²¹ Οὐχὶ χορδῇ] Lyrae Pythagoricæ octochordæ schema exhibet modo laudatus Nicephorus in Synesio de *Insomn.* pag. 98.

²² Οὕτω πρὸς Μυσηκῆς λέγων] Opus hoc Jamblichi de *Musica* hodie non amplius exstat. Meminit autem ejus idem Jamblichus in Nicomachi *Introduc. Arithm.* pag. 171. ubi ait, Ἀπὸ τοῦ παλαιῦ ἐκείνης, ὡς ἐν ἀρχαίῳ ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ Μυ-

σηκῇ εἰσαγωγῇ πρὸς αὐτὴν περὶ οὐλοῦν. Item, pag. seq. Τὰς δ' αἰτίας, δι' αἷς τὰς συνί-
βαιναι, κατ' οἰκείον τρόπον ἐν αὐτῇ τῇ Μυση-
κῇ εἰσαγωγῇ περὶ οὐλοῦν.

²³ ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον] Supple ex Nicomacho, ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον, εἴτα τόνον. Posteriora enim bis repetenda sunt.

²⁴ Καὶ τόνον ἄλλον διὰ τεσσάρων] Nico-
machus plenius & melius, καὶ τόνον, καὶ
τόνον ἄλλον διὰ τεσσάρων, τετὰς, ἐπιτρίτον.

τὴν διὰ πασάρων ἀλλήλοις δι' ὅλα
 συμφωνεῖν, τὰ ἡμιτονία καὶ μετέ-
 βασι, τὴν τε πρώτην καὶ τὴν μέσλη
 καὶ τὴν τρίτην χώραν μεταλαμβάνου-
 121 ντων καὶ τὴν τετραχόρδον. * Ἐν
 δὲ τῇ Πυθαγορικῇ τῇ ὀκταχόρδῳ
 ἦτοι καὶ συναφῶς συστήματα ἑξα-
 χόρδου τετραχόρδου καὶ πενταχόρ-
 δου, ἢ καὶ διὰ ζεύξεως δυοῖν τετρα-
 χόρδων τῶν χωρικοῶν ἀπ' ἀλ-
 λήλων, ἀπὸ τῆ βαρυτέρας ἢ προ-
 χώρησις ὑπάρξει. ὥς τε οὗτοι ἀπ'
 ἀλλήλων πίμπλεις πάντας φθόγ-
 γους, τὴν διὰ πέντε συμφωνεῖν ἀλ-
 λήλοις, τὰ ἡμιτονία προσάδω εἰς
 τίσσας χώρας μεταβαίνουντες,
 πρώτην, δεύτεραν, τρίτην, τε-
 τάρτην. ἔτω μὲν ἂν τὸ μακρὸν εὐ-
 ρεῖν λέγῃ. καὶ συστήματα αὐτὴν
 παρέδωκε πῶς ὑποχόρδους ὅτι πάντες τὸ κάλλισται.

Κ Ε Φ. κζ'.

C A P. XXVII.

122 Εἰ Παινεῖται δὲ πολλὰ ἐκ τῶν κατὰ
 τὰς πολιτείας προχθέντων ὑπὸ
 τῶν ἐκείνων πλησιασάντων. Φασὶ
 γὰρ, ἐμπειρίας μὲν ποτὶ ὧς πῶς
 Κροτωνιάταις ὀρμῆς, πλυτελείς
 ποιέειν πῶς ἐκφορὰς ἐκ παφῆς,
 εἰπεῖν πινὰ πρὸς τὸν δῆμον ἐξ αὐ-
 τῶν, ὅτι Πυθαγόρας διεξίοντες
 ἀκρόσειεν ὑπὲρ τῶν θεῶν, ὡς οἱ μὲν
 Ὀλύμπιοι πῶς τῶν θύοντων διαθή-

Porro multa à discipulis ejus
 in rerum civilium actu gesta
 laudibus efferuntur. Cum enim
 aliquando Crotoniatas cepisset im-
 petus, sumptuosas elationes fune-
 rum, sepulturaeque faciendi; qui-
 dam ex illorum numero ad popu-
 lum dixit: se audivisse ex Pythago-
 ra, cum de Diis differeret, quod
 caelestes quidem sacrificantium af-

* Ταῦτα τὰ θύοντων διαθήσονται, ἢ τῶν τ.]
 Apposite ad hunc locum Porphyrius de

Abstin. lib. II. §. 15. Μακάριον τὸ δαυμάσιον
 ποτὶ τὸ θύοντων ἔθνος, ἢ πρὸς τὸ τὸ θύο-

fectum, non sacrificiorum numerum spectarent; inferi vero è contrario, quasi sorte minores, commensationibus, & lessibus, continuisque libationibus & bellariis, inferiisque sumtuosis gaudeant: ideoque & Orcum, quod splendide excipi velit, *Plutonem* vocari. Qui igitur tenuiter eum honorant, illos ab eo in mundo superiori fini diutius vivere; ex iis vero, qui in funera profusos sumptus faciunt, semper eum quendam deducere; ut honoribus ad monumenta fieri solitis fruatur. Hoc consilio effecit, ut opinarentur Crotoniata, se salutem suam tueri, si in adversis medium tenerent; sin modum sumptibus excederent, omnes præmaturo fato morituros. Alter vero, cum litis arbiter, quæ teste carebat, seorsim cum utroque litigante in via processisset, cumque ad quoddam monumentum substitisset; ille, inquit, qui in hoc monumento situs est, summa æquitate præditus fuit. Ad hæc alter litigato-

Ἰππικὴ καὶ ὑπερβολῶν ἡμέτε-

σεν, ἂ τῷ τῷ θυομένων πλήρη προσέχουσιν· οἱ δὲ χθόνιοι τένατον, ὡς ἂν ἐλατίνων κληρονομήν-
τες, τῆς κώμοις ἔθρηνοις, ἐπὶ τῇ ταῖς σωτηρίαις χοαῖς, καὶ ταῖς θη-
φορήμασι, καὶ τοῖς μὲν μεγάλῃς θαπάνης· ἐναγασμοῖς χαίρουσιν.

* Ὅθεν ἀφ' ἧς προαίρεσιν τῷ ὑπο- 123
δοχῆς Πλάτωνος καλεῖσθαι τὸ ἄδελ-
φόν· μὲν ἀφελῶς αὐτὸν πμῶν-
τας εἶναι κατὰ τὸν ἄνθρωπον χροῖον.
ἀπὸ δὲ τῶν ἐκκεχυμένων πρὸς τὸ
πίνθη ἀφαιρέσθαι, αἰὲν πρὸς κατὰ-
ρῆναι, ἐνέκα τῶν τυγχάνειν πμῶν,
τῶν θητῶν τῇ μνήμῃς γινόμενων. ἐκ
δὲ τῶν συμβεβηκυῖαι πρὸς τὴν ὑπόληψιν
ἐμπιπῆσαι τοῖς ἀνθρώποις, ὅτι με-
τρίαν μὲν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι,
τὴν ἰδίαν σωτηρίαν ἀνατρεῖσιν·
ὑπερβάλλοντες δὲ τοῖς ἀναλώμα-
σιν, ἀπαντὶς πρὸς μοίρας κατατρέ-
ψουσιν. * Ἐπεὶ δὲ διατητῶν ἡμῶν 124
μῶν πρὸς ἀμαρτίαν πράγματα, ἡ-
μεῖς μετ' ἐκαστὸν τῶν ἀντιδίκων
ὁδῶν προσάγοντες, ἡ καταμνηματί-
σονται, φῆσαι τὸ ἐν τῷ κείμῳ
τῶν ἀντιδίκων τῷ μὲν πολλὰ κἀγα-

ἄνθρωπον πλῆθος βλέπει. Numen mores sacrificantium potius, quam sacrificiorum multitudinem spectat. Plures hujus generis sententiarum passim apud Scriptores occurrunt.

Ὅτι τῶν θυομένων. Sic recte MS. At prior Edit. male, ὅτι τῶν θυομένων.

Ἐναγασμοῖς] Ἐναγασμοῖς legendum esse monuit etiam Arcerius.

Προαίρεσις] Antea male, προσηγορίᾳ.

Προαίρεσις autem hic significat, procedere, vel progredi.

Καταμνηματίσονται] Plures voces in unam hic coaluisse, recte monuit Arcerius; qui legendum censet, κατὰ μνήμην πίνουσι, i. e. ipso vertente, cum, qui ad monumentum honores tribuebat. At Nos potius scribendum putamus; κατὰ μνήμην πίνουσι; unica tantum addita literula.

ἡ κατὰ ξαμὸν τῷ πιπλῶντι
 π· τῷ δὲ εἰπόντι, μὴ πᾶν αὐτῷ
 πλεῖν ἐστὶ καταδοῦναι, καὶ παρε-
 ρχῆσθαι πᾶσι ῥοπλῶν εἰς τὸ πιστὸν τὸν
 ἐγκωμιάσαντα τὸν καλοκαγαθῶν.
 ἄλλον δὲ διαταῖς εὐληφέντα μεγα-
 λυν, ἐκάπερον πέσαντα τὸν ὀπίσ-
 ψάντων, τὸν μὲν δόποσι πῶσαρε
 πύλας, τὸν δὲ λαβεῖν δύο, κα-
 παγῶν τρία, καὶ δεῖξαι δεδωκέναι
 πύλας τὸν ἐκάπερον. θεμένων δὲ πινῶν
 ἐπὶ κακουργία πρὸς γυναικῶν τῶν
 ἀγορεύων ἱμάτιον, καὶ διαπειρῶν
 μὴ δίδοναι πατέρα, μέχρις ἂν ἀμ-
 φότεροι παρῶσι· μετὰ δὲ πᾶσι πα-
 ραλογομενῶν, καὶ σώεγγυς τὸ
 κρινὸν λαβόντι πατέρα, καὶ φή-
 σαι αὐτῷ συγκεχωρηκέναι τὸ ἐπρον,
 εἴτα συκφαυτῶντι ἐπὶ καὶ μὴ
 προσελθόντι, καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς
 ὁμολογίαν τοῖς ἀρχαῖς ἐμφανί-
 ζοντι, ἐκδεξάμενοι τὸν Πυθαγο-
 ρεῖον πᾶσι, φῆσαι, πᾶσι συγκεκέρμα-
 τιν ἂν θρωπὸν ποιήσῃ, ἂν ἀμφο-

125 τοι παρῶσιν. * Ἄλλων δὲ πινῶν ἐν
 ἰσχυρᾷ μὲν φιλία πρὸς ἀλλήλους
 εἶναι δοκούντων, εἰς σιωπηρῶν δὲ
 ὑποψίαν ἀφ' ὧν πᾶσι τὸν καλοκρί-
 νων τὸ ἐπρον ἐμπιπῶντων, ὅς ἐ-
 ρηκε πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ γυναικὸς
 ὑπὸ πατέρα διεφθαρμένης· δὲ
 τύχης εἰσελθόντα τὸν Πυθαγόρειον εἰς
 χαλκεῖον, ἐπεὶ δεῖξας ἡκονημένῳ
 μάχαιραν ὀνομίζων ἀδικεῖσθαι, τῷ

rum multa mortuo bona appreca-
 tus est; alter vero, num igitur,
 inquit, inde locupletior factus est?
 Hunc itaque sua sententia Pytha-
 goreus damnavit; ille vero, qui
 honestatis studium laudaverat,
 momentum non leve eo ipso at-
 tulit ad fidem sibi habendam.
 Alius magnæ rei arbitrio suscepto,
 utrique compromittentium author
 fuit; alteri, ut quatuor talenta
 solveret; alteri, ut duo accipe-
 ret: dein reum tribus talentis
 damnavit; atque ita visus est uni-
 cuique talentum donasse. Præter-
 ea quidam apud mulierculam cir-
 cumforaneam, vestem fraudulen-
 ter deposuerant, & ne alteri eam
 redderet, prius quam ambo præ-
 sentes adessent, vetuerant. Pau-
 lo post eam decepturi, alter com-
 mune depositum repetiit, dicens,
 id cum bona alterius venia fieri;
 ille vero qui non adfuerat, syco-
 phantia usus, ad iudicem pactum
 ab initio inter ipsos initum detulit:
 quidam Pythagoreorum exci-
 piens dixit, mulierem satisfac-
 ram pacto convento, cum ambo
 affuerint. Alii, quibus inter se
 firma videbatur intercedere ami-
 citia, in tacitam suspicionem erant
 delapsi, indicante alteri adulatori
 ipsius, quasi uxor ejus ab ami-
 co corrumperetur: forte itaque
 Pythagoreus ingressus officinam
 fabri ararii, ubi ille qui se inju-
 ria putabat affectum, monstrans

fabro gladium, quem acuendum illi commiserat, eidem succensebat, quasi non satis acuisset; suspicatus est hunc in eum, qui adulterii delatus erat, comparari. Atque hic, inquit, aliis omnibus acutior est, excepta calumnia. Quo dicto effecit, ut homo ille mentem adverteret, nec temere in amicum, qui intus erat, antea quippe accitus, peccaret. Alius, cum peregrino cuidam in templo Æsculapii zona aureis plena decidisset, & lex prohiberet, quod lapsum erat, humo tollere; peregrino indignanti præcepit, ut aurum quod humi non ceciderat, eximeret, zonam vero relinqueret. Quin & id, quod ignari in alia loca transferunt, Crotone accidisse ajunt; cum scilicet in ludis publicis grues theatrum supervolarent, & quidam ex iis, qui in portum appulerant, ad eum qui prope se sedebat, diceret: Videntur testes: id audiens aliquis Pythagoreus, eos in curiam magistratuum, qui mille

πηνίτη προσέκοιτιν, ὡς ἔχ' ἰκανῶς ἤκονηκότι, καὶ τὸ ὑπονοήσαντα ποιῶντα τὸ ὠδυσσεύειν αὐτὸν ὅτι τὸν Διόδοτου μύρον, αὐτῇ σι, ἔφη, τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπάντων ὑψύτερα, πλεὺς Διόδοτου καὶ τὰ ἐπὶ ἀπάντα ποιῶντα τὸν ἀνθρώπου ὅτι πρὸς τὸ Διόδοτον, καὶ μὴ προσετῶς εἰς τὸ Φίλον, ὃς ἐνδον ἦν προσκεκλημένος, ἐξαμαρτῶν. * Εἰπε- 126 ρον δὲ, ξένος πνὺς ἐκ Διόδοτου ἐν Ἀσκληπείῳ ζώνῃ χρυσίον ἔχων, καὶ τὸ μὲν νόμον τὸ πᾶν ὅτι τὴν γλῶσσαν κωλύοντων ἀναίρειται, τὸ ὅτι ξένος ἀειλάζοντα, καὶ τὸ μὲν χρυσίον ἐξελῶν, ὃ μὴ πέπρωκεν ὅτι τὸ γλῶσσαν, τὴν ὅτι ζώνῃ εἶναι. εἶναι γὰρ πᾶν ὅτι τὸ γλῶσσαν. καὶ τὸ μεταφερόμενον ὅτι ὑπὸ τὸ ἀγνοῦντων εἰς τὸ πᾶν ἐπὶ, ἐν Κρότωνι χρυσίου λέγεται, ὅτι γένος ἔστι, καὶ μετὰ τὸν ὑπὸ τὸ γένος φερόμενον, εἰπόντα πνὺς τὸ καταπεπλωμένον πρὸς τὸ πλησίον κατήμενον, ἔρας οὖν μάρτυρας; ἐπακύντας πνὺς τὸ Πυθαγορείων ἢ ἡγεγεν αὐτὰς ὅτι τὸ γλῶσσαν ἀρχέον,

* Εἶπε] Φίλον legendum est. Referunt enim ad accusativos præcedentes, εἰσλόντες & ὑπονοήσαντα. Deinde pro ἐπὶ δεικνύς, quod paulo ante præcedit, prior Edit. male habet, ἐπὶ δεικνύς: quod mendum etiam ante Nos observaverat Desid. Herald. *Animadvers.* in Jamblich. cap. VIII.

Καὶ τὸ μεταφερόμενον ὅτι ὑπὸ τ.] Re-

ctius leges, καὶ τὰ τὸ μεταφερόμενον ὑπὸ, &c.

* Καὶ μετὰ τὸν ὑπὸ τὸ γένος φερόμενον.] Similis prioris historia de Ibyco ab aliis narratur. Vide Zenobium Centur. I, Adag. 37.

* Ἡγεγεν αὐτὰς ἐπὶ τὸ γλῶσσαν ἀρχέον, ὑπὸ τ.] Locum hunc, in quo aliquid est salebrosum, sic lego, ἡγεγεν αὐτὰς ἐπὶ

ὑπολαβὼν ὥπερ ἐλέγχοντες οὖν
 παῖδας ἐξέσπον καταπεποντικέναι
 πινὰς, πὰς ὑπὲρ τ' νεῶς πεπονημένας
 μαράνας μαρτυρημένας. καὶ πρὸς
 ἀλλήλους δὲ πινες, ὡς ἔοικε, διε-
 νεχθέντες, νεώτῃ πρὸς Πυθαγόραν
 ὠφθαλάκοντες, ¹⁰ ὡς ὁ νεώτερος
 προσελθὼν διελύετο, φάσκων, ὃ
 δεῖν ἐφ' ἔπρον ποιῆσθαι τ' ἀναφο-
 ρὰν, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ὁπιλαθῆσθαι τ'
 ὀργῆς· πὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ φῆσαι τ'
 ἀκούοντα ἀπαφερόντως ἀρέσκειν,
 αἰσχυρόσθαι δ' ὁπὶ τῷ πρεσβύτῳ
 ὦν, μὴ πρὸς αὐτὸς προσελ-
 θῆν. * Καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνον εἶ-
 παίν, ¹¹ καὶ πὰ πρὸς Φιντίαν ἔ Δά-
 μωνα, πρὸς Πλάτωνον, καὶ Ἀρ-
 χύτην, καὶ ¹² πὰ πρὸς Κλενίαν καὶ
 Πρῶρον. χωρὶς τίνων τῶν, Εὐ-
 βύλας δ' Μεσσηνίας πλέοντες εἰς
 οἶκον, καὶ ληφθέντες ὑπὸ Τυρρή-
 νων, καὶ καταχθέντες εἰς Τυρρή-
 νίαν, Ναυσίθης ὁ Τυρρηνός, Πυ-
 θαγόρειος ὦν, ὁππληγὴς αὐτὸν, ὅπ-
 τῶν Πυθαγόρου μαθητῶν ἐστίν, ἀφ-
 λόμηντες οὖν ληστές, μετ' ἀσφα-
 λείας πολλῆς εἰς τὴν Μεσσηνίαν αὐτὸν
 128 κατίστησε. * Καρχηδονίων πλείους

viri vocabantur, abstraxit: ubi
 quaestione habita compertum est,
 pueros quosdam ab iis in mare
 abjectos fuisse, qui grues, navem
 supervolitantes, testes appellave-
 rant. Cum etiam inter se novitii
 quidam Pythagoræ discipuli diffi-
 dere viderentur, & is qui junior
 erat, alterum adiisset, dicens,
 non ad alium arbitrum litem re-
 ferri, sed ipsos inter se iræ obli-
 visci debere: is cui hæc diceban-
 tur reposuit; sibi quidem hoc
 dictum quoad cætera valde pla-
 cere, eo vero se solum erubescere,
 quod cum ætate senior esset,
 non etiam prior in adeundo illo
 fuisset. Liceret & alia hujus ge-
 neris adjicere, tum quæ de Phin-
 thia & Damone; tum quæ de
 Platone & Archyta, itemque de
 Clinia & Proro referuntur. His
 vero sepositis, mentionem tantum
 faciemus Eubuli Messenii; quem
 cum domum navigaret, captum à
 Tyrrhenis, Nausithus Tyrrhenus,
 & Pythagoreus agnovit, quod
 de schola Pythagoræ esset, cum-
 que prædonibus ereptum, secure
 Messaniam deducendum curavit.
 Cum etiam Carthaginenses plus

τὸ τ' ἡλίον ὁρᾷσι. ὅπως ἐλίσχοντες αὐτὸς,
 παῖδας ἐξέσπον, &c. Quid enim τὸ ὑπο-
 λαβὼν hic sibi velit, haud sane video.
 Deinde, vocem ἐλίσχοντες ex MS. revo-
 cavi, pro ἐλίσσονται, quod prior Edit. habet.
¹⁰ ὡς ὁ νεώτερος.] Hæc tres voces in
 priore Edit. defunt, quas ex MS. revocavi.

¹¹ Καὶ τὰ πρὸς Φιντίαν ἔ Δάμ.] Historia
 hæc prolixè narratur infra, cap. xxxiii.

¹² Τὰ πρὸς Κλενίαν ἔ Πρῶρον.] Histo-
 riam ipsam si scire cupis, adi Diodorum
 in Excerptis Historicis a Valesio editis:
 itemque Nostrium infra, Num. 238.

quam quinque mille milites in desertam insulam exposituri essent, Miltiades Carthaginensis videns inter illos Possiden Argivum; (ambo autem Pythagorei erant) adiit ipsum, tegensque quid acturus esset, ut quam celerissime in patriam proficisceretur hortatus est, & navi prætereunti commendatum viatico instruxit, virumque hoc modo periculo subduxit. In universum autem si quis exequi per omnia vellet, quomodo Pythagorei secum invicem versati sint, prolixitate orationis justam libri temporisque mensuram excederet. Quin ad illa potius transeo; quod plurimi Pythagoreorum, politici & ad imperandum idonei fuerint. Nam & legibus conservandis vacarunt; & nonnulli Italicas urbes rexerunt, introductis in illas, præter abstinentiam à publicis redditibus, aliis quoque decretis consiliisque, quæ optima ipsis videbantur: & quamvis plurimis calumniis impetiti essent, aliquandiu tamen Pythagoreorum virtus, & ipsarum etiam civitatum benevolentia prævaluit; ut ab illis Republicas administrari desideraverint. Eo itaque tempore in Italia & Sicilia pulcherrimæ reipublicarum fuisse videntur.

ἡ πεντάκις χεῖρας ἄνδρας, οὗτον παρ' αὐτοῖς στρατοδικάμους, εἰς νῆσον ἔρημον δόποσέλλειν μελλόντων, ἰδὼν ἐν ταῖσι Μιλτιάδης ὁ Καρχηδόνι. Ποσειδών 13 Ἀργεῖον, ἀμφοτέροι τῷ Πυθαγορείων ὄντις, προσελθὼν αὐτῷ, τὴν μὲν προαχθὴν τὴν ἐσπερίαν ἐκ ἐδήλωσεν, ἥτις δὲ αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν δόποτρέχειν τὴν περὶ τὴν, καὶ ὡς ἀπολεσθῆς νεῶς σωθήσεται αὐτὸν, ἐφ' ὅσον πρόσθεν, καὶ τὸ ἄνδρα δέσσωσιν ἐκ τῷ κινδύνων. ὅλως ὅτι πάσαις εἰς τις λέγοι τὰς γενημερίας ὁμιλίας τὰς Πυθαγορείους πρὸς ἀλλήλους, ὑπεραίροι ἀντὶ τῷ μήκει τὸ ὄγκον, καὶ τὸ καιρὸν τῶν συγγράμματων. * Μετεμὶ δὲ 129 μᾶλλον ἐπ' ἐκείνα, ὡς ἦσαν ἐνιοὶ τῷ Πυθαγορείων πολιτικῷ ἔργῳ. καὶ γὰρ νόμους ἐφύλαττον, καὶ πόλεις Ἰταλικὰς διακίχοντες, δόποσιν ὁμοῖοι μὲν ἔσμεν ἀκούοντες τὰ ἄλλα, ὧν ὑπελάμβανον, ἀπεχόμενοι δὲ δημοσίων προσδόντων. πολλῶν δὲ γενομένων κατ' αὐτῶν ἀφαιρέσεων, ὅπως ἐπεκράτη μὲν χρεὶν τὸς ἢ τῷ Πυθαγορείων καλοκαγαθία, καὶ ἢ τῷ πόλεων αὐτῶν βύλησις, ὡς ὑπὸ ἐκείνων οἰκονομείων βύλησιν τὰ πρὸς τὴν πολιτείαν. ἐν ταῖσι δὲ τῷ χρόνῳ δοκᾶσιν αἱ κάλλισται τῷ πολιτείῳ ἐν Ἰταλίᾳ γινώσκαι ἔσθ' ἐν Σικελίᾳ.

13 Ἀργεῖον] Ex MS. pro Αἰγίῳ, quod prior Edit. habet.

130 * Χαρόνδας ¹⁴ πὶ γὰρ, ὁ Κατα-
ναῖος, εἰς εἶναι δοκῶν τῶν ἀρίστων νο-
μοθετῶν, Πυθαγόρειος ἦν. Ζάλευκός
π, καὶ ¹⁵ Τιμάρης, οἱ Λοκροὶ, ὀνο-
μαστέι γεγεννημένοι ὑπὸ νομοθεσία,
Πυθαγόρειοι ἦσαν· οἱ πὶ ταῖς Ῥηγινι-
κάς πολιτείαις συστήσαντες, τὴν πὶ
γυμνασιαρχικῶν κληθεῖσαν, καὶ τὴν
ὑπὸ ¹⁶ Θεοκλέους ὀνομαζομένην,
Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι. Φύπιος
τε, καὶ Θεοκλῆς, καὶ ¹⁷ Ἐλικίαν,
καὶ Ἀριστοκράτης, διήνεγκαν ὑπὸ
τηδύμασί τε εἶθεσιν, οἷς εἰ αἱ
ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις πόλεις κατ'
ἐκείνας οὖν χρόνας ἐχρήσαντο.
ὅλως ἤ εὐρετὴν αὐτὸν γινέσθαι Φασὶ
καὶ τῆς πολιτικῆς ὅλης παιδείας, εἰ-
πόντι μηδὲν εἰλικρινές εἶναι τῶν ὄντων
πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχειν ¹⁸ καὶ
τῆς πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος εἶναι πύ-
μάτων· καὶ ταῦτα πύματός ἐστι
καλὸν αἰσχεῖν, καὶ δίκαιον ἀδίκον, καὶ τ' ἄλλα κατὰ λόγον τέτοις.

¹⁴ Χαρόνδας — Ζάλευκός π.] Vide omnino eruditissimum Richard. Bentle-
jum in Dissert. de Phalar. Epist. pag. 343.
& seqq. ubi pluribus argumentis evincit,
Charondam & Zaleucum non fuisse Py-
thagoreos, nec leges suas a Pythagora
accipere potuisse, cum Pythagora ipso
antiquiores fuerint.

¹⁵ Τιμάρης.] Hic infra, Num. 172.
vocatur Τιμάριος.

¹⁶ Ἐπὶ Θεοκλῆς.] Obrechtus legit,
Ἐδοκλῆς, ut ex versione ejus patet. Sed
cujus secutus fuerit auctoritatem, nobis
non constat. Arcerius scribendum puta-
bat, vel Ἐπιθεκλῆς, una voce; vel ἐπὶ
Θεοκλῆς, vel Ἐπιθεκλῆς. Sed hoc est

Nam Charondas Catanæus, unus
ex optimis legislatoribus, & Za-
leucus atque Timares Locrenses,
itidem ob leges latas celeberrimi,
Pythagorei fuerunt: ut & qui
Rheginorum Respublicas ordina-
runt, tum quæ Gymnasiarchica
vocabatur, tum quæ ab Euthy-
cle nomen tulit: itemque Phy-
tius, Theocles, Elicaon, & Ari-
stocrates, institutis moribusque
inter Pythagoreos præcelluerunt:
quibus & ipsis eo tempore civi-
tates ejus regionis utebantur. In
genere ajunt, omnium politicarum
disciplinarum Ipsum authorem
fuisse; cum diceret, nihil in pri-
mis rerum elementis purum; sed
terram ignis, ignem aëris, aërem
aquæ, aquam spirituum participem
esse: eodem modo turpe honesto,
injustum justo, & alia secundum
cujusque rationem hisce admisceri:

ariolari, non vero certi quid asserere.
Nos, quoniam veterum auctoritate desti-
tuti sumus, ipsum quidem nomen pro-
prium mutare non audemus, sed tantum
scribendum existimamus, καὶ Θεοκλῆς.

¹⁷ Ἐλικίαν.] Infra, Num. 172. idem
vocatur Ἐλικίαν: quod magis placet.

¹⁸ Καὶ γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδ..] Obrech-
tus locum hunc plenius sic legit, καὶ γῆν
πυρός, καὶ πῦρ αἰός, καὶ αἰός ὕδατος, καὶ
ὕδατος πύματός ἐστι. Deinde ea quæ sequun-
tur, καὶ ταῦτα πύματός ἐστι, ut super-
vacanea prorsus & inutilia delenda sunt:
eorum vero loco scribendum, ὁμοιωμένους
δὲ, vel simile quid.

juxta istud vero suppositum, rationem in alterutram partem ferri. Duos autem esse corporis & animæ motus; alterum ratione carentem, alterum spontaneum. Respublicas vero tres quasdam lineas constituere, quarum extremæ se invicem contingerent, & unum rectangulum conficerent; ita ut prima illarum, epitriti, secunda dia pente naturam habeat, tertia inter ambas anamefes locum teneat: ratiocinantibus autem nobis, quemadmodum lineæ istæ inter se coincident, & quænam spatia circumscribant, optimam Reip. formam repræsentari. Hujus autem inventi gloriam sibi vindicavit Plato, in libris *de Rep.* aperte dicens, epitritum illud fundamentum quinario conjunctum, duplicem harmoniam præbere. Ajunt præterea Illum excoluisse affectuum moderationem & mediocritatem, atque id, quod adjuncto bono quodam præcipuo, singillatim vitam cujusque beatam efficit: & ut paucis multa complectar, adinvenisse Eundem ferunt electionem bonorum nostrorum, officiorumque, quæ cuique conveniunt. Insuper Illum dicunt Crotoniatas

ἐκ τῆ πρώτης τ' ὑποθέσεως λαβὼς τὸν λόγον τ' εἰς ἑκάστην μέρ^{ος} ὁρμῶ. δύο ἢ εἶναι κινήσεις ἐξ ὁρματ^{ος} ἐ τ' ψυχῆς. τὴν μὲν ἀλογον, τὴν δὲ προαιρετικὴν. πολιτῶν δὲ γραμμὰς πέντε ποιᾶσθε τρεῖς συνησάμηνον, πῶς ἀπρεὶς ἀλλήλων συμψανύσας, καὶ μίαν ἐρθλὴν γωνίαν ποιήσας. τὴν μὲν ὀπίσθιαν φύσιν ἔχασαν. τὴν ἢ πέντε ποιᾶται διωαμένῳ. τὴν ἢ τέτων ἀμφοτέρων ἀνάμεικτον. * Λογισομένην δὲ ἡμῶν πᾶς τε τ' γραμμῶν πρὸς ἀλλήλας συμπίωσεις, καὶ πᾶς τ' ὁρμῶν, τῶν ὑπὸ τέτων, βελτίστη ὑποτυπῶται πολιτικῆς εἰκόνος. σφειρόμεται δὲ τ' ὁρμῶν^{ος} Πλάτωνα, λέγοντα Φανερώς ἐν τῇ Πολιτείᾳ, τὸν ὀπίσθιον ἐκείνον πυθμένα, τὸν τῇ πεμπάδι συζυγισμόν, καὶ πᾶς δύο παρεχόμενον ἀρμονίας. ἀσκήσῃ ἢ φασὶν αὐτὸν ἐ πᾶς μαθησιατικῆς, καὶ πᾶς μεσότητος, καὶ πᾶς πνὶ προσηγμένη τ' ἀγαθῶν ἕκαστον εὐδαίμονα ποιῆν τὸν βίον. καὶ συλλήβδην, προσδρεῖν τ' αἵρεσιν τ' ἡμετέρων ἀγαθῶν ἐ προσηκόντων ἔργων. * Ἀπαλλᾶσαι δὲ λέγεται οὐ Κροτωνιάτης καὶ τῶν

¹⁹ Πλάτωνα λέγονται ἐν τῇ Πολ.] Arcerius hic notaverat, Platonis sententiam a Jamblichō hoc loco citatam occurrere in *Epinomis*, sub finem. Sed fallitur. Existat enim lib. viii. *de Republ.* haud procul ab initio: ubi Philosophus ait, αἱ ἐπίσται πυθμῶν πεμπάδι συζυγεῖς, δύο

ἀρμονίας παράσται. Aristides Quintil. lib. iii. *de Musica*, pag. 152. Edit. Meibom. Τότε δὲ ἐ Πλάτων φησὶ ἐπίσται πυθμῶν πεμπάδι συζυγῆς. Cæterum hanc Platonis sententiam refutat Aristoteles lib. v. *de Republ.* cap. xii.

πυθαγόρων, καὶ καθόλου τὸ πρὸς
 πᾶσι ἀνεγγύχας γυναῖκας ἐμιλίας.
 πρὸς ²⁰ Δεινωνῶ γὰρ τὸν Βροντίνην γυ-
 ναῖκα, τῶν Πυθαγορείων ἐνός, ἔσται
 συφὴν πὶ καὶ περὶ τὴν ψυχὴν (ἥς
 ἐστὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ πρὸς ἐλεγεῖον ῥήμα,
 τὸ ²¹ τὴν γυναῖκα δεῖν ἴσκειν αὐτῇ-
 μερόν, ἀνταμύλλειν δὲ τῇ ἑαυτῇ
 ἀνδρός· ὁ πνεύς ²² εἰς Θεανὴν ἀνα-
 φέρει) πρὸς δὲ τῷ τῷ παρελ-
 θέντι πᾶσι τῶν Κροτωνιατῶν γυναι-
 κας ὡς ἀκαλῆσαι περὶ τῇ συμπεῖσαι
 τὴν Πυθαγόραν ἀγαλεχθῆναι περὶ τὴν
 πρὸς αὐτὰς σωφροσύνης πᾶσι ἀν-
 δράσι αὐτῶν· ὁ δὲ ἐ συμπεῖσαι.
 καὶ τὴν γυναῖκα ἐπαγγιλαμμένης,
 καὶ τῇ Πυθαγόρᾳ ἀγαλεχθῆναι,
 καὶ τῇ Κροτωνιατῶν ²³ περὶ τῶν
 ἀναιρεθῆναι παρὰ πᾶσι τὸ τὸν ὅτι
 133 πλάζονται ἀπολασάν. * Ἐπὶ φα-
 σὶ Πυθαγόραν, ²⁴ ἀφικαμύων εἰς
 τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν ἐκ
 τῆς Συβαρίας πρὸς ἐλάτων, ²⁵

à pellicum, aliarumque mulie-
 rum non legitime desponsatarum
 consuetudine abduxisse. Venisse
 enim Crotoniatarum uxores ad
 Deinono Brontini Pythagorei
 conjugem, sapientia & animi do-
 tibus præcellentem; (cujus est
 etiam egregium illud & illustre
 dictum, quod quidam Theanoni
 acceptum ferunt; mulieri eo ipso
 die fas esse sacra facere, quo à
 marito suo surrexerit;) eamque
 rogasse, persuaderet Pythagoræ,
 ut ad maritos suos de continen-
 tia uxoribus debita, verba face-
 ret: idque etiam effectui datum
 esse: muliere enim id quod roga-
 ta erat promittente, Pythagora
 vero verba faciente, & Croto-
 niatis assentientibus, ea quæ inva-
 luerat libido prorsus è medio sub-
 lata est. Memorant insuper, quod,
 cum legati Sybaride Crotonem,
 ad deposcendos exules, venissent,

ὅτι τὴν ἐξαίτησιν τῶν φυγάδων,

²⁰ Πρὸς Δεινωνῶ] Arcerius scribendum
 monuit, πρὸς Θεανῶ: quod probō. Sic
 enim Brontini uxor appellatur infra, cap.
 ult. sub finem: itemque a Suida v. Θεανῶ,
 & Laërtio, lib. viii. num. 42. Erat
 vero & altera Theano, Pythagoræ uxor,
 cujus etiam hoc ipso loco, post aliquot
 versus, fit mentio.

²¹ Τὴν γυναῖκα δεῖν ἴσκειν αὐτῇ.] Pau-
 lo aliter apophthegma hoc refert Laër-
 tius lib. viii. num. 43. alique Scriptores
 a Menagio ibi citati. Illis vero (quod
 obiter moneo) addendus est Theo in
Prolegomenis, pag. 69. Confer etiam
 Nostrium supra, Num. 55. ubi dictum
 hoc ipsi Pythagoræ tribuitur.

²² Εἰς Θεανῶ] Utique cum Arcerio
 addendum cenſeo, τῷ τῇ Πυθαγόρᾳ, i. e.
Pythagoræ uxorem: ut sic distinguatur a
 Theanone Brontini uxore; cujus paulo
 ante facta est mentio.

²³ Περὶ τῶν] Ex MS. pro περὶ τῶν,
 quod prior Edit. nullo sensu habet.

²⁴ Αφικαμύων εἰς τὴν π.] Historiz
 hujus uberius cognitio haurienda est ex
 Diodoro Sic. lib. xii. & Nostro infra,
 Num. 177.

²⁵ Ἐπὶ τῷ ἐξαίτησιν] Sic etiam legi-
 tur infra, Num. 177. At magis Græcum
 est, ἐπὶ τῇ ἐξαίτησιν. Cæterum Arcerius
 ἀπὸ τῆς plane pro ἐξαίτησιν legendum cen-
 ſebat ἐξαίτησιν; merito eam ob causam no-

Pythagoras unum ex legatis conspiciens, qui hominem sibi amicum propria manu interfecerat, nullo illum responso dignatus sit: quin interroganti & colloquium petenti, negasse, se homicidis responsa dare: unde etiam à quibusdam Apollo habitus est. Hæc sane omnia, & quæ paulo ante de tyrannorum subversione, urbiumque Italicarum & Sicularum liberatione, aliisque compluribus diximus, indicio sint, quanta Ille commoda circa res civiles in homines contulerit.

λείας αὐτῷ, ἣν σωεβάλλει τοῖς ἀνθρώποις.

C A P. XXVIII.

Quod restat, non amplius, ut hæcenus, communiter; sed singillatim attingentes, virtutum Ejus opera oratione exornabimus. Primo autem à Diis, ut fieri par est, initium faciemus, pietatemque ejus & à pietate perfecta admiranda opera nobis ob oculos ponentes, sermone celebrabimus. Sit igitur inter alia hoc ejus pietatis indicium, quod prius commemoravimus: quod scilicet animam suam, quænam esset, undeque in corpus venisset,

tatus a Desider. Heraldo *Animadvers.* in Jamblichum, pag. 176.

²⁶ Τοῖς ἀνθρώποις] Sensus exigit, ut scribatur, τοῖς ἀνθρωποκτόνοις, vel ἀνδροκτόνοις.

θεασάμενον πινά τ' προσέειπεν, αὐτόχρεα γιγνημένον τ' αὐτῷ φίλων, μηδὲν δοπερμένασθαι αὐτῷ. ἐπερομύει δὲ τ' ἀνθρώπων, καὶ βαλομένο τῆς ὁμιλίας αὐτῷ μέτεχεν, εἰπεῖν, ὡς ἔθεμις εἶμι ²⁶ τοῖς ἀνθρώποις. ὅθεν δὴ ἔωρθε πρὸς Ἀ' πόλιν αὐτῶν νομιθεῖν αὐτῶν. ταῦτα δὲ πάντα, καὶ ὅσα μικρὸν ἐμπροσθεν ²⁷ εἰρήκαμεν περὶ τῆς τ' τυράνων καταλύσεως, καὶ τῆς τ' πόλεων ἐλευθερωσεως τ' ἐν ἱππείᾳ πρὸς Σικελίᾳ, καὶ ἄλλων πλείονων, δείγματα ποιήσόμεθα τ' εἰς τὰ πολιτικά ὠφε-

K E Φ. κη'.

Το' δὲ καὶ τὰ πρὸς μηκέθ' ἔτασεν ¹³⁴ κρινῶς, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἀπὸ μέντοι, καὶ τ' ἀρετῶν ἔργα αὐτῷ τῷ λόγῳ κρομήσωμεν. ἀρξώμεθα δὲ πρῶτον διὰ θεῶν, ὡς περ νομίζεσθαι, τὴν πρὸς οὐσίᾳ αὐτῷ περὶ αὐτῶν ὅτι περὶ αὐτῶν, καὶ καὶ ἀπ' αὐτῆς γαυμάσθαι ἔργα ὅτι περὶ αὐτῶν αὐτοῖς, καὶ τὰ λόγῳ κρομήσωμεν. ἐν μὲν ἔν δὲ γὰρ αὐτῆς σκεῖνο ἔστω, καὶ ἔπερ ὅτι ἐμνημονόσωμεν, ὅτι δὲ ἐγίνωσκε τ' αὐτῷ ψυχὴν, τίς ἦν, καὶ πῶς εἰς τὸ σῶμα εἰσπηλῆσθαι,

²⁷ Εἰρήκαμεν περὶ τ' τῶν τυράνων κρομήσας.]

Supra, Num. 33.

Ἀπὸ μέντοι] Ex MS. pro ἀπὸ μέντοι; quod prior Edit. habet.

τὰς π² προτέρως αὐτῆς βίης, καὶ
 τῶν προδήλα πενήματα παρέχον-
 μετα τὸ πίνω ἐκείνο. ³ Νέστον.
 ποτὲ τὸ ποταμὸν σὺ πολλοῖς τῷ ἐπί-
 ρων Διαβαίνων προσεῖπε τῇ Φωνῇ.
 καὶ ὁ ποταμὸς γαυρόνεν πᾶσι τῶν
 ἀπεφθέγγατο, πάντων ἀκρόντων,
 Χαῖρε Πυθαγόρα. ἐπὶ μιᾷ καὶ τῇ
 αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν π. Μεταποντίῳ τῆς
 Ἰταλίας, καὶ ἐν Ταυρομενίῳ τῆς Σι-
 κελίας συγγαυρόνεναι, καὶ διελέχθαι
 καὶ πῶς ἐκατέρωθεν ἐπείροισι αὐ-
 τῶν, ⁴ διαβεβαιῶνται σχεδὸν ἅπαν-
 τες, σχεδὸν ἐν μεταχειμῶνι παμπόλ-
 λων καὶ κατὰ γὰρ καὶ θαλάσσιαν
 ὑπερχόντων, καὶ ἡμέραις ἀνυψί-
 135 μων πάνυ πολλαῖς. * Τὸ μὲν γὰρ
 ὅτι τὸ μῆρον χάσπον ἐπέδειξεν Ἀἰ-
 ρῶν Ἰππευόρεω, εἰκάσκει αὐτὸν
 Ἀπόλλων εἶναι τὸ ἐν Ἰππευόροις,
 ἔπερ ἦν ἱερεὺς ὁ Ἀἰαλῆς, βεβαιῶ-
 νται, ὡς τῶν ἀληθῆς ὑπελαμβα-
 νοί, καὶ ὁ Διαψεύδοιτο, πάνυ π-

& priora vitæ actæ genera nove-
 rit, atque horum manifesta &
 clara documenta dederit. Post
 hæc & istud, quod Nessum flu-
 vium aliquando multis discipulis
 comitatus, transiens, voce com-
 pellaverit, & flumen articula-
 te clareque, omnibus audienti-
 bus, responderit: *Salve Pythago-
 ra*. Deinde uno eodemque die
 Metaponti in Italia, & Tauro-
 menii in Sicilia versatum, cum-
 que utriusque loci discipulis locu-
 tum esse, pene omnes affirmant;
 plurimis licet terra marique stadiis,
 & quæ nec multis diebus quis con-
 fecerit, interjectis. Jactatum est
 autem abunde etiam vulgi sermo-
 nibus, quod Abaridi Hyperboreo,
 ipsum Apollini apud populares
 suos culto, cujus sacerdos erat,
 assimilanti, femur aureum ostende-
 rit; ut confirmaret, quod secun-
 dum rei veritatem sic de eo judi-
 casset, minimeque in eo deceptus

² Τὰς π. προτέρως αὐτῆς βίης] Hanc
 Pythagoræ imposturam merito ridet &
 exagitat Lactant. *Divin. Instit.* lib. III.
 p. m. 151.

³ Νέστον ποτὲ τὸν ποταμὸν σὺ πολλοῖς
 — πῶς ἴσμεν. ἰταλίας ἀμύλησι τῇ αὐτῇ
 ἡμέρᾳ] Hæc omnia habet etiam Porphy-
 rius, Num. 27. 28. 29. nisi quod pro flu-
 mine *Nesso*, nomet *Causum*. Laërtius
 Lib. VIII. Num. II. eandem de Pythago-
 ra historiam narrans, *Nessum* itidem flu-
 vium illum vocat. At *Ælianus Var. Hist.*
 lib. II. cap. xxvi. *Κάσπον* appellat; idem-
 que lib. IV. cap. xvii. *Κάσπον*. In diversum
 ab his abit Apollonius cap. VI. *Hist.* Com-

ment. qui sic ait: Ὑπὸ τῇ κατὰ Σάμω πο-
 ταμῷ, Διαβαίνων σὺ πολλοῖς, ἦκετο φωνῇ
 μεγάλῃ ὑπὲρ ἄλλων, Πυθαγόρα χαῖρε.
 Sic ergo Scriptores hi, quod ad rem
 ipsam attinet, consentiunt; at in nomi-
 ne fluvii discrepant. Nos ut in re dubia
 & incerta nihil definimus: sed tantum
 Lectorem remittimus ad Menagium in
 dictum locum Laërtii; & Jacob. Perizon-
 nium ad *Ælian. Var. Hist.* lib. II. cap. 26.

⁴ Διαβεβαιῶνται σχεδὸν ἅπαντες] Sic ex
 Porphyrio locum hunc emendavimus.
 Ante enim male, Διαβεβαιῶνται σχεδὸν
 ἅπαντες.

fuiſſet. Sunt & millia alia his diviniſſima magiſque miranda, quæ uniformi conſonaque narratione de Viro traduntur: qualia ſunt, terræmotus infallibiliter prædicti, peſtes celeriter depulſæ, ventorum violentorum grandiniſque effuſiones abſque mora ſedatæ, fluctus maris & fluminum placati, ut diſcipuli facilius tranſire poſſent. Quorum compotes etiam facti Empedocles Agrigentinus, Epimenides Cretenſis, & Abaris Hyperboreus, multis in locis talia facinora designarunt. Satis autem nota ſunt iſtorum opera: inprimis vero, quod Empedocles cognominatus fuerit *Alexanemas*, Ventorum depulſor; Epimenides *Catharistes*, Expiator; Abaris vero *Aisthrobates*, Aërambulus: qui poſterior hoc nomen tulit, cum telo ſibi ab Apolline Hyperboreo donato veſtus, flumina, maria, & invia quæque, per aërem quodammodo incedens, ſuperaret. Quod aliqui & Pythagoram uſurpaſſe opinantur, cum uno die Metaponti & Tauromenii cum utriuſque loci diſcipulis verſatus eſt. Fertur & futurum terræmotum apud pu-

δρύνλην). καὶ μυρία ἔπερα τέτων θείοπερα ἔθαιματόπερα πρὸς τ' ἀνδρὸς ὁμαλῶς ἔς συμφῶνως ἰσχυρῶς. προῖρήσεις τι πεισμών ἀπερῶσθαι, καὶ λοιμῶν ἀποτροπαὶ σὺν τάχῃ, καὶ ἀνέμων βιαιῶν, χαλαζῶν τε χύσεως ὁδοντύκα κατὰ νήσεις, καὶ κυμάτων ποταμίων τε ἔς θαλασσίαν ἀπὸ διασμοί, πρὸς εὐμαρῇ τῶν ἐπαίρων διέβασιν. ὧν μεταλαβόντας Ἐμπεδοκλία τε τὸ Ἀκρωγαντῖνον, καὶ Ἐπιμνίδην τὸ Κρήτη, καὶ Ἀβάρην τὸ Ὑπερβόρειον, πολλὰ καὶ αὐτὰς πιαυτὰ πινὰ ὅπιτετελεῖναι. * Δῆλα δὲ αὐτῶν τὰ ποιήματα ὑπάρχῃ. ἄλλως τε καὶ Ἀλεξάνεμου μὲν ὃν τὸ ἐκάνωμον Ἐμπεδοκλίας. Καθαρίης δ', τὸ Ἐπιμνίδης. Αἰθροδάτης δ', τὸ Ἀβάρην. ὅτι ἄρα τ' οἷον ἔς τὸ Ὑπερβόρειον Ἀπὸλων δωρηθέντι αὐτῷ ἐπαχάμεν, ποταμούς τε ἔς πελάγος ἔς πῃ ἄβασιν διέβασιν, ἀεροβαντῶν τρόπον πινὰ. ὅπερ ὑπενόησαν ἔς Πυθαγόραν πινὲς πειπνημένοι τότε, ἥνικα καὶ ἐν Μεταποντίῳ καὶ Ταυρομνίῳ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐπαίροις ὁμίλησε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. λέγεται δὲ ὅτι ἔς πεισμὸν ἐπαχάμεν ὅπι-

* Ἀπὸ διασμοί] Sic etiam Porphyrius. Quam vocem cæteroqui suspectam habebat Arcerius, ejusque loco scribendum suspicabatur, ἀπὸ θροῖς: sed male. Est enim vox insolens quidem, attamen vitii expert, significatque, tranquillatio-

nes, si sic dicere liceat; vel sensationes: ab ἰδία.

* Καθαρίης] Scribe καθαρίης, ut habet Porphyrius loco laudato.

* Οἷον ἔς τὸ Ὑπερβόρειον Ἀπ.] Confer Nostrum supra, Num. 91.

Φρέατ⁹, ἔ' ἐγδύσας, προηγό-
 ρώσε· καὶ πάλιν νεῶς ἐρχομένης,
 137 ὅτι καταπνιγθήσεται. * Καὶ ταῦτα
 μὲν ἔσω τεκμήρια τ' εὐσεβείας αὐ-
 τοῦ. βέλομαι ἢ ἄνωγεν πῶς δέχας
 ὑποδείξαι τῆς τ' θεῶν θεοσεβείας,
 ἃς προσέφητε Πυθαγόρας π., καὶ οἱ
 ἀπ' αὐτῶν ἄνδρες. ⁸ ἅπαντα οὖν πάλιν
 τὰ πράττειν, ⁹ ἢ μὴ πράττειν διο-
 ρίζουσιν, ἐσώχασα τ' πρὸς τὸ θεῖον
 ὁμολογίας ¹⁰. καὶ δέχῃ αὐτὴ ἐστίν,
 [¹¹ καὶ βίος ἅπας συντάσσεται πρὸς
 τὸ ἀκολαθεῖν τῷ θεῷ, καὶ ὁ λόγος
 ἔπεται, πῶτα ἐστίν] τῆς φιλοσοφίας.
 ὅτι ¹² γὰρ τοῖον ποιῶσιν οἱ ἄνθρωποι,
 ἀλλοθεν ποτὲν ζητῶντες τὸ εὖ, ἢ πε-
 ρὰ τ' θεῶν. καὶ ὁμοίον, ὥσπερ ἂν
 ἡ πῆξ ἐν βασιλευσιν χώρα τῶν
 πολιτῶν πνὰ ὑπαρχόντων θεοσεβείᾳ,
 ἀμελήσας αὐτῶν τὰ πάντων ἀρχον-
 τ⁹. ποιῶν γὰρ οἷονται ποιεῖν τὰς
 ἀνθρώπων. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ τὸ θεὸς, καὶ
 ἔτ⁹ πάντων κύριος, ¹³ δεῖν δὲ
 ὁμολογεῖται ὡς ἔχει κύριον τ' ἀγα-
 θὸν αἰτῆν· πάντες τε, ἃς μὲν ἂν
 φιλοῦσι, καὶ οἷς ἂν χαίρωσι, τὰ-

teum, quem degustaverat, præ-
 dixisse; & navem submersum iri,
 quæ secundo vento vehebatur. At-
 que hæc sint certa Ejus pietatis
 indicia. Labet autem etiam cul-
 tus divini repetita altius principia
 ostendere, quæ à Pythagora, &
 ejus sectatoribus proposita sunt:
 quod scilicet omnia, quæ de agen-
 dis vel fugiendis definiunt, ten-
 dant ad consensionem cum Deo:
 estque principium, ad quod omnis
 eorum vita ordinatur: *Deum se-*
qui: atque hujus philosophiæ ista
 ratio est; quod ridicule agant
 homines, qui quod bonum est,
 aliunde quam à Diis petunt:
 perinde ac si quis in provincia
 Regis potestati subiecta, quen-
 dam è civium numero præfectum
 colat, neglecto eo qui omnibus
 dominatur: tale enim quid Py-
 thagorei existimant ab hominibus
 illis fieri. Cum enim & Deus sit,
 & omnibus imperet, in confesso
 est, quod bonum à Domino peten-
 dum sit: omnes enim iis bona tri-
 buunt, quos amant, quosque sibi

⁸ Ἄπαντα ὅσα πάλιν ἔ' ἔσ. — πάλιν
 δι' ἃς εὐσεβείας ἔχουσιν, τ' αὐτοῦ πάλιν. Totus
 hic locus legitur etiam supra, Num. 86.

87.

⁹ ἢ μὴ πράττειν] Hæc in priore Edit.
 defunt; quæ ex MS. revocavi.

¹⁰ Ὁμολογίας] Vir doctus ad margi-
 nem codicis Spanhemiani rescripserat,
 ὁμιλίας: quod non aspersandum.

¹¹ Καὶ βίος ἅπας συντάσσεται. Verba hæc

uncis inclusa defunt in MS. At eadem
 leguntur etiam supra Num. 86. ubi vide
 quæ notavimus.

¹² Ὅτι γὰρ τοῖον ποιῶσιν] Supra rectius,
 γὰρ τοῖον ὅς ποιοῦσι.

¹³ Διὶν ὁμολογεῖται ὡς ἔχει τ.] Sic locum
 hunc ex ipso Jamblichō, Num. 87. emen-
 davimus. Ante enim corrupte legebatur,
 διὸν δὲ ὁμολογεῖται πάλιν τὸ κύριον τ' ἀγαθὸν
 εἶναι.

acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Unde planum est, agenda esse ea quæ Deo grata sunt: hæc autem scire difficile est, nisi quis vel eum qui Deum audivit, vel Deum ipsum audiverit, vel divino artificio cognitionem hanc sibi comparaverit. Hinc & divinationi operam dant: illa enim est unica propitiæ Deorum voluntatis interpretatio: & qui hanc eorum occupationem in pretio habet, is simul videtur existimare, Deos esse; qui vero horum alterutrum stultum censet, ille utrumque stultitiæ damnat. Sunt autem multa illorum interdicta ex sacris initiis introducta; quia hæc in honore nec pro vana ostentatione habent; sed Deum quendam pro eorum auctore agnoscunt. Unde omnes pariter Pythagorei proni sunt ad fidem adhibendam talibus, qualia de Aristæo Proconesio, & de Abaride Hyperboreo commenta referuntur; & quotquot alia sunt generis ejusdem. Omnibus enim hujusmodi adhibent assensum: multa quoque & ipsi comminiscuntur;

¹⁴ Τῆς περὶ τῶν ἑρμηνείας.] Vel ὡς scribe, vel τὸ περὶ prorsus dele. Deinde pro ἑρμηνείας, quod ab hoc loco prorsus alienum est, Arcerius & Obrechtus legunt ὡς πρὸς: quod probō.

¹⁵ Καὶ ὁμοῦς ὅτι τῶν αὐτῶν πρ.] Locus hic obscurus est, & procul dubio vitiosus; quem sic legendum puto, καὶ ὅλως δὲ αὐτὰ ἡ παράγραφος ἀξία τοῦ διξέναι εἶναι, καὶ οἰομῶν θεὸς εἶναι. εἰ δὲ πρὶ ὡς πρὸς πρὸν, (sc. διξέναι) καὶ ἀμφότερον. Sententiam

τοὺς διδάσκει τ' ἀραθῆναι. πρὸς δὲ ὡς ἐναντίας ἔχουσι, τὰναντία. δηλονότι τὰυτὰ περὶ αὐτῶν, οἷς τυγχάνει ὁ θεὸς χαίρων. * Ταῦτα ὅτι ῥαδίον 138 εἶδέναι, ἀν μὴ τις ἢ θεὸς ἀκηκόους, ἢ θεὸς ἀκούσῃ, ἢ ἀλλὰ πίχνης θείας πορίζῃ. διὸ ἐπεὶ τὸ μαυτικὸν ἀπαρδάζουσι. μένη γὰρ αὕτη ἐρμηνεία ¹⁴ τῆς περὶ τῶν ἑρμηνείας ἐστίν. ¹⁵ καὶ ὁμοῦς δὲ τὸ αὐτῶν παραματείαν ¹⁶ ἀξίαν τῷ διξέναι εἶναι, τῷ οἰομῶν θεὸς εἶναι. τοῖς δὲ εὐθείαν ἴατερον τέτων, καὶ ἀμφοτέρω. ἐστὶ ὅτι καὶ τὸ δοταγμαμάτων πὰ πολλὰ ἐκ τελετῶν εἰσενέμεγαλῶν, ἀλλὰ τὸ οἶσθαι εἶναι αὐτὸς πάντα, καὶ μὴ νομίζειν ἀλαζονείαν, ἀλλὰ ἀπὸ πινὸς θεὸς ἔχειν τὸ δρχεῖν. καὶ τὰ πρὸς πάντες οἱ Πυθαγόρειοι ὁμοῦς ἔχουσι πιστεύουσιν, οἷον ¹⁷ περὶ Ἀριστῆος ὁ Προκονησίης, καὶ Ἀβάριδος ὁ Τ'περορέης πὰ μυθολογῶν, καὶ ὅσα ἄλλα πιαῦτα λέγουσι. πᾶσι γὰρ πιστεύουσι τοῖς τοῖς, πολλὰ δὲ ἐκ αὐτῶν περὶ πρὸν.

expressit Obrechtus in versione.

¹⁶ Ἀξίαν τῷ.] Sic MS. pro ἀξίαν, quod prior Edit. habet. Deinde, ἐν ὡς πρὸς itidem auctoritate codicis MS. reposuimus, pro ἐν ὡς πρὸς.

¹⁷ Περὶ Ἀριστῆος ὁ Προκονησίης.] De eo nimirum fabulabantur, animam ejus, quoties vellet, corpore exire, & in idem redire solitam esse. Vide Herodotum lib. iv. Apollonium Histor. Mir. cap. 2. & alios.

τῶν ποιῶτων ἢ τῶν δοκάντων μυθι-
κῶν δόξασημονέουσιν, ὡς ἔδεν
ἀπιστῆσαι ὅ, π ἂν εἰς τὸ θεῖον
139 ἀνάστηται. * Ἐφ' ἧς γὰρ Εὐρυτὸν πρὸς
λέγειν, ὅτι φαίη ποιῶν ἀκῆσαι
πινὸς ἄδοντα, νέμων ὅτι τῷ πα-
φῷ ἔφιλολά. ¹⁸ καὶ αὐτὸν ἔδεν
ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέει, τίνα ἁρμο-
νίαν. ἦσαν ἢ ἔτι ἀμφοτέροι Πυθα-
γόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὐρυτὸς Φιλο-
λά. Φασὶ ἢ τῷ Πυθαγόρᾳ πινά-
ποτι λέγειν, ὅτι δοκῇ ποτὶ ἐν τῷ
ὑπὸ τῷ πατρὶ Διελέμενος πθνεῖ-
παι, καὶ ἐπέρει, πινῶν τὰ τοιαῦτα
σημαῖον; τὸν δὲ ἔδενος φαίει. ἀλλ'
ὡς διελέμετο αὐτῷ ἀληθῶς. ὥστε
ἐν ἔδεν τὸ ἐμοὶ νῦν σε Διελέμεται
σημαίνει ἔδεν, ἔτι ἔδεν ἐκείνο.
ὥστε πρὸς πάντα τὰ τοιαῦτα ἐχ' αὐ-
τὸς εὐήθεις νομίζουσιν, ἀλλὰ οὐ
ἀπιστῆσαι. καὶ γὰρ εἶναι τὰ μὲν δυ-
νατὰ πῶς θεοῖς, τὰ δὲ ἀδύνατα,
ὥστε οἶδα οὐδ' ἀφιστομεν.
ἀλλὰ πάντα διωσάμεν. καὶ ἡ δὲ γὰρ ἡ
αὐτὴ ἐστὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν, ἀ ἐκείνοι Φασὶ
μὲν εἶναι Δίνα, ἐπὶ μὲν τοῖς ἴσως
ἐκείνων.

sæpeque talium, quæ fabulosa vi-
dentur, mentionem faciunt: tan-
quam nihil non credentes, quod
ad Deum refertur. Retulit igitur
quidam, Eurytum affirmasse,
quod pastor aliquis juxta sepul-
chrum Philolai pascens, canen-
tem quempiam audiverit. Illum
vero minime ei fidem derogasse,
sed quæfuisse, quam harmoniam?
Erat autem uterque Pythagoreus;
& quidem Eurytus discipulus Phi-
lolai. Ajunt porro, Pythagoræ
quendam narrasse, quod aliquan-
do sibi visus sit cum parente suo
demortuo colloqui; atque quid
hoc sibi portenderet, interrogas-
se: illum respondisse, nihil por-
tendere; sed parentem revera cum
ipso locutum: ut igitur te jam
mecum colloqui, nihil portendit;
ita nec illud. Adeoque isti in
omnibus, non se stultos esse exi-
stimaunt, sed eos qui sunt incre-
duli. Non enim Deum quædam
posse, quædam non posse, ut scio-
li putant; sed posse omnia, sta-
tuunt. Estque id etiam initium
carminis Heroici, quod illi qui-
dem Lino tribuunt; est vero, nisi
fallor, ab ipsismet profectum:

¹⁸ Καὶ αὐτὸν ἔδεν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέει, τίνα ἁρμονίαν. ἦσαν ἢ ἔτι ἀμφοτέροι Πυθαγόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὐρυτὸς Φιλόλαος.] Hæc omnia in prior Edit. desunt, quæ ex cod. MS. revocavimus. Cæterum, conferendus est cum hoc loco Noster infra, Num. 148. ubi eadem historia nar-

ratur. Vide etiam Sam. Tennulium ad Jamblichum in Nicomachi *Introd. Arithm.* pag. 83. Quod autem ad rem ipsam attinet, pertinet huc symbolum illud Pythagoricum, Περὶ θεῶν μηδὲν γινώσκον ἀπίστω, μηδὲ πρὸς θεοῖς δόγμαται: de quo vide Nostrium in *Protreptico*, Symb. iv.

Omnia sunt speranda, nec insperabile quicquam est;

Cuncta Deus peragit facile, & nihil impedit ipsum.

Fidem autem suis opinionibus inde fieri censent, quod qui primus earum author extitit, non vulgaris homo fuerit; sed Deus: eratque hoc unum ex illorum dictis; Quisnam fuerit Pythagoras? A junt enim Ipsum fuisse Apollinem Hyperboreum: hujus vero rei indicia haberi, quod in ludis surgens, femur aureum ostenderit; quodque Abarim Hyperboreum hospitio exceperit, & telum quo regebatur, ab eodem tulerit. Fertur autem Abaris ab Hyperboreis venisse, ut aurum in templum corrogaret: diversfabatur autem in templis; neque unquam edere, aut bibere visus est. Ferunt etiam, apud Lacedæmonios A- verruncatoria sacra celebrasse, & propterea Spartæ nunquam deinceps pestem obortam esse. Hunc igitur Abarim, telo aureo, sine

Ἐλπίσθη ¹⁹ ῥῆν πάντ', ἐπεὶ ἔκ-
ἔς' ἔδεν ἀελπίον.

Ῥ' ἄδια πάντα θεῶ πλέσται, καὶ
ἀνήνυτον ἔδεν.

* Τὴν δὲ πῆσιν τὴν παρ' αὐτοῖς ἔσο- 140
λήψαν ἡγῶνται εἶναι πᾶσι, ὅτι
ἦν πρῶτος εἰπὼν αὐτὸ, ἔχ' ὁ το-
χῶν, ἀλλ' ὁ θεός. καὶ ἐν τῷ τ
ἀκασμάτῳ ἐστὶ, τίς ὁ Πυθαγόρας;
Φασὶ γὰρ ²⁰ εἶναι Ἀπόλλων Ὑπερ-
βόρειον. τέττα δὲ πεμμήρια ἔχει, ὅτι ²¹ ἐν τῷ αἰῶνι ἐξασπείρουσιν τὴν
μηρὸν παρέφηνε χρυσόν, καὶ ὅτι
Ἀἶσων τὴν Ὑπερβόρειον εἴπῃ, καὶ
τὴν οἴσιν αὐτὸ ἀφείλετο, ὃ ἐκυ-
βερῶτο. * Λέγεται δὲ ὁ Ἀἶσων 141
εἰλθεῖν ἐξ Ὑπερβόρειων, ²² ἀγείρων
χρυσὸν εἰς τὴν νῆαν, καὶ πολέγων
λοιμόν. κατέλυε δὲ ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ ἔπει πίνων ἔπει ἐοδίων ὥφθη ποτὶ
ἔθνη. ²³ λέγεται δὲ ὁ ἐν Λακεδαι-
μονίοις θῦσαι τὰ καλυπτήρια, καὶ ἂν
τῷ τῷ ἔδεν αὐτὸ πᾶσι ὕστερον ἐν Λα-
κεδαιμόνι λοιμὸν ἦν ἔδει. τῷ τῷ ἐν
τὸν Ἀἶσων παρελόμην, ὃν εἶχε,

¹⁹ Ἐλπίσθη ῥῆν π.] Vide Clariss. Joh. Alb. Fabricium *Bibliot. Græc.* lib. 1. cap. xiv. § vii.

²⁰ Εἶναι Ἀπόλλων Ὑπερβόρειον] Confer Nostrium supra, Num. 91. & 135. & Menag. ad Laërt. lib. viii. Num. ii.

²¹ Ἐν τῷ αἰῶνι] Scribendum est, ἐν τῷ ἀγῶνι. Sic enim diserte Ælianus Var. Hist. lib. ii. cap. xxvi. καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι ἐξασπείρουσιν τὴν μηρὸν ὁ Πυθαγόρας περιέφηε τὴν πρῶτην χρυσόν. Per vocem ἀγῶνι hic designantur ludi Olympici; ut patet

ex eodem Æliano, lib. iv. 17. Καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ περιέφηε χρυσόν τὴν πρῶτην μνηρῶν. Adstipulatur Amm. Marcellinus xxi. 16. Femur sumit aureum apud Olympiam sæpe monstrabas. Loquitur de Pythagora. Aliorum auctororum loca consulo hic prætermitto.

²² Ἀγείρων χρυσόν] Confer Nostrium supra, Num. 91.

²³ Λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδ.] Supra, Num. 92.

χρυσῇ οἶσιν, ἃ ἀνὼ εἰς αἴετ' ἦν
 τὰς ἰδέας ἐξέδρασκεν, ὁμολογῶντα
 142 ἐποίησε. * Καὶ ἐν Μεταποντίᾳ,
 ῥῆξαι μύρων πινῶν γινώσκων αὐτῆς πρὸς
 ἐν τῷ περὶ αὐτῶν πλοῖον· νεκρὸς
 τῶν αὐτῶν, εἶπε. καὶ ἐφάνη πε-
 κρὸν ἀγαθὸν πλοῖον. καὶ ἐν Συβαρίδι
 τὸν ὄφιν τὸ ἀπακλίναντα ²⁴ τὸν δα-
 σνὸν ἔλαβε, καὶ ἀπέπεμψε. ὁμοίως
 δὲ ἔτι ἐν Τυρρηνίᾳ τὸ μικρὸν ὄφιν,
 ὃς ἀπέκλινε δάκνων. ἐν Κρότωνι δὲ
 τὸν ²⁵ αἰτὸν τὸν λευκὸν καταψήσαν
 ὑπομέναντα, ὡς φασι. βυλο-
 μύς δὲ πικρὸς ἀπέειπεν, ὅτι εἶπε πω-
 λέξεν, πρὶν ἢ σημεῖον π. Φανῆ.
 καὶ μετὰ ταῦτα ἐξήλθε ἐν Καυκασίᾳ
 ἢ λευκῇ ἀρκτῷ. καὶ πρὸς τὸ μέλ-
 λοντα ἐξαγγέλλει αὐτῷ τὸ ²⁶ τέτυκ-
 143 θῆναται, προῖπεν αὐτῷ. * ²⁷ Καὶ
 Μυλλίαν τὴν Κροτωνιάτιν ἀνέμνη-
 σεν, ὅτι ἦν Μίδας ὁ Γορδῖος. καὶ
 ἔχετο ὁ Μυλλίας εἰς τὸ ἥπειρον,
 ποιήσων, ὅσαι ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἐκέλευ-
 σε. λέγειται δὲ καὶ ὅτι τὸ οἰκίαν αὐτοῦ
 ὁ περὶ αὐτὸν ἔχει ἀνερούξας, αὐτὸν μὲν

quo vias invenire non poterat,
 privatum, testem de se dedit Py-
 thagoras; & Metaponti quibus-
 dam sibi ipsis apprecantibus, quic-
 quid in navi portum jam intrante
 foret; Mortuus ergo, inquit, vo-
 bis erit: & apparuit, mortuus
 illa vestum esse. Sed & Sybari
 serpentem lethiferum & hirsutum
 comprehendit, alioque ablegavit:
 similiter alium in Tyrrhenia par-
 vum serpentem, morsu interfici-
 cientem. Crotone vero albam
 aquilam palpavit, quæ se con-
 trestandam, ut ajunt, illi præbue-
 rat. Cum quidam audire quidpiam
 ab eo vellet, negavit se ante dictu-
 rum, quam prodigium aliquod ap-
 paruisset; & fuit posthac in Cau-
 lonia urbs alba: cujus cum mor-
 tem quidam illi annunciaturus
 esset, ipse eam prædixit. Mylliam
 quoque Crotoniatem admonuit,
 quod fuerit Midas Gordii filius;
 & Myllias in continentem Asiæ
 trajecit, facturus ibi, quæ ad sepul-
 chrum faciendi Pythagoras ei præ-
 ceperat. Ajunt etiam, eum qui do-
 mum Illius emit, & defossa in ea

²⁴ Τὸν δασύν] Oportet hac voce de-
 notari hominem aliquem, vel animal,
 a serpente occisum: alioqui sensus erit
 mutilus. Vir doctus ad marginem cod.
 Spanhem. rescripserat δάσιν: sed absque
 auctoritate. Erat aliquando cum scri-
 bendum putarem, τὸ δασύποδον, i. e. le-
 porem: sed nunc ἐπίχω, & de re incer-
 ta nihil certi affirmo.

²⁵ Τὸν αἰτὸν τὸν λευκὸν καταψήσας.] Ælianus

Vat. Hist. IV. 17. totidem verbis, Καὶ τὸν αἰτὸν δὲ τὸν λευκὸν καταψήσας ὑπομέναντα αὐτόν. Vide etiam supra, Num. 62. ubi simile quid Olympiz a Pythagora factum esse refertur.

²⁶ Τέτυκται] Τρώτης scribendum est, si ad præcedens ἀρκτῷ refertur.

²⁷ Καὶ Μυλλίαν τὴν Κροτωνιάτιν.] Idem refert Ælianus, loco laudato: ubi vide Schefferum.

refodit, nulli prodere ausum esse quæ viderat: quin & facinoris hujus poenas dedit; in sacrilegio Crotone deprehensus, & capite plexus: delapsam enim simulacro barbam auream abstulerat. Hæc igitur, aliaque id genus commemorant, fidei conciliandæ: cumque ista in confessio sint, nec fieri possit, ut in unicum hominem congruant; hinc jam liquere autumant, quod dicta de Illo, non tanquam de homine, sed tanquam de Numine quodam accipienda sint. Quod etiam indicat ænigma illud, quod velut proverbium quoddam in ore habent:

Et bipedes homines, & aves, & tertia res, sunt.

Nam *tertia res*, est Pythagoras. Talis itaque pietate, & erat, & revera esse censebatur. Juramenta vero Pythagorei omnes tam religiose observabant; memores hujus præcepti Pythagorici:

Primum immortales ex lege Deos venerare;

Et cole jusjurandum, post Heroas & almos:

Ut quidam eorum lege ad jusjurandum adactus, quamvis sancte

²⁸ Σαφὺς εἶναι --- πρὸς ἐκείνῳ] Antea male, σαφῶς, & πρὸς ἐκείνῳ.

²⁹ ὡς διὰ κεντή: ut referatur ad θεός. Sed ego malo διὰ κεντή: ut sit sensus, ut lege con-

εἶδεν, ἔθεν ἐτόλμησεν εἰπεῖν. ἀντί δὲ τῆς ἀμαρτίας ταύτης ἐν Κρότωνι ἱεροσουλῶν ἐλήφθη ἐκ ἀπέθανε. τὸ γὰρ γήκειον δοκοῦσιν εἶ ἀγαλματος τὸ χρυσὸν ἐφωράθη λαβὼν. ταῦτα πῦν λέγασιν περὶ πίσιν, καὶ ἄλλα πιαῦτα. ὡς ἡ τέτων ὁμολογῶντων, καὶ ἀδυνάτων ἐν τῷ περὶ ἀνθρώπων ἐνα ταῦτα συμβῶναι, ἤδη οἶονται ²⁸ σαφὺς εἶναι, ὅτι ὡς περὶ κρείττονος ²⁹ δοκοῦντος καὶ τὰ περὶ ἐκείνου λεχθέντα, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. ἀλλὰ καὶ τὸ δοκοῦντος τὰ τοιαῦτα σημαίνει. * Ἐστὶ γὰρ παρ' αὐτοῦ ¹⁴⁴ πῶς λεγόμενον, ὅτι

Ἀνθρώπων διπλῶς ἐστὶ, καὶ ὄρνις, καὶ τρίτον ἄλλο.

τὸ γὰρ κρείττον Πυθαγόρας ἐστὶ. ποιεῖται μὲν οὐκ ἀλλὰ τὸ εὐσέβειαν ἦν, καὶ ἡπὶ τῇ ἀληθείᾳ ἐνομιζέτω εἶναι. περὶ δὲ τῶν ὀρκῶν εὐλαβῶς ἔτω δέκειντο πάντες οἱ Πυθαγόρειοι, μεμνημένοι τῆς Πυθαγόρας ὑποθήκης, τῆς,

Ἀθανάτως μὲν πρῶτα θεός, νόμος ²⁰ ὡς ἀλάκερ),

Τίμα, καὶ σέβει ὄρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυός·

ὥστε ὑπὸ νόμου τις αὐτῶν ἀναγκάζομενος ὁμῶς, καὶ τοὶ εὐορκεῖν

stitutum est. In vulgatis Edit. carminum Pythagoræ, quæ *Antea* vocantur, iidem quidem legitur *διὰ κεντή*: sed Sylburgius testatur, in quibusdam MSS. eo loco legi *διὰ κεντή*.

μέλλων, ὅμως ὑπὲρ τῆ ἀφου-
λάξασθαι τὸ δόγμα, ὑπέμεινεν,
ἀντὶ τῆ ἐμόσε, τέτα μᾶλλον πά-
λιν καταθέσθαι, ³⁰ ὅς περ ἐπι-
μήτη τὸ πρῶτον τῷ διδασκομένῳ.
145 * Ὅτι δ' ἔδεν ὥντι ἐκ παυτομάτης
συμβαίνειν ἔδοτο τύχης, ἀλλὰ καὶ
θεῶν πρόνοιαν, μάλιστα πῶς ἀνα-
γοῖς ἔευσέεισι τῷ ἀνθρώπῳ, βε-
βαιοὶ πᾶ ὑπὸ Ἀνδροκύδης ἐν τῷ
πρὸ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἱστορέ-
μενα, πρὸ θυμαρίδης ἔταραντί-
να, Πυθαγορεῖον. ὁπωλιόνη γὰρ
αὐτῷ ἔχωρίζομεν ἀπὸ πᾶσι πει-
ρασίν, παρέστησαν οἱ ἐπαίρει, ἀσπα-
ζόμενοι π καὶ προσημιτικῶς ὁπο-
πασόμενοι. καὶ πῶς ἤδη ὁπτιβάντι τῷ
πλοῖος εἶπεν, ὅσα βέλγ, ³¹ πρὸ τῷ
θεῶν γήροισι, ὡ θυμαρίδα. καὶ
ὅς εὐφημῶν ἔφη· ἀλλὰ βελόμην
μᾶλλον, ὅσα μοι ³² πρὸ τῷ θεῶν
γρήται. ³³ ὁπτισημονικὸν γὰρ τῷ

³⁰ Ὅς περ ἐπιμήτη τὸ πρῶτον.] Id est,
quanti hoc (i. e. recusatio jurisjurandi)
æstimatum erat ei, qui iudicio contendebat. Si-
ve, quanta multa statuta erat in litigan-
tem, qui iusjurandum, quod ex lege
præstare tenebatur, recusasset. Pro δι-
δασκομένῳ enim legendum esse δηλοζομί-
ον manifestum est. Est autem phrasis a-
pud Græcos frequentissima, πρῶν vel π-
μᾶζ πρὶ πρῶτον. (subintelligendo διην)
littem alicui tanti æstimare; sive, tanta
aliquem multa damnare: ut vel ex Lexi-
cis vulgaribus constat. Cæterum, con-
ferendus est Noster infra, Num. 150.
ubi historia hæc de Sylo quodam narra-
tur.

³¹ Πρὸ τῷ Θεῷ.] Antea male, πρὸ

juraturus esset, nihilominus tamen,
ut dogmati satisfaceret, tria potius
talenta solvere, quam jurare susti-
nuerit: tanti enim lis illa reo con-
victo æstimata erat. Quod vero ni-
hil putaverint casu vel fortuito con-
tingere; sed cuncta Dei providen-
tia, probis inprimis & piis homini-
bus accidere, id confirmant quæ ab
Androcyde in libro *de Symbolis Py-
thagoricis* referuntur, de Thymari-
da Tarentino, Pythagorico. Huic
nimirum ob incidens negotium
discessuro, & jam oram solvendi,
aderant amici, ac more deducen-
tium salutationibus & valedictioni-
bus defungebantur; cumque in eo
esset, ut jam navem conscenderet,
quidam ad eum, eveniant tibi Thy-
marida à Diis, inquit, quæcunque
volueris: at ille, D I meliora!
respondit; quin potius malim ea,
quæ mihi à Diis adventura sunt.
Scitius enim hoc rectorisque judi-

τῶν Θεῶν. Sed sexcentis aliis in locis si-
mili modo in hoc libello peccatum erat,
πρὸ πρὸςposito, & vice versa. Dein-
de, pro, καὶ ὅς εὐφημῶν ἔφη, rectius le-
ges, καὶ ὅς, εὐφημῶν, ἔφη: ut monuit
etiam Calaubonus ad Athenæum cap. vii.
lib. i.

³² Πρὸ τῷ Θεῷ.] Hic rursus antea
male, πρὸ τῷ Θεῷ.

³³ ὁπτισημονικὸν γὰρ τῷ.] Locum
hunc Arcerius asterisco notaverat, tan-
quam mancum & mutilum. Sed si ver-
ba hæc recte intellexisset, & in præce-
dentibus pro πρὸ legendum esse πρὸς
animadvertisset; aliter certe opinaturus
fuisset. Nihil enim omnino loco huic
deest.

cii existimabat, ut non repugnaret, aut succenseret Divinæ providentiæ. Si quis autem scire voluerit, unde tantum pietatis hi Viri hauserint; dicendum est, quod Theologiæ Pythagoricæ numeris comprehensæ evidens apud Orpheum specimen extet: neque porro dubitandum, quin Pythagoras, occasione ab Orpheo accepta, librum *de Diis* composuerit: quem propterea etiam *Sacrum Sermonem* inscripsit; quia ex loco Orphei maxime mystico defloratus est: sive revera Illius Viri, ut maxima pars authorum afferit; sive, ut quidam è schola Pythagorica docti & fide digni tradunt, Telaugis opus fuerit; ex commentariis scilicet defuntum, qui ab ipso Pythagora filiz suæ Damoni, Telaugis sorori, relictæ fuerant; quique post mortem ejus, traditi sunt, ut ajunt, Bitalz Damos filiz, atque Telaugi Pythagoræ filio, & postquam ad ætatem adultam pervenisset, Bitalz

ἤγειτο μάλλον, καὶ εὐγνωμον, τὸ μὴ ἀντιπίνειν καὶ προσαγανακτεῖν τῇ θείᾳ προνοίᾳ. πῆθεν δὲ οὐκ ἔτι παυόντων εὐσέβειας παρέλαβον ἔπι οἱ ἄνδρες, ἃ τις βέλοιτο μαθεῖν, ῥητόν, ὡς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀριθμὸν θεολογίας ὡς ἔδειγμα ἐναργὲς ³⁴ ἕκαστὸς πῶς ἐν Ὁρφέῃ. * Οὐκ ἐπὶ δὴ οὐκ ἀμφίβολον γέγο- 146 νε, τὸ πὺς ἀφορμὰς ὡς ὁ Ὁρφέως λαβόντα Πυθαγόραν, σωτῆσαι τὴν ³⁵ περὶ θεῶν λόγον, ὃν ἔϊερόν Διὸς τῷ ³⁶ ἐπιγράψεν, ὡς ἂν ἐκ τῆ μυστικῆς ³⁷ ἀπλυσιομήδον ὡς ὁ Ὁρφέῃ τέπε· εἴτε ὅντως τῷ ἄνδρῳ, ὡς οἱ πλεῖστοι λέγουσι, σύγγραμμά ἐστιν· εἴτε Τηλαύγης, ὡς εἰσὶ ἔτι διδασκαλεῖς ἐκλόγιστοι καὶ ἀξιοτίμιστοι Διὰ βεβαιῶν), ἐκ τῆ ὑπομνημάτων τῇ Δαμοῖ τῇ θυγατρὶ διπλασιθεύοντων ὑπὸ αὐτῆς ἔτι Πυθαγόρα, (ἀδελφῇ τῇ Τηλαύγης) ἀπερ' αὐτὴν θάνατον ἱερῶσι δοθῆναι Βιταλῇ τῇ Δαμῶς θυγατρὶ, καὶ Τηλαύγῃ ³⁸ ἐν ἡλικίᾳ θυρομήδῳ, ὑφ' αὐτῆς Πυθαγόρα, ἀνδρὲς δὲ τῆς Βιτα-

³⁴ Ἐκαστὸς πῶς ἐν Ὁρφέῃ] Ex MS. pro ἕκαστῳ Ὁρφέῃ: quod prior Editio habet.

³⁵ Τὸ περὶ θεῶν λόγον. ὃν καὶ ἔϊερόν Διὸς τῷ.] Vide Menag. ad Laert. in Pythag. §. 7. & præcipue Clariss. Joh. Albert. Fabricium *Biblioth. Græc.* lib. 1. cap. 19. §. 2.

³⁶ Ἐπιγράψεν] Sic MS. At prior Edit. male ἐπιγράψαμεν. Refertur enim ad Pythagoram.

³⁷ Ἀπλοσιμήδον] Prior Editio male ἀπλοσιμήδον: pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀπλοσιμήδον rescripserat. Sed Desider. Heraldus *Emendat.* in Jambl. pag. 178. recte monuit scribendum hic esse ἀπλοσιμήδον: quam lectionem etiam Obrechtus in versione sua secutus est.

³⁸ Ἐν ἡλικίᾳ θυρομήδῳ.] Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. Num. 42.

λης. κομιδῇ γὰρ νέῳ ἔσθ' ἡ Πυθαγόρῃ θάνατον ἀπολελειμένῳ, ἢν 39 ὡς Θεανῷ τῇ μητρὶ. δηλῶται δὴ διὰ τῆς Γερῆς λόγῃ τῆς, ἣ πρὸς θεῶν λόγῃ, (Ἰππυγρόφειται γὰρ ἀμφότερα) καὶ τῆς ἡν, ὃ ὡς δεδοκός Πυθαγόρα τῷ πρὸς θεῶν λόγον. 40 λέγει γὰρ. Ὁ δὲ πρὸς θεῶν Πυθαγόρα τῷ Μνημάρχῳ, πρὸς ἐξέμαρτον, ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελειῶς μεταδόντῳ, ὡς ἄρα Ὁρφῆς ὁ Καλλιόπης καὶ τὸ Πάγκαλον ὅρῳ ἔσθ' ἡ μητρὸς πινυομένης, ἔφαπεν ἀεθμῷ ἔστιν αἰδὼν εἶναι μὲν δέχαν, προμαρτυρεῖται τῷ παντός ὡρανῶ ἐς γῆς, καὶ τῆς μετεξὺ φύσις. ἐπὶ δὲ καὶ θεῶν καὶ θεῶν καὶ δαιμόνων 41 ἀγαμονῶς ῥίξας.

11 Παρὰ Θεανῷ τῇ μητρὶ. Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, πρὸς θεῶν οἱ τῇ μητρὶ: pro quo Arcerius πρὸς θεῶν τὴν δαιμόνην infeliciter legendum putabat.

40 Λέγει γὰρ. Ὁ δὲ πρὸς θεῶν Πυθαγ. Locum hunc sic representavi, ut in MS. legebatur. In Edit. enim Arcerii priora sic distinguuntur, λέγει γὰρ ὁ δὲ πρὸς θεῶν, &c. Deinde pro ἐργασθεὶς pessime legitur ὁρῶν: pro quo Arcerius infelici conjectura ἐργασθεὶς reponendum censebat. Quamvis autem ista rectius sese habeant in MS. quam in prior Edit. reliqua tamen medicam manum adhuc desiderant. Quare totum hunc locum sic legendum censeo, λέγει γὰρ, ὅτι πρὸς θεῶν Πυθαγόρας ὁ Μνημάρχῳ (Dorice pro Μνημάρχῳ) ἐξέμαρτον ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελειῶς μεταδόντῳ [ὅφ' ἡ καὶ εἰδωχῆθαι, vel si

marito: nam is quidem, cum Pythagoras moreretur, ætate admodum juvenis apud matrem Theano relictus fuerat. Indicatur autem libro quoque, quem *Sacrum Sermonem* vocant, aut *de Diis*, (utroque enim modo inscribitur) quoniam Pythagoræ isthunc de Diis sermonem tradiderit. Sic enim in eo loquitur: *De Diis quod Pythagoras Mnēsarchi didicit, cum sacris arcanis initiaretur in Libethris Thraciæ monte, Aglaophamo initia tradente; quodque Orpheus, Calliopes filius, in monte Pangeo sapientiam à matre edoctus, dixit, numeri essentiam æternam, principium esse providentissimum Univerſi, cæli, terræ, & intermedia natura; præterea radicem divinorum & Deorum, & Daemonum perpetuitatis.*

male quid] ὡς ἄρα Ὁρφῆς ὁ Καλλιόπης, &c. Pro πελειῶς, ut est in prior Editione, vel πεινῶς, ut habet codex MS. in textu reposui πελειῶς, non solum propter sensum, sed etiam auctoritatem Procli in *Timeum* Platonis lib. v. p. 291. qui eadem plane de Pythagora his verbis tradit: Ἄ γὰρ Ὁρφῆς δι' ἀπορίστην λόγον μυστικῶς περὶ δίδουσι, πρὸς Πυθαγόρας ἐξέμαρτον ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελειῶς μεταδόντῳ. ἢ πρὸς θεῶν σφίαν ὡς Καλλιόπης τῇ μητρὶς ἐκπύου. Respexit omnino ad hunc ipsum locum Jamblichi. Confer Joann. Albert. Fabricium in nunquam satis laudanda *Bibliotheca Græca*, lib. 1. cap. XIX. §. 2.

41 Δαιμόνως. Antea male, δαιμόνως: quod Arcerius sigillatim verterat. Huc spectat, quod quærentio a Pythagoreis diceretur habere fontem & radicem natu-

Unde patet utique, quod *definitam numero essentiam Deorum* ab Orphicis habuerit. Per eosdem autem numeros admirabilem præscientiam, Deorumque cultum numeris arctissime connexum peragebat. Id quod vel inde colligere liceat: opus enim est, ut facto quopiam dictis fidem conciliemus: cum nimirum Abarris suo more sacris operaretur, & excultam ab omnibus barbaris futurorum præscientiam, victimas immolando, quæreret; inprimis avium; utpote quarum viscera accuratiori inspectioni servire putant: Pythagoras ei studium veritatis adimere nolens, sed aliam viam tutiorem suppeditaturus, citra effusionem sanguinis mactationemque; tum ob alias rationes, tum quod gallum gallinaeum Soli sacrum censeret; verissimam, ut proverbio dicitur, veritatem ei consummatam dedit, scientia numerorum instructo. Præstitit Ei præterea pietas fidem de Diis: nam de his semper ad-

τῆς εὐσεβείας καὶ ἡ περὶ τῶν θεῶν

re immortalis: ut docemur infra, Num 150. itemque quod Philolaus *numetum* definiret, τὸ τῶν κοσμικῶν αἰωνίας διαμοτῆς αὐτογενῆ συνοχὴν, i. e. *aeternae tetum mundanarum durationis ex se ortum vinculum*: teste Jamblichio in Nicomachi *Arithm.* pag. 11.

⁴¹ Τῶ ἀριθμῷ ὄραση.]- Antea male, τὸ ἀριθμῶν, & περὶ τῶν Ὀρφικῶν περίλασι. Prius quidem, τῶ ἀριθμῷ, ex MS. reposuimus; reliqua vero ex ingenio c-

* Ἐκ δὲ τῶν φανερῶν γίγνεται, 147 ὅτι τῶ ἀριθμῷ ὁρῶμεν ἔσσαν τῶν θεῶν ὡς τῶν Ὀρφικῶν παρέλαβεν. ἐπιείκω δὲ διὰ τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν ἔσσαν ματρὶ πρόγνωσιν καὶ θεραπείαν τῶν θεῶν, κατὰ τοῦ ἀριθμοῦ ὅτι μάλιστα συγγενεσάτην. γνοίη δ' ἂν περὶ τῶν ἐν τῷ θεῷ (δεῖ γὰρ καὶ ἔργον πᾶσι θεοῖς εἶναι εἰς πίστιν τὰς δὲ τῶν λεγομένων, ἐπειδὴ Ἀβάρης περὶ τὰ σωτήρια αὐτῶν ἱερουργήματα διεπλάτυνεν, καὶ τὰ σωδάζοντα πάντα βαρβάρων γὰρ πρόγνωσιν διὰ θυμάτων ἐπορεύετο, μάλιστα τῶν ἐρριθείων. τὰ γὰρ τῶν πύτων σωδάζοντα ἀκροῦσθαι πρὸς διόσκεψιν ἡρουῶν. βελόμην δὲ Πυθαγόρας μὴ ἀφαιρῆν μὲν αὐτὰ τῶν εἰς τὴν ἀληθῆς σωδάζοντα, ὡς φαίνεται διὰ τὴν ἀσφαλεστέραν, καὶ χωρὶς αἵματός καὶ σφαγῆς. ἄλλως τι καὶ ὅτι ἱερὸν ἡγεῖται εἶναι τὸ ἀλεῖν ἑρῶνα ἢ λῆν. τὸ λεγόμενον πᾶν ἀληθῆς ἀπεπλάσεν αὐτῷ δὲ ἀριθμητικῆς ὀπισθήμης ⁴⁴ σωπταγμῶν. * Ὅτι πῆρξε δὲ αὐτῷ διὰ 148 πύτων. ⁴⁵ περὶ γὰρ αἰὲν περὶ

mendavimus.

⁴¹ Ἐργον π] Ex MS pro ἰστορίῃ, quod prior Edit. habet.

⁴⁴ Σωπταγμῶν] Potius σωπταγμῶν; ut referatur ad πᾶν ἀληθῆς: quod etiam censuerunt Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

⁴⁵ Παρέλκει γὰρ αἰὲν περὶ τῶν μηδὲν θυμῶν.] Vide quæ notavimus supra, ad Num 139.

θεῶν μηδὲν θαυμαστὸν ἀπειν, μη-
δὲ περὶ θεῶν δογμάτων, ὡς πάντες
τῶν θεῶν δυναμῶν καὶ τὰ θεῶν
δόγματα λέγειν, οἷς χρησιμεύουσιν,
ἀπὸ Πυθαγόρου παρέδωκεν. ⁴⁶ ἔτι
γὰρ ὁ Πλάτων καὶ παρελήφισεν,
περὶ ὧν δογματίζουσιν, ὅτι οὐκ
ἐψεύδοιτο. ⁴⁷ ὥστε Εὐρυτὸς
μὲν ὁ Κροτωνιάτης, φιλολάῳ ἀκκ-
σῆς, πειρώμενος τινὸς ἀπαγγέλλαν-
τος αὐτῷ, ὅτι μεσημέρας ἀκκ-
σσει φιλολάῳ Φωνῆς ἐκ τῆς πάφης,
καὶ πάλιν περὶ πολλῶν ἐτῶν πειρημέ-
τος, ὡς περὶ ἄδοντος, καὶ τίνα,
περὶ θεῶν, ⁴⁸ εἰπεῖν ἀρμονίαν.
Πυθαγόρας ⁴⁹ οὐδὲν ἑρωτηθεὶς
ὑπὸ τινος, τί σημαίνει τὸ ἰδεῖν
ἐαυτὸν πατέρα πάλας πειρημένον,
καθ' ὅπως αὐτῷ προσδιαλεγόμε-
νον εἶπεν, εἶπε. εἶδὲ γὰρ ὅτι μοι ἄρ-
149 τι ⁵⁰ λαλῆς, σημαίνει τι. * Εἰ δὲ
τι ⁵¹ δὲ ἐξηγήτο λαλῆ καὶ καθαρά.
ὡσαύτως δὲ καὶ ἐρώμασι λαλῆς καὶ

monuit, ne quis ulli admirando
operi aut divino dogmati fidem
denegaret; cum Diis omnia possi-
bilia sint: Divina autem dogmata,
quibus credendum esset, diceban-
tur ea, quæ Pythagoras tradebat.
Sic igitur credebant accipiebant-
que quæ edocebantur placita, ut
quæ neutiquam essent falsa opinio-
ne conficta. Ideoque Eurytus Cro-
toniata, Philolai auditor, pastore
quodam nuntiante, quod circa me-
ridiem, Philolai quasi canentis, ἐ
sepulchro vocem audiverit, idque
Philolao jam ante complures annos
defuncto; Deorum quandam har-
moniam esse, dixit. Pythagoras
vero ipse, interrogatus à quo-
dam, quid portenderet, quod vi-
sus sibi sit cum parente suo de-
mortuo colloqui; respondit, nihil:
neque enim te jam mecum collo-
qui, aliquid portendit. Veste au-
tem utebatur alba & pura: simili-
busque stragulis itidem albis pu-

⁴⁶ Οὕτω γὰρ ἐπίπνυν καὶ παρὰ.] Sic recte MS. pro, ἔτι δὲ πιστεύουσιν παρὰ-
λήφισαν, quod prior Edit. habet.

⁴⁷ Ὡς Εὐρυτὸς μὲν ὁ Κροτων.] Eadem historia narratur supra, Num. 139. Cæ-
terum, pro Εὐρυτῷ in prior Edit. ma-
le legitur Εὐρητός: at in MS. Εὐρητός:
quod proxime ad veram lectionem acce-
dit. Eurytus enim non solum ab aliis
Scriptoribus vocatur, sed etiam ab ipso
Jamblichō supra, Num. 139.

⁴⁸ Εἰπὼν] Scribe εἰπὼν. Refertur e-
nim ad præcedens Εὐρυτῷ. Cæterum
totius loci huius sensus hic est; Eurytum
pastori, sibi nuntianti, se vocem Philo-

lai canentis ex monumento ejus audivisse,
fidem ei minime derogasse, sed po-
tius interrogando respondisse, *Quam,*
per Deos, harmoniam? Hoc ideo moneo,
quia Obrechthus in versione sua scopum
hic non ferit. Confer Nostrum supra,
Num. 139. ubi is, quem dixi, sensus
clare expressus est.

⁴⁹ Πυθαγόρας δὲ αὐτὸς ἑρωτᾷ.] Et hæc
de Pythagora narratur etiam supra,
Num. 139.

⁵⁰ Ἀρὰ λαλῆς] Sic recte MS. pro ἀ-
πλάλῆς, quod prior Edit. habet.

⁵¹ Εἰ δὲ τι δὲ ἐξηγήτο λ.] Eadem tra-
duntur supra, Num. 100.

risque; & atque his quidem ex lino confectis: laneis enim non utebatur: & hunc morem etiam auditoribus suis tradidit. Deos laude bonisque verbis prosequabatur; nec ullum tempus absque illorum mentione cultuque trans mittebat: ita ut etiam inter coenandum Diis libaret, & quotidie numen hymnis honorare præciperet. Observabat & omina, & vaticinia, & sortes omnes fortuito oblatas. Diis sacra faciebat thure, milio, placentis, favisque & quibusvis suffimentis: animalia autem ipse non immolabat; nec ullus philosophorum Theoreticorum: ceteris vero Acusmaticis, vel Politicis præceptum erat, non nisi raro immolare animalia; gallum puta gallinaceum, vel agnum, vel alia recens nata: boves vero minime. Est & illud pietatis Ejus in Deos argumentum, quod præceperat, ne quis jurando Deorum nominibus abuteretur. Unde & Syllus, unus Pythagoreorum, qui Crotone erant, ne juraret, judicatum solvit; quamvis bona cum conscientia juraturus esset. Et tribuitur quidem Pythagoreis talis jurandi formula: cum Pythagoram præ reverentia nominare nollent, quem admodum & Deorum nominibus

καθ' ἑαυτοῖς. εἶναι δὲ καὶ τὰ πρὸς αὐτοὺς
 λινὰ ¹². κωδικοῖς γὰρ οὗτοι ἐχρηστοῦντο.
 καὶ τοῖς ἀκροαταῖς ἡ τὰ τὸ πρὸς αὐτοὺς
 παρέδωκεν. ἐχρηστοῦντο δὲ ἐν εὐφημίᾳ
 πρὸς αὐτοὺς κρείττους, καὶ ἐν παντὶ
 καιρῷ μνήμην ἐποιεῖτο καὶ πρὸς τὸ
 θεῶν. ὥστε ἐπεὶ τὸ δεῖπνον σπονδὰς
 ἐποιεῖτο τοῖς θεοῖς, καὶ παρήγγελλεν
 ἐφ' ἡμέραν ἐκάστη ὑμνεῖν αὐτοὺς κρείτ-
 τοντας. ἀρροστεῖχε δὲ ἐν Φήμαις ἐν
 μεσσηνίᾳ, καὶ κληῖδον, καὶ ὅλους
 πᾶσι τοῖς αὐτοματάς. * Ἐπείθους ἡ 150
 θεαῖς λίσσωνον, ἐγγυρῶν, πόππων, καὶ
 κηρία, καὶ τ' ἄλλα θυμιάματα. ζῶα ἡ αὐτοῖς οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἡ θεω-
 ρητικῶν φιλοσόφων εὐδαίμων. τοῖς δὲ
 ἄλλοις τοῖς ἀκροματικαῖς, ἡ τοῖς
 πολιτικαῖς προσέτι καὶ σαυαῖως
 ἐμψυχὰ θύειν, ἡ ἀλεκτρούονα, ἡ
 ἀρνία, ¹³ ἡ ἄλλα τι τ' ἐσογῶν. βῆς
 δὲ μὴ θύειν. κακεῖτο ἡ τῆς εἰς θεοὺς
 πρὸς αὐτοὺς τακτικῶν, τὸ παρηγγε-
 λλῶν, μηδέποτε ὀνομαζέσθαι θεῶν
 ὀνόμασι καταχρωμένους. διόπερ καὶ
 συλλαβῶν, εἰς τὸ ἐν Κρότωνι Πυθα-
 γορείων, ¹⁴ ὡς ἐπὶ τῇ μὴ ὀνομαζέσθαι
 καὶ ἀπέπειν, καὶ τοῖς εὐορκῶν
 μέλλων. ἀναφέρεται γὰρ μὲν εἰς τὴν
 Πυθαγορείαν καὶ τοιαύτη τις ὁρκῶν,
 αἰδῶ μὲν ποιημένους ὀνομαζέσθαι Πυ-
 θαγόραν, (ὡς περὶ καὶ τῶν θεῶν ὀνόμασι

* Λινὰ — ἀκροματῶν] Has duas voces ex MS. revocavi: quarum loco in priorē Editiōe corrupte legitur, κρηνὰ, & ἀκροματῶν.

¹² Ἄλλοι τ' ἐσογῶν] Vide Menag. ad Laert. Lib. viii. Num. 20.

¹³ Ὡς ἐπὶ τῇ μὴ ὀνομαζέσθαι.] Confer Nostrium supra, Num. 144.

χρησάτω πολλὴν Φειδῶ ἐπιέντο)
Διὰ τὴν εὐρέσεως τὴν περακίαν
δηλάντων τὴν ἀνδρα.

Ναὶ ὅμως μὴ τὴν ἀμετέρας σοφίας
εὐρόντα περακίαν,
Παραὶν ἀέναντα φύσεως ρίζωμά
τὴν ἔχουσιν.

151 * Ὅλως δὲ φασὶ Πυθαγόραν ζη-
λωτὴν ἡμέτερας τῆς Ὀρφείας ἐρμη-
νείας πρὸς Διαιρέσεως καὶ τιμῶν
ᾧ τὸ θεὸς Ὀρφεὺς ὡς ἀπολλογίως,
ἱεραρχίας τὴν αὐτὴν ἐν τοῖς ἀρχαί-
μασι ἔτι χαλκῶ, ὅτι ἡμετέρας
συνελευθέρους μορφῆς, ἀλλὰ τοῖς
ἰδρύμασι τοῖς θεοῖς, πάντες πε-
χόντας, καὶ πάντων προνοήντας, καὶ
τῷ παντὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν μορφὴν
ὁμοίαν ἔχοντας. ἀγγέλλειν τὴν αὐ-
τῶν ᾧ καθαρῶς, καὶ πρὸς λεγο-
μῶνες πλεῖστας, τὴν ἀπελευθέρωσιν
εἰδήσιν αὐτῶν ἔχοντες. ἔτι τὸ φασὶ
καὶ συνθετοὺς αὐτὸν ποιῆσαι τὴν θείαν
φιλοσοφίαν ἔτι θεραπείαν. ἃ μὲν
μαθόντες ὡς τὸ Ὀρφικῶν, ἃ δὲ
ὡς τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃ δὲ

uti reformidabant; per inventio-
nem numeri quaternarii, quem
tetracl̄yn appellant, nomen ejus
circumscribebant:

*Juro Illum Sophia à quo nostra
inventa tetracl̄ys,
In qua natura fons est radixque
perennis.*

Omnino autem ajunt, Pythago-
ram stylo animoque Orphei amu-
latorem fuisse; eodemque plane,
quo Orpheus, modo Deos coluif-
se; dum eos proposuit in simula-
cris & ære, non nostris figuris allig-
gatos; sed per Divinas imagines;
tanquam qui omnia complectun-
tur, omnibus provident, & for-
mam habent, tam quoad naturam,
quam quoad figuram, toti Uni-
verso similem. Præscripsisse autem
Ipsam lustrationes, & initiatio-
nes, uti vocantur, accuratissimam
Deorum notitiam complexas. In-
super dicunt, eum compositam
quandam rerum Divinarum phi-
losophiam, Deorumque cultum
instituisse: cum quædam didi-
cisset ab Orphicis, quædam à
Sacerdotibus Ægyptiis, alia à

11 Ναὶ καὶ τὴν ἀμετ.] Vide infra, Num.
162. ubi versus prior paulo aliter legitur.
Cæterum, de juramento hoc Pythago-
reorum pluribus disputat Palmerius in
Exercitiis, pag. 228. & seqq. sed qui,
ut verum fatear, nodum in scirpo, quod
ajunt, querit. Nam Pythagorei tam
per περακίαν jurare solebant, quam per
ejus inventorem, i. e. Pythagoram. Et

cum per Pythagoram jurabant, dici ta-
men quodammodo poterant per quater-
nionem jurare; quoniam per Pythagoram
præcipue jurabant ob inventionem my-
stici illius quaternionis. Confer Holste-
nium ad Porphyrium, Num. 20.

11 ἱερῶν] Scribe, ἱεραρχίαν, i. e.
collocantem, vel statuentem. Refertur enim
ad præcedens Περὶ θεῶν.

Chaldæis & Magis, nonnulla ex initiis quæ fiunt Eleusine, in Imbro, in Samothracia, & Delo; aliqua porro etiam ex iis, quibus Celtæ & Iberi communiter utebantur. Apud Latinos fertur librum Pythagoræ legi, qui *Sacer Sermo* inscribitur; non inter omnes tamen, neque ab omnibus; sed abiistantum, qui ad optima quæque discenda propensum, à turpibus vero omnibus abhorrentem animum gerunt. Dicitur etiam observasse, quod homines ter libent; quodque Apollo ex tripode responsa det: quia trias primarius numerus habeatur: Veneri vero sexto die sacra fieri; quia

ὡς⁵⁷ Χαλκιδέων, καὶ Μάγων,
 ἀ δὲ⁵⁸ ὡς⁵⁸ τῆς πλετῆς, τῆς ἐν
 Ἐλδῶσιν γινομμένης, ἐν⁵⁹ Ἰμβρῶ
 π, καὶ Σαμοθράκῃ, καὶ Δήλῳ,
 καὶ⁶⁰ αἴ τι ὡς⁶⁰ τοῖς κοινοῖς, καὶ
 περὶ οὗ⁶⁰ Κελτὰς δὲ, καὶ τὴν Ἰβηρίαν.
 * Ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις ἀναγινώσκει- 152
 ομαι ὅτι Πυθαγόρας τὴν ἱερὸν λέγον, ὅτι
 εἰς πάντας, καὶ ὑπὸ πάντων, ἀλλ'
 ὑπὸ⁶¹ τῶν μετρίων ἐτοιμῶς
 πρὸς τὴν τὴν ἀγαθῶν διδασκαλίαν,
 καὶ μηδὲν αἰσχρὸν ὑπερβαίνων.
 λέγειν ὅτι αὐτὸν⁶² περὶ πάντων οὗ⁶²
 ἀνθρώπων, καὶ μαντεύεται τὴν
 ἀπὸ πολλῶν ἐκ τῶν τριῶν, ἀλλ'
 τὸ⁶³ καὶ τὴν τετάρτην πρῶτον φύ-
 ναι τὸν ἀεθμόν. Ἀφροδίτη ὅτι θυσιάζει ἐκείνη, ⁶⁴ ἀλλ' τὸ πρῶτον τῶν

⁵⁷ Χαλκιδέων] Χαλδαίων scribendum hic esse, recte monuerunt Arcerius ad hunc locum, & ὁ πᾶν Casaubonus ad Athen. lib. 1. cap. vii.

⁵⁸ ὡς⁵⁸ τῆς πλετῆς] Antea pessime, ἀ δὲ περὶ πλετῆς.

⁵⁹ Ἰμβρῶ] Sic recte MS. At prior Edit. Ἰβρῶ: pro quo Ἰμβρῶ legendum esse jamdudum etiam monuit Casaubonus ad Athen. dicto loco. Schefferus de Philosoph. Italica, pag. 26. locum hunc itidem quidem tentavit: sed non pari successu. Ait enim: Id ἐν Ἰβρῶ quoque (apud Jamblichum nempe) est ineptum, & loco ejus vocabuli posuit, quod continebat nomen regionis alicujus, ob initiationes celebres & clara, quod in præsens memoria non occurrit: nisi quis ἐν Ὀδυσσεῖ, pro ἐν Ἰβρῶ π legendum putet; quomodo & Origenes in primo contra Celsum Odysias, Samothracas, & Eleusinos conjunxit. Sed hæc quidem nihil ad rem. Erat autem Imbrus insula Thraciæ: de qua vide Stephanum Byzantium, & alios Geographos.

⁶⁰ Καὶ αἴ τι π ὡς⁶⁰ τοῖς κοινοῖς] In his sane addi oportet. Quare lego, ἐν π ὡς⁶⁰ τοῖς κοινοῖς.

⁶¹ ὑπὸ τῶν μετρίων] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte commendat, ὑπὸ τῶν μὲν ἰσχυρῶν.

⁶² Περιεπερίδωκε τὰς ἀνθρώπων] An Jamblichus forte scripsit, περὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν μαντιῶν, &c. ut sensus sit, Pythagoram etiam discessisse de libationibus hominum, & de eo, quod Apollo ex tripode consulentibus responsa dare soleat, &c. Sed assentior potius viro docto, qui ad marginem codicis Spanhemiani re-scripserat, περὶ ἀνθρώπων. Nam infra Nofter, Num. 155. trinam libationem a Pythagora præceptam fuisse docet.

⁶³ Καὶ τὴν τετάρτην πρῶτον φύναι τ.] In priore Edit. male, καὶ τὴν τετάρτην πρῶτον φύναι, &c. Τὸ φύναι est ex MS.

⁶⁴ Διὰ τὸ πρῶτον τῶν ἀεθμῶν.] Hinc etiam numerus Senarius a Pythagoreis dicebatur Γάμῳ. Vide Samuelem Tennenulium

πιν τ' ἀριθμὸν πάσης μὲν ἀριθμῶ
 φύσεως κοινωνήσῃ, καὶ πάντα δὲ
 τρέπον μερζόμενον ὅμοιον λαμβά-
 νειν τὴν π' αὐφαρμεδίων, καὶ τὴν τ'
 καταλειπιδίων διώαμιν. Ἡρα-
 κλεῖ δ' εἰς θυσιάζειν ὀγδόῃ τε μη-
 νὸς ἰσαμῶνα, σκοπιῶτας δ' ἐπιτά-
 153 μῶνον αὐτὸν ἡρέσιν. * 61 λέγει δὲ εἰς
 εἰς ἱερὸν εἰσέναι δὲ καθαρὸν ἱμά-
 πιον ἔχοντα, καὶ ἐν ᾧ μὴ ἐγκεικίμη-
 τῇ πρὸς τὸν μὲν ὕπνον δ' ἀργίας,
 καὶ τὸ μέλαν εἰς τὸ πύρρον, τὴν δ'
 καθαρότητα δ' ἐπὶ οὗτο' λογισμῶς
 ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης μαρτυρίαν.
 δόσιν δὲ. ὡς γὰρ λέγει δ' ἐν ἱερῷ,
 ἂν π' αἰχέσιον αἶμα ἴσῃ, ἢ χρυσῷ
 ἢ θαλάττῃ περὶ ῥαίνεσθαι, τῷ πρῶ-
 τῳ ἡμομῶ καὶ καλλίστῳ τῶν ἔντων
 εὐθιμῶν. 66 τὴν πᾶν τῶν
 ἀπάντων. λέγει δ' καὶ μὴ τίς κεν ἐν
 ἱερῷ. εἰ γὰρ εἶναι ὅσον ἐν ἱερῷ κα-
 ταδείδωται τὸ θεῖον δ' ψυχῆς εἰς τὸ
 154 σῶμα. * Παραγγέλλει δ' ἐν ἱερῷ
 μήτι κείρεσθαι, 67 μήτι ὀνυχίζεισθαι.
 τὴν 68 ἡμετέραν αὐξήσιν τῶν ἀγαθῶν
 εἶναι ἡγεμῶν. δὲ τὴν τῶν θεῶν
 enim convenire ait, ut relicto Deorum obsequio, nostra commoda

primus hic numerus de omnium
 cæterorum numerorum natura par-
 ticipat; & quovis modo divisus,
 eandem in subtractis & residuis
 vim habet: Herculi denique sa-
 crificandum esse die octavo men-
 sis ineuntis; respiciendo ad nati-
 vitem ejus septimestrem. Addit
 porro, templum non esse intran-
 dum, nisi cum veste pura, in
 qua nemo dormiverit: somnum
 enim ignaviæ, perinde ut nigrum
 & fuscum; puritatem vero æqua-
 bilitatis in ratiocinando, & justi-
 tiæ signum esse. Præcepit autem,
 si involuntario sanguis in templo
 fundatur; vel auro, vel mari lu-
 strationem fieri debere: primum
 quippe illud, & rerum pulcherri-
 mum, & mensuram pretii esse,
 quo cuncta æstimari solent: hoc
 vero primum esse naturæ humidæ
 fœtum, primæque & communio-
 ris materiæ nutrimentum, opina-
 tus. In templo dixit parandum
 non esse: fas enim non esse, ut in
 loco sacro divina anima corpori
 alligetur: die festo nec capillos,
 nec ungues præcidendos; non

nulium ad Nicomachum Geras. pag. 131.

132.

61 λέγει δ' καὶ εἰς ἱεροῦ νῆς. Vide Schef-
 ferum de Philosoph. Ital. pag. 151.

66 τὴν πᾶν τῶν ἀπάντων. Obrechtus
 recte vidit, verba illa, quæ paulo post
 leguntur, (ταῦτ' αὖτε πρὸς τὴν γῆν καὶ οὐρανὸν
 φύσιν, καὶ πρὸς τὸν δ' ἀνθρώπου καὶ κτηνῶν
 ὅλης ἀπολαμβάνον) tanquam fugitiva in

hunc locum retrahenda esse, & collo-
 canda post τῶν ἀπάντων.

67 μήτι ὀνυχίζεισθαι. Huc spectat Sym-
 bolum illud Pythagoreorum, Περὶ θου-
 σίας μὴ ὀνυχίζειν: de quo Jamblichus in
 Proteropico.

68 τὴν ἡμετέραν αὐξήσιν τῶν ἀγαθῶν εἶναι
 ἡγ. Hæc mihi obscura videntur: in
 quibus proinde alii acumen suum exer-

procuremus : nec pediculum in templo necandum ; ne quid de eo quod inutile & corruptibile est, Numen participet : Deos autem colendos esse cedro , lauro , cupressu , quercu , ac myrto ; ideoque horum nullo corpus repurgandum , aut dentes fodiendos ; coctum non esse assandum ; innuens , mansuetudinem opus non habere , ut ira ad illam accedat : cadavera mortuorum vetabat igne comburi , Magos in hoc secutus ; nihil enim quod Divinum esset , cum mortali copulari volebat : mortuos in albis deduci fas existimabat ; simplicem primigeniamque naturam , juxta numerum atque rerum omnium principium , subinnuens. Inprimis vero præcipiebat , pie sancteque jurare : quoniam longum est , quod à tergo sequitur ; Diis autem nihil longum esse. Multo justius esse gravem injuriam pati , quam hominem interficere ; in inferno enim repositum esse judicium ; ubi animæ , quæ inter ea , quæ sunt,

λῶ δὲ μάλλον ἀδικῶσαι ὅσον εἶναι ⁷¹ λέγει , ἢ κτείνειν ἀνθρώπων. ἐν αὐτῇ γὰρ κεῖται ἡ κρίσις , ⁷² ἐκλογισθῆναι πᾶσι περὶ τῆς ψυχῆς

ceant. Obrechtus legit , ἄφ' οὗ τῶν ἡμετέρων αὐξήσει ἀγαθῶν : sed sensus , quem ex hoc loco elicit , non video quomodo cum præcedentibus cohzreat.

⁷¹ Ταύτην πρώτην γινώσκ' ὕψους — ὁπλαμδάνει] Hæc verba diximus collocanda esse paulo superius , post τῶν πμῶν ἢ ἀπώτων.

δοσολάπειν δὲ χλῶ. λέγει δὲ καὶ φθαῖσα ἐν ἱερῷ μὴ κτείνειν. ἐδόνος ἢ περὶ τῶν καὶ φθαρτικῶν νομίζων θεῶν μεταλαμδάνειν τὸ δαιμόνιον. κείδω δὲ λέγει καὶ δάφνη καὶ κυπαρίσσις καὶ δρυὶς καὶ μυρτῇ οὖν θεὸς τιμᾷ καὶ μηδὲν τῶν τοῖς δοσολάπειν περὶ τῶν σώματι, μηδὲ κρίνειν οὖν ὁδόντας. ⁷¹ πᾶσι πρῶτον γινώσκ' ὕψους φύσεως , καὶ τροφήν τῆς πρώτης ἐκκοιτίας ὕλης καταλαμδάνων. ἐφθόν ἢ ὡς ἀγγέλλει μὴ ὁπῶν. τῶν περὶ τῆς λέγων μὴ προσδεῖσθαι τῆς ὁργῆς. κατακαίειν ἢ σὺν εἰς τὰ σώματα τῶν λατρησάντων , μάστιγι ἀκολούθως , μηδένος ἢ θείων τὸ θνητὸν μεταλαμδάνειν ἐξελήσας. * Τὰς ἢ π- 155 λατρησάντας ἐν λαοκαῖς ἐδῶσι προσέμειπαν ὅσον ἐνίμιζε , τῶν ἀπαλῶ καὶ τῶν πρῶτον αἰνιττόμενοι φύσιν κατὰ τὸ ἀεθμόν καὶ τῶν δὲ χλῶ τῶν πάντων. εὐερεκὸν δὲ πάντων μάλιστα ὡς ἀγγέλλει , ⁷² ὅτι μακρὸν τῶν πῶν. θεὸς δὲ ἐδὲν μακρὸν εἶναι. πολλὰ δὲ μάλλον ἀδικῶσαι ὅσον εἶναι ⁷¹ λέγει , ἢ κτείνειν ἀνθρώπων. ἐν αὐτῇ γὰρ κεῖται ἡ κρίσις , ⁷² ἐκλογισθῆναι πᾶσι περὶ τῆς ψυχῆς

⁷⁰ Ἐπὶ μακρῇ τῶν πῶν] Scribendum non dubito , ἐπὶ μακρῇ τῶν πῶν.

⁷¹ Λέγει] Sic MS. At prior Edit. male , μέγα.

⁷² Ἐκλογισθῆναι] Scribo , ἐκλογισθῆναι , ut referatur ad κρίσις. Deinde ea , quæ sequuntur , infra Num. 179. rectius sic leguntur , τῶν ψυχῶν , καὶ

καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς τὸ πρῶτον τῶν ἔντων
 φύσει. ⁷³ κυπαρισίνῳ δὲ μὴ δὲν
 κατασκευάζεσθαι σωρὸν ὑπαγο-
 ράφει, ἀλλὰ τὸ κυπαρισσινὸν γερονέ-
 ναι τὸ εἶδος σκηπτέρον· ἢ δὲ ἄλλον
 πᾶν μουσικὸν λόγον. ἀνένδειν δὲ πρὸ
 τραπέζης ὡς ἀκαλῆ Διὶς Σωτῆ-
 ρι, καὶ Ἡρακλέει, καὶ Διοσκύρῳ.
 τῆς τροφῆς ὑμνῶνται τὸ δόχητόν καὶ
 τὸν ταύτης ἡγεμόνα Δία· καὶ τὸν
 Ἡρακλέα, τὴν διώκοντα τὴν φύσιν·
 καὶ οὖν Διοσκύρεα, τὴν συμφωνίαν
 τῶν ἀπάντων. * Σπονδῶν δὲ μὴ
 καταμύοντα προσφέρειν δὲν ἐφη.
 ἐδὲν γὰρ τὸ καλὸν ἄξιον αἰσχυνῆς
 καὶ αἰδοῦς διελάμβανεν. ὅταν δὲ
 βροντήσῃ, τῆς γῆς ἀψιδοῦ παρήγ-
 γηται, μνημονεύοντας τὸ γένεσθαι
 τῶν ὄντων· εἰσεῖναι δὲ εἰς τὸ ἱερόν
 καὶ οὖν δεξιὸς πόδας ὡς ἀρχήν,
 ἐξίεναι καὶ οὖν ἀριστερός· τὸ μὲν
 δεξιὸν δόχλον εἶπερ ἔστι λεγομένη
 τὸ ἀριθμῶν ἐξ ἑνὸς καὶ δύο, τὸ δὲ
 ἀριστερόν εἶπερ ἔστι ἀξιοθμῶν
 σύμβολον καὶ ἑνὸς καὶ δύο. ταῦτάς τις ὁ
 πρός τὸ λέγεσθαι αὐτὰ γερονένας τῆς
 ἀφ' ἧς εὐσεβείας ὁρμηδύσεως· καὶ
 τ' ἄλλα δὲ ὅσα ὡς ἀγαθὰ καὶ ὡς
 ταχέως ἀρετῆς. ὥς περὶ μὲν τέταρτον λέγων.

primatum tenet, substantia & na-
 turæ expenduntur : loculos, sive
 arcas sepulchrales, cupressinas fieri
 vetuit ; quia Jovis sceptrum è cu-
 presso fabrefactum est ; vel propter
 aliam quandam mysticam ratio-
 nem : ante mensam Jovi Servatori,
 & Herculi, & Castoribus libandum
 esse statuit ; ut sic Jupiter, tanquam
 alimonix dux & author laudetur ;
 in Hercule vero naturæ potentia ;
 & in Castoribus rerum omnium
 harmonia celebretur : libamina non
 esse clausis oculis offerenda ; nec
 enim putabat quicquam eorum,
 quæ bona sunt, mereri ut cum pu-
 dore & verecundia tractetur : cum
 tonat, tetram tangendam esse ; in
 memoriam generationis rerum : à
 dextra intrandum esse templum,
 à sinistra egrediendum ; dextrum
 enim statuebat esse principium nu-
 meri imparis, & divinum quid-
 piam ; sinistrum vero pro symbolo
 numeri paris, & dissoluti habebat.
 Hic fertur Ejus modus fuisse pieta-
 tem excolendi : cætera vero, quæ
 præterimus, pronum erit ex dictis
 colligere : adeoque hic de iis di-
 cendi finis esto.

αὐτῆς, ὅτι τῶν ἀριθμῶν ἑνὸς

τὸν εἶδος αὐτῆς, καὶ τὸν πρῶτον τῶν ὄντων
 φύσει.

⁷³ Κυπαρισίνῳ δὲ μὴ δὲν κρη.] In-
 signem hujus loci lacunam ex MS. sup-
 plevi. In priore enim Edit. desunt hæc
 verba, κυπαρισίνῳ δὲ μὴ δὲν κρη.

ἑαδὲ σωρὸν ὑπαγοράφει, ἀλλὰ τό. Huc spe-
 ctant verba Laestii in Pythag. Num. 10.
 Ἀπείχοντο δὲ καὶ σωρὸν κυπαρισσίνῳ, ἀλλὰ τὸ
 εἶδος σκηπτέρον ἢ τοῦ κυπαρισσίνῳ. Vide
 ibi Menagium.

CAP. XXIX.

Κ Ε Φ. κθ'.

Sapientiae autem Ejus, ut verbo dicam, maxima erant indicia, commentarii à Pythagoreis de omnibus rebus conscripti juxta veritatis normam: & quoad cætera quidem omnia rotundi; in primis vero vetustum, ultimæque

¹ Έχοντα τὴν ἀληθείαν] Scribe, ἔχοντα τὴν ἀλ. Et deinde, στρογγύλα καὶ τὰ ἄλλα πάντα, i. e. supra alia omnia.

² Πίνω] Sic recte MS. At prior Edit. πίνω: quod Arcerius bona fide labore verterat. Idem mendium occurrit apud Photium in *Damasio*, p. m. 1068. ubi de Salustio philosopho ait, ὡς τὸν νῦν μιμνήσκον σοφιστὴς, ἀλλὰ πρὸς τὸν δὲ χαῖον πίνον τὸ λογιζομένης ἀμειδιώμενον. Scribe, πίνον: ut recte legitur apud Suidam v. Πίνω, & v. Σαλυστιό, ubi locus ille refertur. Πίνω autem, præter significationem vulgarem, notat etiam oleum palæstricum, sive ceroma, quo athletæ sæpius inuncti & sordidati, accedente corporis exercitio, bonam habitudinem, & vires, succumque & colorem sanum sibi conciliabant. Inde ducta metaphora, πίνω dicitur de oratione probe subacta, sive succo & sanguine nervisque plena, & nitorem non fucatum, sed naturalem & virilem præ se ferente: ut pluribus ostendit personatus Franciscus Francus, vero nomine Salmasius, in *Confutatione Animadversorum Antonii Cercoëtii ad Salmasti Notas in Tertullianum de Pallio*, pag. 174. & seqq. Quare, locus ex Photio adductus sic vertendus est: Non recentiores imitans Sophistas (ob stilum nempe eorum enervem & elumbem) sed masculas prisce orationis veneres amulari studens. Deinde, quæ hic apud Jamblichum sequuntur, non parum habent obscuritatis & difficultatis, nec ab interpretibus

Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτῆς, ὡς 157
μὲν ἀπλῶς εἰπὼν, μέγιστον
ἔσω πενήτηρον τὰ γεγραμμένα ὑπὸ
τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα, περὶ
πάντων ἔχοντα τὴν ἀληθείαν, καὶ
στρογγύλα μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα,
δὲ χαίοντροπον δὲ ἐπαλαιῶν πίνω

intellecta fuerunt. Quid enim sibi volunt illa, ὥστε πρὸς ἀχρηστὰς πρὸς πρῶτον: quæ Arcerius vertit, *veluti mentis, quæ manibus apprehendi nequeat, asstantis*. Quasi vero quædam mens sit, quæ manibus apprehendi queat. Obrechtus quoque nec veram significationem vocis πίνω in versione sua expressit, nec in verbis hæc postremis ullum suspicatus est mendium. Nos pro ὡς legendum existimamus χνῶ; quippe quam vocem Dionysius Halicarn. quoque in *crudita epistola ad Cajum Pompejum*, pag. 127. Edit. Wechel. cum πίνω conjunxit. Ait enim, ὡς πίνω αὐτῇ καὶ χνῶς ὁ τῆς δὲ χαίοντροπος ἥμερος καὶ λευκόχρους ἐπιτεχνή. Loquitur ibi de dictione Platonis. Et alibi, nimirum ἐπὶ τῷ Δημοκ. διονότιον, pag. 186. χνῶς δὲ χαίοντροπος dixit, idque cum χνῶς αὐτίκως conjungit. Χνῶς autem, ut notum est, proprie significat *lanuginem*, quæ tenera est, & veluti flos menti, ejusque ornamentum. Quare & in adductis locis Dionysii Halicarnassensis, & hic apud Jamblichum χνῶς significare potest *gratiam venustatē*; quoniam lanugo in puberibus grata & venusta esse solet. Porro, pro ὡς πρῶτον scribendum est ὡς πρῶτον (refertur enim ad ὑπομνήματα:) & ut paucis rem expediam, totus hic locus sic mihi constitutus videtur, δὲ χαίοντροπον ἢ ἐπαλαιῶν πίνω ἀσφαιδῶντος (μετὰ, vel simile quid) καὶ ὥστε πρὸς ἀχρηστὰς χνῶ ὡς πρῶτον, [καὶ] μετ. ἐπιτηδῆς, &c. Sic omnia

ἀφαιρόντως, ὥστε πνὸς ἀχει-
 ραπῆται νῦν³ προσανέοντο μετ'
 ὀπισθήμης δαιμονίας ἀκρῶς συλλε-
 λογισμῶν· ταῖς δ' ἐννοίαις πλήρη
 πὲρ καὶ πυκνότητι, πικίλα π' ἄλλως
 καὶ πολύτερα τοῖς εἶδεσι καὶ τῷ ὕλαις·
 πρὸς αὐτὰ δ' ἐξαίρετως ἅμα ἔ' ἀνελ-
 λιπῇ τῇ φρεσὶ, καὶ τραγμάτων
 ἐναργῶν ἔ' ἀναμφιλέκτων, ὡς ὅτι
 μάλιστα, μετὰ, μετὰ δόποδ' εἴσεως
 ὀπισθημονικῆς, καὶ πλήρης, τὸ λε-
 γόμενον, συλλογισμῶν, εἴ τις, αἷς
 προσήκει, ἰδοῖς κεκρημμένον ἐπ'
 αὐτὰ τοῖσι μὴ παρέργως, μηδὲ παρη-
 κτισμῶν ἀφοσιωμένον. πῶς τὴν
 πίνω ἀνῶθεν τὴν περὶ τῶν νοητῶν, καὶ
 πῶς περὶ θεῶν ὀπισθήμεν ὡς ἀδιδ-
 138 θῶσιν. * Ἐπειτα τὰ φυσικὰ πάντα
 ἀναδιδάσκει, τὴν π' ἡθικὴν φιλο-
 σοφίαν ἔ' τὴν λογικὴν ἐπιλευσάτω·
 μαθήματα π' παντοῖα ὡς ἀδιδῶ-
 σι, καὶ ὀπισθήμης πᾶς ἀρίστεως. ὅπως
 π' ἔ' δέν ἐστιν εἰς γνώσιν ἐληλυθὸς πε-
 ρὶ ὅτι οὐκ ὡς ἀνθρώποις, ὁ μὴ
 ἐν τοῖς συγγράμμασι τέστις διη-
 κέτω. εἰ πίνω ὁμολογῶμαι⁴ τὰ
 μὲν Πυθαγόρα εἶναι τὴν συγγραμμά-

mihi clara videntur; excepta sola voce
 ἀχειραπῆται, (sic enim scribendum puto
 pro ἀχειραπῆται) in qua mihi non satis-
 facio. Non video enim, quomodo ἀχει-
 ραπῆται possit esse aptum epithetum τῷ
 χιῶν: nisi forte quis dicere velit, χιῶν
 ἀχειραπῆται vocari posse lanuginem pri-
 mam, quæ nondum manum, i. e. no-
 vaculam, passa sit. Sed hæc tantum mo-
 neo, ut animum advertat Lector, &

antiquitatis afflatum, velut illiba-
 tam quandam mentem spirantes,
 & cum summa divinaque scientia
 collecti: sensibus insuper redun-
 dantes, & de cætero, sive for-
 mam, sive materiam spectes, va-
 rii & diversimodi: sed & eximie
 perfecti, ac neque dictione desti-
 tuti, & rebus perspicuis atque in-
 dubitatis maxime referti: idque
 non sine demonstrationibus scien-
 tificis, atque, ut vulgo ajunt,
 syllogismo repletis; si quis, qua
 decet via, acceperit, nec per-
 functorie, aut aurium tenus eos
 attigerit. Hanc igitur de iis, quæ
 mente cernuntur, atque de Diis,
 repetitam altius scientiam tradit:
 deinde universam rerum natura-
 lium doctrinam exhibet: quin &
 morum Philosophiam & Logicam
 absolvit; variasque disciplinas, &
 optimas quasque scientias exequi-
 tur: ut adeo universim loquendo,
 nihil hominum notitiæ subijciatur,
 quod non in illis scriptis accurate
 sit pertractatum. Cum igitur in
 confesso sit, quædam inter ea scri-
 pta, quæ nunc circumferuntur, Py-

aliam, si possit, loco huic medicinam
 quærat.

³ Προσπίπτει μετ' ἑπεί.] Scribe &
 supple, προσπίπτει, καὶ μετ' ὀπισθήμης,
 &c.

⁴ Τὰ μὲν Πυθαγ.] An Pythagoras
 quædam ingenii monumenta olim reli-
 querit pluribus disputat Clariss. Joann.
 Alb. Fabricius in *Biblioth. Græcæ*, lib. II.
 cap. XII. §. IV.

thagoræ esse ; quædam autem ex ejus ore excepta fuisse , quibus & hinc nullius nomen præscribitur , quæque propterea ad Pythagoram velut authorem referuntur ; manifestum est , quod ab omni sapientia satis instructus fuerit. Geometrix vero potissimum apud Ægyptios operam Eum dedisse ferunt : Ægyptii enim multa habent problemata Geometrica ; quoniam ab antiquo , & inde ab ipsorum Deorum ætate , necesse est , propter Nili alluviones , ut periti totam Ægyptiorum terram dimetiantur. Nec in cœlestium rerum contemplationem obiter inquisiverunt ; fuitque hujus etiam scientiæ peritus Pythagoras. Cæterum figurarum perceptiones autem impii Πυθαγόρας είχε.

των τῶν νυκτὶ φερόμενων, πρὸς δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως αὐτῶν συγγραφεῖσθαι (ὡς λέγει τὸ πρὸς εὐδὲ αὐτῶν ἐπιφύμιον αὐτῶν, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέφερον αὐτῶν, ὡς ἐκείνους ὄντας.) Φανερόν ἐκ πάντων τούτων, ὅτι πάσης σοφίας ἐμπειροῦς ἦν ἀποχρώντως. Ἱ λέγεται δὲ γεωμετρίας αὐτὸν ἐπὶ πλεῖον ἐπιμεληθῆναι. περὶ Αἰγυπτίους γὰρ πολλὰ προσβλήματα γεωμετρίας ἐστὶν ἐπιπλεονεχῶς ἐκ παλαιῶν ἐπὶ ἑὸς ἀπὸ θεῶν λέγει τὰς Νεῖλιν⁷ προσδέσεις πρὸς αἰφαιρέσεις ἀνάγκην ἀνέχουσι πᾶσαι ἐπιμετρεῖν, ἣν ἐκείνοισι, γὰρ Αἰγυπτίῳ οἱ λόγοι. διὸ ἡ γεωμετρία ὠνόμασται. ἀλλ' ἐπὶ ἡ τῶν ἑρῶν θεορῶν περιέργως αὐτῶν καταζήτησιν, ἥς ἐκ πάντων δὲ πρὸς τὰς γεωμετρίας

⁷ λέγεται δὲ γεωμετρίας αὐτὸν ἐπὶ πλεῖον ἐπιμελ.] Τὸ ἐπὶ πλεῖον est ex MS. pro παλαιῶν, quod prior Edit. habet. Cæterum, quod ad totius loci hujus sensum attinet, non cohæret, Pythagoram Geometrix studuisse, quia ab Ægyptiis multa de Geometria problemata proponerentur : ut recte etiam observavit Schefferus de *Philos. Ital.* cap. v. pag. 23. Quare, ut sensui ἀκριβοῦς sua constet, post ἐπὶ πλεῖον addendum utique est, ἐκ Αἰγυπτίων. Vel dicendum est, Jamblichum initio scripsisse, ἐπιμεληθῆναι περὶ Αἰγυπτίους περὶ Αἰγυπτίων γὰρ, &c. Nam fieri facile potuit, ut illud περὶ Αἰγυπτίων, cum bis a Jamblichio possum esset, semel a libranis omitteretur : qua ratione sexcenties in veteribus libris peccatum esse quis ignorat?

⁶ Ἐκ παλαιῶν] Subintelligo, χρόνῳ.

Deinde illud ἐπὶ, quod sequitur, mutatum vellem in ἔθῳ. Porro, pro ἀπὸ θεῶν vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἔπειθεν. Sed vox illa non solet de temporis intervallo dici, sed loci. Ego malim, ἀνωθεν : quamvis nec lectio vulgata temere damnanda sit. Potest enim haud incommode verti, inde a Deorum ætate : id est, a temporibus longe antiquissimis.

⁷ Νεῖλιν] MS. habet Νεῖλιν, voce leviter corrupta. At prior Editio Νεῖλιν, quod Arcerius insigni errore de Nino intelligendum censebat. Cæterum, quod hic Jamblichus de Geometrix apud Ægyptios inventionem refert, plures confirmant Scriptores : quorum loca, ut satis obvia, hic adducere supersedeo. Confer tantum Suidam v. Ἐπιστήμη.

θεωρήματα ⁸ ἐκείθεν ἐξηρηθῆναι δοκεῖ. τὰ γὰρ περὶ λογισμὸς καὶ ἀριθμὸς ὑπὸ τῷ περὶ τὸ Φοινίκην φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ ἑρῶνια θεωρήματα κατὰ κινόντινες Αἰγυπτίοις ἔχοντο καὶ Χαλδαίοις ἀναφέρουσι.

159 * Ταῦτα δὲ πάντα φασὶ τὸν Πυθαγόραν ὡς λαβόντα καὶ συναυξήσαντα, πᾶς ὁπισθήμας προσάγειν π, καὶ ὁμῶς σαφῶς καὶ ἐμμελῶς πῶς αὐτὸς ἀκροωμένοις δείξει. ⁹ φιλοσοφίαν μὲν ἐν πρώτῳ αὐτὸς ἀνόμασε, καὶ ὅρεξιν αὐτῷ εἶπεν εἶναι, καὶ οἷον αὐτὸν Φιλίαν σοφίας. σοφίαν δὲ ὁπισθίμην τῆς ἐν πῶς ἔστιν ἀληθείας. ὄντα ¹⁰ δὲ ἤδη ἔλεγε πᾶς αὐλά καὶ αἰδία καὶ ¹¹ μονοδραστικά, ὅπως ἐστὶ πᾶς ἀσώματα. ὁμωμένως δὲ λοιπὸν ὄντα, καὶ κατὰ μετὰ αὐτῶν ἔτι καλέμενα, σωματικά ¹² εἶδη καὶ ὑλικά, γινώσκοντες πᾶς ἐφθάρτα, καὶ ὅντως ¹³ ἐδέχοντο ὄντα. τίς δὲ σοφίαν ὁπισθίμην εἶναι τὴν κυρίως ὄν-

sive theoremata, indidem profecta esse videntur: nam computationem quod attinet, & numeros, in Phœnicia repertos ferunt: cœlestium autem doctrinam communiter Ægyptiis atque Chaldæis adscribunt. Hæc vero omnia cum accepisset Pythagoras, ajunt & ipsum scientiarum tum protulisse terminos, tum perspicuas accuratasque demonstrationes auditoribus suis tradidisse. Ac philosophiam quidem Ille primus excogitavit, affectionemque quandam, & quasi amicitiam sapientiæ esse dixit: Sapientiam vero, scientiam veritatis, quæ est in entibus: entia autem, quæ sunt expertia materiæ, æterna, & per se efficientia; qualia sunt incorporea. Nam quæ per participationem illorum entia vocantur, ut corpora, materialia, generationi & corruptioni obnoxia; illa tantum æquivoce talia; adeoque vere neutiquam entia sunt. Sapientia autem versatur circa ea, quæ pro-

⁸ Θεωρήματα ἐκείθεν ἐξηρηθῆναι δοκ.] Insignem hujus loci lacunam ex MS. supplevi. In priorē enim Edit. defunct verba hæc, ἐκείθεν ἐξηρηθῆναι δοκεῖ πᾶς ὁ λογισμὸς ἔχοντος ὑπὸ τῷ Φοινίκην φασὶν εὐρεθῆναι. πᾶς ὁ ἑρῶνιος θεωρήματα.

⁹ φιλοσοφίαν μὲν ἐν πρώτῳ αὐτὸς ἀνόμασε, καὶ ὅρεξιν αὐτῷ εἶπεν.] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem Numeri 160. αὐτολεξεί etiam leguntur apud Jamblichum in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* pag. 5. & 6. Confer etiam Notitium supra, Num. 59.

¹⁰ ὄντα δὲ ἤδη καὶ ἔλεγε τ.] Confer

omnino Schefferum de *Philos. Ital.* c. viii. & Sam. Tennulium ad Jamblich. in Nicomachi *Arithmet.* pag. 78. 79. Cæterum pro ἤδη ex MS. reposuimus ἤδη.

¹¹ Μονοδραστικά] Scribe, μόνα δραστικά, ut habet Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5.

¹² Εἶδη] Sic rescripsi pro ἤδη, quod prior Edit. habet; idque auctoritate Jamblichi in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5. ubi vide Sam. Tennulium.

¹³ ὅντως] Sic recte MS. itemque Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato. At prior Edit. vitiose οὕτως.

prie; non vero circa ea, quæ æquivoce sunt entia: quoniam corporalia neque sciri possunt, neque cognitionem firmam admittunt; cum sint infinita, nec scientia se patiantur comprehendi: ita ut respectu universalium perinde se habeant, ac si non essent; nec insuper definitioni includi queant. Quæ autem porro natura sciri non possunt, illorum non potest scientia excogitari: neque verisimile est, appetitum aliquem dari scientiæ non subsistentis; sed potius scientiæ eorum, quæ proprie entia sunt, quæque semper circa eadem, & eodem modo permanent, atque vere cum nomine suo coexistunt. Nam & horum intellectum sequi solet intellectus entium æquivoce talium; etiam si non intendatur eo studium: perinde ut scientiam universalium, particularium scientia consequitur. Nam, qui de universalibus, inquit Archytas, recte judicant; etiam particularia qualia sint, præclare perspicient. Idcirco neque sola, neque unigenia, neque simplicia sunt entia; sed varia, & multiplici specie esse cernuntur: quædam nempe intelligibilia & incorporalia sunt, quæ entium nomine veniunt; alia vero corporalia,

των, ἀλλ' ἐχ' τ' ὁμωνύμως· ἐπει-
δήπερ ἐδὲ ὁπισθ' ὑπάρχει τὰ σω-
ματικά, ἐδὲ ὁπιδέχεται γνώσι
βεβαίαν, ἀπειρά π' ὄντα, καὶ ὁπι-
στήμη ἀπερίληπτα, καὶ οἰοεὶ μὴ ὄντα
κατὰ ¹⁴ Διὰ τὸ λῶ τ' καθόλου, καὶ
ἐδὲ ὅρω ὑποπτεῖν εὐπεργράφως
διωάωρα. * Τῶν ὅ φῦσι μὴ ὁπι- 160
στητῶν ἐδὲ ὁπισθ' ὡς οἶον τι ὁπινοῇ-
σαι· οὐκ ἄρα ὅρεξιν τ' μὴ ὑφ' ἐξώ-
σης πειστήμης εἰκὸς εἶναι, ἀλλὰ
μᾶλλον τ' περὶ τὰ κυρίως ὄντα, καὶ
αἰεὶ κατὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως δι-
μύοντα, καὶ τῇ ὄντως προσηγορία
αἰεὶ συναπέρχονται. καὶ γὰρ τῇ τῶ-
των, καταλήψι συμβέβηκε ¹⁵ καὶ
τὴν τ' ὁμωνύμως ὄντων παραμαρ-
τιῶν, ἐδὲ ὁπιτηδ' ἡγεῖσθαι ποτ' οἶα
δὴ τῇ καθόλου ὁπιστήμη ἡ ἔ' κατὰ
μέρ^θ. τοιγάρ περὶ τῶν καθόλου,
Φησὶν Ἀρχύτας, καλῶς διανοῶ-
ντες, ἔμελλον εἰ περὶ τ' κατὰ μέρ^θ,
οἶα ἐντὶ, καλῶς ὑψείδω. διόπερ
ἐ μόνον, ἐδὲ μονογενῆ, ἐδὲ ¹⁶ ἀπλὰ
ὑπάρχει τὰ ὄντα, πικίλα ὅ ἡδη εἰ
πλουεῖ δὴ θεωρεῖται, τὰ τι νοητά,
καὶ αἰσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἡ κλησις·
καὶ τὰ σωματικά, καὶ ὑπὸ αἰσθη-

¹⁴ Κατὰ Διὰ τὸ λῶ] Rectius, κατ' ἀν-
τιδιαστολῶν, ut habet Jamblichus in Ni-
comachi *Arithmet.* loco laudato.

¹⁵ Καὶ πᾶσι τ' ὁμωνύμως ὄντων] Sic re-
scripsimus ex Jamblichio in Nicomachum.

Ante enim male legebatur, καὶ τῇ τῶν
ὁμωνύμων ὄντων, &c. Ὁμωνύμως vero erat
etiam in MS.

¹⁶ Ἀπλὰ] Ex MS. pro ἀπλῶς.

στιν πηλώεσσι, ἀ δὴ καὶ μετα-
 χλὼ κεινῶναι¹⁷ τῷ ἔντως ἡρώεσσι.
 161 * Περὶ δὴ τῶν ἀπάντων ὁπισθί-
 μας παρέδωκε τὰς οἰκειοτάτας, καὶ
 εἰδὲν παρέλιπεν ἀδιερῶντον. καὶ
 τὰς κεινὰς δὴ ὁπισθίμους, ὥσπερ τὸ
 δόποδεκλικῶ, καὶ τὸ ὀρεστικῶ, καὶ τὸ
 ἀφαιρετικῶ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώ-
 πους, ὡς ἔστιν δὲ τὸ Πυθαγορικῶν
 ὑπομνημάτων εἶδεναι. εἰδή τὴν καὶ
 ἀφ' ἑκαυτῇ βραχυτάτων φωνῶν
 μυρία ἐπὶ πολυαδὴ ἔμφασιν συμ-
 βολικῶ ἡρώεσσι τοῖς γνώεμοις δόπο-
 φοιβάζον, ὥσπερ ἀφ' 18 χειρο-
 γράφων πινῶν λόγων, ἢ μικρῶν τοῖς
 οἰκείοις ἀπομνημάτων ὁ Πύθιου, καὶ
 αὐτὴ ἢ φύσις πληθὺ ἀνήνυσται ἐν
 ὑπομνήματι ἐνοίων ἐν δόποδεσμά-
 162 των ὑποφαίνουσι. * Τοῖσι δὲ
 ἐστὶ, τὸ, Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμῖν παντός,
 δόποφθεγμα, Πυθαγόρας αὐτὸς. καὶ
 μόνον δὲ ἐν τῷ παρίντι ἡμισυγίῳ,
 ἀλλὰ ἐν ἐπείροις ὡς ἀπλησίνοις ὁ
 θεῖος Πυθαγόρας τὰ τὸ ἀλη-
 θεῖας ἐνέκρυπτε ζώοντα τοῖς
 ναυαγίοις ἐναύσασθαι, βραχυ-
 λογία πινὶ δόποδησιν ἔχον¹⁹ ἀπὸ
 ἐμβλεστον καὶ παμπληθῆ θεω-

communicationem quandam de
 ente participare contingit. De
 his omnibus Ille scientias tradidit
 maxime appositas; nihilque pror-
 fus in iisdem inexcussum reliquit.
 Sed & scientias illas communes,
 de demonstratione, de definitione,
 de divisione, homines edocuit; uti
 ex commentariis Pythagoricis vi-
 dere licet. Solebat etiam brevissi-
 mis dictis plurimos atque multifa-
 rios sensus, symbolico more, apud
 familiares effundere: prorsus uti
 Apollo Pythius, & ipsa etiam na-
 tura, per oraculorum effata, at-
 que parva, si molem spectes, fe-
 mina, immensam copiam diffici-
 lium intellectu notionum atque
 effectuum producant. Tale est il-
 lud: *Principium, dimidium totius*:
 quod apophthegma ipsum Pytha-
 goram authorem habet. Neque
 tantum in præsentī hoc hemisti-
 chio, sed & in aliis similibus,
 divinissimus Pythagoras ignicu-
 los veritatis abscondit; illis, qui
 lumen inde accendere possent, in
 breviloquio quodam, incompre-
 hensibilem latissimeque patentem
 contemplationis extensionem re-

¹⁷ Τῷ ἔντως ἡρώεσσι] Sic recte Jam-
 blichus in Nicomachum, pag. 6. Prior
 vero Edit. τῷ ἔντως ἡρώεσσι.

¹⁸ Χειρογράφων πινῶν λόγων] Scribe,
 πινῶν λόγων. Loquitur enim
 hic de oraculis sive effatis Apollinis Py-
 thii: quæ infra, cap. 34. in fine, πινῶν
 λόγων vocantur. Deinde, Πύθιου.

revocavi ex MS. pro corrupto πύθιου,
 quod est in priore Edit. & Arceriani in-
 genii conatus elusit. Sic supra Num. 105.
 Jamblichus dicta Pythagoræ similia esse
 dicit χειρογράφοις τῷ Πύθιου.

¹⁹ Ἀπερίληπτον] Obrechtus, ut ex
 versione ejus colligitur, legit ἀπερίληπ-
 τον: quod probro.

condens. Quale quid occurrit in illo:

Omnia conveniunt numero:

Quod sæpius omnibus inculcabat: vel porro: *Amicitia, aequalitas; aequalitas, amicitia est:* vel in nomine *Cosmos*, i. e. *mundus*: vel profecto in nomine *Philosophia*: vel etiam in *Euesto* aut & *Aeiesto*, id est, tranquillo & constanti animo: vel denique vulgarum illud in *Tetractys*. Hæc omnia, & alia adhuc plura hujus generis inventa, figmenta que, Pythagoras in utilitatem & emendationem familiarium suorum excogitabat; ea que adeo venerabilia, adeo divina ab intelligentibus habebantur, ut apud condiscipulos in jurisjurandi formulam abierint:

Non per Eum! generi nostro à quo ostensa tetractys;

²⁰ 'Αελμφ̃ ὃ π̃ πάντ.] Dicti hujus Pythagorici meminerunt etiam Theophrastus, Sextus Empiricus, Themistius, & alii. Vide Menag. ad Laert. lib. viii. 12.

²¹ 'Επιφύλις, ισότης] Scribe, ἡ φιλότης, ισότης: & deinde, illud alterum φιλότης, quod sequitur, dele. Est enim supervacaneum. Obrechtus legit, φιλότης, ισότης, ισότης, φιλότης.

²² Κόσμω] Rectius κόσμος. Materialiter enim, ut vulgo dicitur, vox ista hic ponitur.

²³ 'Η ν̃ Δία] Sic MS. At in prior Edit. corruptissime, η̃νιδία: quod Arceus in ἡ ἰδία mutandum censebat.

²⁴ 'Εν τῷ ζῳῇ καί τῳ] Monstra ver-

εἶας ἐκτασιν· οἷον περ καὶ ἐν τῷ,

Α'ελμφ̃ ²⁰ δὲ π̃ πάντ' ἐπέοικεν·

ὃ δὲ πυκνίταται πρὸς ἅπαντας ἐπιφύλις. ἡ καὶ νιν, ²¹ Ἐπιφύλις, ισότης, φιλότης. ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ²² ὀνόματι, ²³ ἡ ν̃ Δία ἐν τῷ φιλοσοφίᾳ, ἡ ἐν ²⁴ ἐν τῷ ζῳῇ καί τῳ, ἡ τὸ ²⁵ Διαδοσώμενον ἐν τῷ περακίῳ. πῶτα πάντα καὶ ἔπειτα πλείω ποιαῦτα Πυθαγόρας πλάσματά καὶ ποιήματα εἰς ὠφέλειαν ἐπαπρόθυμον τῷ συνδιαζόντων ἐπενοεῖτο, καὶ ἔτω σεβαστὰ ἢ ἐξεδιείλετο ὑπὸ τῶν σωφρονούντων, ὥστε εἰς ὅρκου χάριτά περιίταται τοῖς ὁμακοῖς.

Οὐ ²⁶ μὰ τὸν ἀμετρήν γινεῖ παρὰ δόντα περακίῳ.

borum, vel potius mendorum: quæ feliciter, ut puto, profligavit Obrechtus. Legit enim, ἐν τῷ ἐνισθ̃ καὶ ἀνισθ̃. Quid autem voces illæ significant, Grammatici docebunt. Unum tamen, fateor, conjecturæ huic obstat; quod nempe Laertius, & alii testentur, Democritum primum vocis ἐνισθ̃ fuisse inventorem; quippe qua ἐνθυμίου, sive animi tranquillitatem designaverit. An vero alii ad Pythagoram etiam vocem hanc retulerint, nunc non memini. Quare hæreo.

²⁷ Διαδοσώμενον] Ex MS. pro inepto Διαδοσώμενον, quod prior Edit. habet.

²⁸ Οὐ μὰ τ̃ ἀμ.] Versus hi leguntur etiam supra, Num. 150. sed cum aliqua diversitate. Vide, quæ ibi notavimus.

Παρὰν αἰνὰς Φύσεως, ῥίζωμά
τ' ἔχουσιν.

*In qua fons nature habitat radix-
que perennis.*

163 Τῶν μὲν οὖν ἔτω θυμασὸν ἦν τὸ
εἶδ' αὐτὰ τ' σοφίας. * Τῶν δὲ
Ἰπσημῶν ἔχ' ἥκιστα Φασὶν αὐτὰς
τὰς Πυθαγορεῖας πρῶν μουσικῇ π,
καὶ ἰατρικῇ, καὶ μαθητικῇ. ²⁷ σιω-
πηλὰς ὅτι εἶναι, καὶ ἀκυστικὰς. καὶ
ἐπαινεῖσθαι παρ' αὐτοῖς τὸ διωάμενον
ἀκῶσαι. ²⁸ τῆς ὅτι ἰατρικῆς μάλιστα
μὲν ἀποδέχεται τὸ ἀγαθὸν ἐν-
δ' αὐτῇ. καὶ εἶναι ἀκέραια ἐν τέ-
τῳ, καὶ περὶ αὐτῶν πρῶτον μὲν κα-
ταμαρτάνειν σημεῖα συμμετρίας,
πύλων π, καὶ σιγῶν, καὶ ἀναπαύσεως.
ἐπειτα περὶ αὐτῆς τ' κατασκευῆς
τῶν ²⁹ προσφερομένων χεδὸν πρῶ-
τὰς ἐπιχειρήσας π καὶ πραγματεύ-
σας ἐδιορίζειν. αὐτὰς δὲ ³⁰ καὶ
καταπλασμάτων ὅτι πλέον
οὐκ Πυθαγορεῖας τῶν ἐμπροσθεν.
τὰ δὲ περὶ τὰς Φαρμακείας ἔπινον
δοκιμάζειν. αὐτῶν δὲ τέτων τοῖς
πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα χρῆσθαι.
τὰ ὅτι περὶ τὰς τομὰς π καὶ καύσεις
164 ἥκιστα πάντων ἀποδέχεται. * Χρη-
σθαι δὲ καὶ τ' ἐπαυδαῖς πρὸς ἑνὶ τῶν
ἀρρώσθημάτων. ὑπελάμβανον δὲ
καὶ τ' μουσικῇ μεγάλα συμβάλλει-

Hoc itaque tam admirabile genus
Ejus sapientiæ erat. Inter scien-
tias autem haud postremo loco
Pythagorei Musicam, Medici-
nam, & Divinandi artem excole-
bant. Taciturni autem erant, &
ad auscultandum exercitati; eum-
que, qui audire novisset, laude
prosequebantur. Medicinæ eam
maxime speciem amplectebantur,
quæ diætā moderatur; inque
hac exercenda accuratissimi erant.
Ac initio quidem signa niteban-
tur addiscere, quibus congruum
laboris, victusque, & somni mo-
dum explorarent: deinde quod
ad ipsam ciborum præparando-
rum rationem attinet, illi fere
primi commentari de ea, atque
disputare aggressi sunt. Cata-
plasmata autem Pythagorei fre-
quentius, quam qui eos antecesser-
ant, adhibebant: sed unguenta
medicata minus probabant: his-
que ipsis ad vulnera potissimum
sananda utebantur: incisiones vero
& ustiones minime omnium ad-
mittebant. Quosdam insuper mor-
bos etiam curabant incantationi-
bus. Existimabat autem Ille Mu-
sicam quoque plurimum ad sani-

²⁷ Σιωπηλὰς] Ex MS. pro corrupto
σιωπικὰς.

²⁸ Τῆς ὅτι ἰατρικῆς μάλιστα μὲν — ἑνὶ
τῶν ἀρρώσθημάτων] Hæc omnia αὐτοῖς
ἐν etiam leguntur infra, Num. 243.

²⁹ Προσφερομένων] Scribe, ἀποσφερο-
μένων, i. e. ciborum: ut recte Obrechtus.

³⁰ Χρη καὶ] Vir doctus ad marginem
codicis Spanhemiani notaverat, χρῆται:
quod non aspernandum.

tatem conferre, si quis ea legitimo modo utatur. Sed & Homeri atque Hesiodi selectas sententias ad emendandas animas adhibebant. Putabant porro, quæcunque didicerant audiverantque, memoria retinenda esse: atque eatenus animum disciplinis doctrinisque instruendum, quatenus facultas discendi memorandique tradita capere possit: illa etenim est, qua cognoscere aliquid; hæc vero, qua cognitum asservare oportet. Ergo memoriam maxime colere colebant, multamque in ea exercenda curandaque diligentiam collocabant: atque in discendo non prius omittebant quæ docebantur, quam firmiter prima disciplinæ rudimenta comprehendissent: deinde quotidie, quæ dicta erant, hunc in modum memoria repetendo ruminabant: vir Pythagoreus nunquam è lecto surgebat, quin prius in memoriam sibi revocaret, atque ita reminiscendo recognosceret quæ pridie acta erant: quæ ita rememorabat, ut mente recensere niteretur, quid primum dixerit, vel audiverit, vel domesticis suis, è lecto surgens, præceperit, quid secundum, quid tertium. Eadem erat & agendorum

ἐν ταῖς ἐν γαίᾳ, ἃν τις αὐτῇ χρῆται καὶ οὗτος προσήκοντος τρόπου. ἐχρῶντο³¹ δὲ ἔ' Ομηροῦ ἔ' Ησίοδου λέξεσι διελεγμύταις πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῶν. ἄνθρωποι δ' εἰν κατὰ χεὶν ἔ' ἀσπάζειν ἐν τῇ μνήμῃ πάντας τὰ διδασκόμενά τε ἔ' φεράμενα· καὶ μέγιστα τὰς συσπλάγγεσθαι τὰς τε μαθήσεις καὶ τὰς ἀκροάσεις, μέχρις ὅτε διώσται τὸ πρὸς δέχεσθαι τὸ μαρτυρῶν καὶ ἀμνημονεύον· ὅτι οὕτως³² ἐστὶν ὁ δὲ γινώσκων, καὶ ἐν τῷ γνώμῃ φυλάσσειν. ἐπὶ μὲν γὰρ σφόδρα τὴν μνήμην, καὶ πολλὰ αὐτῆς ἐπιέντω γυμνασίᾳ τε καὶ ὀπιμέλειαι, ἐν τε τῷ μαρτυρῶν καὶ πρὸς τὸν ἀφέντες τὸ διδασκόμενον, ἕως ἐπιλαβοῖεν βεβαίως τὰ ὅτι τὴν πρώτης μαθήσεως, καὶ τὴν κατὰ ἡμέραν λεγομένων ἀνάμνησιν τὸνδε τὸν τρόπον. * Πυθαγόρειος³³ ἀνὴρ οὐ¹⁶⁵ πρὸς πρὸν οὐκ ἔ' καὶ τῆς ἀνίστατο, ἢ τὰ χεῖρας γυρόμενα πρὸς πρὸν ἀνάμνησθαι. ἐπιείτω δ' ἀνάμνησιν τὸνδε τὸν τρόπον. ἐπειροῦτο ἀναλαμβάνειν τῇ ἀγαθότητι, τί πρῶτον εἶπεν, ἢ ἤκουσεν, ἢ προσέταξε τοῖς ἑνδον, ἀναισῆς, ἢ τί δόκωρον, ἢ τί τρίτον· καὶ³³ καὶ τὸ ἐσπλάγγων ὁ αὐτὸς λό-

³¹ 'Εχρῶντο δ' καὶ 'Ομ.] Supra, Cap. xxv. Num. III. ubi rectius legitur, ἐχρῶνται.

³² 'Οὕτως ἐστὶν, ὁ δὲ γιν.] Est locus corruptus & obscurus, quem cum Obrech-

to sic legerim, ὁ δὲ γινώσκων, τῷδε δὲ, ὁ τῷ γνώμῃ, &c.

³³ Πιεῖ τ' ἐσπλάγγων] Ex MS. pro καὶ τ' ἐσπλάγγων.

γ^ο. καὶ πάλιν αὐτὸ ἐξιών, τίνι
 πρώτῳ ἐπέτυχεν, ἢ τίνι δ^οτέρῳ·
 καὶ λόγοι τίνες ἐλέχθησαν πρώτῳ,
 ἢ δ^οτεροι, ἢ τρίτῳ. καὶ περὶ τῶν
 ἄλλων ᾧ ὁ αὐτὸς λόγ^ο. πάντῃ γὰρ
 ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ δι-
 νοίᾳ τὰ συμβάντα ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ,
 οὕτω τῇ τάξ^{ει} προθυμίας ἀνα-
 μνησκέσθαι, ὥστερ' οὐδέ τις γνέσθαι
 ἔκαστον αὐτῶν. εἰ δὲ πλείω χολῶ
 ἄγοιεν ἐν ταῖς διεγείρεσθαι, τὰ κατὰ
 τρίτῳ ἡμέρᾳ συμβάντα τὸ αὐτὸν
 τρίτον ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν.

166 * Καὶ ὅτι πλέον ἐπειρῶντο 34 τῇ
 μνήμῃ γυμνάζειν. ἔδει γὰρ μᾶλλον
 πρὸς ὁπτισμῶν καὶ ἐμπειρίαν καὶ
 φρόνησιν ἔδιδάσθαι μνημονεύειν.
 διπλὴ δὲ τῶν τῶν ὁπτισμῶν
 οὐδέ τις τῇ ἰταλίᾳ πάντων φιλοσό-
 φων ἀνδρῶν ἐμπληρῶναι, καὶ
 πρότερον ἀγνοουμένης αὐτῆς, ὅτε-
 ρον διὰ Πυθαγόραν μεγάλῳ Ἑλ-
 λάδα κληθεῖσθαι, καὶ πλείους παρ'
 αὐτοῖς ἀνδρας φιλοσόφους ἐποι-
 πᾶς ἐνομοθέτας γνέσθαι. πᾶς τι γὰρ
 τέχνας πᾶς ῥητορικάς, καὶ οὐδ' ἁ-
 γὰς οὐδ' ὁπιδεικνύκας, καὶ οὐδ' νό-
 μους οὐδ' γεγραμμένους παρ' ἐκεί-
 νων εἰς τὴν Ἑλλάδα οὐδέ τις κομιδῇ
 ναί. καὶ περὶ τῶν φυσικῶν ὅσοι πινὰ
 μείαν πεποιμένῳ, πρώτων Ἐμπεδο-
 κλείᾳ ἐπαρμενίδῳ τῇ Ἑλεάτῳ
 περὶ φερύμμοι τυγχάνουσιν. εἰ π γωμολογῆσαι π τ κατ' τ βίον βυλά-

34 Τῇ μνήμῃ] Scribe, τῇ μνήμῃ.

ratio : iterumque recordabatur, cui primum, domo egressus, cui deinde obvius fuerit : & qui primo, qui secundo, qui tertio loco sermo habitus esset ; & sic deinceps. Omnia enim memoria repetere allaborabat, quæ toto die gesta erant ; idque eo ordine, quo singula illorum evenerant. Si vero expergefascio plus otii superesset, tum etiam eorum, quæ nudius tertius acta erant, eodem modo reminisci conabatur. Memoriam igitur potissimum exercere allaborabant : utpote, cum nihil sit quod ad scientiam, ad experientiam, ad prudentiam denique comparandam magis, quam vis reminiscendi valeat. Per hæc itaque studia, tota Italia Philosophis repleta ; quæque antea ignobilis erat, postea propter Pythagoram Magna Græcia cognominata est : plurimique ibi Philosophi, Poætæ, & Legislatores provenerunt : quorum artes rhetoricæ, generisque demonstrativi orationes, & leges ab iis scriptæ, in Græciam translatae sunt. Sed & qui Physices aliquam mentionem fecerunt, primo loco Empedoclem, & Parmenidem Eleatem citare solent ; & qui sententias vitæ communi utiles tradere vo-

lunt, Epicharmi sententiose dicta proferunt; quæ omnibus fere philosophis in ore sunt. Atque hæc hæcenus de Ejus sapientia, & quomodo omnes homines, pro captu quemque suo, in illam penitus deduxerit; quam perfecte denique illam tradiderit, nobis dicta sunt.

μοροι, τὰς Ἐπιχάρμῃς διανοίας προσφέρον). καὶ σχεδὸν πάντες αὐτὰς οἱ φιλόσοφοι κατέχουσιν. ὡς μὲν ἔν τῃ σφίρας αὐτῆς, καὶ πῶς ἅπαντας ἀνθρώπους ὅτι πλείστον εἰς αὐτὴν προσεβίβασεν, ἐφ' ὅσον ἕκαστον οἷός τι μετέχειν αὐτῆς, καὶ ὡς παρέδωκεν αὐτὴν πλείους, διὰ τῶν ἡμῶν εἰρηδῶν.

C A P. XXX.

Κ Ε Φ. Λ'.

DE Justitia autem, quomodo illam excoluerit, hominesque docuerit, optime perspiciemus, si illam à primis principiis, causisque ex quibus nascitur, accersiverimus; atque simul unde injustitia primum oriatur, consideraverimus: ita enim deprehendemus, quomodo hanc quidem declinaverit; illam vero præclare instillaverit. Est itaque principium justitiæ, communio & æqualitas; ac ut omnes, instar unius corporis & animæ, iisdem afficiantur, & unum idemque, meum & tuum appellent: uti & Plato testatur; qui id à Py-

Περὶ δὲ δικαιοσύνης, ὅπως αὐτὴν ἐπέτηδωσε καὶ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ἄρξαι ἀν κατὰ μαθοίμεν, εἰ δὲ τὸ πρῶτον δέχῃς κατανοήσαιμεν αὐτὴν, καὶ ἀφ' ὧν πρῶτον αἰτίων φύει), τὴν τι τῆς ἀδικίας πρῶτῳ αἰτίᾳ κατὰ τοὺς μορφοὺς καὶ τῆς, ἀν εὐροίμεν τι, ὡς τὸ μὲν ἐφυλάξαι, τὴν δὲ, ὅπως καλῶς ἐγγενή), παρεσκεύασεν. δέχῃ τὸν νῦν ἐπὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον, ¹ καὶ τὸ ἐγγυλατῶ ἐνὸς σώματος. ἔστι μίαν ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντας, καὶ ² ὅτι τὸ αὐτὸ ³ τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι ἔστι τὸ ἀλλοτρίον. ὡς περὶ δὴ καὶ ⁴ Πλάτων μαθὼν ὡς τῶν

¹ Καὶ τὸ ἐγγυλατῶ ἐνὸς σ.] Respexit ad locum illum Platonis lib. v. de Repub. pag. m. 461. Καὶ ἥς δὴ (sc. πολιτία) ἐγγυλατῶ ἐνὸς ἀνθρώπου ἕχθ, οἷον, ὅταν περὶ ἡμῶν δίκαιος τις πολλῇ, πάντα τὰ κοινὰ καὶ ἴσα τὸ σῶμα ὡς τὴν ψυχὴν τεταμένη εἰς μίαν συντάξιν τὴν δ' ἄρχοντα ἐν αὐτῇ ἡδιστὶ τι καὶ πάντα ἅμῃς ἐνὶ ἡμεῖς.

² Ἐπὶ τὸ αὐτὸ] Lego, ἐπὶ τῷ αὐτῷ.

³ Τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἄλλο.] Et hic Jamblichus imitatus est Platonem loco laudato, qui ait, ὅταν μὴ ἅμῃς φθέγγεσθαι ἐν τῇ πόλει τὰ κοινὰ καὶ ἴσα, τὸ, τι ἐμὸν, καὶ τὸ ἄλλο ἐμὸν.

⁴ Πλάτων] Lib. v. de Republ. pag. m. 461. ut jam antea dictum.

168 Πυθαγορείων συμμαρτυρεῖ. * Τῷ πίνῳ ἀρεσκα ἀνδρῶν καποκτάσεν, ἐν τοῖς ἤθεσι τὸ ἴδιον πᾶν ἐξορίσας, τὸ ᾧ κρινὸν αὐξήσας, μέχρι τῶν ἐσχάτων κλημάτων, καὶ πάσης αἰτίων ὄντων, καὶ παραχρῆς. κρινὰ γὰρ πᾶσι πάντα ἐ ταῦτα ἦν. ἴδιον ᾧ εἰδὲς εἰδὲν ἐκέκρητο. καὶ εἰ μὲν ἡρέσκετο τῇ κρινωνίᾳ, ἐχρητο τοῖς κρινούσι, καὶ τὸ δικαιοσύνην· εἰ δὲ μή, ἀπολαβὼν ἂν τὸ εἰαυτῷ εἶσαν, καὶ πλείονα, ἢς εἰσηγήνοχθ' εἰς τὸ κρινόν, ἀπηλλάττετο. ἕτως ἐξ ἀρχῆς τῆς πρώτης τὸ δικαιοσύνην ἀρεσκα καπέσσετο. μετὰ ταῦτα πίνῳ ἡ μὲν οἰκείωσις ἡ πρὸς αὐτῷ ἀνθρώπου εἰσαγγὰ δικαιοσύνην· ἡ δὲ ἀλλοτρίωσις ἐ καταφρόνησις τῷ κρινῷ γένος, ἀδικίαν ἐμποιεῖ. ταῦτ' ὅν πίνῳ πρόβωθεν τὸ οἰκείωσιν ἐνθεῖναι βεβλόμενον πῶς ἀνθρώποις, καὶ πρὸς τὸ ὁμογενῆ ζῶα αὐτὸς παύεσθαι, παραγγέλλων· οἰκεῖα νομίζειν αὐτὸς ταῦτα ἐ φίλα· ὡς μηδὲ ἀδικεῖν μηδὲν αὐτῶν, μήτε φονδεῖν, μήτε

169 ἐαδίαν. * Ὁ πίνῳ ἐ πῶς ζῶσις, διότι διὰ τὸ αὐτῶν σιχηῖαν ἡμῖν ὑφέσκει, καὶ τῆς κρινωπείας ζωῆς ἡμῖν συμμετέχῃ, οἰκείωσας αὐτῷ ἀνθρώπου· πῶς μᾶλλον τοῖς τῆς ὁμοειδῆς ψυχῆς κεραιωνηκόσι καὶ

fruantur, homines sociavit; quanto magis inter illos societatem necessitudinemque stabilivit, qui de ejusdem speciei animā, deque ra-

thagoreis didicit. Hoc ipsum igitur optime in effectum deducens, procuravit, è vivendi consuetudine privatum omne removens, & communionem eousque augens, ut se ad infimas etiam facultates, tanquam ad diffidiorum & perturbationum materiam porrigeret. Omnia enim omnibus communia & indistincta erant; nec quisquam privatum quidpiam possidebat: cui jam placebat hæc communio; is communibus etiam justissime utebatur: cui vero displicebat; ille facultatibus suis, quas in medium contulerat, & pluribus insuper receptis, discedebat. Hunc in modum justitiam à primo sui principio optime ordinavit. Deinceps justitia etiam nascitur è necessitudine societatis, quæ inter homines intercedit: ex insociabilitate autem & communis generis neglectu injustitia provenit. Hanc igitur necessitudinem longius accersitam, hominibus inculcaturus, animalia etiam, sub eodem genere comprehensa, illis conciliavit, atque pro sociis amicisque haberi jussit; ita ut ex iisdem nullum vel injuria afficeretur, vel occideretur aut comederetur. Qui igitur cum animalibus etiam, ideo quod nobiscum ex iisdem consent elementis, communisque vitæ aura

tionali facultate participant? patet autem & hinc, quod justitiam à principio maxime proprio derivatam, introduxerit. Cum porro pecuniæ quoque indigentia multos injustum aliquid perpetrare sæpius adigat; huic etiam malo, mediante rei familiaris dispensatione, egregie prospexit; liberalibus sumptibus, quantum fas & satis erat, sibimet comparatis: est enim & alias omnis boni ordinis in civitate principium, justa rei domesticæ dispositio: utpote cum ex domibus civitates constituentur. Ajunt igitur, Pythagoram ipsum, postquam Alcæi, qui à legatione apud Lacedæmonios peracta redux, mortem obierat, bonorum hereditatem adiisset, non minorem sui ab œconomia five dispensatione rei familiaris, quam à philosophia admirationem excitasse: quin &, cum uxorem duxisset, natam sibi filiam, quæ postea Menoni Crotoniatæ nupta est, ita educasse, ut virgo choris præflect; mulier vero, inter eas quæ ad aras accedebant, primum locum obtineret: Metapontinos denique memoriam Pythagoræ, secutis etiam temporibus venerantes, domum quidem ejus templum Cereri initiassse, ang-

τ' λογικῆς, τὴν οἰκείωσιν ἐνεστήσατο. ἐκ δὲ τῆς παύτης δῆλον, ὅτι καὶ τὸ δικαιοσύνην εἰσήγεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς κυρωτάτης ὡς ἀγορεύειν. ἐπὶ δὲ πολλὰς ἐπίσται ἑσπῆς χρημάτων συναναγκάζει ὡς τὸ δίκαιόν τι ποιῆν, καὶ τὰς καλῶς προεόησε διὰ τῆς οἰκονομίας τὰ ἐλδοθήματα δαπανήματα, καὶ τὰ δίκαια ἰκανῶς ἐαυτῷ ὡς ἀποδοῦναι. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχὴ ἐστὶν ἡ περὶ τὸ οἶκον δικάια διὰ τῆς, τὸ ὅλης ἐν τῇ πόλει εὐταξίας. διὸ γὰρ τῶν οἰκῶν αἱ πόλεις σπώσαν. * Φασὶ πίνυν αὐτοὶ τὸν 170 Πυθαγόραν κληρονομήσαντα τὴν Ἀλκαίαν βίον, τῇ μὲν τὴν εἰς Λακεδαιμόνα περσεύειν τὴν βίον καταλύσαι τῇ, ἢ ἐν ἧτιον θάνατον αὐτῇ τὴν οἰκονομίαν, ἢ τὴν φιλοσοφίαν γήμαται δὲ τὴν γνησιότητα αὐτῶν θυγατέρα, μετὰ ταῦτα δὲ Ἰ Μένωνι τῷ Κροτωνιάτῃ συνοικήσας, ἀγαθὴν ἔτως, ὥστε παρθένον μὲν ἔσσης ἡγαθὰ τῶν χορῶν, γυναικα δὲ γηρομέλει, πρώτῃ προσίεναι τοῖς βωμοῖς. Ὡς δὲ Μεταπόντινους διὰ μνήμης ἔχοντας ἐπὶ τὴν Πυθαγόραν κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας, τὴν μὲν οἰκίαν αὐτῆς Δημητρεῖ ἱερὸν

* Κυρωτάτης] Antea male, κυρώ-
τη.

† Μένωνι] Sic recte MS. pro μένω,
quod Arcerius putabat esse a μένω, πα-
ντο.

* Τὴν δὲ Μεταπόντινους δ.] Porphyrius
Num. 4. hoc de Crotoniatis refert.

† Κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας] Rectius for-
te legetur, μὲν τὰς αὐτὰς χρόνας, i. e. post
ejus tempora.

πλίσιμ¹⁰. τὸν δὲ συνῶπον, Μυ-
 171 στίον. * Ἐπεὶ ὅτι ὕβρις, καὶ τρυφή
 πολλάκις, καὶ νόμων ὑπερηφάνεια
 ἐπαίρουσιν εἰς ἀδικίαν, διὰ ταῦτα
 ὁσμέραι παρήγγελλε νόμῳ¹¹ βοη-
 θεῖν, καὶ ἀνομία πολυμεῖν. διὰ ταῦ-
 τα δὲ καὶ τὸ πιαυτὶν διδίδουσι
 ἐπιείη, ὅτι τὸ πρῶτον τὸ κακῶν
 ὡς ἀρρεῖν εἶδεν εἰς τὰς οἰκίας,
 καὶ τὰς πόλεις, ἡ καλυμμένη τρυφή.
 ὁ δὲ πρῶτος, ὕβρις, τρίτον, ὁλεθρὸς.
 ὅθεν ἐκ παντὸς εἰργασίᾳ καὶ ἀπο-
 θεώσεως τὸ τρυφῶν, καὶ συνεθίζεσθαι
 ἀπὸ χρηστῆς σώφρονος καὶ ἀνδραγα-
 θίας. δυσφημίας δὲ πάσης κατὰ-
 ρέειν, τῆς τε χυδατικῆς, καὶ τῆς
 μαχίμης, καὶ τῆς λοιδορητικῆς, καὶ τῆς
 172 φορητικῆς, καὶ γελοιοποιᾶς. * Πρὸς
 ταῦτα ἄλλο εἶδος δικαιοσύνης καλ-
 λιστον κατιστήσκει, τὸ νομοθετικόν.
 ὃ προσάγει μὲν, ἀ δὲ ποιεῖν ἀπα-
 γορεύει δὲ, ἀ μὴ κατὰ πρόθεσιν
 κρείττον ὅτι ἐστὶ καὶ δικαστικόν. τὸ
 μὲν γὰρ τῇ ἰατρικῇ προσάσκει, καὶ
 νοσήσας θεραπεύει. τὸ δὲ τὸ δό-
 χῶν ἔχει¹² νοσέειν, ἀλλὰ πῶρρωθεν
 ἐπιμελεῖται τὸ ἐν τῇ ψυχῇ ὑγίαι-
 ναι ὅτι ἔτις ἔχοντες, νομοθέται
 πάντων ἀρεταῖς γεγόνασιν οἱ Πυ-
 θαγόρα προσελθόντες. πρῶτον μὲν

portum autem Museum vocasse.
 Quoniam vero etiam lascivia, &
 luxuria, atque legum contemptus
 frequenter ad injustitiam impel-
 lunt; ideo quotidie præcipiebat,
 legi opem ferendam, & quod le-
 gi adversatur impugnandum esse:
 ac propterea talem quoque parti-
 tionem instituebat; quod primum
 malorum domibus atque civitati-
 bus incumbere soleat luxuria; se-
 cundum, lascivia; tertium, inte-
 ritus: adeoque arcendum procul
 omnibus modis repellendumque
 luxum, & contra vitæ sobriæ ac
 virili, à prima nativitate insuescen-
 dum esse: abstinere autem insu-
 per nos debere à maledicentia,
 indignationem, aut contentionem
 excitare apta; itemque à convi-
 tiis, verbisque odiosis, ac scurri-
 libus. Ad hæc aliam quoque pul-
 cherrimam constituit justitiæ spe-
 ciem; nempe legislatoriam; quæ
 faciendâ quidem præcipit, fu-
 giendâ vero vetat; & judiciali
 longe præstantior est: hæc enim
 similis est medicinæ, quæ ægrotos
 curat; illa vero ne initio quidem
 ægrotare sinat, sed sanitatem ani-
 mæ à longinquo præservat. Quod
 cum ita se haberet, legislatores
 omnium optimi à Pythagoræ
 schola prodierunt: primum qui-

¹⁰ Τελίσση] An forte Jamblichus scripsit, καλίσση? Porphyrius habet, ποιήση.

¹¹ Νόμος βοηθεῖν] Vide supra, Num. 100.

¹² Νοσῶν] Sic recte MS. pro νοσῶν, quod in priore Edit. egitur, & Arcerio fraudi fuit.

dem Charondas Catanzus, dein-
de Zaleucus, & Timaratus, qui
Locrensis leges tulerunt: præ-
ter hos Theætetus, & Helicaon,
& Aristocrates, & Phytius; à
quibus Rhegini leges acceperunt:
atque hi omnes à civibus suis di-
vinos honores adepti sunt. Nam
Pythagoras quidem, non Hera-
cliti more, qui se Ephesiis leges
scripturum dixit, quibus cives
cum omni juventute sua ad la-
queum amandarentur; sed cum
multa benevolentia civilisque mo-
ris scientia leges sancire aggressus
est. Verum quid hosce miremur,
qui & educati sunt & vixerunt li-
beraliter? cum Zamolxis & Thrax
fuerit, & servus Pythagoræ. Hic
autem postquam sermones Pytha-
goræ perceperat, manumissus,
atque ad Getas reversus, & leges
ipsis tulit, sicut ab initio diximus,
& ad fortitudinem populares suos
incitavit; dum iis animæ immor-
talitatem persuasit. Unde etiam-
num Galatz omnes, & Thraces,
& alii multi barbarorum, liberos
suos instituunt, ut credant, ani-
mam interitus expertem esse,

Χαρώνδας¹³ ἔκ Κατανῶν¹⁴ ἐπι-
τε Ζάλευκον¹⁵, καὶ Τιμαράτην¹⁶,
οἱ Λοκροῖς γράψαντες αὐτῶν νόμους.
πρὸς τῆς Θεαιήτης¹⁷, καὶ Ἐλι-
κάων¹⁸, καὶ Ἀριστοκράτης¹⁹, καὶ Φύτιον²⁰,
οἱ Ῥηγίνων ἡγεμόνες νομοθέται. καὶ
πάντες ἔτι αὐτῶν πλι-
ταῖς ἰσθμίων πρῶτον ἐτυχον. * Οὐ¹⁷³
γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γρά-
ψαν Εἰφείοις ἔφη αὐτῶν νόμους,
ἀπὲρ γὰρ αὐτῶν πλιταῖς ἡβηδὸν
καλῶσαι, ἀλλὰ μὲν πολλὰς ἐννοίας
καὶ πολιτικῆς ὑποστήτης νομοθετεῖν
ἐπεχέρησεν. καὶ τὴν δὲ τῶν θαν-
μαζέων, αὐτῶν ἀγωγῆς ἐκ τροφῆς
ἐλάττωσας μετέχοντας; Ζαμόλξις
γὰρ Θράξ ὤν, καὶ Πυθαγόρα δὲ ἑλ-
λησθέντα²¹, καὶ τὸν λόγον ἔκ Πυθα-
γόρα ἀπακούσας, ἀφ᾽ ἧς ἐλάττω-
σεν²², καὶ αὐτῶν ἡγεμόνων πρὸς αὐτῶν
Γέτας, τὰς πὶ νόμους αὐτοῖς ἔθηκε,
καθάπερ ἐκ δὲ χεῖρ δὲ δηλώκαμεν,
καὶ πρὸς τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν πλιταῖς
παρεκάλεσεν, πρὸς ψυχρὴν ἀνείνασθαι
εἶναι πεισθεῖς. ἔτι ἔτι οἱ Γαλάται
πάντες, καὶ οἱ Τρῳάδες, καὶ οἱ πλ-
λὰς τὴν βαρβαρίαν αὐτῶν ἡγῶν
πείθονται, ὡς ὅτε ἐκ φθαρῶν τ

¹³ Χαρώνδας] Confer supra, Num.
104, & 130.

¹⁴ Τιμαράτης] Hic supra, Num. 130.
vocalur Τιμαρίης.

¹⁵ Ἐλικίων] Supra, loco laudato,
omnis recte, Ἐλικίων.

¹⁶ Τεγῆαις] In MS. & priore Edit.
est Τεγῆαις; pro quo Τεγῆαις rescripti,

authoritate Hesychii v. Τεγῆαις. Erant
autem Tralles populus Illyriæ, teste Ste-
phano v. Τεγῆαις: a quo iudem Τεγῆαι
& Τεγῆαις vocantur. Hesychius tamen
hoc laudato eos Thraciæ assignare vide-
tur. Alii erant Tralliani, sic dicti ab ur-
be Lydiæ Trallis.

ψυχῶν, ἀλλὰ διαμύσσειν τὸ ὑπο-
 γινόντων, καὶ ἐπὶ τὸ γίνεσθαι καὶ φο-
 βητίον, ἀλλὰ πρὸς οὗτον κινδύνον
 εὐρώσως ἐκίειν. καὶ ταῦτα παιδά-
 σαι οὗτον Γέτας, καὶ γράψαι αὐτοῖς
 οὗτον νόμους, μέγας δὲ τὸ θεῶν ἐστὶ
 174 παρ' αὐτοῖς. * Ἐπὶ πίνυν ἀνυσμώ-
 πτον πρὸς τὴν δικαιοσύνης κα-
 τάστασιν ὑπελάμβανεν εἶναι πλὴν τῶν
 θεῶν δέχων, ἀνωθεν τε ἀπ' ἐκεί-
 νης πολιτείας ἔ νόμους, δικαιοσύνην
 τε καὶ τὰ δίκαια διέθηκεν. καὶ χεῖρον
 δὲ ἔπε καὶ ἑκάστην, ὅπως διώ-
 ρισσε, ¹⁷ προσδεῖναι. τὸ διανοεῖσθαι
 πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐστὶ π, καὶ πρὸς τὸ
 ἀνθρώπινον ἡμῶν ἕως ἐχθρῶν, ὡς
 ὁπιδέπειν, καὶ μὴ ἐλιγνῶρειν αὐτῶν,
 χρησίμον εἶναι ὑπελάμβανον οἱ
 Πυθαγόρειοι, παρ' ἐκείνης μαθήσεως.
 δεῖδαι γὰρ ἡμᾶς ὁπιδεταίας πιαύ-
 της, ἢ καὶ μηδὲν ἀντιτεῖν ἀξιώσ-
 μεν. πιαύτην δὲ εἶναι τὴν ὑπὸ τοῦ
 θεῖου ¹⁸ γινόμενῶν, εἴπερ ἐστὶ τὸ θεῖον
 τοιοῦτον, ἀξίον εἶναι τὸ ὅσον παν-
 τος δέχτης. ὑβριτικὸν γὰρ δὴ φύσει
 τὸ ζῶον ἐφασκεῖν εἶναι, ὁρῶντες λέ-
 γοντες, καὶ πικίλον, καὶ ἅτε πᾶς
 ὁρμᾶς, καὶ πᾶς ὁπιδυμίας, καὶ κατὰ
 τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν. δεῖδαι δὲ
 τοιαύτης ὑπεροχῆς τε καὶ ¹⁹ ἐπαγα-
 γίας, ἀφ' ἧς ἐστὶ σωφρονισμός τις

mortuisque superstitem manere;
 adeoque mortem iis non perti-
 nescendam, sed firmato animo
 periculis occurrendum. Cum ita-
 que Getas hæcce docuisset, leges-
 que illis præscripsisset, maximus
 Deorum apud illos habitus est.
 Porro efficacissimum ad stabilien-
 dam iustitiam, Deorum imperium
 censebat esse Pythagoras; idque
 adhibebat, velut principium ad
 Remp. legesque & iustitiam, juxta
 normam juris constituendam. Ne-
 que alienum fuerit adjicere singil-
 latim quasnam cogitationes de
 Numine concipiendas esse, defi-
 niverit: nempe, quod existat,
 quodque ita se gerat erga huma-
 num genus, ut illud inspiciat, mi-
 nimeque negligat: quod ab Ipso
 edocti Pythagorei plurimum uti-
 litatis in se habere existimabant.
 Hujusmodi enim regimine nobis
 opus esse, cui nullatenus refragari
 valeamus: tale autem esse regimen
 Dei: qui cum tantus sit, dignum
 quoque esse, qui universis imperet.
 Recte enim ab iis dictum est, ani-
 mal istud natura proclive esse ad
 proterviam; itemque inclinatio-
 ne, cupiditatibus, aliisque affecti-
 bus varium: ideoque tali emin-
 tia atque superinspektionem opus
 habuisse, à qua moderatio & ordo

¹⁷ Προσδεῖναι. τὸ διανοεῖν π.] Locum
 hunc pessima interpunctio ante obscurum
 reddebat; qui nunc planus est.

¹⁸ Γινόμενῶν, εἴπερ ἐστὶ τ.] Scribo &

distinguo, γινόμενῶν. οἱ γὰρ ἐστὶ τὸ θεῖον,
 θεο.

¹⁹ Ἐπαγαγίας] Ἐπαγίας hic si-
 gnificat coëscitionem, quæ fit per metus

proveniret. Siquidem existimabant, unumquemque naturalis huius mutabilitatis suæ conscium, nunquam pietatis cultusque divini oblivisci debere; sed assidue menti suæ proponere Numen, tanquam quod hominum actiones observet, iisque indefinenter invigilet. Post Deos vero & Dæmones, maximam parentum & legum quemque rationem habere debere, iisque non fictæ, sed ex animo obsequi. Universe vero statuebant, sentiendum esse, quod anarchia malorum omnium maximum sit: utpote cum humanum genus, nemine imperium obtinente, salvum esse non possit. Idem Viri isti patriis legibus consuetudinibusque inhærendum esse censebant; licet cæteris deteriores essent: nam neque utilitati, neque salutis publicæ consulere eos, qui legibus, rebusque novandis student. Cæterum Pythagoras multa insuper alia pietatis in Deum documenta dedit, dum doctrinam suam, ipso vivendi modo repræsentavit; neque abs re fuerit, unius duntaxat meminisse; ex quo cætera etiam elucescere poterunt: nimirum quid

καὶ πᾶσι. * ὥντο δὲ δεινὴ καὶ 175
αὐτῶν συνεδρία τῶν τ' φύσεως πι-
κίλων, μηδέποτε λήθην ἔχεν τ'
πρὸς τὸ θεῖον οἰότητος τε ἔθερα-
πίας· ἀλλ' αἰετὶ πηθεῖσθαι πρὸς τὸ θε-
νοίας, ὡς ὁππότε πᾶσι τε ἔ²⁰ πε-
ραφυλάττοντας τῶν ἀνθρωπίνων
ἀγωγῇ. μετὰ ἣν τὸ θεῖον τε ἔ²⁰ τὸ
δαιμόνιον, πλείους ποιῆσαι λόγον
γονέων τε ἔ²⁰ νόμον, καὶ τῶν ὑπερ-
κρον αὐτὸν κατασκοπεύειν, μὴ
πλασῶς, ἀλλὰ πεπιστωμένως. κα-
θόλου δὲ ὥντο δεινὴ ὑπολαμβάνειν,
μηδὲν εἶναι μείζον κακὸν
ἀναρχίας. ἔ²⁰ γὰρ πεφυκέναι τὸν
ἀνθρώπον θεοσώζεσθαι, μηδε-
νὶς ὁπισθεῖναι. * Τὰ μένειν 176
ἐν τοῖς πατρίοις ἔθροισι τε καὶ νο-
μίμοις, ἐδοκίμαζον οἱ ἄνδρες
ἐκείνοι, καὶ ἡ μικρὰ χεὶρ ἐπύρων.
τὸ γὰρ ραδίως ἀποπηδᾶν ἀπὸ τῶν
ὑπαρχόντων νόμων; καὶ οἰκείως
εἶναι ²¹ καινοτομίας, ἐδαμῶς εἶ-
ναι σύμφορον ἔ²⁰ σωτήριον. πολλὰ
μὲν εἰ καὶ ἄλλα τ' πρὸς οὗτο· θεὸς
οὐσίας ἐχόμενα ἔργα διεπράξατο,
σύμφωνον ἑαυτῇ τὸν βίον τοῖς λόγοις
ὁππότε κινῶν. ἔ²⁰ χεῖρον ἣν ἐνὸς μνη-
μονεύει, διναμένη καὶ τὰ ἄλλα
σκιῶς ἐμφαίνειν. * Ἐρῶ δὲ τὰ 177

intentionem. Vel, metum potentie superioris.

²⁰ Περφυλάττοντας] Ex MS. pro πεμφυλάττοντας.

²¹ Καινοτομίας] Sic recte MS. pro

καὶ νομοτομίας, quod prior Edit. habet. Arcerius nimirum, cum in suo MS. καὶ νομοτομίας scriptum invenisset, illud in καὶ νομοτομίας mutandum censuit; invita di-
va Cruice.

πρὸς ²² τὴν πρεσβίαν τὴν ἐν Συβα-
 ριδῷ εἰς Κρότωνα ὡς ἀφροσύνην
 ὅτι τὴν ἐξαίτησιν τὴν Φυγάδων ὑπὸ
 Πυθαγόρου ῥηθέντα καὶ παραχθέντα
 ἐκείνῳ γὰρ, ἀνηρημένων πινῶν,
 τῶν μετ' αὐτῶν συνδιατρίψαντων,
 ὑπὸ τῶν ἐκόντων πρεσβυτέρων, ὧν ὁ
 μὲν τῶν ἀποχαιρών· ὁ δὲ, ὕς πε-
 πλῶτηκέτῃ ὑπὸ ἀρρώστιας τῆς
 σείσεως μεταχρήστων. ἐπὶ μὲν τῇ ἐν
 τῇ πόλει διαπραγμάτων, ὅπως χρη-
 στωνται τοῖς πράγμασι, εἰπὶν πρὸς
 αὐτὸν ²³ ἐπαίρους, ὡς ἐκ ἀν βέλοιο
 το μεγάλα πρὸς αὐτὸν διαφωτισαί
 αὐτὸν Κροτωνιάτης, καὶ δοκιμάζον-
 τῷ αὐτῷ, μηδ' ἱερῆα τοῖς βωμοῖς
 προσάγειν ἐκείνης, καὶ αὐτὸν ²⁴ ἐκεί-
 νας δὸς τῶν βωμῶν δόσσαεν.
 προσελθόντων δ' αὐτῷ τῷ Συβαρι-
 τῶν, καὶ μεμφομένων, τῷ μὲν ἀ-
 πόχειν, λέγον δόποδιδόντι τῷ ὅτι πι-
 μωμένων, καὶ θεμιτῶς εἶπεν.
 ὅθεν ἡπλώντο αὐτὸν Ἀπόλλωνα φά-
 σκειν εἶναι, ὡς αὐτὸ καὶ πρότερον
 ὅτι πινῶν ζητήσεως ἐρωτηθέντα,
 διὰ τὴν ταύτην εἶναι ἀνθρωπίνην τὸν
 πτωχάνομον, εἰ καὶ τὸν Ἀπόλλω
 λέγοντα αὐτὸν χρησμούς ἀξιώσειεν
 178 αὐτὸν τὴν αἰτίαν δόποδεναι; * Πρὸς δὲ
 τὸν ἔπειρα, ὡς ὅτε, κατὰ γελῶντα

²² Πρὸς τὴν πρεσβίαν τὴν ἐν Συβαρι-
 διῷ εἰς Κρότ.] Eadem historia tangitur
 supra, Num. 133.

²³ Εἰπαίρους] Ex MS. pro ἐπαίρους.

²⁴ Ἐκείνης] Antea male εἰκίτης : quæ

Pythagoras dixerit feceritque,
 cum Legati Sybaride Crotonem
 ad repetendos exules advenissent.
 Fuerant enim à Legatis istis interfecti:
 ac unus quidem Legatorum e-
 dem propria manu perpetraverat;
 alius, ejus filius erat, qui seditionem
 excitaverat, fatoque naturali
 fuerat extinctus. Cum itaque de-
 liberarent Crotoniatæ quid facto
 opus esset; Pythagoras discipulis
 suis dixit, sibi non placere quod
 Crotoniatæ tantopere super hoc
 disceptent: suo quippe judicio,
 Legatos istos ne victimas quidem
 aris admovere ausuros; nedum ut
 supplices inde abstrahant. Cum
 deinceps Sybaritæ illum conve-
 nissent, querelasque suas ad eum
 detulissent; homicidæ objecta sibi
 excusanti, non dare se responsum,
 dixit. Unde eum inculcaverunt,
 quod se Apollinem esse jactaret;
 quia jam antea super quadam con-
 sultatione interrogatus, quare se
 res ita haberet; vicissim interro-
 gaverat sciscitantem, num & ab
 Apolline oraculi, si quod ipsi edi-
 disse, causam flagitaturus esset.
 Alius scholas ejus, ut putabat,
 irrisurus; quibus reditum anima-

duæ voces quam sæpissime locum inter
 se commutare solent. Per ἐκείνης autem
 hic intelligit exules, qui Sybaride Croto-
 nem fuga se receperant.

rum ab inferis docebat ; dixit , se literas illi ad patrem suum datum esse , quoniam in infernum descendere paret ; præcepitque , ut inde remeaturus , à patre suo responsorias sumeret : huic respondit Pythagoras , sibi propositum non esse , ad impiorum sedes proficisci ; ubi probe sciat , homicidas puniri . Cum autem Legati convitia in illum jacerent , ipseque multis comitibus circumfusus ad mare procederet ; quidam ex iis qui Crotoniatis à consiliis erant , postquam in cætera Legatorum invecus fuisset , adjecit : quod Pythagoram quoque convitiis laceffere aggressi sint , cui ne brutorum quidem animalium ullum maledicere ausurum foret , si ut primitus accidisse fabulis traditur , omnia animata denuo humana voce loquerentur . Reperit præterea & aliam methodum , qua , proposito animarum judicio , ho-

τῷ Διαιτριβῶν , ἐν αἷς ἀπεφαίνετο
Πυθαγόρας , ²⁵ ἐπάνοδον εἶναι ταῖς
ψυχαῖς , καὶ Φάσκοντα πα-
τέρα δάσσειν Ὀπισθελῶ , ἐπειδὴ καὶ
αἱ αὐτὰς μέλλοι καταβαίνειν , καὶ κε-
λεύοντες λαβὴν ἔπειραν , ὅταν ἐπα-
μὴν ᾤσθῃ ὁ πατήρ : οὐκ , ἔφη ,
μέλλειν αἰετὶ τῶν ἀσθεῶν τῶν πα-
ραβάλλειν , ὅπως σαφῶς οἶδε οὗ-
τοφθαλμοῖς καταζορμύνας . λοιδορηθέν-
των δὲ αὐτῶν τῶν προσβούτων , κα-
κὴν προσάγοντες ὅτι τὸ γαλαθίαν ,
καὶ ²⁶ περιέραναι μύη , πολλῶν ἀκα-
λαθάντων , εἴπε τις τὸ συμβεβλόν-
των τοῖς Κροτωνιάταις , ἐπειδὴ πᾶ
ἄλλα πρὸ ἐκόντων κατέδραμον , ὅτι
καὶ Πυθαγόρα προσκόπειν ἐπινοήθη-
σαν . ²⁷ Ὡς δὲ πάλιν ἐξ ἐρχῆς ,
ὥσπερ οἱ μύθοι ᾤοντο δεικνύσκειν ,
αἰπάντων ἐμψύχων τὸ μὲν αὐτῶν
φωτὴν τοῖς ἀνθρώποις ἀφίεντων ,
μηδὲ τῶν ἄλλων ζώων μηδὲν ἀνὰ τολ-
μήσειε βλασφημεῖν . * Καὶ ἄλλω 179
δὲ μέτρον αὐτοῦ ἐξ ἀναδείλαιν τὰς

²⁵ Εἰς πᾶσαν] Obrechtus, reditum ani-
marum ab inferis. Potius, regressum ad su-
peros. Inde enim animas nostras in cor-
pora descendisse , & eo tandem , variis
purgationibus a terreno affectu liberatas ,
redire , Pythagorei , eosque imitati Pla-
tonici statuebant. De hoc quidem re-
gressu animarum , sive περὶ ἀνόδου τῆς ψυ-
χῆς , librum scripserat Porphyrius , lau-
datum Augustino de Civitate Dei lib. x.
cap. 29. Uti contra περὶ κατήλτου ψυχῆς ,
sive de descensu animæ in corpus tractatum
composuit Plotinus , qui hodie adhuc ex-
stat. Vide Lucam Holstenium de Vita &

Scriptis Porphyrii Philos. pag. 46. & seq.

²⁶ Περιέραναι μύη] Cum Arcerio lego
περιέραναι μύη : sed simpliciter expono ,
cum se aspergeret , vel lustraret aqua ma-
rina.

²⁷ Ὡς δὲ πάλιν ἐξ ἐρχῆς .] Est locus
obscurus , & procul dubio corruptus ,
quem sic legendum censeo , ὥς δὲ , καὶ
πάλιν , ὥσπερ ἐν ἐρχῇ συμβεβῶται οἱ μύ-
θοι ᾤοντο δεικνύσκειν , &c. Hanc lectionem
Obrechtus quoque ob oculos habuit.
Βλασφημεῖν περὶ τοῦ , recte dicitur : non
autem ὥστε τοῦ .

ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀδικίαν, διὰ τὴν
κρίσεως τῶν ψυχῶν, εἰδὼς μὲν ἀλη-
θῶς πάντων λογιζόμενον, εἰδὼς δὲ ἔ-
χρησιμον ἕσθαι εἰς τὸ φόβον τὴν ἀδι-
κίας. ²⁸ πολλὰ δὲ μάλλον ἀδικεῖσθαι
δὲν παρήγγειλεν, ἢ κτείνειν ἀνθρώ-
πων. ἐν αὐτῷ γὰρ κεῖσθαι τὴν κρίσιν,
ἐκλογιζόμενος ²⁹ τὴν ψυχὴν καὶ πλὴν
ἕσθαι αὐτῆς, καὶ τὴν πρώτῃ τῶν ὄντων
Φύσιν. βεβλόμενος δὲ τὴν ἐν τοῖς
ἀνίστοις καὶ ἀσυμμέτροις καὶ ἀπείροις
πεπερασμένῃ καὶ ἴσῃ καὶ σύμμε-
τρον δικαιοσύνην ὡς ἀδείξαι, καὶ
ὅπως δεῖ αὐτὴν ἀσκεῖν, ὑφηγήσα-
σθαι, τὴν δικαιοσύνην ὡς περὶ παλαι-
κῆται τῷ ἡμέτερον ἐκείνῳ, ἐπεὶ μένον
τῶν ἐν γεωμετρικῇ διαγραφῇ μαθημάτων
ἀπείρους μὲν ἔχον τὰς τῶν γεωμετρικῶν
συστάσεις, ἀνομοίως δὲ ἀλλήλοις
διακειμένων, ἴσως ἔχῃ τὰς τῶν διωά-
μεως διὰ τοῦ δείξαι. * Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐκ τῆς
πρὸς ἑπὶ τὸν νόμον ἐστὶ τις δικαιοσύ-
νη, καὶ πάντες τοιαύτην εἶναι κρίσιν
λέγουσι ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὡς ἀ-
δείξαι. εἶναι γὰρ καὶ τὴν ὁμιλίαν,
τὴν μὲν εὐκαιρον, τὴν δὲ ἀκαιρον
διακρίνειν τῇ ἡλικίᾳ τε διαφορά, καὶ
ἀξίωματι, καὶ οἰκειότητι τῆς συγγε-
νικῆς, καὶ εὐεργεσίας, καὶ εἰς πᾶν ἄλλο
τοιαύτην ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους διαφο-
ραῖς ὅν ὑπάρχει. ἐστὶ γὰρ ὁμιλία
εἰδὲς, ὃ φαίνεται νεώτερον μὲν πρὸς

mines ab injustitia revocavit; gna-
rus equidem & vere istud doceri,
& ad injustitiam metu reprimen-
dam, plurimum conducere. Mul-
to itaque satius esse dicebat, in-
juria affici, quam hominem occi-
dere: apud inferos enim repositum
esse judicium, ubi anima, ejusque
essentia, & princeps entium natu-
ra examinetur. Cum autem sibi
proposuisset, rebus inæqualibus
mensuraque carentibus, & infinitis,
determinatam, æqualem & com-
mensuratam justitiam inducere,
simulque exemplo quopiam osten-
dere, quemadmodum illa in usum
deducenda esset; similem dixit esse
justitiam illi figuræ, quæ sola in
diagrammatibus Geometricis infi-
nitas figurarum compositiones ha-
bet, inæqualiter quidem inter se
dispositas, sed æquales potentie
demonstrationes producentes. Et,
quoniam in consuetudine quoque
cum aliis justitia quædam consistit,
talem ejus modum à Pythagoreis
traditum esse ferunt: quandam ni-
mirum vivendi cum aliis rationem
opportunitatem esse, aliam importu-
nam; & differre has inter se, di-
versitate ætatis, dignitatis, necessi-
tudinis, meritumque, & si quid
aliud discriminis inter homines oc-
currit. Esse enim convictus quod-
dam genus, quo, si juvenis erga

²⁸ Πολλὰ δὲ μάλλον ἀδικ.] Hæc legun-
tur etiam supra, Num. 155.

²⁹ Ἐκλογιζόμενος] Lego, ἐκλογιζόμε-
νον, ut referatur ad κρίσιν.

ætati sibi similem utatur, minime id importunum videatur; tale autem sit, si id juvenis erga senem adhibeat: siquidem erga hanc ætatem juvenibus omni iræ, aut comminationis specie, omnique ferocia abstinentium, & totam hujusmodi importunitatem devitandam esse: sed & parem dignitatis rationem esse. Nam cum viro, qui ad veram virtutis dignationem pervenit, neque decorum neque tempestivum fore, familiarius, liberiusve, aut alio ex prædictis modo agere. Hisce similia de conversatione cum parentibus docuit: itemque de ea, quæ nobis cum benefactoribus intercedit. Esse autem varium quendam & multiformem opportuni temporis usum: siquidem & qui irascuntur, atque animo commoventur, partim tempestive, partim intempestive id facere: itidemque inter eos qui appetitu cupiditateque & impetu in rem quampiam feruntur, aliis temporis opportunitatem favere, alios ab ea destitui: eandemque cæterorum etiam affectuum, actionum, dispositionum, colloquiorum & interpellationum rationem esse. Hanc autem temporis opportunitatem doceri aliquatenus, & certa quadam

νέωτερον σὺν ἀκαιρῶν εἶναι. πρὸς ἣν πρῶτον πρῶτον ἀκαιρῶν. ἔτι γὰρ ἐργῆς, ἔτι ἀπειλῆς εἶδ' ὅτι πᾶν, ἔτι θρασυτητος, ἀλλὰ πᾶσι τ' τοιαύτων ἀκαιρῶν εὐλαβητὶον εἶναι.³⁰ τῷ νεώτερω πρὸς τ' πρῶτον πρῶτον. ὡς παλαιοὶ δὲ πᾶσι εἶναι καὶ τὸν περὶ τ' ἀξιώματος λόγον. * Πρὸς γὰρ ἄνδρα ὅτι καλοκαγα- 181
θίας ἤκοντα ἀληθινὸν ἀξίωμα, ἔτ' εὐχρησάν, ἔτ' εὐκαιρῶν εἶναι προσφέρειν, ἔτι παρρησίας πάλιν, ἔτι πᾶσι λοιπῶν τ' δὲ πᾶσι εὐρημῶν. ὡς παλαιοὶ ἣ τῶν περὶ καὶ³¹ περὶ τ' πρὸς ὅτι γονεῖς ὁμιλίας διελέξατο. ὡς πᾶσι δὲ εἶ περὶ τ' πρὸς τὰς εὐεργέτας. εἶναι ἣ πικρὸν πᾶσι εἶ πικρὸν τ' τῶν καὶ χρεῖας. καὶ γὰρ τ' ὀργισμῶν περὶ εἶ θυμῶν τὰς μὲν εὐκαιρῶς τῶν ποιῶν, ὅτι δὲ ἀκαιρῶς. καὶ πάλιν τ' ὀργισμῶν περὶ καὶ ὁπθιμῶν καὶ ὁρμώντων ἐφ' ὁπθιμῶν, πᾶσι μὲν ἀκαλῶν καὶ καὶ, πᾶσι ἣ ἀκαιρῶν. τὸν αὐτὸν δὲ εἶναι λόγον εἶ περὶ τ' ἄλλων παθῶν περὶ καὶ πράξεων καὶ³² ἀφῆστον καὶ ὁμιλῶν καὶ ἐντάξεων. * εἶναι ἣ 182
τὸν καὶ μὲν μὲν πᾶσι διδασκῶν, καὶ³³ ἀπαράλογον, καὶ πικρὸν

³⁰ τῷ νεώτερω] Ex MS. pro τὸν νεώτερον.

³¹ περὶ τ' πρὸς τὰς γονεῖς εἶμ.] Locum ante mutilum ex MS. supplervi. In prior enim Edit, desunt verba ἡρε, πρὸς

τὰς γονεῖς ὁμιλίας διελέξατο. ὡς πᾶσι δὲ εἶ περὶ τῆς.

³² ἀφῆστον] Ex MS. pro corrupto ἀφῆστον.

³³ ἀπαράλογον] Ἀπὸ καὶ repetendum

γίαν ὀπιδεχόμενον· καθόλου ᾗ καὶ ἀπλῶς εἶδεν αὐτὰ τέτων παρ-
χεν. ἀκολούθῃ ᾗ εἶναι καὶ σχεδὸν
πιαῦτα, οἷα συμπιπείσθαι τῇ τῷ
καιρῷ φύσιν, τὴν πὶ ὀνομαζομένην
ῥαγαν, καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ ἀρμόδιον,
καὶ εἰ πᾶν τοῦ τυχαίου τέτις ὁμο-
γρῆς ὄν. δέχλω ᾗ ἀπεφαίνοντο ἐν
παντὶ ἐν πῇ τῇ τιμιωτάτων εἶναι,
ὁμοίως ἐν ὀπισθῇ πῇ, καὶ ἐμπειρία,
καὶ ἐν γνέσῃ· καὶ πάλιν δύο, ἐν
οἰκίᾳ πῇ, καὶ πόλῃ, καὶ στρατιᾷ,
καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις συστήμασι.
δυαδωρῆτον δὲ εἶναι καὶ 14 δυσί-
νοπτον ἢ τῆς δέχλης φύσιν ἐν πᾶσι
τοῖς εἰρημύτοις. ἐν γὰρ τῇ ὀπισθῇ
μαῖς ἢ τῇ τυχαίᾳ εἶναι διανοίας,
τὸ καταμαθεῖν πῇ καὶ κρῖναι κα-
λῶς βλέψαντες εἰς τὰ μέρη τῆς
πραγματίας, πῶν τέτων δέχλη.
183 * Μεγάλῃ δὲ εἶναι διαφορᾷ,
καὶ σχεδὸν πᾶσι ὅλα πῇ ἐν παντὶ τῇ
κίνδυνον γίνεσθαι, μὴ ληφθείσης
ὀρθῶς τῆς δέχλης. εἶδεν γὰρ, ὡς
ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐπὶ τῇ μὲν πᾶσι ὕγιες
γίνεσθαι, ἀγροηθείσης τῆς ἀληθινῆς

ratione, ac via, & arte compre-
hendi posse; universe autem &
simpliciter præceptorum artisque
formulam respuere. Adhærere au-
tem illi natura veluti pedissequas
quasdam, id quod elegans & con-
cinnum dicitur, itemque decorum,
congruum, & si quid aliud hisce
geminum est. Pronunciabat au-
tem insuper, quantivis pretii esse
principium; unum quidem in uni-
versitate mundi; itemque in scien-
tia, in experientia & in generatio-
ne: duo vero, in domo, in urbe,
in exercitu, & in omnibus ejus-
modi compositis corporibus: nat-
uram autem principii in præfatis
omnibus cognitu perfectuque per-
quam difficilem esse: nam in scien-
tiis non vulgaris ingenii haberi,
ex tractatione partium, intellectu
judicioque recte assequi, quale
earum principium sit: plurimum
autem referre, & propemodum de
universa rerum omnium cognitio-
ne actum esse, si principium non
recte comprehendatur: ignorato
enim vero principio, nihil, ut sim-
pliciter dicam, sani deinceps con-

dum est, μέχρα πῶς. Προβλογον autem
significat id, quod contingit præter ex-
pectationem, vel præter rationem; sive,
quod adeo incertum est, ut nulli consi-
lio humano subiaceat. Hinc ἀπροβλογον
contra dicitur de re, quæ non est adeo
incerta, quin aliquatenus a nobis prævi-
deri, & consilio ad certum finem dirigi
possit.

14 Δυσίνοπτον] Vocem esse mendosam,

quavis facile videt. Arcerius conjiciebat,
δυσκίνητον, vel δυσκάτοπτον: quod repu-
diandum. Desider. Heraldus Animad-
vers. in Jambl. cap. ix. in fin. δυσόνητον,
vel δυσόνητον: quorum posterius ad ve-
stigia corruptæ lectionis propius accedit.
Nos proxime accesserimus, si legamus,
δυσωόπτον: prout Jamblichum initio
scripsisse nullus dubito.

stitui poterit. Eodem modo se rem etiam cum principatu habere : neque enim domum , neque civitatem recte institui posse , nisi & verus princeps præsit , & imperium in volentes exerceat. Etenim utrisque consentientibus imperium administrari debere , principem scilicet , & subditis : perinde uti disciplinæ quoque , si rite quis eas instituire velit , utrisque etiam , docente nimirum & discente , volentibus id debet fieri : nam si alteruter reluctetur , nunquam , quod sub manibus est , opus , ad propositum finem perveniet. Sic igitur probabat , æque præclarum esse , si imperantibus obsequium , præceptoribus vero faciles aures præstentur : huiusque moniti ipso opere tale specimen dedit : ad Pherecydem nimirum Syrium , præceptorem suum , ex Italia in Delum profectus est , ut ei , pediculari , ut vulgo nominari solet , morbo laboranti opem ferret ; inque hac cura ad mortem ejus usque

ἄρχῃς. πὺν αὐτὸν δι' ἄνακ λόγον ἔπει τ' ἐπέσας δὲρχῃς. ἅπτε γὰρ οἰκίαν εὖ πῶτε ἀν οἰκισθῆναι , μὴ ὑπαρξάντες ἀληθινῶς ἄρχοντες, τῆς δὲρχῆς τῆ 35 ἐκκυσίως. ἀμφοτέρων γὰρ δὴ βελομήδων τ' ὀπισθεταίῳ γίνεσθαι , ὁμοίως τὰ τε ἄρχοντες, καὶ τ' ἀρχομένων ὥσπερ ἔπας μαθήσας πᾶς ὁρθῶς γινόμεσας ἐκκυσίως 35 δὲν 36 ἵστασθαι γίνεσθαι , ἀμφοτέρων βελομήδων , τὰ τε διδάσκοντες, καὶ ἔμαθοντες. ἀντιπῶντες γὰρ ὀπισθεταίῳ δὴ πῶτε τ' οἰκισθῆναι. οὕτω δὲ ὀπισθεταίῳ κατὰ τὸ πῶτε τὸ προκείμενον ἔργον. ἅτω μὲν ἐν τῷ πείθεσθαι τοῖς ἀρχαῖς καλὸν εἶναι ἐδοκιμάζει , καὶ τὸ τοῖς διδασκάλοις ὑπακούειν. τεκμήριον δ' ἔργων μέγιστον παρὲς ἔστο τοιοῦτον. * Πρὸς 37 Φερικύδην τὸν 184 Σύρον , διδάσκαλον αὐτῷ γυμνασίου , διὰ τῆς ἱππικῆς εἰς Ἀθῆνας ἐκομίσθη , νοσητικῶν τε αὐτὸν , περὶ τῆ 38 γυμνασίου τῷ ἱεραρχίῳ τῆς 39 Φθιερῶν πύλῃ , καὶ κηδεύων αὐτὸν , 40 παρέμεινεν τοῖς ἄλλοις

¹¹ Ἐκκυσίως] Ἐκκυσίως lego : eaque lectio ex sequentibus satis confirmatur.

¹² Διὶ ἵστασθαι γίνεσθαι] Vel scribendum est διὶ γίνεσθαι , deleta voce ἵστασθαι , ut supervacanea ; vel , διὶ ἵστασθαι γίνεσθαι.

¹³ Πρὸς Φερικύδην τὸν Σύρον .] Vide Porphyrium , Num. 55. & Nostrium infra , Num. 251. ubi eadem historia iisdem verbis narratur.

¹⁴ Περιπῶν] Sic recte MS. itemque Porphyrius , & Noster infra , dictis locis.

Prior autem Edit. corrupte , περιπῶν : de quo mendo Lectorem jamdudum etiam monuit Salmastius ad Solinum , pag. 583.

¹⁵ Φθιερῶν] Idem ex MS. pro Φθιερῶν . Cæterum Pherecydem morbo pediculari obiisse , plures testantur Scriptores ; quorum testimonia collegit Menagius ad Laert. in Pherecyde , Num. 118.

¹⁶ Παρίμενεν τε] Sic MS. At prior Edit. male περιμένεν.

τῆς πελάτης αὐτῶ, καὶ τὴν εἰσὶν
ἀπεπαλῆρωσε πρὶ τὴν αὐτῆ καθη-
γούμενα. ἔτω πρὶ πολλὰ τὴν πρὶ
τὴν διδασκαλον ἐπιεῖτο παρδύ.

185 * Πρὶς γὰρ μὲν τὰς σπουταῖας, καὶ
τὸ ἀψύχθῃν ἐν αὐταῖς, ἔτως ἐν
περιστάσει οὗτ' ἐμιληταῖς Πυ-
θαγόρας, ὥστε Φασὶ ποτε Δύσιν
προσκυνῶντα ἐν Ἡῤας ἱερῶ, καὶ
ἐξείναι σπουταχῆν Εὐρυφάμῳ Συ-
ρακυσίῳ τ' ἐπαίρων τινί, πρὶ τὸ
προπόλαια τ' ἦεν εἰσέντι. προσέ-
ξωτ' δὲ τ' Εὐρυφάμῳ προσμει-
ναι αὐτὸν, μέγας ἀν καὶ αὐτὸς
προσκυνῶντας ἐξέλθοι, ἰδραδιδῶσαι
τῇ τινι λιθίνῳ θάκῳ, ἰδρυμῶ
αὐτίθι. ὡς δὲ προσκυνῶντας ὁ Εὐρύ-
φωμ' , καὶ ἐν τινι Διανοήματι καὶ
βαθυτέρα καθ' ἑαυτὸν ἐννοία γυμ-
νῶν, δι' ἐτέρῳ πυλῶν' ἐκλα-
γόμεν' ἀπηλλάγη, τὸ τε τ' ἡμέ-
ρας λοιπὸν, καὶ τ' ὅτι πρὶ νύκτα,
καὶ τὸ πλέον μέρ' ἐπὶ τ' ἄλλης ἡμέ-
ρας ⁴¹ εἶλιν ἀτρέμας, προσέμεινεν
ὁ Δύσις. καὶ πάλιν ἀν ⁴² ὅτι πλείο-
να αὐτῶ ἦν, εἰ μήπερ ἐν τῷ ὁμακείῳ
τῆς ἐξῆς ἡμέρας γυμνῶν' ὁ Εὐρύ-
φωμ' , καὶ ἀκύντας ὅτι ζήταμέ-
να πρὶ τ' ἐπαίρων τῶ Δυσιδ',
ἀνεμνήσθη καὶ ἐλθὼν αὐτὸν ἐπὶ
προσμύοντα καὶ τ' σπουδήν ἀπῆ-

perduravit, defunctoque docto-
ri suo iusta persolvit: tanti fecit
studium præceptoribus debitum.
Ad pacto vero conventa religiose
servanda ita discipulos suos for-
mavit Pythagoras; ut referatur,
Lyfidem aliquando in templo Ju-
nonis adoratione functum, inter
exeundum incidisse in Eurypha-
mum Syracusanum, qui unus è
grege condiscipulorum erat, qui-
que templum ingressurus, circa
propylæa versabatur: hic itaque
cum Lyfidi præcepisset, ut enim
præstolaretur, donec ipse quo-
que, adorato Numine, exiret;
Lyfidem in sedili quodam ex la-
pide ibi constructo eum opperitu-
rum confedissee: sed Euryphamum
adoratione peracta, in profundas
quasdam meditationes prolapsus,
ejusque quod cum Lyfide consti-
tuerat, oblitum, per aliam portam
templo excessisse. Lyfidem autem
quod lucis reliquum erat, noctem-
que insequentem, cum bona diei
subsecutæ parte immotum perfe-
dissee: nec finis fuisset, nisi Eury-
phamum poltridie auditorium in-
gressus, desiderari à condiscipu-
lis Lyfidem audivisset: sic enim
erroris sui admonitus eum ex
pacto adhuc expectantem ab-

⁴¹ Εἶλιν ἀτρέμας, προσέμεινεν ὁ Δύσις]
Nullus hic sensus. Quare, vel scripte-
rim, ἀτρέμας προσέμεινεν ὁ Δύσις, deleta
vocali εἶλιν: vel, εἶλιν ἀτρέμας, προσέμει-

νεν ὁ Δύσις.

⁴² Εἶπὶ πλείονα] Scribe, ἐπὶ πλείον.
Littera enim α ex sequenti vocali τῶ πλείον
adhæsit.

duxit ; oblivionisque suæ causa commemorata , adjecit , eam sibi à Deorum aliquo injectam , ut Lyfidis in pactis servandis constantia probaretur. Sancivit insuper abstinentiam ab animalibus , tum ob alias multas rationes , tum quod ad conciliandam pacem hoc institutum faceret : qui enim animantium cædem , ut nefariam , & naturæ adversam , abominari adsueverit ; illum judicabat multo magis pro injusto habiturum esse , hominem necare , bellumque in posterum gerere ; cum Mars cædium veluti præses & legislator existat ; utpote qui illis etiam alatur. Præterea symbolum illud , stateram non esse transfiliendam , ad justitiam quoque adhortatio est ; omniaque iuste agere præcipit : uti demonstrabitur cum *de Symbolis* agemus. Hisce sane omnibus ingens præ se studium tulit Pythagoras , ut hominibus justitiam verbis pariter factisque excolendam traderet.

C A P. XXXI.

Hisce ita expositis , sequitur ut de temperantia agamus : ubi dicendum erit , quemadmodum & Ipse illam excoluerit , & familiaribus suis tradiderit. Ac communia quidem ejus præcepta jam superius

⁴¹ Εἰρηνοποιὸν τὸ] Sic recte MS. pro εἰρηνοποιῶντο , quod in priore Edit. legitur.

⁴² Εἰ τοῖς περὶ συμβόλων] Intelligit

καὶ , τὴν αἰτίαν εἰπὼν ὅτι λήθης , καὶ προσεπιθεῖς , ὅτι τῷ τῷ δὲ μοι θεῶν τις ἐνήκε , δοκίμιον ἐσομένην τῆς σῆς περὶ σωτήρας εὐσεβείας. * Καὶ τὸ ἐμφύχων ἢ ἀπέχεσθαι ἐνο- 186 μοθέτησε , διότι ἀλλὰ πολλὰ , καὶ ὡς ⁴³ εἰρηνοποιὸν τὸ ἐπιτηδύμα. ἐπιζώοντες γὰρ μουσικήματα φέρον ζώων , ὡς ἀνομον ἐστὶν ὡς φύσιν , πολὺ μᾶλλον ἀνεμιτώπερο ἢ ἀνθρώπων ἡγάμενοι κτείνειν , ὅσα ἐπὶ ἐπολέμεν. φέρον ἢ χορηγίτης καὶ νομοθέτης ὁ πόλεμος. τέτοις γὰρ καὶ σώματα ποιῶται. καὶ , τὸν ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν , δικαιοσύνης ἐστὶ ὡς ἀκέλαισμα , πάντα τὰ δικαία ὡς ἀγγέλλον ἀσκεῖν ὡς ⁴⁴ ἐν τοῖς περὶ συμβόλων δειχθήσεται. πέφηνεν ἄρα διότι πάντων τῶν μεγάλων σωδὼν περὶ τῆς δικαιοσύνης ἀσκησιν ἐστὶν ὡς ἀπόδοσιν εἰς ἀνθρώπους πεποιημένον Πυθαγόρας , ὡς ἐν τοῖς ἔργοις ἐστὶν τοῖς λόγοις.

K E Φ. λα'.

Επεταὶ δὲ τῷ περὶ τῶν λόγων ὁ 187 περὶ σωφροσύνης , ὡς πρὸς αὐτὴν ἐπιτηδύμα , καὶ παρέδωκε τοῖς χρωμένοις. ¹ εἰρηται μὲν ἐν ἡδὴ τὰ καὶ ναὶ ὡς ἀγγέλλονται περὶ αὐτῆς , ἐν

Protrepticum , in quo de Symbolis Pythagoreorum egit.

¹ Εἰρηται μὲν ἐν ἡδ.] Supra , Cap. vii.

οἷς πυρὶ ἔσθῃρα καὶ ἀσύμμετρα
πάντα δοκέειν διώρεσθαι. τὰ δὲ
αὐτὰ εἶδεν ἐστὶν ὁδοποιεῖν ἐμψύχων
ἀπάντων, καὶ προσέτι βρωμάτων
πινῶν ἀκράδων, καὶ τὸ ὡραῖον
οὐ μὲν ἐν τῷ ἐστίασσι καὶ ἡδέα καὶ
πολυπλῆ ἐδέσμευται, ὁδοποιεῖται
δὲ αὐτὰ τοῖς οἰκέταις, ἕνεκα τῆς
λαοῦ μόνον καὶ ὁδοποιεῖται ὡρα-
πείῃ. καὶ τὸ, χρυσὸν ἐλθόν-
τες μηδεμίαν φορεῖν, μόνον δὲ
καὶ ἐπείρας. καὶ αἱ ἐπείρας ἢ αἱ
τῶν λογισμῶν, καὶ αἱ ἐλκερύνειαι τῶν
ἐμποδίζοντων, τὰ αὐτὰ εἶδεν ἡδύς.

188 * Ἐπὶ τῇ ἐχεμυδίᾳ καὶ παντελὴς
σιωπῇ, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν
συναπῆσαι, ἢ πὶ σιωπῇ⁴ καὶ
ἀδιόπτῳ⁵ πρὸς τὴν δυσληπτότα-
την τῶν θεωρημάτων ἀνάληψιν καὶ
ἐξέτασιν. Διὰ τὴν πᾶσι καὶ αἰσιν καὶ
ὀλιγοσιτίᾳ καὶ ὀλιγοπνίᾳ, δόξης
καὶ πλῆτος καὶ τῶν ἰμοίων
ἀνεπιτήδευτον⁶ καὶ κατὰξανάπαισιν.

² Δ' ἀπὸ ἐμψύχων ἀπ.] Confer supra, Num. 68.

³ Αἱ ἐπείρας ἢ αἱ τῶν λογισμῶν, καὶ αἱ ἐλ-
κερ.] Hæc in alienum locum rejecta
sunt, & adeo turbata. ut nec caput nec
pes veræ sententiæ in illis appareat. Con-
jungenda enim sunt cum præcedentibus
illis, βρωμάτων πινῶν ἀκράδων, eademque
sic scribenda; καὶ ὁδοποιεῖται καὶ πᾶσι τῶν
λογισμῶν ἐλκερύνειαι ἐμποδίζονται. Vide
Nos supra ad Num. 68. ubi idem locus
occurrit.

⁴ Καὶ ἀδιόπτῳ.] Schefferus de Phi-
los. Ital. pag. 115. vertit, Ac ne minimo

quidem spiritu proderent doctrinæ: sed
male. Rectius Obrechtus. Locus autem
hic non solum legitur supra, Num. 68.
sed etiam infra, Num. 225.

⁵ Κατὰξανάπαισιν.] Vocem hanc Lexica
vulgata ignorant; nec eam temere alibi
reperias. Existat tamen etiam apud Lon-
ginum Cap. vii. Num. 6. ubi Faber exi-
stimabat, vocem illam nusquam alibi re-
periri. Significat autem κατὰξανάπαισιν pro-
prie, animum contra aliquid insurgendi;
vel una voce, contemptum: ut Obrechtus
recte reddidit. Nam supra Num. 69.
vox hæc cum κατὰξανάπαισιν jungitur.

ficta; juniorum directio & adhortamenta invidia vacua; omniaque id genus alia ad hanc eandem virtutem referenda erunt. Licetbit præterea virorum illorum continentiam, & quomodo illam Pythagoras docuerit, ex iis etiam cognoscere, quæ Hippobotus & Neanthes de Myllia & Timycha Pythagoreis, memoriz prodiderunt. Referunt enim, Dionysium tyrannum, cum nihil inexpertum omitteret, non potuisse tamen ullius Pythagorei amicitiam sibi conciliare; utpote qui ingenium ejus imperiosum, & à legum observatione abhorrens caute declinabant. Turmam itaque triginta militum, duce Eurymeno Syracusano, Dionis fratre, viris immisisse, ut cum pro more & temporis ratione Metapontum Tarento commigrarent, iis insidias tenderet: in usu quippe habebant, ut pro diversis anni tempestatibus, domicilium mutarent, & loca huic rei apta seligerent. Itaque in agro Tarentino, regione convallibus obsita, quam PHALAS i. e. cacumina sive apices nominabant, qua illis necessa-

καὶ αἰδώς μὲν ἀνυπόκριτον· πρὸς δὲ προσήκοντας· πρὸς δὲ τὰς ὁμηλικὰς ἀπώλας· ὁμοιότης δὲ φιλοφροσύνη· ὁμοιοπίστους δὲ καὶ παρρημίας πρὸς δὲ νεωτέρους φθόνος χωρὶς· καὶ πάντα ὅσα ποιῶναι εἰς τὸ αὐτὸ ἀρετῶν πεχέθῃσι.
* Καὶ ἐξ ὧν δὲ ἱπποβοτῶν καὶ 189
Νεάνθηος περὶ Μυλλίας καὶ Τιμύχας τῶν Πυθαγορέων ἐστράσι, μαθεῖν ἐνεσι τὸ ἐκείνων τὸ ἀνδρῶν συμφροσύνην, καὶ ὅπως αὐτῶν Πυθαγόρας παρέδωκε. πῶς γὰρ Διονύσιον τὸν τῶν Φασίων, ὡς πάντα ποιῶν ὑδρεύς αὐτῶν ἐπετύγχανε τὸ Φιλίας, Φυλακισμῶν δὲ περὶ τῶν μόνων τὸ μοναρχικὸν αὐτῶν ἐστράτομον, λόχον πᾶσι τριάντων ἀνδρῶν, ἡγεμῶνα Εὐρυμόνην Συρακυσίαν, Δίωνος ἀδελφὴν, ἱππομύχας πῶς ἀνδράσι, λοχίστην τὸ μεταβάσιν αὐτῶν τὸ διὰ Τάραντα εἰς Μεταπόντιον εἰσθῆαι καὶ καιρὸν γίνεσθαι. ἡρμόζοντο γὰρ πρὸς τὰς τῶν ὡρῶν μεταβολὰς, καὶ τῶν εἰς τὴν παιδείαν ἐπελέγοντο Ἰππηδείας.
* Ἐν δὲ φάλας, χωρὶς τὸ Τάραντα 190
φαρμαγωγῶν, καὶ τὸ πωδῶν αὐτοῖς ἀναγκαίως τῶν

Eandem significationem vox ista habet apud Longinum dicto loco: quamvis Faber eam aliter, i. e. male, illic interpretetur.

ὁμοιοπίστους] Supra, Num. 69. minus recte legitur, ὁμοιοπίστους.

ἡρμόζοντο] Ex MS. pro ἡρμόζοντο: quod Arcerius *montium* verterat; haud parum sine a loci hujus sensu aberrans.

Ἐν δὲ φάλας] Sic MS. At prior Edit. corrupte & nullo sensu, ὡς δὲ φάλας.

ὁδοιπέριον γίνεσθαι, ἐλόχα κατα-
κρύψας τὸ πλῆθος. ὁ Εὐρυμέδης.
ἐπειδὴ ἤ εἰδὲν προσεδόμῳ αὐφικον-
το οἱ ἄνδρες περὶ μέσον ἡμέρας εἰς τὸ
τόπον, ληστρικῶς αὐτοῖς ἐπαλα-
λάξαντες ἐπύθοντο οἱ τραπηῳται. οἱ
δὲ σκωροχθίνης μετ' εὐλαβείας
ἄμα τὸ Διὸς τὸ αἰφνίδιον, καὶ αὐτὸ
τὸ πλῆθος, (ἦσαν γὰρ αὐτοὶ σύμ-
παντες δέκα πρὸς τὸ ἀεὶ μὲν) καὶ ὅτι
ἄνοστοι πρὸς πικρίλως ἀπιστή-
μης διαγωνιστοὶ ἐμαλλόν ἀλίσπε-
δοι, δρόμον καὶ φυγὴν ἀποσώζουσιν
αὐτοὺς διεγνωσμένοι, εἰδὲ τὰ πρὸς ἄλλο-
τριον ἀρετῆς πηρέμῳ. πῶς γὰρ
ἀνδρείαι ἤδη φάσκωντο ἐν ὑπερ-
μυρσίῳ ὁπλισμένοι, ὡς ἂν ἐρῆος
ὑπαγορεύει λόγος. καὶ ἐπὶ τούτω
191 τον ἤ ἤδη τέτυ. * Βαρύμενοι γὰρ
πῆς ὅπλοις ἀπελείποντο, οἱ σὺν
Εὐρυμέδῃ τὸ διωγμὸς, ὅτι εἰ μήπερ
φάσκοντες ἐνέτυχον πρὸς τινὲς κυά-
μοις ἑσπερίῳς ἐπὶ τῇ λότητικῶς.
καὶ μὴ βυλόμενοι δόγμα πρὸς
ἐκείνους, τὸ κελῶν, κυάμων μὲν
διγρῶνεν, ἔστησε, καὶ ὑπὲρ ἀνάγκης
λίθοις καὶ ὕλοις καὶ πῆς προσευχῶν
ἑκαστος μέχρι πύκτου ἡμύοντο
ἐν δυνάμει, μέχρι πύκτου αὐτῶν
μὲν ἀντηρῶναι, πολλὰς ἢ πρᾶ-
ματικῶναι. πάντες μὲν ὑπὸ τῷ δο-

rio transeundum erat, copias suas
Eurymenes in insidiis collocave-
rat: cumque Pythagorei nihil tale
metuentes, circa meridiem eo
pervenissent, milites clamore edi-
to, latronum more in eos irrue-
runt. Illi vero re improvisa, nu-
meroque infidiantium, nam ipsi
non amplius decem erant, in me-
tum terroremque conjecti, ac se
facile captum iri rati, quod iner-
mes adversus perarmatos pugna-
turi essent, cursu fugaque sibi
consulere decreverunt: minime id
à virtute alienum existimantes;
quippe qui probe noverant, for-
titudinem fugiendorum & susti-
nendorum, prout recta ratio
dictaverit, scientiam esse. Nec
cesserat infelicititer consilium; si-
quidem Eurymenis milites armis
graves, fugientibus segnius insta-
bant: nisi ad campum fabis con-
situm, affatimque jam florentem
pervenissent. Tum enim dogma
illud, quod fabas attingere veta-
bat, violare abnuentes, pedem
fixerunt, & necessitate compulsi,
lapidibus, fustibus, & aliis qua-
cunque præ manibus erant, tam-
diu se contra hostes defenderunt,
donec quidam ex ipsis cæsi, plu-
res vulnerati, denique omnes à

* Οἱ σὺν Εὐρυμέδῃ] Sic recte MS. pro
corrupto, οἱ σὺν δυνάμει, quod prior
Edit. habet.

10 Εἰ μήπερ φάσκοντες] Prior Editio
habet, εἰ μὴ πρὸς φάσκοντες. At Nos re-
presentavimus hic lectionem codicis MS.

satellitibus interfecti sunt : neque enim ullus eorum vivus capi sultit , sed omnes secundum sectæ suæ regulas occumbere maluerunt . At Eurymenes ejusque satellites valde conturbati erant , quod ne unicum quidem ad Dionysium adducere possent ; cum tamen in hunc unice finem à tyranno missi essent . Terra itaque cæsis injecta , communique tumulto iis ibidem extructo , domum redire parabant ; cum iis forte obvii facti sunt Myllias Crotoniates & Timycha Lacæna , uxor ejus , quos reliqua multitudo à tergo reliquerat ; quia Timycha , jam decem mensibus gravida tardius incederet . Hos igitur vivos in potestatem redactos ad tyrannum lati deduxerunt , nullo studio curaque omiſſa , quo illos incolumes consecrarent . Dionysius autem , cognito quod acciderat , gravem mœrorem præ se tulit : Vos vero , ait ad Mylliam & Timycham , præ omnibus dignos à me honores consequemini , si in regni confortium mecum venire volueritis : quæ promissa cum illi respuissent ; at unum saltem si me docueritis , inquit Dionysius , incolumes , dato sufficienti præsidio , dimittam : interroganteque Myllia , quid tandem esset quod tantopere discere averet ; hoc , subjecit ,

ρυφύρων ἀναριθμῶμαι , καὶ μηδένα τοπαρχάπαι ζωρεθλῶμαι , ἀλλὰ πρὸς τῶντων θάνατον ἀσπίδισαι καὶ τὰς τῆς αἰρέσεως ἐνοπλάς . * Ἐν 191 συγχύσῃ ᾧ πολλῇ τὸν τι Εὐρυμύδην , καὶ οὐτὸν αὐτῷ , καὶ ἐν τῇ τυχεύσει γηράσῃ , εἰ μηδὲ ἓνα ζῶντα ἀράγοισιν τῷ πεμψάντι Διονυσίῳ , εἰς αὐτὸ μόνον τὰ τοιαῦτα προτρέψατο αὐτὰς . γῆς ἔν ἐπαμύσειας τοῖς πεισθεῖσι , καὶ ἡρώων πολυάνδρῶν ὀπιχάσασθαι αὐτῷ , ὑπερέσφον . εἶπα αὐτοῖς ἀπλώθησε Μυλλίας Κροτωνιάτης , καὶ Τιμύχα Λακεδαιμονία , γυνὴ αὐτῶν , ἀπολελειμμένοι ἔπληθες , ὅτι ἔγκυον ἔσται ἡ Τιμύχα , τὸν δέκατον ἤδη μῆνα εἶχε , καὶ ἡο- λαίως ἀφ' τῶν ἐβασίλει . τῶντων ᾧ ζωρεθίσαι ἀσπίδοι πρὸς τὸν Τυραννον ἤραγον , μετὰ πάσης κομ- δῆς καὶ ὀπιμελείας ἀφασώσασθαι . * Ὅ δὲ πρὸς τὸν γεγονότων ἀφ' αὐτοῦ 192 μύδην , καὶ σφόδρα ἡ ἀθυμίας ἐφαίνεν . Ἀλλ' ὑμεῖς γὰρ , εἶπεν , ὑπερ πάντων τὸ ἀξίας τούτοις παρ' ἐμὲ τιμῆς , εἰ μοι συμβασίλῃσιν θελήσῃτε τὰ δὲ Μυλλίας καὶ τῆς Τιμύχας πρὸς πάντα , ἀπεργά- λειν , ἀνασφύοντων . ἀλλὰ ἔν γέ με , εἶφεν , διδάξαντες , μετὰ τῆς ὀπι- βαλίας προσημνίας ἀφασώζειν . πυθόμενοι δὲ ἔτι Μυλλίας , καὶ τί ποτ' εἶσιν , ὃ μαγεῖν προσημνίαν ἔκρινεν .

* Ἀθυμίας ἔφαιεν] Lego , ἀθυμίας , ὡς ἐφαίνετο .

εἶπεν ὁ Διονύσιος, τίς ἡ αἰτία, δι'
ἣν οἱ ἐπιτρέγουσιν δοποθῶσιν μᾶλλον
εἰλοντο, ἢ κυάμους πατήσαι; καὶ ὁ
Μυλλίας εὐθύς, ἀλλ' ἐκείνοι μὲν,
εἶπεν, ὑπέρμειναν, ἵνα μὴ κυάμους
πατήσωσιν, δοποθῶσιν. ἐγὼ δὲ
αἰρῶμαι, ἵνα τέττε σὺ τ' αἰτίαν μὴ
ἐξείπω, κυάμους μᾶλλον πατήσαι.

194 * Καταπλάγνεντο δὲ τῷ Διονυσίῳ,
καὶ μεταστῆσαι κελύουσιντο αὐτὸν
συνὴ βία, βασάνας δ' ὅτι φέρειν τῇ
Τιμύχᾳ προσάφοντο. ἐνόμιζε
γάρ, ὅτι γυναικὰ πῦσαν, καὶ
ἐπογκον, ἐρήμιον δ' τῷ ἀνδρὶ,
ραδίως τῷτο ἐκκαλέσειν, φέβω
τῷ βασάνων. ἡ γυναικα δὲ ¹² συμ-
βούλευσα ὅτι τῆς γλώσσης αὐτῇ
ὀδόντας, καὶ ἀποκῆψασα αὐτῇ,
προσέτιθετο τῷ Τυραννῷ, ἐμφαίνε-
σαι, ὅτι εἰς ὑπὸ τῷ βασάνων τὸ
θῆλυ αὐτῆς νικηθὲν σωματικῶς
δείη τῶν ἐχεμυθικῶν τὴν ἀνακαλύψαι,
τὸ μὲν ὑπερηρέτησεν ἐκ
ποδῶν ὑπὸ αὐτῆς ¹³ περικέκερται.
165 ἐξωπρεπὲς Φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικὴ τυγχάνοιεν. * Παρε-

tyrannus, cur socii tui mori ma-
luerint, quam fabas calcare? at
ego, regessit è vestigio Myllias,
malim fabas calcare, quam cau-
sam hujus rei prodere. Quo re-
sponso perculsus Dionysius, Myl-
liam è conspectu abripi, Timychæ
vero tormenta admoveri jussit;
ratus eam, utpote mulierem, &
gravidam; & à marito destitutam
facilius illud metu tormentorum
indicaturam esse: sed virago illa
dentibus linguam mordicus cor-
reptam, abscidit, & in Tyran-
num exspuit; eoque illi demon-
stravit, quod, licet sexus ejus mu-
liebris tormentis succumbens, ta-
cendum aliquid evulgare adigere-
tur; ministra tamen loquendi à se
è medio sublata præcisaque esset.
Adeo difficulter ad admittendas
extraneas, imo regias etiam ami-
citas, adduci se passi sunt. Con-

rum, ubi de Timycha agit. Apud eum
plura vide. Cæterum pro συμβούλευσαι,
quod ex cod. MS. revocavimus, prior
Edit. male habet συμβούλευται: quod Ar-
cerius infelicitè in συμπύλευσαι mutan-
dum censebat.

¹² Περιέκρυπται] Sic recte MS. At
prior Edit. vitiose, περιέκρυπται.

¹³ Δυσκατέχεται] Operam hic ludit
Arcecius, qui vocem hanc quæ utique
recte se habet, in δυσκατέχεται mutandam
censet.

¹² Συμβούλευσαι ἐπὶ τῇ γλώσσῃ τὰς ὀδ.]
Historiam hanc respexit Sanctus Ambro-
sius, lib. 2. de Virginit. cap. 4. his verbis:
Pythagorea quedam, una ex virginibus,
celebratur fabulâ, cum a Tyranno cogere-
tur secretum prodere, ne quid in se ad ex-
torquendam confessionem vel tormentis lice-
ret, morsu linguam abscidisse, atque in
Tyranni faciem deipuisse: ut, qui interro-
gandi forma non faciebat, non haberet,
quam interrogaret. Hunc locum acceptum
relicto Agidio Menagio, qui eum obser-
vaverat in Historia Mulierum Philoſophæ-

similia hisce, silentii etiam præcepta fuerunt, quæ ad exercendam continentiam ducebant: cuius nimirum difficillimum genus est, linguam moderari. Ad temperantiam quoque referendum est, quod Crotoniatis Pythagoras persuasit, ut à profano & spurio pellicum commercio se abstinerent: item, quod Musices beneficio adolescentem amoris æstro percitum emendavit, & ad sanam mentem traduxit: sed & dehortatio à lascivia, in eandem virtutem incidit. Atque hæc suis discipulis ita tradidit Pythagoras, ut ipse eorum primus effector esset. Nam corpora sua ita curabant illi, ut in eodem semper habitu permanerent; non vero jam quidem macilenta, alio vero tempore obesa essent: hoc enim

πλήσια ἢ τέπεις ἐπὶ πᾶσι τῷ σω-
πῆς ἦν ὡδ' ἀγγέλματα. Φέροντα
εἰς σωφροσύνης ἀσκησιν. πάντων
γὰρ χαλεπώτατον ἐστὶν ἐγκρατε-
μάτων, τὸ γλώττης κρατύν. τῆς
αὐτῆς ἢ ἀρετῆς ἐστὶ, καὶ τὸ πείσαι
κροτωνιάτας ἀπέχεσθαι τῆς¹⁵ αἰδύ-
της ἐ νόμῳ πρὸς τὰς παλλακίδας
συνασίας. καὶ ἐπὶ ἡ ἀλγὴ τῷ μυσικῆς
ἐπαυρόθωσις, ¹⁶ δι' ἧς ἐπὶ οἰσρη-
μὸν μερῶν κλονεῖται ἔρωτος εἰς
σωφροσύνην μετέστησε. καὶ ἡ τῆς
ὑβρείως ἢ ἀπάγασαι ὡδ' αἰνεσις εἰς
τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ἀνήκε. * Καὶ 196
πᾶσι δὲ παρέδωκε τῷ Πυθαγο-
ρείῳ Πυθαγόρας. ὡς αἶψα αὐ-
τὸς ἦν. ¹⁷ προσέτιχον γὰρ ἔπει τὰ
σώματα, ὡς ἂν ἐπὶ τῷ αὐτῶν ἀλγί-
κειν¹⁸, καὶ μὴ ποτὲ μὲν ῥικνὰ,
ποτὲ ἢ πολυσαρκα. ἀνωμαλὴ γὰρ

¹⁵ Αἰδύς] Miror, Arcerium vocem hanc, non solum sanam, sed etiam elegantem, sollicitas, & in ἄλγος mutandam censuisse: quamvis ipse testetur, se ad marginem codicis sui hoc scholium annotatum reperisse, τῶν δὲ μνηστῶν συνοικεῖν μέλλουσιν ἔθνη, τῶν παλλακίδων δὲ ὅδω μῶς. Verum utique Scholiastes ille dicit. Nam nullæ nuptiæ legitimæ & solennes olim absque sacrificiis celebrabantur. Hinc ἔθνη γάμοις apud Elian. Var. Hist. viii. 7. nuptias sollemniter celebrare significat: & apud Suidam ἄθνητοι γάμοι appellantur, nuptiæ illegitimæ, & absque sacris contractæ.

¹⁶ Δι' ἧς ἐπὶ οἰσρημένοι μερῶν.] Historia, ad quam hic respicit Jamblichus, narratur supra, Num. 112.

¹⁷ Προσέτιχον γὰρ ἔπει τὰ σώματα, ὡς ἂν

ἐπ.] Scribendum est, προσέτιχον γὰρ ἔπει τῶν σώματι, ὡς ἂν ἐπὶ τῷ αὐτῶν ἀλγίκοιεν. Confer cum hoc loco Porphyrium, Num. 35. qui idem, quamvis aliis verbis, refert.

¹⁸ Μὴ ῥικνὰ] Sic recte codex MS. At prior Edit. vitiose, μερῶν: quod Arce-rius bona fide sollicita verterat. ῥικνὰ autem hic significat, macilenta: quod vel ex opposito ei πολυσαρκα patet. Hinc obiter emendo Hefychium v. ῥικνὰ, apud quem pro ῥικνὰ σαρξίν, legendum est addita negatione, ὡς ἔκκει σαρξίν. Miror autem, ut & hoc obiter moneam, Henr. Stephanum in Thesouro suo vocem ῥικνός, & inde derivata, prorsus omisisse: cum tamen usus ejus satis frequens sit apud veteres Scriptores.

βίη τῶν ὄντων εἶναι δεῖγμα. ἀλλὰ
 ὁσπίτως ἔκαστος ἑαυτὸν ἀξιοῖται, ἔχ
 ὅτι μὲν ἰλαροί, ὅτι ἡ κατηφής,
 ἀλλὰ ἐφ' ἑμαυτὸν πρῶτος χαίροντες.
 διακρίνοντες τὴν ὀργάνην, ἀθυμίας, πα-
 ραχίας. καὶ ἢν αὐτοῖς ὡς δ' ἀγγε-
 λμα, ¹⁹ ὡς ἔδεν δεῖ τ' ἀνθρώπων
 συμπληρωμάτων ἀπεσοδόκητον εἶναι
 ὡς δ' πῶς νῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες
 προσδοκῶν, ὧν μὴ τυγχάνουσιν
 αὐτοὶ κύριοι ὄντες. εἰ δέ ποτε αὐ-
 τοῖς συμβαίη ἡ ἰσχυρία, ἡ λύπη, ἡ
 ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐκποδῶν ἀπηλ-
 λάττοντο, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος
 ἡμῶν, ἐπειροῦτο καταπύσκειν
 197 τε ἑαυτὸν εἰς τὴν πᾶσιν. * Λέγε-
 ται δὲ ἑκάστῳ πρὸς τὴν Πυθαγορείων,
 ὡς ἔτε οἰκίῳ ἐκείλῳ ἔδεις αὐ-
 τῶν, ὡς δ' ὀργῆς ἐχέμεν. ἔτε
 τῶν ἐλδομένων ἐνδεήσεσσι πᾶσι.
 ἀλλ' ἀνέμενον ἕκαστος τὴν τῆς Δι-
 ονίας δοκασίαν. ἐκάλουν δὲ
 τὸ ²⁰ νουθετεῖν, παιδαρεῖαν. ἐπειδὴ
 το γὰρ τὸ ἀναμονεῖν, σιωπῇ χε-
 ρεῖται ἡ σιγή. Σπίνθηρος γοῦν
 διηγεῖτο πολλάκις πρὸς Ἀρχύτα
 Ταραντίνου, ὅτι Διὸς χεῖρας πνέουσιν
 ἄνθρωποι ἀφικόμενοι, ²¹ ἐκ στρα-
 τίας νεωστὶ ὡς ἀγγελλόντες, ἢν ἐστρα-

vitæ inæqualis signum habebant.
 Eodem modo sibi constabant ani-
 mo; neque modo hilares, modo
 tristes erant; sed velut ad perpen-
 diculum, æquabiliter leniterque
 lætabantur: iras vero, & animi
 dejectionem, atque perturbationes
 procul habebant; eratque illis in-
 ter præcepta, sapientes nihil eo-
 rum non expectare debere, quæ
 homini accidere possunt, quæque
 in ejus potestate non sunt. Quod
 si quandoque ira, vel tristitia, vel
 aliud quippiam hujusmodi alicui
 supervenisset, è medio se proripie-
 bant, & pro se quisque sine arbi-
 tris, affectum illum digerere &
 sanare conabatur. Ista quoque de
 Pythagoreis feruntur, quod nemo
 illorum iratus, vel servum verberi-
 bus multaverit, vel liberum homi-
 nem verbis corripuerit: sed quis-
 que expectarit, donec sibi animus
 ad tranquillum statum rediisset.
 Vocabant autem castigare verbis,
 PÆDARTAN, i. e. disciplina in-
 struere. Cæterum cum silentio &
 tranquillitate, patientiæ litabant:
 unde & Spintharus subinde de Ar-
 chyta Tarentino referebat, quod,
 cum post aliquod temporis inter-
 vallum à bello redux, quod Ta-

¹⁹ Ὅς ἔδεν δεῖ τ' ἀνθρώπων συμπλ.] Hæc
 leguntur etiam infra, Num. 224. usque
 ad verba illa, ἑαυτὸν εἰς τὴν πᾶσιν.

²⁰ Τὸ νουθετεῖν, παιδαρεῖαν.] Sic locum
 hunc scribendum esse recte monuit Schef-
 ferus de Philof. Ital. cap. xiv. in fine.
 Ante enim legebatur, τὸν νουθετεῖν, παι-

δαρεῖαν. Conferendus est autem cum hoc
 loco Noster supra, Num. 101. & infra,
 Num. 230. ubi pariter docemur, τὰς νου-
 θετήσεις a Pythagoreis olim dictas fuisse;
 παιδαρεῖαις.

²¹ Ἐκ στρατίας.] Ex MS. pro καὶ στρα-
 τίας.

rentini contra Messenios ductu ejus gesserant, rus suum revifere-
ret, & villicum cum cætera fami-
lia, rem rusticam, non ut par-
erat diligenter, sed extreme su-
pina negligentia curasse animad-
verteret, tanta ira indignatione-
que correptus sit, ut in servos
invectus, bene cum illis agi dixe-
rit, quod ipsis iratus sit; alias tam
gravium admissorum condigna
supplicia luituros esse. Similia
etiam de Clinia tradi, ait: nam
& illum omnes castigationes puni-
tionesque distulisse, donec men-
tem in tranquillum statum restitu-
tam haberet. Præterea memo-
rant, viros istos à lamentis, plo-
ratu, & id genus omnibus sibi
temperare; & nec lucri spe, nec
cupiditate, nec ira, nec ambitio-
ne, aut alio quopiam simili affectu
ad contendendum inter se abripi:
sed omnes Pythagoreos ita erga
se invicem affectos esse, ut bonus
pater erga liberos suos. Egregium
etiam fuit, quod cuncta Pytha-
goræ adscribebant attribuebant-
que, nec ullam sibi, nisi admo-
dum raro, ab inventis suis gloriam
vindocabant: pauci enim sunt quo-
rum propria opera celebrantur.
Admireris etiam merito, quod id
ὧν ἴδια γνωρίζεται ὑπομνήματα.

τόσαυτο ἡ πόλις εἰς Μεσσηνίους, ὡς
εἶδε τὸν τε Ὀπίτροπον, καὶ ὅσους ἄλ-
λους οἰκέτας, ὅσων εὖ τ' ἐπὶ τ' γεωρ-
γίαν ὀπμιελείας πεποιημένους,
ἀλλὰ μεγάλη πνὶ κεχηρμένους ὀλι-
γωγείας ὑπερβολῇ, ὀργισθεῖς τε
ἠρσάνησεν ἕτως, ὡς ἂν ἐκεῖν
εἶπεν, ὡς εἴκοι, πρὸς ὅσους οἰκέτας,
ὅτι εὐτυχῶσι, ὅτι αὐτοῖς ὠρῖσται.
εἰ γὰρ μὴ τῆτο συμβεβηκὸς ἦν,
ὅσων ἂν ποτε αὐτὰς ἀφ' ὧς γινέσθαι,
τηλικαῦτα ἡμαρτηκότας. * Ἐφη ᾧ 198
λέγεσθαι ἔπειτα Κλενίς τοιαῦτα π-
να. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀναβόλῃσθαι
πάσας νεφετῆσεις τε ἔχθρας εἰς
τὴν τῆς Διανοίας ἀποκατάστασιν.
οἰκῶν δὲ καὶ θακρῶν καὶ πάντων τῶν
τοιούτων εἰργασθαι ὅσους ἄνδρας, ἕτε-
ρε δὲ κέρδους, ἕτερε ὀπτημίαν, ἕτε-
ρε ὀργῶν, ἕτερε φιλοτιμίαν, ἕτερε ἄλλο
ἕδεν τῶν τοιούτων αἶπον γίνεσθαι
Διὰφορῶς. ἀλλὰ πάντας τῶν Πυ-
θαγορείων ἕτως ἔχειν πρὸς ἀλλή-
λους, ὡς ἂν πατὴρ πατρὸς αἰῶν πρὸς
τέκνα ²² ὁμοίᾳ. καλὸν δὲ ἔστι πὲρ πάν-
τα ²³ Πυθαγόρα ἀναπιθῆναι τε καὶ
ἀποκαλεῖν, καὶ μηδεμίαν πει-
ποιεῖσθαι δόξαν ἰδίαν ἀπὸ τῶν
εὐερεσκομένων, εἰ μὴ πᾶσι πάντων.
πάνυ γὰρ δὴ πνεις εἰσὶν ὀλίγοι,
* θαυμάζεται δὲ καὶ ἡ τῆς Φυλα- 199

²² Σχολ.] Sic MS. pro ὁμοίᾳ.

²³ Πυθαγόρα ἀναπιθῆναι τε κ.] Confer
Nostrum supra, Num. 158. & Scheffer.

de Philos. Ital. pag. 132. Cæterum pro
ἀποκαλεῖν antea male legebatur, ἀπὸ κα-
λεῖν.

κῆς ἀκρίβεια. ²⁴ ἐν γὰρ ποσύνταις
 γρῆαῖς ἐτῶν ἑδὲς ἑδὲν φαίνεται τῷ
 Πυθαγορείῳ ὑπομνημάτων ²⁵ πε-
 ριπτῶς πρὸς τὴν φιλολόαν ἡλι-
 κίας· ἀλλ' ²⁶ ἔτ' πρὸς τὴν ἐξή-
 νεγκε πὰς θρυλλήματα πῶτα τρία
 βιβλία, ἃ λέγεται Δίων ὁ Συρα-
 κέσις ἑκατὸν μιν πρῶτα, Πλάτων
 κελύουσιν, εἰς πνίαν πνὰ μετὰ πνίαν
 καὶ ἰαχυρῶν ἀφικνεύμεν τῶν φιλολόων· ἐπειδὴ
 καὶ ²⁷ αὐτὸς ἦν διπλὸν συγγραφεὺς τῶν
 Πυθαγορείων, καὶ διὰ τῶν μετὰ
 200 λαβὼς τῶν βιβλίων. * Περὶ τῆς δόξης
 ταύτης φασι λέγειν αὐτὸς· ἀνοήτως
 μὲν εἶναι, καὶ τὸ πάσης ἐκ πάντων
 δόξη προσέχειν, καὶ μάλιστα τὸ τῇ
 ὡρᾷ τῶν πολλῶν γνωμῶν. τὸ γὰρ
 καλῶς ὑπολαμβάνειν πν ἐκ δόξας
 ζεῖν ὀλίγοις ὑπάρχειν. δῆλον γὰρ,
 ὅτι πρὸς τὸν εἶδος τῶν γινεῖται.
 ἔτι τῶν εἰσὶν ὀλίγοι. ὥς δῆλον, ὅτι
 οὐκ ἂν διὰ πνίαν εἰς τὸν πολλὰς ἢ
 πνιάν τῶν διώαμις. ἀνόητον δ' εἶναι,
 καὶ πάσης ὑπολήψεως πν ἐκ δόξης
 καταφρονεῖν. συμβῆσεται γὰρ ἀμα-
 ρῇ πν ἐκ ἀνεπαρόφρωντων εἶναι τὸν

adeo accurate custodiverint, ut
 per tot secula nemo reperiatur, in
 ullum Pythagoreorum commenta-
 rium incidisse, ante Philolai tem-
 pora. Hic enim primus celebra-
 tos illos tres libros evulgavit, quos
 Dio Syracusanus Platoni, id fla-
 gitanti, centum minis emissee dici-
 tur: inciderat enim in magnam
 gravemque paupertatem Philo-
 laus; & quia cum Pythagoreis
 necessitudine junctus erat, ideo
 librorum istorum particeps factus
 est. De fama & gloria ista di-
 cuntur tradidisse: insipientis esse
 omnem undique opinionis auram
 captare; præsertim quæ à pro-
 miscuo vulgo profisciscitur: nam
 paucis contingere, ut recte de
 quopiam sentiant opinenturque:
 quin apertum esse, id intelligen-
 tibus tantum competere: horum
 autem perexiguum esse numerum:
 indeque manifestum fieri, quod
 ista facultas ad multitudinem se
 minime extendat. Sed & illum
 insipienter agere, qui omnem de
 se opinionem famamque contem-
 nat: qui enim eo animo fit, il-
 lum rudem & inemendabilem

²⁴ Ἐν γὰρ ποσύνταις γρῆαῖς ἐτ.] Vide Schefferum, loco laudato; itemque Sam. Tennulium ad Jamblich. in Nicom. pag. 72. 73. & Joh. Albert. Fabricium in Biblioth. Græca, Lib. II. Cap. XII. pag. 454.
²⁵ Περιπτῶς.] Sic MS. Anka vero male, περιπτῶς.

²⁶ Οὗτος πρὸς τὴν ἐξήνεγκε πὰς θρ.] Ad rem faciunt illa Lærtiana in Pythagor.

Num. 15. Μίχαρ τῶν φιλολόων οὐκ ἦν πρὸς τὴν Πυθαγορείαν δύναμις. Οὗτος τῶν μὲν ἐξήνεγκε πὰς διὰ τὴν τρία βιβλία, ἃ Πλάτων ἐκτείνει ἑκατὸν μιν ὑπομνήματα. Confer Menagium ad Lærtium in Philolao, Num. 85. & Sam. Tennul. ad Jamblich. in Nicom. pag. 199.

²⁷ Αὐτός.] Id est, Philolaus; non vero, ut Arceus existimabat, Dion.

mansurum. Necessesse autem esse, ut is qui ignarus est, se ad discenda quæ ignorat, componat; discenti vero incumbere, ut animum ad opinionem sententiamque ejus, qui gnarus est, quique docere potest, advertat: generatim insuper opus esse, ut juvenes, quibus salus sua cordi est, attendant, quid seniores, quique vita recte acta inclauerunt, senserint opinatique fuerint. Præterea in universa hominum vita ætates quasdam inter se distributas esse, quas ENDE-
DASMENAS vocare dicuntur: neque cujusvis esse, illas secum invicem connectere: subverti enim unam ab altera, nisi quis ab incunabulis id, quod in se hominis est, bene recteque institutum habeat. Debere itaque cum educatione pueri ita comparatum esse, ut si ad probitatem, ad sobrietatem, ad fortitudinem exacta fuerit, potissima ejus pars in adolescentiam transferatur. Eodem modo, si adolescens ad honestatem, fortitudinem & temperantiam cum cura educatus sit, præcipuam hujus educationis portionem in virilem ætatem transfundi debere: quod enim vulgo circa hæc fieri amat, absurdum & ridiculum esse; dum pueros existimant modeste & temperanter agere, & ab omnibus quæ odiosa & turpia videntur, se continere debere; cum vero ad ado-

ύτω ἀγαμέμνον. ἀγαθαῖον δὲ εἶναι τῷ μὲν ἀνεπισήμονι μαθητῇ, ἀπυχαίνει ἀγνοῶν τε καὶ οὐκ ὀπισθέμῳ. τῷ δὲ μαθητῇ πρὸς τὴν τῆς ὀπισθέμῳ τὴν καὶ διδάσκει διωαμὸν ὑπολήψις τε καὶ δέξῃ. * Καθόλου δὲ εἰπεῖν, ἀναγ- 201
καῖον εἶναι οὗτοῦ σωτηριολογίας τῶν νέων πρὸς τὴν τῶν πρεσβυτέρων τε καὶ καλῶς βεβιωκότων ὑπολήψις τε καὶ δόξαις. ἐν δὲ τῷ ἀνθρώπῳ βίῃ τῷ σύμπαντι εἶναι πᾶς ἡλικίας ἐνδεσμοῦς, (ἔτιω γὰρ ἐ λέγειν αὐτὰς φασί) ἀς οὐκ εἶναι δὲ τυχεῖν οὗτοῦ πρὸς ἀλλήλους συνείρει. ἐκκρεῖσθαι γὰρ αὐτὰς ὑπὸ ἀλλήλων, εἰαν τις μὴ καλῶς τε καὶ ὀρθῶς ἄγῃ τὸ ἀνθρώπῳ ἐκ γυναικός. δὲ ἐν τῇς δὲ παιδὸς ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ σώφρονος γυναικός, καὶ ἀνδρὸς, πολὺ εἶναι μέ-
ροσιν τῷ ὀψιμορφῶν εἰς τὸ τῆς νεανίσκου ἡλικίας. ὡσαύτως δὲ καὶ τῆς τῆς νεανίσκου ὀπισθέμῳ τε καὶ ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ ἀνδρὸς καὶ σώφρονος γυναικός, πολὺ εἶναι μέρος τῷ ὀψιμορφῶν εἰς τὸ ἀνδρὸς ἡλικίας. ἐπεὶ περ εἰς γε οὗτοῦ πολλὰς ἀποπίν τε καὶ γελοῖον εἶναι τὸ συμβαίνειν. * Παιδας μὲν γὰρ ὄν- 202
τας οἶδαμ δὲ εὐταλῆς τε καὶ σωφρονῶν, καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τῶν φορτικῶν τε καὶ ἀχρημόνων εἶναι δοκούντων νεανίσκου δὲ γυναικός

ἀφείδωτα ὡς γὰρ δὴ πῶς πολλοῖς
 ποιῆν, ὅπῃ ἂν βέλων). σὺρρεῖν δὲ
 οὐδὲν εἰς ταῦτῃ τῇ ἡλικίᾳ ἀμφο-
 τερα τὰ γῆν τῇ ἀμαρτημάτων. καὶ
 γὰρ παιδαγωγῶν πολλὰ ἐκ ἀνδρώδῃ
 οὗτ' ἡσανίσκες ἀμαρτάνειν. τὸ μὲν
 γὰρ φέρεται ἅπαν τὸ τ' ἀσπιδῆς τὰ
 παῖδας γῆν, ὡς ἀπὸ τῶν εἰπεῖν.
 διώκειν ἢ τὸ τ' παιγνίας τε ἐκ ἀπο-
 λασίας καὶ ὑβρεως τ' παιδικῆς εἶδος,
 τῆς τὰ παῖδες ἡλικίας οἰκείαται
 εἶναι. ἐκ ταύτης ἂν εἰς τὴν ἐχθροῦ
 ἡλικίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν ποιαντὴν
 ἀλγίστην. τὸ δὲ τῇ ὁπθυμιῶν τῶν
 ἰσχυρῶν, ὡς πῶς δὲ ἐκ αὐτῶν τῶν
 φιλοπυμῶν γῆν, ὁμοίως ἢ καὶ
 τὰς λοιπὰς ἐρεμίας τε ἐκ ἀλγίστης,
 ὅσην τυγχάνουσιν ἅπαν τ' χαλεπῶ
 τε καὶ θορυβώδους γῆς, ἐκ τῇ τῇ
 ἀνδρὸς ἡλικίας εἰς τὴν τῇ νεανίσκων
 ἀφικνεῖσθαι. διόπερ πασῶν δεῖσθαι
 ἡλικιῶν ταῦτῃ πλείους ὁπθυ-
 103 λείας. * καθόλου ἢ εἰπεῖν, ἐδέσθαι
 τὴν ἀνθρώπων ἐαπείον εἶναι ποιῆν, ὅπῃ
 ἂν βέλῃ), ἀλλ' αἰετὰ πᾶσι ὁπθυ-
 τείαν ὑπάρχειν δεῖν, καὶ δόχῃ
 νόμιμον τε ἐκ εὐαγῆμονα, ἥς ὑπὸ
 καὶ ἐκαστὸν τῶν πολιτῶν. πα-
 χέως γὰρ ἐξίστασθαι τὸ ζῶον ἐαθῆν τε
 καὶ ὀλιγορηθῆν, εἰς κακίαν τε καὶ
 φανούτητα. ἐρωτᾷν τε καὶ ἀπο-
 ρεῖν πολλάκις αὐτὰς ἔφασκεν, τὴν
 ἐνέκα οὗτ' αὐτὰς ἀντιζομένην πρὸς φέρειν τῇ τροφῇ τεταγμένως
 τε καὶ συμμετρως, καὶ τῇ μὲν ταῖς καὶ τῇ συμμετρῇ ἀποφαινομένη

lescentiam pervenerint, tunc ple-
 rique illis plenam faciendi quod
 lubet, licentiam indulgent. Quo
 fit, ut in hanc ætatem utriusque
 fere generis vitia confluant: siqui-
 dem & pueriliter multa, & viri-
 liter adolescentes delinquant. Fu-
 giunt enim, ut verbo dicam, quic-
 quid cum diligentia & bono or-
 dine tractari desiderat; lufuum
 vero, incontinentiæ, petulantia-
 que species, puerili ætati familia-
 res, sectantur: ex puerili itaque
 in proximam ætatem hanc affectio-
 nem devolvi: similiterque ambi-
 tionem reliquasque graves atque
 turbulentas inclinationes, & af-
 fectus, è virili ætate, in juveni-
 lem sese penetrare; adeoque huic
 præ omnibus intentiore cura invi-
 gilandum esse. In summa, nun-
 quam homini concedendum, ut
 quod lubet, perpetret; sed sem-
 per adjungendum qui præsit; ita
 ut quilibet civium, legitimo de-
 centique imperio pareat. Nam
 animal sibi derelictum neglectim-
 que habitum, celeriter in vitia,
 & ad pravitatem delabi. Ajunt
 & sæpe eos interrogasse disputas-
 seque; quare pueros adsuefacia-
 mus, ut in capiendo cibo ordi-
 nem modumque servant; osten-
 dentes illis hac ratione, quod ista
 pulchra; contraria vero, qualia

sunt confusio, & excessus quilibet, turpia sint: unde & ebrietati & gulæ deditum esse, insigni probro habetur. Si enim nihil horum nobis profuturum est, postquam in viros evaserimus; frustra, dum pueri sumus, tali ordini nos adfueri. Eandem autem & cæterarum assuetudinum rationem esse. At enim non cerni, quod in aliis animalibus, quæ ab hominibus erudiuntur, idem fiat; sed statim ab initio catulum & pullum ea assuescere atque doceri, quæ jam adultis agenda sunt. In genere dicitur, Pythagoreos perinde obvios quosvis ac familiares adhortari, ut à voluptate sibi caveant, tanquam à re summæ cautionis indiga: nullo enim nos alio, quam isthoc affectu, vehementius decipi, & in peccata præcipientes agi: hinc generatim videntur contendisse, ne unquam ad voluptatem collineantes, aliquid cœptaremus: hunc quippe finem ut plurimum inhonestum noxiumque esse: itaque eo proposito ad agendum nos accingere debere, ut bonum honestumque primo loco spectemus; utilitatem vero commoditatemque in secundis collocemus: & hæc quidem iudicio

αὐτοῖς καλὰ· πᾶς γὰρ τέτων ἐναντία, πῶς τε ἀπαξίαν καὶ τὴν ἀσυμμετρίαν, αἰσχερά. ²⁸ ὃ ἐστὶν ὁ, τε οἰνόφλυξ καὶ ἀπληγῶς ἐν μεγάλῳ οἰνίδῃ καί μιν. εἰ γὰρ μηδὲν τέτων ἐστὶν χρησίμους εἰς τὴν ἀνδρῶν ἡλικίαν ἀφικνεύμενων ἡμῶν, μάταιον εἶναι τὸ σπουδαῖον παιδείας ὄντας τῇ παιδείᾳ τῆς. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι καὶ περὶ τῶν ἄλλων ²⁹ ἐθῶν.

* Οὐκ ἐν ᾧ γὰρ τῶν λοιπῶν ζώων 204

τῶν ἐρεσθῶν συμβαῖνον, ὅσα ἴσ' ἀνθρώπων παιδεύει, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν τε σκύλακα καὶ τὴν παιδα ταῦτα σπουδαῖον τε καὶ μανθάνειν, ἃ δεισὶν πράττειν αὐτὰς τελευθῶντας. καθόλου δὲ οὐ Πυθαγορείως ἐφασκεν ὡς κελεύει τῶν ἐν τυγχάνουσιν τε ἐκ ἀφικνεύμενοις εἰς σωήθειαν, εὐλαβεῖσθαι πῶς ἡδονῶν, ὡς περὶ τῶν ἄλλων τῶν εὐλαβείας δεομένων. ἔστιν γὰρ ἔτι σφάλλειν ἡμᾶς, ἔδ' ἐμβάλλειν εἰς αἵμαρτιαν, ὡς τῶν τὸ πάθος. καθόλου δὲ, ὡς εἴκοι, διετίνοντο μηδέποτε μηδὲν πράττειν ἡδονῆς σφαζομένων. καὶ γὰρ ἀρχήμονα καὶ βλαβερόν, ὡς ᾧ τὸ πολὺ, τῶν εἶναι τὸν σκοπὸν· ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ καλόν τε καὶ εὐχρημον βλέποντες, πράττειν ὃ ἀν' ἡ πρακτέον· δεύτερον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τε καὶ ὠφέλιμον. δεῖσθαι δὲ πάντας κρείσσει

²⁸ ὃ ἐστὶν] Lego, καὶ ὅτι ἐστὶν ὁ, πινόμενος, &c.

²⁹ ἔθῶν] Males antea, ἐθῶν.

205 ἔ τῆς τυχέσης. * Περὶ δὲ τῆς
ὀνομαζομένης Ὀπτιμίας παιαῦπε
λέγειν ἔφασαν οὗτοι ἄνδρες ἐκεί-
νοι· αὐτὸν μὲν τὴν Ὀπτιμίαν Ὀπι-
φορὰν πῖνα εἶναι τῆς ψυχῆς, καὶ ἐρ-
μῆν, καὶ ἐρεξίν, ἢ τοὺς πληρώσεως π-
νθ, ἢ περὶ πῶς πινῶν, αἰδιότητος
ἢ ἀφαιρέσεως αἰδιότητος. γίνεσθαι ὅ-
τι τὸ ἐναπίων Ὀπτιμίας, 3^ο ἢ κα-
νώσεως π καὶ ἐπιπῶς, καὶ τὸ μὴ
αἰδιότατον εἶναι. πικίλον ὅτι εἶναι
τὸ πᾶσι τῶν τετῶν, καὶ χρῆδόν τῶν
ἀνθρώπων πολυειδέστατον. εἶναι δὲ
πᾶσι πολλὰς τῶν ἀνθρώπων Ὀπτι-
μιῶν Ὀπτικότητας ἐκ κατασκευάσμε-
ναις ὑπὸ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. διὸ
καὶ πλείους Ὀπτικότητας δεῖσθαι τὸ
πᾶσι τῶν τετῶν, καὶ Φυλακῆς π καὶ
σωμασπῆς ἔ τῆς τυχέσης. τὸ μὲν
γὰρ κενωθέντῶν τῶν σώματῶν τῆς
τροφῆς Ὀπτιμείν, Φυσικὸν εἶναι.
καὶ τὸ πᾶσι ἀναπληρωθέντῶν, κα-
νώσεως Ὀπτιμείν τῆς προσοικέσης.
Φυσικὸν ἐστὶν εἶναι. τὸ ὅτι Ὀπτι-
μείν περιέργου τροφῆς, ἢ περιέργου
π καὶ τρυφεροῦς ἐσθιότητος π καὶ
εὐρωμνῆς, ἢ περιέργου π καὶ πολυ-
πῶς καὶ πικίλης οἰκίσεως, Ὀπτικη-
ται εἶναι. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι
καὶ περὶ σκλῶν π, καὶ ποτηρίων, καὶ
ἀφαιρέσεων, καὶ θρημμάτων, τῶν εἰς
206 τροφὴν ἀνηκόντων. * Καθίλει δὲ τῶν

non vulgari opus habere. De cu-
pidinibus, uti vocantur, ista do-
cuisse viros illos, referunt: ipsam
quidem cupiditatem, esse concit-
tationem quandam animæ, & im-
petum, appétitionemque, qua
juxta inclinationem sensuum at-
que appetitus sensitivi, repleti ali-
quibus rebus, aut quarundam re-
rum præsentit frui, desideramus:
vicissim vero, esse quandam cupi-
ditatem, quæ ad evacuationem
tendit, quaque abesse à nobis
quædam, & non sentiri volumus.
Multifarium autem esse hunc af-
fectum, & præ omnibus fere, qui
se in homine exerunt, affectibus,
pluriformem: sed & plerasque hu-
manas cupiditates, extrinsecus ac-
cessitas esse, & propria hominum
opera paratas: ideoque illas ma-
gna cura atque custodia, & mini-
me perfunctoria exercitatione in-
digere: nam naturale quidem esse,
ut corpus exinanitum alimoniiis
refocilletur: idemque postquam
repletum est, juxta naturæ ductum,
evacuatione opus habere: aut ex-
quisitos cibos, aut curiosam deli-
catamque vestem, ac stragula, aut
sumptuosam splendidamque habi-
tationem concupiscere; id vero
accesitum esse: eodem modo se
rem habere cum suppellectili, va-
sis, ministris, pecore ad vescen-
dum apto. Universe autem cum

3^ο H^ο κενώσεως.] In priore Edit. & MS.
corrupte legitur, οἰκισέσεως: cujus loco

ἢ κενώσεως scribendum esse, viderat etiam
Arceus.

humanis affectibus ita comparatum esse, ut nusquam consistant, sed in infinitum abripiant: quapropter à prima statim juventute, proficientium curæ attendendum, ut mature quæ appetenda sunt, expetant; vanasque & superfluas cupiditates fugiant; adeoque ab hujusmodi appetitionibus imperturbati purique permaneant; eosque ipsos contemnant, qui, eo quod cupiditatibus impliciti sunt, dignos se contemptu reddiderunt. Cumprimis vero animadvertere licere, vanas illas, damnosas, exorbitantes, & effrenatas cupiditates iis dominari, qui eminentiori quapiam potestate conspicui sunt: nihil enim tam absconum esse, quo hujusmodi tam puerorum, quam virorum, & mulierum animus se non incitet. In genere vero admodum multiplicem esse alimentorum, quæ sumuntur, varietatem: haberi enim quodammodo infinitos numero fructus, infinitas radices quibus humanum genus vescatur; varii præterea generis carnes comedere, ita ut difficile sit, inter pedestria pariter, volatiliaque, & aquatica animalia quæpiam reperire, à quibus degustandis abstinere; quin & in illis parandis condiendisque, varias artes, succorumque multiplices mixturas excogitatas fuisse:

πρὶ ἀνθρώπων πατρῶν χρὸν τὰ π
μαλίστε πιάτων εἶναι, οἷον μηδαμῶ
ἰσαλξ, ἀλλὰ προάγειν εἰς ἀπειρον.
διόπερ εὐθὺς ἐκ νεότητος ὁππρ
λητέον εἶναι τῷ ἀναφωμύμῳ, ὅπως
ὁππρμύσσει μὲν ὧν δέ. φάξον
τα δὲ τῷ ματαίῳ π. ἐπεὶ ἐργῶν
ὁππρμύμῳ, ἀπέρχονται π. ἐκ κατ
ρῶν τῷ πιάτων ὀρέξῃ ὄντις, κα
ταφρονῶντες αὐτῶν τῷ ἀξιοκατα
φρονήτων, καὶ τῷ ἐνδεδεμύμῳ ἐν
ὁππρμύμῳ. μαλίστε δὲ εἶναι κα
τανοῆσαι πᾶς τε ματαίῳ καὶ πᾶς
βλαβερός, καὶ πᾶς ἐπείργῃς καὶ πᾶς
ὕβριστος τῷ ὁππρμύμῳ, ὡς δὲ τῷ
ἐν ἐξουσίᾳ ἀναστροφῶν γιν
μύμῳ. ἔδεν γὰρ ἅτως ἅπῃ εἶναι,
ἐφ' ὃ τῷ ψυχῇ ἐκ ὁρμῶν τῷ πιά
των πιάτων τε, καὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναι
κῶν. * Καθόλου δὲ ποικιλωπάτων 207
εἶναι τῷ τῶν περισφραγῶν ποικι
λίῳ. ἀπέρχοντο μὲν γὰρ π. πλῆ
θος εἶναι καρπῶν, ἀπέρχοντο ἢ
ρίζων, ὃ καὶ ἡ γῆ π. ἀνθρώπων
γῆ. ἐπὶ ἢ σαρκοφαγία παντο
δαπῇ καὶ ἡ ἐργῶν εἶναι: ἐν
ρεῖν, πν. ὃ γάλακτος, τῶν χει
μαίων, καὶ τῶν πτερυγίων, καὶ τῶν
ἐνύδρων ζώων. καὶ δὴ σκευασίας
παντοδαπῆς πρὶ ταῦτα μεμηχα
νῆας, καὶ χυμῶν παντοίας μίξεις.

¹² Ἐρρεῖν, πν. ὃ γάλακτος] Sic locum hunc auctoritate codicis MS. emendavi

de distinxi. Antea enim legebatur, ἔρρεῖν πν., ὃ γάλακτος: nullo utique sensu.

ἔθεν εἰκότως ³² μανικόν τε ἔ πολύ-
 μορφον εἶναι καὶ τῆς ψυχῆς κίνη-
 208 σιν τὸ ἀνθρώπινον φύλον. * Ἐκα-
 σεν γὰρ δὴ τῶν προσφερομένων ἰδί-
 πνὸς Διψήσεως αἶπὸν γίνεσθαι.
 ἀλλὰ οὗτ' ἀνθρώπους τὰ μὲν πα-
 ραχρηῖμα μεγάλης ἀλλοιώσεως αἰ-
 πια γινόμενα σωορᾶν, οἷον καὶ τὸ
 οἶνον, ὅππῃ πλείων προσενεχθεῖς,
 μέχρι μὲν πινῶν ἰλαρωτέρως ποιεῖ,
 ἐπιπτα μανικωτέρως ἔ ἀχρημονετέ-
 ρως· τὰ δὲ μὴ τοιαύτων ἐνδεικνύ-
 μενα διώαμιν, ἀγνοεῖν. γίνεσθαι
 δὲ πᾶν τὸ προσενεχθέν αἶπὸν πινῶν
 ἰδίᾳ Διψήσεως. διὸ δὴ ἔ μεγάλης
 σοφίας τὸ κατενοῆσθαι τε ἔ σινοῖεν,
 ποίοις τε ἔ πόσις δεῖ χρεῖσθαι πρὸς
 τροφὴν. εἶναι ἣ παύτῃν τῇ ὀπισθ-
 μένῃ τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἀπόλλωνός τε
 καὶ Παιῶν. ὕστερον ἣ τῶν περὶ τὴν
 209 Ἀσκληπίων. * Περὶ δὲ γυνήσεως
 τάδε λέγειν αὐτὰς ἔφασκεν. παρ-
 λα μὲν ὄντο θεῶν. φυλάττεισθαι τὸ
 καλὰ μέτρον προσφέρειν. ἔτι γὰρ ὅ
 φυτῶν τὰ προσφερῆ, ἔτι τῶν ζώων,
 εὐκαρπια γίνεσθαι πινὰ χρονον πρὸ
 τῆς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἐχού-
 των τε ἔ τετελειωμένων τῶν σωμα-
 των τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γί-
 νωνται. δεῖ οὖν τὰς τε παῖδας ἔ τὰς
 παρθένους ἐν πόσις τε καὶ ἐν γυμνα-
 σίοις καὶ καρτερίαις ἔ προσκυνᾶσαι

unde mirum non esse, si morta-
 lium natio insanos ac multifarios
 animi motus hauriat. A singulis
 quippe cibis, singulas etiam, &
 cuique cibo proprias affectiones
 ingenerari: quod & ipsi homines
 in iis alimentis observant, quæ no-
 tabiles alterationes afferunt: qua-
 le quid contingit in vino immode-
 rate hausto; quod hilariores pri-
 mum efficit, dein vero ebriis men-
 tem adimit, eosque ludibrio ex-
 ponit: ea vero ignorant quæ tan-
 tam vim non exerunt: cum tamen
 omne quod comeditur, singularis
 cuiusdam affectus causa fiat: ut
 adeo insignis sapientiæ res haberi
 debeat, expendere atque observa-
 re, qualibus alimentis utendum,
 quantumque cibi assumendum sit:
 eam vero scientiam initio ab Apo-
 line & Pæone traditam, ac dein-
 cept ab Æsculapio excultam fuisse.
 De generatione denique hæc illos
 docuisse fertur: primo cavendum
 esse quod præcox dicitur: Neque
 enim aut in plantis præcoces fru-
 ctus, aut in animalibus immaturos
 foetus bene se habere; sed debere
 accedere temporis quoddam inter-
 vallum, antequam fructum ferant;
 ut ex validis perfectisque corpori-
 bus semina & fructus proveniant.
 Ideoque pueros & virgines in la-
 boribus, exercitiis, & tolerantia
 convenienti educari, cibisque ali

³² Μανικόν] Sic scribendum esse sensus & sequentia manifesto suadent. Antea
 vero corrupte legebatur, μακίστιν.

oportere, qui vitæ labori, temperantiæ, patientiæque debitæ accommodati sint. Multa vero in rebus humanis occurrere, quæ ferius discere præstat; inter quæ etiam esse rei Veneræ usum. Ita igitur educandum esse puerum, ut intra annum vigesimum de tali commercio nihil cogitet; postquam vero ad id ætatis venerit, raro ei rei operam det: quod futurum sit, si bonum corporis habitum, in honore, & pro re præclara habuerit; & persuasus simul sit, illum cum intemperantia in uno eodemque homine neutiquam consistere posse. Laudata ab illis etiam dicunt vetera hæc Græcarum civitatum instituta, quibus vetabatur cum matre, cum filia, aut sorore rem habere; itemque in templis, aut in publico: bonum enim & utile esse, ut quamplurima huic rei obstacula objiciantur. Idem Viri generationes quæ præter naturam sunt, quæque cum lasciva libidine conjunctæ sunt, è medio tollendas; eas vero, quæ secundum naturam, & temperantiæ conformes sunt, ac ad sobriam & legitimam liberorum procreationem

τρέφειν, ³³ προσφύλῳ προσφέροντας, τὴν ἀρμότικον φιλοπόνῳ πρὸς σώφροσι. Ἐκαρπερικῶς βίω. πολλὰ δὲ τῶν κτ' ἢ ἀνθρώπινον βίον πιαῦται εἶναι, ἐν οἷς βέλπιδόν ἐστιν ἡ εὐψυχία, ὧν εἶναι κτ' τῶν ἀφροδισίων χρήσιον. * Δεῖν γὰρ τὴν παιδείαν ἕως 210 ἀγεῖν, ὥστε μὴ ζητεῖν ἐν τοῖς τ' εἰκοσιν ἐτῶν τὴν πιαύτην συνουσίαν. ὅταν δὲ εἰς τῆς πεντήκοντα, ἀπανοίσις εἶναι χρηστόν πρὸς ἀφροδισίοις. ἔστι δὲ τῆς πεντήκοντα, εἰάν τιμὸν πρὸς καλὸν εἶναι νομίμῳ ἡ εὐεξία. ἀρεσίου γὰρ ἅμα ἔστι εὐεξία καὶ πάνυ γινέσθαι περὶ τὸν αὐτὸν. ἐπαινεῖται δὲ αὐτοῖς εἶφασθαι ἔτι τὰς παιδάς τ' προὔπαρχόντων νομίμων ἐν τῇ ἐλληνικαῖς πόλεσι, τὸ μὴ πηγεῖν συγγίνεσθαι, μὴ θυγατρὶ, μὴ ἀδελφῇ, μὴ ἐν ἱερῷ, μὴ ἐν τῷ φανερῷ. καλὸν πρὸς εἶναι, καὶ σύμφερον, τὸ ὡς πλεῖστα γινέσθαι κωλύματα τῆς ἐνεργείας ταύτης. ὑπελάμβανον δὲ, ὡς εἰκέν, ὅτι οἱ ἄνδρες παραιρεῖν μὲν δεῖν πρὸς τὴν φύσιν γυνήσεως, καὶ πρὸς μετ' ὕβρεως γονορρίας· καταλιμπάνειν δὲ τῶν κτ' φύσιν πρὸς καὶ μετ' σωφροσύνης γονορρίων. πρὸς ³⁴ ἐπὶ τεκνοποιίᾳ

³³ Τροφῶν προσφύλων] Cave confundas has duas phrasas apud Græcos, τροφῶν προσφύλων, & τροφῶν προσφύλων. Prius enim significat, cibum alicui porrigere edendum; velut nutrix infanti, vel matres filiis. Posterius vero, cibum capere, vel sumere; nullo scilicet

porrigente. Hic ergo τροφῶν προσφύλων, vertes, cibum præbentes.

³⁴ Ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σώφροσι πρὸς καὶ νομ.] Hoc Græci eleganter vocabant, ἐπὶ ἀρότρῳ παιδὶν συνουσίαν: metaphora ducta ab agricultura. Ildorus Pelus. Lib. III. Ep. 243. Παρ' Ἀθήναισις ἡ συνουσία, καὶ

- σωφρονίᾳ τε καὶ νομίμῳ γινομύῳ.
- 211 * Ἰπλάμβανον ᾧ δὲν πολλὸν πρό-
νοιαν ποιῶνται οὖν ἡ πενοποιεμύῳς
τῶν ἐσμεμύων ἐκγόνων. πρῶτῳ μὲν
ἐν εἶναι καὶ μερίτω προνοιαν, τὸ
προσάγειν αὐτὸν πρὸς τὴν πενοποιίαν
σωφρόνως τε καὶ ἐλαφρῶς βεβιωκέ-
ται καὶ ζῶντα, καὶ μήτε πληρώσει
χερῶν τρεφῆς ἀκαίρως, μήτε
προσφερόμενον πιαῶται, ἀφ' ὧν
χερῶς αἱ τὴν σωματῶν ἐξῆς γίνοντο.
μήτε³⁵ δὴ μεθύοντα τε, ἀλλ' ἡκιστα
πάντων. ὦντο γὰρ ἐκ φαύλης τε
καὶ οὐνομύῳς καὶ παραχῶδες κερ-
σεως μοχθηρὰ γίνονται πρὸς ἀνέμα-
- 212 τα. * Καθόλου δὲ παντελῶς ὦντο
ῥαθύμους πινὲς εἶναι ἐν ἀποσκεπῆ, πὴν
μέλλοντα ζωοποιεῖν, καὶ ἄγαν
πνὰ εἰς ἡμέσιν τε καὶ ὑπνῶν, μήτε
μὲν παρὰ τῆς πείσης προσεῖν, ὅπως
ἐστὶν ὡς χαλεπώταται τὴν γινομύῳν ἢ
εἰς τὸ εἶναι καὶ ζῆν ἀφίξις· ἀλλὰ
τὰς μὲν φιλόκυας μὲν πείσης παρ-
δῆς ὀπιμαλῶνται τὴν σκυλακείας,
ὅπως ἐξ ὧν δεῖ, καὶ ὅτε δεῖ, καὶ³⁶ ὡς
δεῖ ἀφαιμύῳν, προσσηγὴ γίνονται
πρὸς σκυλακείας. ὡσαύτως δὲ ἐν οὖν
- 213 φιλόρνητας. * Δῆλον δὲ ὅτι ἐν τὰς

tendunt, retinendas esse censue-
runt. Dein nascituræ soboli in an-
tecessum providendum esse ab iis,
qui liberis procreandis operam
dant: primam vero & præcipuam
cautionem circa ipsam generatio-
nem adhibendam illi, qui soboli
generandæ animum admovet; ut
victu sobrio & salubri utatur, neve
alimentis intempestive se ingurgi-
tet, aut ebrietate præcipue, aliave
perturbatione, corporis habitum
deteriorem reddat. Existimabant
enim è pravo dissonoque, & tur-
bido temperamento, vitiosa semi-
na edi. Universe autem vecordem
plane & inconsideratum pronun-
tiabant, si quis vitam nascendique
ortum alteri daturus, non omni
diligentia provideat, ut iste in
lucem vitamque introitus quam
amabilissimus fiat: iniquum enim
esse, eos qui canum studio ferun-
tur, omnem curam impendere,
ut catuli concipiantur ex quibus
oportet, & quo tempore oportet,
atque ex hoc vel alio modo af-
fectis, utque inde mansueti eva-
dant: similiterque agere avium
etiam studiosos. Quin & cæteros

καὶ ἰόντων, ἐπ' ἀρότων (sic enim ibi legen-
dum est pro ἐπ' ἀρότων) παιδὶν ἐλίσσεται
γίνεσθαι. Ἀροτῶν παιδὶν hic vocatur pro-
prie, aratio liberorum, i. e. procreatio:
quod præcise dictum est, pro, ἀροτῶν
ἐπὶ παιδὶν πενοποιίᾳ; ut loquitur Plutar-
chus in libro de Preceptis Conjugalis. pag.
144.

³⁵ Μὴτε δὴ μεθύοντα τε, ἀλλ' ἡκιστα π.]
Idem plane monet Plutarchus in aureolo
tractatu περὶ παιδὶν ἀγωγῆς, pag. 1. & 2.
& Plato Lib. vi. de Legib. pag. 623.

³⁶ ὡς δὲ ἀφαιμύῳν] Sic scriben-
dum putavi, pro, ὡς δὲ ἀφαιμύῳν, quod
prior Edit. habet.

qui generosorum animalium desiderio tenentur, omnibus modis prospicere, ne admissura temere fiat: homines vero nullam sobolis suæ rationem habere; sed & in procreando obiter perfunctorieque versari, & in educando, instituendoque, supinæ prorsus negligentia reos fieri: hanc enim gravissimam juxta evidentissimamque causam esse, quod plurimi hominum mali atque improbi sunt: quia nimirum liberorum progeneratio apud plerosque belluino ritu, & temerarie instituitur. Hac manu ductione, hocque studio Viri illi verbis factisque circa temperantiam exercebantur: idque juxta præcepta, quæ jam olim, tanquam Oracula quædam Delphica, ab ipso Pythagora acceperant.

C A P. XXXII.

QUod autem fortitudinem attinet, multa jam ex ante dictis propius ad eam pertinent: utputa admiranda illa facinora, quæ a Timycha perpetrata sunt: itemque ab iis qui mortem obire maluerunt, quam Pythagoræ placita de fabis, aliisque quæ huic studiorum generi consentanea sunt, transgredi. Sed & quæ ipse Pythagoras præclare designavit, dum solus

λοιπὰς τῶν εὐδαίμωνων περὶ τὰ γενναῖα τῶν ζώων, πᾶσι ποιεῖσθαι συμβάλλω περὶ τῶν μὴ εἰκῇ γίνεσθαι τὰς γεννήσεις αὐτῶν. οὗτοί οἱ ἀνθρώποις μηδεὶνα λόγον ποιεῖσθαι τῶν ἰδίων ἐκγόνων, ἀλλ' ἅμα θυνῶν εἰκῇ τε καὶ ὥς ἐτυχὲς σχεδιάζοντας πάντας τρέφειν, καὶ μὴ ταῦτα τρέφειν τε ὡς παιδοῦν μὴ πάσης ἐλιγνορίας. ταῦτα γὰρ εἶναι τῶν ἰσχυροτέρων καὶ σφραγισμένων αἰτίων τῆς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων κακίας τε καὶ φανολότητος. βροχηματώδη γὰρ καὶ εἰκαίαν πινὰ γίνεσθαι τῶν τεκνοποιῶν ὡς πᾶσι πολλοῖς. πιαῦται ὑψηλόμενα καὶ ὀπιτηδόμενα ὡς πᾶσι ἀνδράσιν ἐκείνοις διὰ λόγων τε καὶ ἔργων ἡσκήτο περὶ σωφροσύνης, ἀνωθεν περὶ ληφρόσιν αὐτοῖς τὰ ὡς θαγγέλλομαί, ὡς περὶ πινὰ 37 πυθόχρηστα λόγια παρ' αὐτῶν τῶν Πυθαγόρων.

K E Φ. λβ'.

Περὶ δὲ ἀνδρείας, πολλὰ μὲν 214 ἦδη καὶ τῶν εἰρημίων οἰκείως καὶ πρὸς αὐτῶν ἔχει. οἷον πᾶσι περὶ Τιμύχαν θάυμαστα ἔργα, καὶ τὰ τῶν ἐλομίων ἀποθνήσκειν, πρὸ τῆς πᾶσι βελῶν τῶν ἐρμωδίων ὑπὸ Πυθαγόρων περὶ κυάμων, καὶ ἄλλα τῶν πρὸ τῶν ὀπιτηδόμενων ἐχόμενα. ὅσα τε Πυθαγόρας αὐτοῖς ἐπέτελεσθαι θυνάως, ἀποθνήσκων παν-

37 Πυθόχρηστα λόγια] Vide Nos supra ad Num. 161.

παχὺ μὲν ὅ, καὶ πρὸς πάντας ἑκιν-
δύνας ἀμνηχάνους ὅσας ὠδραβαλ-
λόμην ὅ, ἑλόμεν ὅ καὶ τὴν πε-
τερίδα ἀπολιπεῖν, καὶ ὅτι τὸ ἄλλο-
δαπῆς ἀλατρίβων· τυραννίδας δὲ
καταλύων, καὶ πολιτείας συγκεχυ-
μένας ἀτατάττων, ἐλάττεραν τε
ἀπὸ δαλείας καὶ πόλεσι ὠδραδιδέ-
κα καὶ τὴν ὠδρανομίαν² παύων, ὕβριν
καταλύων, καὶ ὅτι ὕβρισις καὶ
τυραννικὰς καλῶν· καὶ τοῖς μὲν
δικαίοις καὶ ἡμέτεροις πρῶτον ἑαυτὸν
παρίχων καθηγμενός, ὅτι δὲ
ἀγρότας ἀνδρας καὶ ὕβρισις ἀπι-
λαύων τῆς³ σωφίας, καὶ μὴ θεμι-
στῶσι τέττοις⁴ ἀπαγορεύων· καὶ
τοῖς μὲν συναγωνιζόμενός· προθύ-
μως, τοῖς ὅτι πρὸς τὸ ἐνὶ ἐοικεῖσιν ἰδμεν.
215 * Πολλὰ μὲν ἔν τε τῶν ἔχει τις ἀν-
λέγαν πεμμέρα, καὶ πολλὰς
αὐτῷ καταρδωθέντα· μέγιστα ὅτι πάν-
των ἐστὶ πᾶσι πρὸς φάλαριν αὐτῷ μὴ
παρρησίας ἀνυποστάτη ρηθέντα τε καὶ
πρᾶχθέντα· ὅτι γὰρ ὑπὸ φάλαριν
δὲ ὡμοπάτη τὴν τυραννῶν καπνί-
χου, καὶ πυνέμιζον αὐτῷ σφὸς ἀνὴρ
τὴν πρὸς ὅριον τὸ γῆν, Ἀβάρης
τὸνομα, αὐτῷ τέττα ἑνεκα ἀφικέ-
μεν, τὴν συμβαλεῖν αὐτῷ· λό-

quaquaverfum peregrinatus est,
laboribusque ac periculis immen-
sum quantis sese obtulit, & relicta
patria, vitam apud externos exige-
re statuit : quin &, dum tyranni-
des sustulit, turbatis Rebusp. pri-
stinum ordinem restituit, & civi-
tates è servitute in libertatem asse-
ruit : eodem pertinet quod inju-
stitiam compescuit, contumelias
dispulit, & protervistyrannicisque
ingeniis obstitit; ac justis quidem
mansuetisque benignum se ducto-
rem præbuit; feros vero & pro-
tervos à convictu suo removit, il-
lisque negavit se responsa datu-
rum : alteris denique alacriter o-
pem tulit; alteris autem, totis vi-
ribus repugnavit. Pronum itaque
foret & horum multa certissima
documenta proferre, & majori
etiam numero ad virtutis amussim
ab eo gesta, adjicere : sed inter
ea maxime eminent, quæ coram
Phalaride, cum invicta oris liber-
tate, sive dixit, sive fecit. Cum
enim à Phalaride crudelissimo ty-
rannorum captivus detineretur,
eique congressus esset vir sapiens,
gente Hyperboreus, nomine Aba-
ris, qui ob hoc ipsum advenerat,
ut cum eo sermonem sociaret; plu-

¹ ἑλόμεν ὅ] Hæc vox non absque
sensus dispendio in priorē Edit. deest,
quam ex MS. revocavi.

² Παύων] Ex MS. pro quo antea in-
epte legebatur, πάντων.

³ Σωφίας] Itidem ex MS. pro ὁσίαις,

quod prior Edit. habet.

⁴ Ἀπαγορεύων] Imo potius, ἐκαγο-
ρεύων, i. e. palam proficens, vel elo-
quens. Nam ἀπαγορεύων, ut notum est,
significat, interdicere, vetare: quod sen-
sui loci hujus non convenit.

res quæstiones, maxime sacras, Abaris ei proposuit, de simulacris, de religiosiore Deorum cultu, de providentia, de rebus, tum quæ cælo continentur; tum quæ in terris passim versantur, multisque similibus aliis. Pythagoras vero, prout divino afflatu incitabatur, acriter, utque veritati prorsus consonum erat, tantaque cum persuadendi facultate respondit, ut audientibus dicta plane approbaret. Tum vero Phalaris & contra Abaridem, quod ab eo Pythagoras laudaretur, ira exarsit, & in ipsum Pythagoram acerbe invecus est: ausus etiam in Deos ipsos, graves seque dignas blasphemias evomere. Abaris autem ea propter Pythagoræ gratias agebat; insuperque ab eo edoctus est, quod à Cælo pendeant reganturque omnia: id quod ei tum ex aliis plurimis, tum inprimis ex præsentissima sacrorum efficacia ostendit: tantamque aberat, ut docentem talia Pythagoram pro præfugiatore Abaris haberet; ut potius illum, tanquam Deum quempiam, supra modum suspexerit. Ad hæc Phalaris divinationem, & quicquid in sacris fieri solet, aperte negavit. Abaris vero ab hisce digressus est ad alia, quæ in oculos incurrunt; & ex iis quæ humanis viribus averruncari

γὰρ πῆ ἡρώτησε, καὶ μάλα ἱερῆς, καὶ ἀγαλμάτων καὶ τῆς οὐσιωτικῆς θεραπείας, καὶ τῆς τῶν θεῶν προνοίας, τῶν τε κατ' ἐρανὸν ὄντων, καὶ τῶν κατὰ τὴν γλῶττιν ἐκτελεσσομένων, ἀλλὰ τε πολλὰ πιαυτὴν ἐπύθετο. * Ο' δὲ 216
Πυθαγόρας, οἷον ἦν, ἵ ἐνθῆως σφόδρα, καὶ μετ' ἀληθείας πάσης ἀπεκρίνατο, καὶ περὶ τῶν ὡς προσηγορεύεται ὧν ἀκούοντας. τίς ὁ φάλαρις ἀνεφλέχθη μὲν ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸ ἐπαινεῖν τὸν Πυθαγόραν Ἄβαριν· ἡγεῖσθαι δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν ἐπὶ πᾶσι τῶν θεῶν αὐτὰς βλασφημίας δεινὰς προσφέρειν, καὶ πιαυτῆς, οἷας αὖ ἐκείνῳ εἶπεν. ὁ δὲ Ἄβαρις πρὸς ταῦτα ὡμολόγη μὲν χάριν Πυθαγόρα· μετὰ δὲ τῶν ἐμάνθανε παρ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐρανόν τι ἡρώτησεν ἐκ οἰκονομειῶν πάντων, ἀπ' ἄλλων τε πλειόνων, καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν ἱερῶν· πολλὰ γὰρ ἐδὲ γόηται νομίζουσιν Πυθαγόραν τὸ ταῦτα παιδιδόναι, ὡς καὶ αὐτὸν ἐθαύμαζεν ὡς ἐν θεῶν ὑπερφύως. πρὸς ταῦτα φάλαρις· ἀνὴρ μὲν μαρτίας, ἀνὴρ δὲ ἐπὶ ταῖς ἐν τοῖς ἱεροῖς δρώμενα περὶ φανῶς. * Ο' δὲ Ἄβαρις μετῆγε τὸ λόγον διὰ τῶν ὅτι ταῦτα πᾶσι φαινόμενα ἐναργῶς, καὶ διὰ τὸ ἐν ἀμνηστῶν, ἥτοι παλῶ-

ἵ ἐνθῆως] Ex MS. pro ἐν θεῶν.

μοῖς ὁ ἀσλήπις, ἡ νύκτις ἀνιάπις,
ἡ καρπῶν φθοραῖς, ἡ λοιμῶν φο-
ραῖς, ἡ ἄλλοις ποσὶ πύξτις παγχα-
λέπις ἔ ἀνηκέστis, ὡς ὅταν
μυῖων δαιμονίων πινῶν καὶ θείων
εὐεργετημάτων, ἐπειρᾷτο συμπί-
θειν, ὡς ἔστι θεία πρόνοια, πᾶσαν
ἐλπίδα ἀνθρώπινον καὶ δυνάμιν
ὑπερῆραν. ὁ δὲ Φάλαργς ἠνι-
χυνίη πρὸς πᾶν, καὶ ἀπειθε-
σύνει. αὐτὸς γὰρ ὁ Πυθαγόρας
ὑποπιδῶν μὲν, ὅτι Φάλαργς αὐ-
τῷ ῥάπτει θάνατον, ὅμως ὅτι εἰδώς,
ὡς σὺκ εἶη ὁ Φάλαργς μόρσιμος,
ἐχυσιαστικῶς ἐπιχειρᾷ λέγειν. ἀπ-
ιδὼν γὰρ πρὸς τὸ Ἄβαρον ἔφη, ὅτι
ἐρανόθεν ἡ Διόσχοις εἰς τὴν αἰ-
ετα, καὶ τὰ ὀπίγεια φέρεσθαι πέ-
φυκε. * Καὶ ἔτι πρὸς τὸν πρὸς τὸν
ἐρανόθεν ἀκαταστάς πάντων, διεξήλ-
θε γνωρῆματά τε πῶς πᾶσι. πρὸς τὴν
ἐν τῇ ψυχῇ ἀντιθέσιν δυνά-
μειος ἀναμφισβητήτως ἀπέδειξε.
καὶ προῖον, πρὸς τῆς τῆς λόγος καὶ
τῆς νῆς πλείας ἐνεργείας ἐπεξήλθεν

nequeunt, nempe ex bellis inextinguibilibus, ex incurabilibus morbis, ex interitu fructuum, ex pestilentia grassatione, ex aliis denique id genus gravissimis & atrocibus calamitatibus, quæ Demonum quorundam, aut Deorum operatione immittuntur, persuadere conatus est; esse utique divinam providentiam, quæ omnem hominum expectationem, & vim longe exsuperet. Sed Phalaris fronte perfricta, contra hæc audacius insurrexit. Denuo igitur Pythagoras, suspicatus quidem à Phalaride necem sibi parari, gnarus tamen simul, quod non esset in fati, ut ab illo occideretur, liberrime dicere orsus est. Ad Abarim enim conversus, docuit, quod à Cælo in res aëreas & terrestres transitus quidam & descensus fieri soleat: deinde per notissima quæque edisseruit, quod omnia Cæli ordinem sequantur: item demonstravit, animæ facultatem liberam, sui que juris esse: & longius progressus, perfectas rationis mentisque operationes esse

* Ἀ' ἀλήτις] Scribo, ἀτλήτις, i. e. intolerabilibus.

⁷ Παρομοιωσάντων δαίμο. πᾶν καὶ θεῶν
εὐεργετ.] Locum hunc sic scribendum
puto, παρομοίαν δαίμο. πᾶν καὶ θεῶν παρ-
μοιωσάντων: ut constructio talis sit, καὶ δὲ
καὶ παρμοιωσάντων δαίμονων πᾶν & θεῶν, πα-
ρομοίαν δὲ ἀνθρώποις, ἥτοι πάλαισι, δεκ.
Ναθήνηται ἵπιν autem hic vocatur admoni-
tio, sive castigatio divina, quæ sit im-
missis calamitatibus: eodem sensu, quo

Græci dicunt *ὑποπὶ πικρὰ πλῆρωσις*, i. e. verberibus aliquem officii sui admonere: qua phrasi præter alios usus est Aristophanes.

² Φαλαγγιδι μύρσμηϑ·] Alludit ad ver-
sum illud Homericum, *Odysf.* X. Οὐ
μὲν με κείνους, ἵπει ὅτι μύρσμηϑς εἶμι.
Quo versu usum esse Apollonium Tya-
nensem, cum a Domitiano vitæ pericu-
lum ei immineret, refert Philostratus.

adstruxit: ac ita demum solita libertate, de tyrannide, omnibusque fortunæ prærogativis, deque injustitia, omnique hominum avaritia, quam nullius ista cuncta pretii sint, solide docuit: hisque subjunxit divinam de vita optima admonitionem; ejusque cum pessima comparationem exserte instituit; sed & quomodo anima cum suis facultatibus & affectibus se habeat, clarissime detexit: quodque omnium præstantissimum est, demonstravit, Deos non esse causam malorum, morbosque, & si quæ alia corpus male afficiunt, ab intemperantia profeminari; reprehensis fabularum scriptoribus atque poetis, ob ea quæ in fictionibus suis secius dicta extant. Hincque Phalaridem redarguendo erudit, quæque & quanta esset Cœli potentia, ex ipsiis operibus ostendit; quodque pænæ legibus sancitæ, jure meritoque infligantur, multis certisque argumentis probavit. Insuper quantum discrimen inter hominem & cætera animalia intercederet, aperte indicavit: ac de oratione quodque interna & externa scientificæ locutus est; ut & de mente, notitiæque, quæ ab illa provenit, ac de aliis moralibus, hisque affinibus dogmatibus. Tradidit etiam quæ communi vitæ utilia forent, hisque congruas

ἱκανῶς. καὶ ἐπειτα μὲν παρρησίας
πρὸς τυραννίδῳ, καὶ τῇ κατὰ τὸ
χρῆμα πλεονεκτημάτων πάντων, αἰδι-
κίας τε καὶ τῆς ἀνθρώπινης πλο-
νείας ὅλης στρεῖως ἀνεδίδαξεν, ἐπὶ
ἡδονῆς ἐστὶ τῶν αἰσθητῶν. μετὰ δὲ
ταῦτα θείων ὡφελειῶν ἐπισημα-
σάμενος ἀρίστου βίης, καὶ τὸ πρὸς τὴν κά-
κιστον ἀντιπαρεβολὴν αὐτῶν προθύ-
μως ἀντιπαρέτασεν. περὶ ψυχῆς τε,
καὶ τῶν διωκόμενων αὐτῆς, καὶ τῶν πε-
θῶν, ὅπως ἔχει ταῦτα, συφύεσθαι
ἀπεκάλυψε, καὶ τὴν ἀλλοίωσιν πάν-
των ἐπέδειξεν, ὅτι οἱ θεοὶ τὰ κακῶν
εἰσὶν ἀναιέτοι, καὶ ὅτι νόστοι καὶ ὅσα
πάνη σώματι, ἀκαλασίαις ἐστὶ
ἀπέρματα. περὶ τῶν κακῶς λεγο-
μένων ἐν τοῖς μύθοις διήλεγξε τοῦ
λογισμῆος τε καὶ ποιητῆος. τὸν τὸ φά-
λαρ ἐν μετρίῳ χρόνῳ ἐνυθίσθαι, καὶ
τὸν ὅτι ἔστιν ἀναιέτος, ἐπίστασις
ἐστὶ, καὶ ὅση, δι' ἔργων ἐπιδοκίμα-
σάμενος. περὶ τῶν νόμων καλῶς τε, ὡς
ἐκείνους γίνεσθαι, περὶ τῶν πολλῶν
παρέτασεν. περὶ τῶν ἀκαθάρτων ἀν-
θρώπων πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα παρέ-
δειξε ὡφελειῶν. περὶ τῶν ἐν ὁδοῖς
θέσθαι λόγους, καὶ τὰ ἐξ ὧν προοίοντα,
ὁπσημονικῶς διεξῆλθεν. περὶ τῶν νό-
μων καὶ τῆς ἀπ' αὐτῶν κατὰ φύσιν γνώσεως
ἀπέδειξε πλείους. ἐξ ἧς καὶ τὰ ἄλλα
πολλὰ ἐχόμενα τῶν δόγματων.
* Περὶ δὲ τῶν ἐν τῷ βίῳ χρησάντων ὡφελειῶν
ἡμῶν ἐπαίδουσι, ὡφελειῶν

π συμφώνως τέτοις σοφήρωντων
 θηπικύματα, ἀπαγορεύσεις π, ὧν
 ὃ χρὴ ποιεῖν, παρέτετο. καὶ τὸ μέ-
 γιστον, τῶν καθ' εἰμαρμόνῳ καὶ κατ'
 νοῦν θρωμόρων τ' ἀνέκροτον ἐποίη-
 σαρ, καὶ τ' καθὰ πεπεωμόνῳ, καὶ
 καθ' εἰμαρμόνῳ. περὶ δαιμόνων π
 πολλὰ καὶ σοφὰ δηλέχθη, καὶ περὶ
 ψυχῆς ἀθανάσιας. ταῦτα μὲν ἐν
 ἀλλ' ὅτι ἂν εἴη τέτοις λόγων· οὐκ εἶ-
 να ἢ καὶ μάλλον ποῖς περὶ ἀνδρείας
 220 θηπικύματα προσήκῃ. * Εἰ γάρ
 ἐν αὐτοῖς μέσις ἐμβελήκως ποῖς
 δαιμόσι, σταθερὰ τῇ γνώμῃ φιλοσο-
 φῶν ἐφαίνετο, καὶ παύσασθαι τῷ
 πταγμόνῳ καὶ κατεπέντε ἡμύ-
 νητο τ' τύχῃ, καὶ εἰ πρὸς αὐτὴν τ'
 ἐπάγοντα ὅτι κινδυνὸς ἐξασία καὶ
 πέρρησία ¹⁰ χρώμῳ ἐνδὴλ
 ἦν, πάντως καὶ καταφρονητικῶς
 εἶχε τ' νομιζομένων εἶναι δαιμόν, ὡς
 εὐδὲνδς ἀξίων ὦνταν. καὶ εἰ τ' θανά-
 τε προσδοκώμεν, ἴσα γε δὴ καὶ
 ἀνθρώπινα, ὀλιγώρῃ τέτε παν-
 τήποσι, καὶ ὅσα ἦν πρὸς τῇ παύσῃ
 τότε προσδοκία. δῆλον δὴ παύειν,
 ὡς εἰλικρινῶς ἀδείης ἦν πρὸς θάνα-
 τον. καὶ τέτων ἢ ἐπ' ἡναιόπερον
 διεπράξατο, πῶν κατὰ λυσιν τῆς
 τυραννίδος ἀπεργασάμεν, καὶ
 καταχρῶν μὲν τ' τύραννον, μέλλον-
 τα ἀνηκέστες συμφορὰς ἐπάγειν ποῖς

admonitiones lenissima hortatio-
 ne adhibita, aptavit; interdicta-
 que de iis adjecit, quæ fugienda
 essent: distincte etiam explana-
 vit, quæ fato, quæque arbitrio
 humano fierent; ac de Dæmoni-
 bus & de immortalitate animæ
 sapienter multa disputavit. Sed
 hæc alterius fuerit Philosophiæ
 materia: ista vero propius forti-
 tudinis culturam spectant; quod,
 cum in media se conjiciens pe-
 ricula, constanti & ad omnia pa-
 rato animo philosophari visus sit,
 cum fortunam patienter sustine-
 rit, cum magna auctoritate &
 ore libero in eum perorarit, qui
 capiti ejus exitium minabatur;
 manifestum utique effecerit, quod
 gravissima quæque mala, tan-
 quam in nullo numero haben-
 da contempserit. Idem de me-
 tu mortis judicandum est: à
 quo illum penitus intactum fuisse
 apparet; utpote cum mortem,
 sibi, quantum humanitus præ-
 videri potuit, proxime immi-
 nemtem plane non curaverit, ne-
 que præsentissimæ necis expecta-
 tioni animum adverterit. Ex-
 tant autem etiam fortiora ad-
 huc dictis facta ejus, dum tyran-
 nidem funditus delevit, ipsum-
 que tyrannum, atrocissimas ca-
 lamitates hominibus machinan-

* Κατεπέντε.] Scribe, κατεπέντε, vel κατεπέντε.

¹⁰ Πέρρησία.] Male ante, περιρρησία.

tem, cohibuit; & Siciliam crudelissima dominatione liberavit. Quod autem ipse tam præclari facinoris auctor extiterit, ipsa quoque Apollinis Oracula indicio sint; utpote quibus prædictum est, tum demum Phalaridis dominatum corruturum esse, cum cives meliores, magisque inter se concordēs facti essent: quales utique præsentia Pythagoræ, ejusque institutione, & manu ductione facti sunt. Hujus rei adhuc certius argumentum à tempore desumi poterit: eodem enim die Phalaris Pythagoræ & Abaridi capitis periculum intentavit, & ipse ab insidiatoribus interfectus est. Quin & ab Epimenide sumto indicio hæc adstrui poterunt. Sicut enim ille, qui Pythagoræ discipulus erat, cum quidam vitæ ejus manus violentas afferre vellent, Furiis, Diisque ultoribus invocatis, effecit, ut insidiatores illi sese mutuis cædibus conficerent; ita sane & Pythagoras, Herculis ritu & virtute, mortalibus opem ferens, illum, à quo homines proterve nefarieque habiti fuerant, morte punivit: idque per ipsa Apollinis Oracula, cum quibus illi à prima nativitate, naturalis quædam conjunctio intercedebat. Et hæc tenus quidem præclarum hoc ejus facinus à nobis

τῷ Ἀπ' ἁλλων, οἷς ἦν αὐτοφυῶς σωρητηριῶν, διὰ τῆς ἐξ ἀρχῆς ἡρώσεως. τῷ μὲν ἔν τῷ θαυμαστῷ αὐτῷ τῆς ἀνδρείας κατ' ἐρωμα

ἀνθρώποις, ἐλδ' ἡρώσεως δὲ τῆς ὠμοπατῆς τυραννίδος Σικελίας. * Ὅτι δὲ αὐτὸς ἦν ὁ παῖς κατ' ἐρωμα 222
θώσεως, περὶ μὲν καὶ διὰ τῶν χρησμῶν τῷ Ἀπ' ἁλλων, πῶς τὸ καὶ λυσιπυρρῶν ἀποσημαίνοντων τῷ φάλαργι ἡρώσεως τῆς ἀρχῆς, ὅτε κρείττονες ἐ' ἐμονοητικώτεροι ἡρώσονται, καὶ σωρητιῶν μετ' ἀλλήλων οἱ ἀρχόμενοι. οἷοι ἐ' τότε ἐγρόντο, πυθαγόρα παρόντων, διὰ τῆς ὑφηγήσεως ἐ' παιδύσεως αὐτῶν. τέτταρσι ἐπὶ μείζον τεκμήριον ἦν διὰ τῶν χρόνων. ὅτι γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας πυθαγόρα τε καὶ Ἀ' ἀργυροῦ φάλαργος ἐπὶ κίνδυνον θανάτου, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ Ὀπιδιανῶντος ἀποφάγη. καὶ τὸ κατ' Ἐπμενίδην δὲ τῶν αὐτῶν τέτων ἐ' τεκμήριον. * Ὡστερ 222
γὰρ Ἐπιδιανῶντος, ὁ πυθαγόρας μαθητῆς, μέλλων ὑπὸ τινῶν ἀναρρεῖσθαι, ἐπειδὴ τῶν Ἐρμηνύας ἐπεκαλέσαστο, καὶ οὗτοι πμωρὲς θεῶν, ἐποίησε οὗτοι Ὀπιδιανῶντος πάντας ἀρδύων τῶν αὐτῶν ἀποφάγηται. ἔτω δὴ πᾶς ἐ' πυθαγόρας ἐπαμυνῶν τοῖς ἀνθρώποις, κατὰ τὸ τῷ Ἡρακλέους δίκῃν ἐ' ἀνδρείαν, πὺν ἐξυβρίζοντα καὶ πλημμελῆντα εἰς οὗτον ἀνθρώπου, ἐπ' ἀφελεία τῶν ἀνθρώπων ἐκόλασε, καὶ θανάτω παρέδωκε δι' αὐτῶν τῶν χρησμῶν

223 * ἄλλο δὲ τεκμήριον αὐτῆς ποιησώ-
 μεθα, τίς σωτηρίαν τῆς ἐννόμου
 δόξης, δι' ἣν αὐτὸς τε μέν τ' αὖτε
 καὶ ἑαυτῷ ἐπραγίη, καὶ τὰ ὑπὸ
 τῷ ὀρθῷ λόγῳ ὑπαγορεύόμενα,
 μήτε ὑπ' ἡδονῆς, μήτε ὑπὸ πόνου,
 μήτε ὑπ' ἄλλης πινὸς πύθης, ἢ κιν-
 διῶς μεθιστάμεν. αὖτ' αὖτ' αὐτῶν
 οἱ τε ἐταῖροι αὐτῶν¹¹ πρὸς τῷ π
 ραβδύω τῶν ὀρμυδέντων ὑπ' αὐτῶν,
 ἡρᾶντο δοξαζέμεν. ἐν παντοδαπαῖς
 τε τύχαις ἐξεταζόμενοι, τὸ αὐτὸ
 ἦσαν ἀδιάφορον διεφύλαττον. ἐν
 μυρίαις τε συμφοραῖς γυρόμενοι,
 εὐδέποτε ὑπ' αὐτῶν μετετρέπουν.
 ἦν δὲ καὶ ἀδιάλειπτον παρ' αὐτοῖς
 πρὸς ἀκλήσις, τῷ νόμῳ βοηθεῖν, ἀεὶ
 καὶ ἀνομία πλεμῆν, καὶ πρὸς τὸ εἰρ-
 γειν καὶ ἀπωθεῖσθαι τὸ τρυφῶν, καὶ
 συνεθίζεσθαι ἀπὸ γυναικῶν σώφρονα
 224 καὶ ἀνδραγαθὸν βίον. *¹² Ἡ δὲ πᾶσα
 μέλη παρ' αὐτοῖς πρὸς τὰ τ' ψυχῆς
 πάθη πεποιημένα, πρὸς τὸ ἀνυμίας
 καὶ δηγμῶς, ἀ δὲ βοηθητικώτατα
 ἐπενενήτο. καὶ πάλιν αὖ ἕτερα
 πρὸς τὸ πᾶς ὄραϊς, καὶ πρὸς οὐδ'
 θυμῶς, δι' ὧν ὀπιτείνοντες αὐτὰ,
 καὶ ἀνέντες ἄλλοις δ' μετρίαι, συμ-
 μετρα πρὸς ἀνδρείαν ἀπειργάζον-
 το. ἦν δὲ καὶ τῶτο μέγιστον εἰς γυ-
 ναικότητ' ἔργον, τὸ πεπαιδῶ,

¹¹ Πρὸς τὸ π ραβδύω τ' ὀρμυδέντων.] Con-
 fer Nostrum supra, initio huius capituli.

memoriz consecratum esto. Per-
 gimus autem jam ad aliud forti-
 tudinis ejus argumentum; quod
 nimirum factam tectamque con-
 servaverit sententiam, quæ juri &
 justitiæ conformis esset; juxta
 quam & ipse solus quæ sibi vide-
 bantur peregit; & ab iis quæ recta
 ratio dictabat, neque voluptate
 neque laboris molestia, neque ul-
 lis denique affectibus dimoveri se
 passus est. Sed & discipuli ejus
 mortem obire maluerunt, quam
 ullum ejus placitum transgredi:
 variisque cum casibus colluctati,
 hos mores incorruptos custodive-
 runt, nec unquam ab iis fecerunt
 divortium, quamvis infinitis cala-
 mitatibus obruerentur. Erat etiam
 perpetua apud eos cohortatio, le-
 gi opem ferendam, & quicquid
 legi adversatur debellandum esse:
 itemque ad arcendum depellen-
 dumque luxum, vitæ sobriæ & vi-
 rili ab incunabulis assuescendum.
 Habebant etiam cantus quosdam
 ad sanandos animi affectus compo-
 sitos, & contra tristitiam animique
 vulnera, veluti præsentissima reme-
 dia, excogitatos; rursusque alios
 contra iram & animositatem, per
 quos affectus istos intendebant,
 remittebantque, donec fortitudi-
 ni congruos redderent. Hoc quo-
 que maximum illis ad strenuitatem
 pondus addebat, quod persuasi

¹² Ἡ δὲ πᾶσα μέλη παρ' αὐτῶν.] Hæc le-
 guntur etiam supra, Num. 116.

essent, sapientes nihil eorum non expectare debere, quæ homini accidere possunt, quæque in ejus potestate non sunt. Quod si quandoque ira, vel tristitia, vel aliud quidpiam hujusmodi alicui supervenisset, e medio se proripiebant, & pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere, & sanare strenue conabatur. Generatim quoque illis competebar laboriosa in disciplinis & studiis diligentia, & innata omnibus incontinentiæ, avaritiæque cruciamenta, diversissimæque castigationes, & sufflamina igne ferroque irremissibiliter peracta: idque nullo laboris aut patientiæ dilectu: hinc enim abstinentia ab omnibus animalibus, & ab aliis etiam quibusdam cibis strenue exercebatur; illinc sermonis prohibitio, & omnimodum silentium, tanquam meditamenta ad linguam coercendam, per complures annos eorum fortitudinem exercitam habebant: uti & intentæ & continua pervestigatio & examinationis difficillimarum speculationum; & propter ista cibi somnique parsimonia; itemque gloriæ, divitiarum, similitumque in affectatus contemptus: quibus omnibus

πλάττε καὶ τῶ ὁμοίων ἀνεπιτηδούτῳ καταφρονήσας. καὶ πάντα πάντας

ὡς ¹³ ἐδὲν δὲ τῶ ἀνθρώπων συμ-
πιωματάων ἀποπροδοκῆτον εἶναι πα-
ρὰ τῆς νοῦ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα
προδοκᾶν, ὅν μὴ τυγχάνουσιν
αὐτοὶ κύριοι ὄντες. * Οὐ μὲν, ¹²⁵
ἀλλ' εἴ ποτε συμβαίῃ αὐτοῖς ἡ ὀργή,
ἡ λύπη, ἡ ἄλλο τι τῶν τοιούτων,
ἐκποδῶν ἀπηλλάττοντο· καὶ καθ'
ἐαυτὸν ἕκαστος ἡμόμου ἐπειρά-
το καταπύπειν τι ἐἰατρεῖαν τὸ
παύειν ἀνδραγαθῶς. ¹⁴ ἢ γὰρ ἡ ψυχὴν
αὐτῶν καὶ τὸ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ
ἐπιτηδεύματα διήκονον, καὶ αἰ τῆς
ἐμφύτης πᾶσιν ἀνεργασίας τι καὶ
πλεονοξίας βιάσασιν, πικιλώπι-
σιν τι πολάσας καὶ ἀνακαταί, πυρὶ
καὶ σιδήρῳ σποτιλόμεναι ἀπεργατῆ-
τως, καὶ ἔτι πάντων, ἔτι καρτερίας
ἐδεμίας φειδόμεναι. οὐ γὰρ μὲν
γὰρ δόσυχῃ ἐμψύχων αἰώντων, καὶ
πρὸς τὰ βρωμάτων τινῶν ἀσκεῖται
ψυχαίως· τῷ γὰρ ἡ ἐχέρυθια τε καὶ
παιτελής σιωπῇ, πρὸς τὸ γλώσσης
κρυπτῆν σπουδαῖσαι, ὅτι ἐστὶ πολλὰ
ἐπὶ ἀνδρείας αὐτῶν ἐγύμναζεν· ἢ
τε παύοντο. ¹⁵ καὶ ἀδιάπτως
πρὸς τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρη-
μάτων ἐξέτασις τε καὶ ἀνάληψις.
* Διὰ τοῦτο γὰρ αἰονία, καὶ ὀλιγοσι- ²¹⁶
ήκη, καὶ ὀλιγοπνία, δόξης τε καὶ

¹³ Ὡς ἐδὲν δὲ τῶ ἀνθρώπων συμ-
πιωματάων ἀποπροδοκῆτον εἶναι
supra, Num. 196.

¹⁴ ἢ γὰρ ἡ ψυχὴν αὐτῶν καὶ τὸ πρὸς τ.

Cum toto hoc loco confer Nostrium su-
pra, Cap. xvi. ubi eadem leguntur.

¹⁵ Καὶ ἀδιάπτως. Vide Nos supra
ad Num. 188. ubi eadem occurrunt.

εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς παύσθαιεν.
 οἰκῶν ¹⁶ δὲ, καὶ δακρύων, καὶ
 πάντων τῶν πικρῶν ἐργασθῆναι οὐκ
 ἀνδρᾶς ἐκείνους φασίν. ἀπείχοντο
 δὲ καὶ δεήσεων καὶ ἰκετιῶν καὶ πάσης
 τῆς τοιαύτης ἀνελευθέρου διαπίσεως,
 ὡς ἀνάνδρως καὶ ταπεινῆς ἕως. τῆς δὲ
 αὐτῆς ἰδέας τῶν ἡρώων θεῶν, καὶ ὅτι
 πᾶσι κυριώτατα καὶ σωτικώτατα τῶν
 ἐν αὐτῇ δογμάτων, ὁσὸν ἴσθηται ἐν
 ἑαυτοῖς διεφύλαττον ἅπαντες αἰεὶ,
 μέγα ἀπεχεσθῆναι ἐχεμυδίας πρὸς τοὺς
 ἑξωτερικὰς ἀνέκφορα διδασκλήν-
 τας, καὶ ἀνθρώπους ἐν μνήμῃ τοῖς
 διδασκλήσι, ὡς περὶ μυστήρια θεῶν
 227 μεταπαραδιδόντες. * Διόπερ ἔθεν
 ἐξεφοίτησεν τῶν λόγων ἀξίον, μέ-
 γα καὶ πᾶσι τῶν διδασκαλῶν τε καὶ
 μαθητῶν, ἐν τοῖς τοῖσιν μόνον
 ἐγνωρίζετο. ¹⁷ ὅτι δὲ τῶν θυραίων,
 καὶ, ὡς εἰπεῖν, βεβήλων, εἰ καὶ
 ποτε τύχοι, διὰ συμβόλων ἀλη-
 τοῖς οἱ ἄνδρες ἠνίηοντο, ὧν ἔχουσιν
 ἐστὶ νῦν, ὅτι περὶ φέρονται πᾶσι θυρα-
 λῶμα. εἰς, πῶς μαχαίρη καὶ
 σπάλδον καὶ πᾶσι τοιαύτα σύμβο-
 λα. ἅπερ ψιλλῇ μὲν τῇ φράσει
 γραφόμενοι ὑποθηκαῖς εἰσιν. διὰ
 πρὸς ὁμῶς τῶν θαυμασίων τινα καὶ
 σεμνῶς ὡφέλειαν παρέχεται τοῖς
 228 μεταλαβόνσι. * Μέγιστον δὲ πάντων
 πρὸς ἀνδρείαν ὡς ἀγαθὸν ἐστὶ,

¹⁶ Οἰκῶν δὲ ἐ δακρ. — τὸς ἀνδρῶν
 ἐκείνους.] Sunt verba Aristoxeni: ut ipse
 Jamblichus testatur infra, Num. 233.

illi se ad fortitudinem acuebant.
 Afferunt præterea, Viros illos la-
 menta, & ploratus, & id genus
 omnia procul habuisse: abstine-
 bant etiam ab obsecrationibus,
 supplicationibus, omnique illibe-
 rali adulatione, tanquam effœmi-
 nata & humili. Ad hanc morum
 speciem quoque referendum est,
 quod præcipua dogmata, quibus
 disciplina eorum continebatur,
 inter arcana sua omnes summo
 silentio tegebant, ne peregrinis
 innotescerent: eaque, sine scriptu-
 ra, soli memoriæ commissa, ac
 si Deorum mysteria essent, ad
 successores transmittabant. Unde
 etiam evenit, quod nihil eorum,
 commemoratione dignum, in pu-
 blicum emanavit; quamvis satis
 longo tempore docerentur; nec
 deessent qui discerent; sed id
 quidem intra privatos tantum
 parietes: si vero res ita ferret,
 ut extranei, &, ut ita loquar,
 profani adessent; per symbola
 inter se agebant ænigmatum mo-
 do: exempli gratia, Ignem gla-
 dio ne fodito; & similia: quæ
 nuda phrasi anilibus monitis affi-
 niâ videntur; explicata vero in
 admirabilem seriumque usum ab
 intelligentibus adhiberi possunt.
 Omnium autem maximum ad
 fortitudinem incitamentum est,

¹⁷ Ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων.] Confer Nostrium
 supra, Num. 104.

quod sibi primum hunc scopum propositum habeant, ut à carcere & vinculis, quibus ab incunabulis conficta tenetur; eruant, atque in libertatem afferant mentem; sine qua nemo quisquam sani aliquid verique sive didicerit, sive viderit; quocunque denique sensu utatur: nam mens, juxta illos, cuncta cernit, cunctaque audit; surda, caeca caecatur. Secundis autem curis id agendum censebant, ut mens illa sacris disciplinarum studiis deinceps expurgeretur, meliorque reddatur, atque sic demum eidem utilia & divina infundantur communicenturque: ne vel à corpore recedere timeat, vel ad incorporea accedens, præ splendore illorum fulgentissimo oculos avertat, aut ad passiones, sive affectus, qui animam corpori, veluti quibusdam clavis fibulisque affixam tenent,

τὸ σκοπὸν προθέσθαι τὴν κυριώτατον, ῥύσασθαι ¹⁸ καὶ ἐλευθερώσθαι τὰ τοσέτων εἰργμάτων καὶ σωδέσειν τὴν κατεχόμενον ἐκ βραβεύων νῦν, ἃ χωρὶς ὑγιᾶς ἔδεν ἂν τις ἔδιδε ἀληθῆς τοπαράπαν ἐκμάθοι, ἔδ' ἂν κατίδοι, δι' ¹⁹ ἣν ἐν ἐνεργῶν αἰδιόσεως. ²⁰ Νῦν γὰρ, κατ' αὐτὰς, πάνθ' ὅρῃ, καὶ πάντ' ἀκέρ'· τ' ἄλλα δὲ καὶ κωφὰ καὶ τυφλά. δότι οὖν τὸ ὑπερσυστάζειν ²¹ διακαταργεῖν τοιούτων αὐτῶν καὶ ποικίλως ὀπιτηδεύειν διὰ τὴν μαθηματικῶν ὀργασμῶν, τὸ τιλικάδε τὴν ἐνησιφόρον καὶ θεῶν ἐντιθέσθαι καὶ μεταδιδόσθαι, ὡς μήτε τῶν σωμάτων ἀφιστάμενον ὀπιτελεῖν, μήτε πρὸς τὰ σώματα προσεγγίζον ἐκ τῆς λαμπροῦς αὐτῶν μαρμαρυγῆς ὀπισθεφείσθαι τὰ ὀμματα, ²² μήτε προσελάντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν τιμαίων, καὶ προσεργάντων

¹⁸ ῥύσασθαι καὶ ἐλευθερώσθαι τ.] Hæc etiam leguntur apud Porphyrium, Num. 46.

¹⁹ Δι' ἧς πινθ' ἔν.] Sic recte MS. pro δι' ἧς τὸ πινθ', quod Arcetio fraudi fuit.

²⁰ Νῦν γὰρ, κατ' αὐτὰς, πάνθ' ὅρῃ, καὶ πάντ' ἀκέρ.] Erat dictum Epicharmi, ut testantur Izerzes *Chil.* xii. vers. 449. Plutarchus, Tom. II. pag. 99. Maximus Tyr. Dissert. i. & alii. Cæterum, pro ὅρῃ, ut recte est in MS. Arcetius intempestive corripuit, ὁρᾶ: ignorans scilicet, dictum hoc esse Epicharmi, qui Dorica dialecto usus est.

²¹ Διακαταργεῖν — ὀπιτηδεύειν] Sic recte MS. At prior Edit. vitiose, διακαταργεῖν τι, καὶ ὀπιτηδεύειν.

²² Μήτε προσελάντων τῷ σώματι τὴν ψυχ.] Alludit Jamblichus ad illud Platonis in *Phædone*, pag. 387. B. Edit. Lugdun. Ἐκείνη δὲ καὶ λυπη, ὡς οὐκ ἔστι ἔχουσα, προσελθὼν αὐτῶν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσεργάνει: quem locum adducit etiam Jamblichus noster in *Protreptico*, cap. xiiii. pag. 80. Vide etiam Nicephorum ad Synesium de *Insomniis*, pag. 357. qui eundem locum Platonis adducit, & Synesium eodem alludere docet. Obiter hic Lectorem monemus, Henricum Stephanum in *Thesauro*, (Tom. III. Col. 162. ubi de προσεργάνω agit) ab aliis procul dubio deceptum, tradere, locum hunc Platonis exstare in *Phædone*; cum, ut diximus, in *Phædone* occurrat.

Ἰππρίφειδ. ὅλως ἢ ἀδάμασιν εἶ-
 ναι πρὸς πάντας θνητοὺς καὶ κατα-
 γωγὰ πατήματα. ἡ γὰρ ἀφ' ἧς τῶν
 πάντων γυμνασία ἐσθλὴ ἔστι τε-
 λειοτάτης ἀνδρείας ἢ Ἰππιδάμους.
 τοσαῦτα ἐστὶ τῆς ἀνδρείας ἡμῶν
 τεκμήρια κείδω πρὸς Πυθαγόρου τε
 καὶ τῶν Πυθαγορείων ἀνδρῶν.
 & Pythagoreorum fortitudine proposita indicia sunt.

. Κ Ε Φ. λγ'.

219 Φίλιον ἢ ἀφαιέματα πάν-
 των πρὸς ἀπαντας Πυθαγό-
 ρας παρέδωκε. θηῶν μὲν πρὸς ἀν-
 θρώπων δι' εὐσεβείας ἐστὶ πειθαρι-
 κῆς θεραπείας· δογμάτων δὲ πρὸς
 ἄλλα, καὶ κατὰ ψυχῆς πρὸς
 σώματα, λογικῆς τε πρὸς τὰ
 αἰσθητὰ, ἀφ' ἧς φιλοσοφίας καὶ
 τῆς κατ' αὐτὴν θεωρίας· ἀνθρώ-
 πων ἢ πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν
 ἀφ' ἧς νομιμότητος ἐστὶ· ἑτερο-
 φύλων δὲ ἀφ' ἧς φυσιολογίας ὁρῆς·
 ἀνδρῶν ἢ πρὸς γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ
 ἀδελφούς, καὶ οἰκείους, ἀφ' ἧς κοινω-
 νίας ἀδιασφάλτου. συλλήβδην δὲ,
 πάντων πρὸς ἀπαντας, καὶ προσέτι
 τῶν αἰσθητῶν ζώων πινά, ἀφ' ἧς δι-
 καιοσύνης ἐστὶ φυσικῆς Ἰππικῆς
 καὶ κοινότητος· σώματος δὲ κατ'
 εἰς τὴν θνητῆς, καὶ τῶν ἑγγενῶν

convertatur; sed adversus omnia,
 quæ generationi subserviunt; item-
 que adversus affectus, qui nos in
 terram detrahunt, tota persistat
 indomita. Per istos quippe gra-
 dus enitens exercitatio, & ad su-
 periora reditus, perfectissimæ for-
 titudinis studium erat. Et hæc no-
 bis etiam hæctenus de Pythagoræ

C A P. XXXIII.

A Micitiam vero præclare tradi-
 dit Pythagoras; & quidem er-
 ga omnes omnium; sive Deorum
 cum hominibus, per pietatem cul-
 tumque cum scientia conjunctum;
 sive dogmatum inter se, & in uni-
 versum animæ cum corpore, par-
 tisque rationalis cum irrationali,
 per philosophiam ejusque specu-
 lationes; vel hominum secum in-
 vicem; civium puta, per sanam
 legislationem, peregrinorum per
 rectam rerum naturalium doctri-
 nam; mariti vero cum uxore, aut
 liberis, aut fratribus, aut necessa-
 riis, per communionem indistor-
 tam: & , ut summam dicam,
 cum omnibus omnium; animalium
 etiam irrationabilium, per justiti-
 am & naturalem necessitudinem
 societatemque: denique latentium
 in corpore per se mortali, & con-

[Φίλιον ἢ ἀφαιέματα πάντων.] Totus
 hic locus usque ad finem Numeri hujus,
 legitur etiam supra, Cap. xvi.

[ἑγγενῶν.] Sic rescripti pro ἐν-
 γενῶν; auctoritate ipsius Jamblichi
 supra, Cap. xvi.

trariarum facultatum pacificationem & conciliationem, per sanitatem, huicque congruum victum & temperantiam, salubri mundanorum elementorum statui similem. Hæc omnia sigillatim ad idem amicitiae nomen, velut compendio ad unum caput revocata, omnium confessione invenit & sancivit Pythagoras. Isque tam admirabilem inter familiares suos amicitiam introduxit, ut etiamnum de iis, quos arctior benevolentia sociavit, dici vulgo soléat, quod è numero Pythagoreorum sint. Proponenda igitur erit horum etiam institutio, una cum præceptis quæ suis discipulis præscripsit. Juebant igitur hi Viri certamen & contentionis studium removeere ab omni in universum amicitia, si fieri possit; si non, saltem ab ea, quæ nobis cum parentibus, & in genere cum senioribus, aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non finit: in qua, juxta illorum monitum, quam minimum cicatricum & exulcerationum esse debet. Hoc autem ajunt fieri posse, si uterque amicorum invicem cedere, iramque comprimere sciverit:

μῦθον αὐτῷ ἐναντίων διωόμεων ἐρμηνεύσῃ τε καὶ συμβιβασμὸν, δι' υἱείας καὶ τῆς εἰς πατρίην ἀγαίτης καὶ σωφροσύνης, κατὰ μίμησιν τῆς ἐν τοῖς κρημνοῖς συχνοῖς εὐετηρίας.
 * Ἐν παντί δὴ τέττις, ὥς ἐ' αὐτὰ 230
 καὶ σύλληψιν δὲ τῆς Φιλίας ὀνόματι οὐκ εὐετηρίας καὶ νομοθέτης ὁμολογεῖται Πυθαγόρας ἐχθρὸν καὶ ἔτι θαυμαστικῶς Φιλίαν παρέδωκε τοῖς κρημνοῖς, ὥς ἐπὶ ἐνυῶντι πολλὰς λέγειν ὅτι τὸ σφοδρότερον ἐὺνοήτων ἐαυτοῖς, ὅτι τῶν Πυθαγορείων εἰσι. δεῖ δὴ καὶ περὶ τέτων τὴν Πυθαγόρειον παιδείαν ὡς ἀγαθὴν, καὶ τὰ ὡς ἀγαθὰ, οἷς ἐχθρὸς πρὸς αὐτὸν αὐτὸν γνωρίζεται. παρεκελεύοντο γὰρ οἱ ἄνδρες ἔπειτα ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαίρειν ἀγῶνά τε ἐφίλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ διωατὶν· εἰ δὲ μὴ, ἐκ γὰρ τῆς πατρικῆς, καὶ καθόλου ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν προσεχέμενης. αἰσάντως δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐεργείας. τὸ γὰρ ἀγαθὸν ἐξομαρτύνει καὶ ἀγαθὸν ἐκφύγει πρὸς αὐτὸν πρὸς αὐτὸν ἐμπροσθεν ὁρῶν, ἢ ἄλλως πρὸς πᾶν πᾶν, ὡς σωτήριον τῆς ὑπερχέουσης Φιλίας.
 * Ἐφασκεν δὲ δὲν ὡς ἐλαχίστης αἰμυ- 231
 χας τε ἐφίλονεικίαν ἐκ Φιλίας ἐγγίνεσθαι. τὰ δὲ γίνεσθαι, εἰς ὅτις ὡνται εἰκὲν ἐκ κατὰ τὴν ὁρῶν.

¹ Εὐνοήτων] Ex MS. pro εὐνοήτων.

² Ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαίρειν. — κα-

κίας μεγάλῃ, τε ἐφίλονεικίαν.] Hæc omnia leguntur etiam supra, Cap. xxi.

ἀμφοτέροι μὲν, μᾶλλον μὲν τοὶ ὁ
 νεώτερός τε καὶ τῷ εἰρημίων τάξει
 ἔχων ἡνδύππ. τὰς ἐπαγορεύσεις
 τε καὶ νουθετήσεις, ὥς δὲ παιδαγωγί-
 σεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς
 εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας ὥσπερ
 θεῶν ἡρώδων ὡς δὲ τῷ πρεσβυτέρων
 τοῖς νεώτεροις· καὶ πολὺ ἐμφαίνε-
 σθαι ἐν τοῖς νουθετήσιν τὸ κηδεμονικόν
 τε καὶ οἰκείον. ἔτω γὰρ εὐαχρήμονά τε
 γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τῷ νουθετήσιν.

232 * Ἐκ Φιλίας μηδέποτε ἐξαίρειν πί-
 σθαι, μήτε πείζοντας, μήτε σω-
 θάζοντας. ἔτι γὰρ ἐπὶ βασιλίων εἶναι
 διυγιᾶναι τῷ ὑπαρχεσθαι Φιλίαν.
 ὅταν ἅπαξ ἐμπόση τὸ ψάδῃ εἰς
 πρὸ τῷ φασκόντων φίλων εἶναι ἤδη.
 Φιλίαν μὴ δοτογνώσκων ἀτυχίας
 ἕνεκα, ἢ ἄλλης τινὲς ἀδυναμίας
 τῷ εἰς τὸ βίον ἐμπηκισθῶν· ἀλλὰ μό-
 νων εἶναι δόκιμον δοτογνώσιν φίλων
 τε ὁ Φιλίας, πῶν γινόμενόν διὰ
 κακίαν μεγάλῃ τε καὶ ἰσχυρῶς
 ὄντων. ἔχθραν ἐχόντων μὲν μηδέ-
 ποτε αἰρεῖσθαι πρὸς τὰς μὴ τελείας
 κακίας· ἀρετὰς δὲ, μάλιστα εὐγα-
 νῶς ἐν τῷ διαπολεμῶν, ἀν μὴ με-
 τὰ πείσῃ τὸ ἡθῶς ὁ διαφερομένης,
 καὶ προσγίνεται εὐγνωμοσύνη. πολε-
 μεῖν ὅ μὴ λόγῳ, ἀλλὰ πῶς ἔργοις.
 νέμιμον ὅ εἶναι καὶ ὅσον τὸ πόλεμον,
 καὶ ὡς ἀνθρώπων ἀνθρώπων πολε-
 μισαίν. αἰσιν μηδέποτε γίνεσθαι εἰς

inprimis junior, & qui aliquo ex
 ante dictis loco, vel ordine positus
 est. Emendationes & castigationes,
 quas PÆDARTASES nomina-
 bant, multa cum verborum cle-
 mentia cautioneque à senioribus
 erga juniores fieri debere existima-
 bant; plurimumque sollicitudinis
 affectusque ex parte corripientium
 prominere: ita enim castigationem
 decoram utilemque fore. Nun-
 quam ab amicitia fidem, neque per
 jocum, neque serio removendam
 esse: non enim facile amicitiam
 salvam manere, cum semel menda-
 cium in mores eorum, qui se amicos
 jactant, se insinuaverit. Amicitiam
 non esse reprobendam propter in-
 fortunium, vel aliam quandam in-
 firmitatem, quæ rebus humanis in-
 tervenit; sed unicam, quæ quidem
 probabilis sit, amici & amicitia
 rejiciendæ causam esse eam, quæ
 à majori quadam & inemendabili
 malitia proficiscitur. Inimicitiam
 ultro non esse suscipiendam contra
 eos qui non sunt plane improbi: si
 autem semel suscepta fuerit, obfir-
 mandum animum, strenueque de-
 certandum, nisi mores mutaverit
 adversarius, & ad bonam mentem
 redierit. Certandum autem non
 verbis, sed factis: hoc autem le-
 gitimum, sanctumque & tale bel-
 lum esse, quali hominem cum ho-
 mine decertare fas sit: nunquam
 dissidio, quantum in nobis est,

ἰσχυρῶς] Sic recte MS. pro ἰσχυρῶν.

occasionem dandam esse; sed, quam maxime quisque potest, rixæ hujusmodi principiis obstandum. In amicitia, quæ vera sinceraque futura est, quam plurima debere esse definita, suisque legibus circumscripta, & ut decet distincta; ac providendum, ne quid temere fiat; sed ut omnia consuetudine quadam ita ordinata sint, ut nullum colloquium obiter & perfunctorie instituatur; sed cum pudore, cum præsentis animo, & bono ordine: neque temere, leviter, & vitiose ullus excitetur affectus; exempli gratia, cupiditas aut ira: quod & de cæteris passionibus animique dispositionibus habendum. Quod vero non obiter, sed summo studio declinaverint caverintque peregrinas amicitias, & quod propterea mutuum inter se amorem per plura secula illibatum conservaverint; ex iis quoque colligi poterit, quæ Aristoxenus in libro *de vita Pythagorica*, se ex Dionysio Sicilia tyranno, cum literas Corinthi doceret, audivisse refert. Sic autem loquitur Aristoxenus: Abstinebant autem à luctu & à lachrymis, omnibusque id genus,

διώαμιν ἀφ' ὧρας· ⁶ εὐλαβεῖσθαι πάντων τ' ἀρχῶν, ὡς οἷόν τε μάλι-
στα. * Ἐν τῇ μελλήσει ἀληθινή ἐσ- 233
θαι Φιλία, ὡς πλεῖστα δεῖν ἔφα-
σαν εἶναι τὰ ὠρσμοῦ καὶ νενο-
μισμοῦ. καλῶς ᾗ πῶτα δεῖν εἶναι
κεκερμύνα, καὶ μὴ εἰκῇ, καὶ δῆτα καὶ
εἰς ἑῶς ἕκαστον κατακεχωρσμοῦ, ὅπως μήτε ὁμιλία μηδεμία ὀλι-
γώρως τε καὶ εἰκῇ γίνη, ἀλλὰ μὲν
αἰδῶς τε ⁷ καὶ σωφίας καὶ τάξεως ὀρ-
θῆς· μήτε πᾶσι ἐκείρηται μηδὲν
εἰκῇ, καὶ Φαύλως καὶ ἡμαρτημῶρως,
οἷον ὀπισθυμία, ἢ ὀργή. ὁ αὐτὸς τε
λόγῳ καὶ κατὰ τὴν λειπομῶν παθῶν
τε καὶ ἀφ' ὧρας. ἀλλὰ μὲν τεκμή-
ραιτο αἱ πρὸς καὶ περὶ τῆς μὴ παρέργως
αὐτὸν πρὸς ἀλλοτρίας ἐκκλίνειν Φι-
λίας, ἀλλὰ καὶ πάνυ σωφράτως
πεικάμπειν αὐτὰς ἐν φυλάττειν,
καὶ περὶ τὰς μετὰ πολλῶν ἡμερῶν τὸ
Φιλικὸν πρὸς ἀλλήλους ⁸ ἀνένδοτον
ἀφ' ὧρας τηρεῖν, ἕκτε ὧν Ἀριστοῦ
ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῆς βίης
αὐτὸς ἀφ' ὧρας φησὶ Διονυσίῳ
τῷ Σικελίας τυράννῳ, ὅτε ἐκπε-
σὼν τῆς μοναρχίας γραμμάτια ἐν
Κορίνθῳ ἐδίδασκεν. * φησὶ γὰρ 234
ἔτι καὶ ὁ Ἀριστοῦ ἐν τῷ Οἰκίῳ δὲ
καὶ δακρύων, καὶ πάντων τῶν πειμάτων

⁶ Εὐλαβεῖσθαι πάντων τῶν ἀρχῶν] Scribendum utique est, ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι πάν-
τες τῶν ἀρχῶν.

⁷ Καὶ σωφίας] Legendum puto, καὶ
εὐνοίας.

⁸ Ἀνένδοτον] Ex MS. pro αἰνίδον, quod prior Edit. habet.

⁹ Οἰκίαν δὲ ἐν δακρ. — τὸς αἰδῶς
ἐκείνης] Hæc leguntur etiam supra,
Num. 226.

ἔργαδαι οὖν ἄνδρας ἐκείνους, ὡς
ἐνδέχεται μάλιστα. ὁ αὐτὸς ἢ λό-
γῳ ἢ περὶ θωπείας ἢ δεήσεως ἢ
λιτανίας ἢ πάντων τῶν τοιούτων.
Διονύσιον ἂν ἐκπεσάν τ' τυραννί-
δῳ, ἀφικόμενον εἰς Κόρινθον,
πολλὰκις ἡμῖν διηγεῖτο ¹⁰ τὰ περὶ τ'
καὶ Φιντίαν τε ἑ Δάμωνα οὖν Πυ-
θαγορείας. ἦν ἢ παῖτα τὰ περὶ τ' τῶ
θανάτου θρομβώλει ἐγγύλει. ὁ ἢ τρεῖς
πῶς τῆς ἐγγυήσεως τοιόσδε τις ἦν.
πνῆς ἔφη τ' περὶ αὐτὴν Διαιτριβόν-
των, οἱ πολλὰκις ἐπιέντο μνήαν τ'
Πυθαγορείων, Διαιτρίβοντες ἑ Διαι-
μωκώμενοι, ἢ ἀλαζόνες ἀποκα-
λῶντες αὐτοὺς, καὶ λέγοντες, ὅτι
ἐκκοπήν ἂν αὐτῶν ἢ τε σεμνότης
αὐτῇ, καὶ ἢ προσωπίστῳ πίσις,
ἢ ἢ ἀπάθεια, εἰ τις περὶ ἐξήσειεν αὐ-
335 τὰς εἰς ¹¹ Φορὰν ἀξιοχρεων. * Ἀν-
τιλεγόντων ἢ πινῶν, καὶ γενομένης
φιλονεικίας, συνταχθεὶς αὐτὸς τὰς
περὶ Φιντίαν, ἐναντίον τε πνῆς τῶν
κατηγόρων αὐτῶν εἶπεν, ὅτι Φανε-
ρὸς γέγονε μετὰ πινῶν ἐπιτεταλάων
αὐτῶν. καὶ τὰ τοιαῦτα μαρτυρεῖσθαι τε ὑπὸ
τῶν παρόντων ἐκείνων, καὶ τ' ἀγα-
νάκησιν πιθανῶς πάντοτε γινέσθαι. πὺν
δὲ Φιντίαν θαυμάζειν τὸν λόγον. ὡς δὲ αὐτὸς Διαιτρίβου εἶπεν, ὅτι

quantum humanitus fieri poterat,
Viri isti : itemque ab adulando,
precando, supplicando, cunctis-
que hujusmodi. Dionysius ita-
que tyrannide exutus, & Corin-
thum profectus, sæpe nobis de
Phinthia & Damone Pythagoreis
referebat, alterum alterius vadem
in capitali causa hunc in modum
factum esse. Quidam, inquebat,
ex aulicis, injecta sæpius Pytha-
goreorum mentione, cavillis eos
sannisque traducebant: jactabun-
dos quippe appellitabant, & gra-
vitatem illam simulatamque fi-
dem, & affectuum vacuitatem,
facile elisum iri affirmabant, si
quis illos in gravius periculum
induceret. Aliis autem contra-
dicentibus, in partes itum est,
ac fervente contentione, techna
in Phinthiæ caput structa, accu-
satorque est subornatus, qui co-
ram ei objiceret, quod deprehen-
sus esset cum quibusdam in Dio-
nysii vitam conspirasse; produce-
banturque testes, atque maxima
probabilitatis specie querela in-
duebatur. Raptus est hac oratio-
ne in stuporem Phinthias : sed
cum illi Dionysius difertis verbis

¹⁰ Τὰ περὶ τ' καὶ Φιντίαν τε καὶ Δά-
μωνα] Historiam hanc, quam Jamblichus,
aliique Scriptores, de Damone &
Phinthia ; Polyzenus *Strategem.* Lib. v.
Sect. 22. de Euphanto & Eucrito ; Hy-
ginus vero, *Fabulâ* cclvii. de Macro &

Selinuntio referunt. Præterea notandum,
Valer. Max. Lib. iv. Cap. vii. *Pythiani*
vocare, qui Jamblichus Noster, aliisque
Phinthias dicitur.

¹¹ Φορὰν] Cum Ascerio lego, συμφο-
ρὰν.

indicasset, omnia hæc jam penitus explorata esse, eumque mori oportere; petiit, ut quoniam ejus judicio res huc deducta esset, reliquum sibi diei concederetur, ut tam sua, quam Damonis negotia componere posset. Victabant enim in bonorum omnium communione Viri isti; & quia Phinthias ætate provectior erat, potioris rei familiaris curam in se susceperat: hujus itaque ordinandæ causæ dimitti rogabat, Damone vade dato. Cum itaque Dionysius admirabundus interrogaret, num quisquam hominum esset, qui in causâ capitali vas fieri sustineret; idque Phinthias ita fore affirmaret, accersitus est Damon: qui cognito quod acciderat, vadem se futurum, dixit; ibique perstiturum, donec Phinthias reverteretur. Hoc facto, Dionysius ajebat se quidem obstupuisse; illos vero qui periculi faciendi primi authores fuerant, irrississe Damonem, eum veluti cervam vicariam victimam substitutum esse, cavillati. Cum igitur jam ad occasum Sol inclinaret, Phinthias moriturus supervenit. Quare obstupefacti omnes, & opinionione sua decepti sunt. Ipse vero

ἐξήτασται πῶς τε ἀπελθῶς, καὶ δὴ αὐτὸν ἀποθνήσκαι, εἰπὲν ὁ Φιντίας, ὅτι εἰ ἔτις αὐτῷ¹² δέδοκται πῶς τε θνήσκει, καὶ ζῶντι γε αὐτῷ δοθῆναι τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας. ὅπως οἰκονομήσεται τὰ πικρὰ αὐτῶν, καὶ τὰ κατὰ τὸ Δαμόνα. σωζέων γὰρ οἱ ἄνδρες ἔτι· ἐς κοινῶν ἐκπέντων. περισσόπερ¹³ δὲ ὡς οὐκ ἐπὶ πᾶσι, καὶ πολλὰ τὰ πικρὰ οἰκονομῶν ἦν εἰς αὐτὸν ἀναληφύς. ἤξιον ἔν ᾧ πῶς ἀφελῶναι, ἐγγυητὴν κατὰ τὸν Δαμόνα. * Εἶπε δὲ ὁ 236 Διονύσιος, ἡμεῖς τε ἐρωτήσας, εἰ ἔστι ὁ ἀνθρώπος¹⁴ οὗτος, ὅστις ὑπομνῆται θανάτου θνήσκει ἐγγυητής. φήσαντες δὲ ὁ Φιντίας, μετὰ πρῶτον θνήσκει τὸ Δαμόνα, καὶ Δακρυόεντι πᾶσι συμβεβηκότα, φάσκει ἐγγυητὴν αὐτῷ πᾶσι, καὶ μὲν αὐτῷ, ἕως ἂν ἐπανεέλθῃ ὁ Φιντίας. αὐτὸς μὲν ἔν ᾧ τῶν εὐχῶν ἐκπληρωθεὶς εἶπε. ἐκείνους δὲ τὸς ἐξ ὁρχῆς εἰσπαρόντας τὸν Δαμόνα, πᾶσι Δαμόνα χαλκάζειν, ὡς ἐγκαταλειφθεὶς ὁμόθυρον, καὶ σκώπτοντας¹⁵ ἑλᾶφον ἀντιδεδόχα λέγειν. οὗτος δὲ ἔν ᾧ ἡλίας πρὸ θυσμῶς, ἤκειν τὸ Φιντίας ἀποθανέντα. ἐφ' ᾧ πάντας ἐκπληροῦναι τε ἐς δαλωθῆναι. αὐτὸς δὲ

¹² Δέδοται] Ex MS. pro δίδωται.

¹³ Καὶ μετὶν αὐτῷ] Sic recte MS. At prior Edit. male, καὶ μὲν ἐν αὐτῷ.

¹⁴ Ἐλᾶφον ἀντιδίδωχ] Alludit ad eam

vam illam, quam pro Iphigeniâ, Agamemnonis filia, vicaria mortē periisse, fabulæ ferunt. Vide Hyginum *Fabula* xcvi.

ἐν ἑφ.· περιβαλὼν τε ἔφιλήσας
καὶ ἄνδρας, ἀξιώσας τρίτον αὐτὸν
εἰς τὴν Φιλίαν ὠρεῖσθαι. οὗ-
μηνδενὶ τρόπῳ, καίτοι λιπαρὲν ὦ-
αὐτῷ, συγκατατεῖναι εἰς τὸ ποιεῖν.

237 * Καὶ πῶτα μὲν ὁ Ἀριστόξενος,
ὡς παρ' αὐτοῦ ἔστι Διονυσίου πυθαγόρεος
Φησί. λέγεται δὲ, ὡς ἔστι ἀγνωστὸς
ἀλλήλων οἱ Πυθαγόρεοι ἐπειρῶνται
Φιλικὰ ἔργα διαπεράσειν, ὑπὲρ
τῶν εἰς ὅσον μηδέποτε ἀφ' ἑαυτῶν,
ἤνικα πεμνημένον πρὸς λαβόμεν τῷ
μετίχεν τ' αὐτῶν λόγων· ὡς τ' ἐκ
τῶν πινόντων ἔργων μηδ' ἐκείνων τ'
λόγον ἀπιστεῖν, ὡς ἄρα οἱ ἀπα-
δαῖοι ἄνδρες, καὶ πρῶτον πάντων
οἰκῶντες, φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις,
πρὶν ἢ γνώμεται πρὸς πρῶτον
ἡμῶν. καταχθινῶν γὰρ φασὶ τὴν
Πυθαγόρεων πῖνα μακρὰν καὶ
ἐρήμην ὁδοὺν βαδίζοντες εἰς τὴν
παυδοχίαν· ὑπὸ κόπῃ δὲ, καὶ
ἄλλῃς παυδοχίης αἰτίας εἰς νόσον
μακρὰν πρὸς βαρεῖαν ἐμπίπτειν,
ὡς ὅτι λιπὲν αὐτὸν πρὸς ὅτι πῖνα.

238 * Τὸν μὲν πῖνα παυδοχίαν, εἴτε οἰκίαν
τῶν ἀνθρώπων, εἴτε καὶ παυδοχίαν,
πάντα ὠρεῖσθαι, μήτε ὑπερ-
βίας πινὸς φεισόμενον, μήτε δα-
πάνης μηδεμίαν. ἐπειδὴ ἡ κρείττων
ἦν ἡ νόσος, πῖνα μὲν παυδοχίαν
ἐλάττω, γράψαι πρὸς σύμβολον ἐν πῖνακι, καὶ ὅτι πῖνακι, ὅπως.

Dionysius, Viros amplexus, ut
ajebat, & deosculatus, rogavit,
ut se tertium in amicitiam suam
reciperent: illi autem nullo mo-
do adduci potuerunt, ut quam-
vis multum flagitanti annuerent.
Hæc Aristoxenus ex ore Dio-
nyfii. Fertur autem, Pythago-
reos, etiam inter se ignotos,
imò & nunquam visis amicitie
officia exhibere studuisse; dum-
modo signa quædam communis
seculæ agnoscerent. Unde nec fi-
des dicto illi deroganda est;
quod viri boni, etiam si remotissi-
mis terris habitent, amici inter se
sint, antequam se vel coram vide-
rint, vel compellaverint. Ajunt
itaque, Pythagoreum quendam,
cum longum per deserta iter pe-
dibus confecisset, in diverforium
venisse, ibique ex lassitudine, aliis-
que variis incommodis in longum
gravemque morbum incidisse; ita
ut etiam necessarij sumptus deni-
que ei deficerent: cauponem vero,
hominis sive commiseratione, sive
æstimo tactum, omnia præbuisse,
aut sumptui. Morbo autem su-
perante, moribundum, symbolum
aliquod tabellæ inscripsisse,
& cauponi præcepisse, ut eam,

“ Λάβειν — ἀπιστεῖν] Sic recte
MS. pro λαβὲν, & ἀπιστεῖν.

“ Ἐρήμην] Ex MS. pro corrupto
ἐρήμην, quod in Edit. Arcerii legitur.

si quid sibi humanitus accideret, juxta viam suspenderet, observaretque, si quis prætereuntium symbolum agnitus esset; illum enim omnes in se factos sumptus ei restitutum, gratiamque beneficii relaturum. Mortuo denique sepultoque cauponem juxta persolvissse, spe omni abjecta, fore ut sumptus sibi refunderentur, nedum ut ab agnoscentibus tabellam gratiæ referrentur. Interim tamen miratum suprema hominis mandata, inductumque, ut tabellam publice proponeret. Longo demum post tempore Pythagoreum quendam illac transeuntem, intellecto ex inspectione tabulæ quis symbolum adscripsisset, & re omni explorata, cauponi multo plus pecuniæ quam impenderat, solvisse. Quin etiam Cliniam Tarentinum memorant, postquam comperisset Prorum Cyrenæum, & sectæ Pythagoricæ addictum, de facultatibus suis omnibus amittendis periclitari, collecta pecunia Cyrenem navigasse,

¹⁷ Ἄν τι πάθῃ] Male antea conjunctim legebatur, ἀντιπαθῇ, quod Arcerius verterat, vicissim beneficio afficeret; invito prorsus sensu. Recte Obrechtus, si quid sibi humanitus accideret. Græci enim, cum fragilitatis humanæ vices pertimescerent, κατ' εὐφημισμόν dicere solebant, ἰάν τι πάθῃμι, vel ἰάν τι πείχῃ: quæ formula in Testamentis præcipue frequens erat. Læctius in *Stratone*, Segm. 61. Τὰ δὲ Δις

ἂν τι ¹⁷ πάθῃ, ¹⁸ ἐκπερημένος τὴν δέλτον ᾤσθῃ ἢ ὁδὸν, ὀπισκοπῇ, εἴ περ τὴν περιέντων ἀναγνωρῆσιν τὸ σύμβολον. τῆτον γὰρ ἔφη αὐτῷ δοτῶσιν τὰ ἀναλώματα, ἅπερ εἰς αὐτὸν ἐπιήσασιν, καὶ χάριν ἐκλήσιν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. τὴν δὲ πανδοχέα μὲν τὴν πλὴν τὴν γαίῃ καὶ ἐπιμεληθῆναι τὸ σῶμα αὐτοῦ, μὴ μὲν τοι γὰρ ἐλπίδας ἔχοντα ἔκρημασθαι τὰ δαπανήματα, μή τι γὰρ καὶ πρὸς εὐπαθεῖν πρὸς τὴν τῶν ἀναγνωρῆντων τὴν δέλτον. ὅμως μὲν τοι Διὰπειροῦσθαι ἐνπεπληγμένον πρὸς ἐντολὰς, ἐκλήθῃναι τι ἐκαστοῦ εἰς τὸ μέσον τὸ πίνακα. χρόνῳ δὲ πολλῷ ὕστερον τὴν Πυθαγορεῶν τινα περιέντα ὀπισκοπῇ καὶ μαθεῖν τὴν γένεσιν τὸ σύμβολον, ἐξετάσθαι τι τὸ συμβῆναι, καὶ τῷ πανδοχεῖ πολλῷ πλέον δαγύριον ἐκλήσθαι τὴν δεδωκεναι. * ¹⁹ Κλεινίαν γὰρ μὲν 239 τὴν Ταραντῖνον φασὶ, πυθόμενον, ὡς Πρωῶν ὁ Κυρηνάϊος, τῶν Πυθαγορείων λόγων ζηλωτὴς ὢν, κινδυνώσας περὶ πάσης τῆς εἰσίας, συλλεξάμενον χρήματα, πλῆσθαι

πῆμῃ, ἰάν τι πείχῃ. Id est, si moriar. Vide ibi Casaubonum & Menagium.

¹⁸ Ἐκπερημένος] Prior Edit. ἐκπερημένος: pro quo Arcerius infeliciter αὐτοῦσε legendum censebat.

¹⁹ Κλεινίαν γὰρ μὲν τὴν Ταρ.] Eandem historiam habes apud Diodorum in Excerptis a Valesio editis: quam etiam breviter perstringit Noster supra, Num. 127.

ὅτι Κυρίως, καὶ ἐπαυροῦσθαι
 πρὸς Πρώτα πράγματα, μὴ μόνον
 τὴν μειώσασθαι τὴν αὐτῆς ὑσίου ὀλιγω-
 ρήσασθαι, ἀλλὰ μηδὲ τὴν Διὰ τὴν πλὴν
 κίνδυνον πεισθῆναι. τὸν αὐτὸν δὲ
 ἀρόπον ἔστιν ὅτι Ποσειδωνιάτῳ
 ἀκτῇ μόνον ἱστῆναι, ὅτι θυμαρί-
 θης εἰς Πάριον τὸ Πυθαγορείων,
 ἡνίκα συνίπτεται εἰς ἀπορίας αὐτὸν
 καταστῆναι ἐκ πολλῆς πειρασίας,
 πλῆθος φασὶν εἰς τὸ Πάριον, δρ-
 γύρον συχνὸν συλλεξάμενον, καὶ
 ἀνακλήσασθαι αὐτὸν πρὸς ὑπέρβασιν.
 καλὰ μὲν ἔστι καὶ ταῦτα τὴν Φιλίας
 240 τιμήματα. * Πάλιν ὅτι τέτων θαν-
 μασιώπεια ἔστιν καὶ πρὸς τὴν κρινώσας
 τῶν θείων ἀγαθῶν, καὶ πρὸς τῆς
 τῆς νῦν ὁμοιότητος, καὶ πρὸς τὴν θείας
 ψυχῆς παρ' αὐτοῖς ἀφοροῦντα.
 παρήγγειλλον γὰρ θεοὶ ἀλλήλοις,
 μὴ Διδοῦσθαι τὸ ἐν αὐτοῖς θεόν.
 ἔκταν εἰς θεοκρασίαν πινά, καὶ πρὸς
 πρὸς τὸν θεὸν ἔνωσιν, καὶ τὴν νῦν
 κρινώσας, καὶ πρὸς τῆς θείας ψυ-
 χῆς. ἀπέβλεπεν αὐτοῖς ἡ πᾶσι τὴν
 Φιλίας παρὰ τὴν ἐργων πρὸς λό-
 γων. τέταρτον ὅτι ἐκ τῶν ἔχει πρὸς εὐρεῖν
 ἄλλο βέλπον, ὅτι ἐν λόγοις λεγό-
 μενον, ὅτι ἐν ὁπτιηδόμασι πρὸς
 πόμον. οἱ μὲν ὅτι ἐν πάντα τὴν Φι-
 λίας ἀγαθὰ ἐν αὐτῷ περὶ τῆς. διόπερ
 ἐν ἡμῖς ὡς περ ἐν κεφαλῇ τῶν
 πρὸς πάντα περὶ λαβόντες τῆς Πυθαγορείας
 Φιλίας πλεονεκτήματα, πανό-
 μεθα τὴν πλοῖον περὶ αὐτῆς λέγοντες.

& res Prori locasse in solido; non
 jactura tantum rei familiaris insu-
 per habita, sed navigationis etiam
 in se suscepto periculo. Eodem
 modo Thestorem Posidoniatem,
 cum fama tantum accepisset, Thy-
 maridam Parium Pythagoreum, è
 re lauta in paupertatem delapsum
 esse, Parum ferunt navigasse, &
 magna argenti vi coacta, illius
 opes restituisse. Egregia equidem
 hæc amicitiz argumenta sunt: ve-
 rum impenius admirari par est,
 quæ de communione divinorum
 bonorum, de concordia mentis,
 & de divina anima ipsis decreta
 sunt: crebro enim se invicem ad-
 hortabantur, ne Deum ipsis in-
 habitantem divellerent. Unde &
 omne illorum circa amicitias stu-
 dium, ad divinam naturarum com-
 mixtionem, ad unionem cum Deo,
 ad divinæ mentis animæque com-
 munionem, verbis factisque ab illis
 dirigebatur: quo quidem nihil præ-
 stabilius inveniri poterit, aut ora-
 tione prolutum, aut ipso opere per-
 fectum: isto enim omnia amicitiz
 bona comprehendere existimo: at-
 que ideo cuncta quæ Pythagorica
 amicitia, eximia habuit, hoc velu-
 ti compendio complexus, plura de
 illa dicere superfedebam.

CAP. XXXIV.

Κ Ε Φ. λδ.

CUm haecenus Pythagoræ discipulorumque ejus res ita generatim ordinatas executi sumus; age! jam deinceps narrationes, quæ sparsim de iisdem commemorari solent, quæque ad prædictum ordinem redigi nequeunt, instituamus. Ajunt itaque illos singulis præcepisse, ut lingua quisque vernacula uteretur, quotquot ex Græcis ad hanc societatem accesserant: usum enim linguæ peregrinæ minus probabant. Accesserunt autem etiam peregrini ad sectam Pythagoricam: Messapii nimirum, Lucani, Picentini, & Romani: asseritque Metrodorus Epicharmi filius, Thyrsi nepos, qui pleramque doctrinam patris sui ad rem medicam traduxit, ejusque libros exposuit, ad fratrem scribens, Epicharmum, & ante ipsum, Pythagoram dialectorum optimam perinde uti & Musices harmoniam, Doricam censuisse: Jonicam enim & Æolicam plurimum trahere de colorata profodia; magisque etiam adhuc Atticam iisdem coloribus luxuriari: Doricam vero ad harmoniæ modos potius compositam esse, quia

ΕΠὶ δὲ τῇ γλῶττι παγκράτως ἔτω 241
διήγησθαι περὶ Πυθαγόρου καὶ
τῶν Πυθαγορείων· ἴθι δὴ τὸ μέγα
τὸ πρὸς τὰς ἀποράδων ἀφηγήσεις
ἐκείνας λέγειν πειρώμεθα, ὅσαι
ἔχουσιν ὑπόληψιν ὑπὸ τῇ προση-
μῶν τῶν λέγων, ὡς
Φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῷᾳ ἐκάστους
παρήγγαλλον, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων
προσέλθον πρὸς τὴν κοινωνίαν τού-
των. τὸ γὰρ ξενίζειν οὐκ ἐδοκίμα-
ζον. προσέλθον ὅ καὶ ξένοι τῇ Πυ-
θαγορείῳ αἰρέσει, καὶ Μεσσηνίων ἑ-
Λδοκασίων καὶ Πελοποννησίων καὶ Ῥω-
μαίων. καὶ Μητροδόωρος π., ὁ Θύρ-
σος, τὸν πατέρα Ἐπιχάρμου, καὶ τὸν
ἐκείνου διδασκαλίας τῆς πλείονος
πρὸς τὴν ἰατρικὴν μετετέγκας, ἐξη-
γῶν τὸν τῶν πατρῶν λόγον
πρὸς τὴν ἀδελφὴν Φησὶ, τὸν Ἐπι-
χάρμον, καὶ πρὸς τὰς τῆς Πυθαγό-
ραν, τῆς ἀγαλέκων ἀρίστου λαμβά-
νειν τὴν Δωρίδα· καθάπερ καὶ τὴν ἁρ-
μονίαν τῆς Μυσηκῆς. καὶ τὴν μὲν Ἰαίδα
καὶ τὴν Αἰολίδα μεταχρησάμεναι τῆς
ἐκείνης γλώσσας προσφθασίας. Ἀττι-
δα ὅ καὶ κατακρίσκειν μεταχρησάμεναι
τῇ γλώσσῳ. * Τὴν δὲ Δωρίδα 242
ἀγαλέκων ἐναρμόνιον εἶναι, σπου-

* Τῆς ἐπὶ γλώσσῳ πρ.] Intelligit speciem illam Musices, quæ Χρυσήτις dicebatur, & τῇ Ἑλληνικῇ & Διωτικῇ

opponetur: de quo argumento multa legere est apud Scriptores Musicos veteres.

σηκίαν ἐκ τῶ φωνήεντων γραμμα-
των. τῇ δὲ Δωρεὶς Διολέων μαρ-
τυροῦν τὴν δεχαίωσιν καὶ τὴν μύθον.
Ἡρώς γὰρ γῆμον Δωρείδα τὴν Ὀρε-
νδ. τέττω δὲ μυθολογία γυνεὶ παρ
πεντήκοντα θυγατέρας, ὧν εἶναι καὶ
τὴν Ἀχιλλέως μητέρα. λέγουσι δὲ
πινος Φησί, Δωκαλίαν τὴν
Προμηθεὺς, καὶ Πύρραν τὴν Ἐπιμη-
θεὺς γυνεὶ Δωρον. τῇ δὲ Ἑλένη.
τῇ δὲ Αἰόλον. ἐν δὲ τῇ Βακυλ-
νίων ἀνέαν ἱεροῖς, Ἑλένη γο-
ρίαν Διός. τῇ δὲ Δωρον, καὶ Ἑλένη
καὶ Αἰόλον, αἷς ὑφηγήσονται ἀπο-
γῆσαι ἑαυτοὶ εἰς Ἑβδον. ὁπότερος
μὲν εἴη ἐκ τῶν δεχαίων, οὐκ
εὐμαρὲς διεξέωμι. τὰ μὲν οὖν
243 παλαιότεροι καταμαρτυροῦν. * Ὁμο-
λόγησαν δὲ ἱκατέρωσιν τὴν ἱσπερὶ
αὐτῶν, τὸ περὶ τῶν ἐνταῦθα εἶναι
τὴν Διολέων τὴν Δωρείδα. μετὰ δὲ
πρώτῳ γυνεὶ τὴν Αἰολίδα, λα-
χῶσιν δὲ τὴν Αἰόλῳ τὸν οὐνομα. τρί-
τῳ δὲ τὴν Γιάδα, γυνεὶ δὲ τὸν
Ἰων τὴν Ἑλένη. πρῶτῳ δὲ τὴν
Ἀτίδα, πρῶτῳ δὲ τὸν Κρεῖστος
τῆς Ερεχθίδος, κληθεῖσιν δὲ τῇ
γυνεὶ ὑπερὸν τὴν πρῶτον, καὶ
Θρακίας, καὶ τὴν Ἑλένην ἀρ-
γῶν, ὡς οἱ παλαιοὶ τὴν ἱσπερὶ δὲ

ex literis vocalibus constat. De
eiusdem vero antiquitate ipsas
quoque fabulas testari. Nerea
enim uxorem duxisse Dorida,
Oceanii filiam : huic autem natas
esse quinquaginta filias; inter quas
etiam matrem Achillis. Quosdam
autem dicere ait, Dorum ex Pro-
metheo & Pyrrha Epimethei filia
natum; ex eo Hellenem, ex Hel-
lene Æolum : in sacris vero Ba-
byloniorum monumentis doceri,
ex Jove natum Hellenem, cujus
filii fuerint Dorus, Xuthus, &
Æolus : hisque narrationibus
ipsum etiam Herodotum accedere.
Quo autem pacto alterutrum ho-
rum sese habeat, in tam vetustis
rebus difficulter recentiores in-
vestigaverint : hoc tamen in con-
fessio est, quod ex utraque recen-
sione conficiatur, Doricam Dia-
lectum omnium antiquissimam
esse : huic proximam Æolicam,
ab Æolo nomen sortitam : tertio
loco sequi Ionicam ab Jone Xu-
thi filio cognominatam : quar-
tam esse Atticam, ita dictam à
filia Creusæ, quæ Erechthei filia
fuit : hancque prioribus recentio-
rem tribus seculis, extitisse, circa
Thracum tempora, & Orithyæ
raptum; uti plures historiarum tra-

* Ἑλένης] Scribe, Ὀρενδίδος; ut ab
aliis Scriptoribus vocatur. Erat autem
Orithyia filia Erechthei, & Boreæ uxor;
de qua vide Herodot. Lib. vii. Cap. 189.
Scholiasten Sophoclis ad *Antigon.* pag.

254. Edit. Henr. Steph. Scholiasten Apol-
lon. Rhod. ad Lib. i. *Argon.* vers. 211.
Scholiasten Homeri, ad *Odyss.* v. 533.
Heraclitum de *Incredibil.* cap. 28. Sui-
dam v. Γαμβροῦ, *Ερεχθίδος*, & alijs.

dunt : quin & constat , Orpheum quoque poetarum antiquissimum Dorica Dialecto usum esse. Medicinæ eam maxime speciem amplectebantur , quæ dietam moderatur ; inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere , quibus congruum laboris , victusque , & somni modum explorarent : deinde quod ad ipsam ciborum præparandorum rationem attinet , illi fere primi commentari de ea , atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius , quam qui eos antecesserant , adhibebant : sed unguenta medicata minus probabant : hisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur : incisiones vero & ustiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Ut autem ad Pythagoram revertamur , ille haudquaquam admittebat eos , qui disciplinas cauponantur , quique cuivis obvio animas , ut diversorii fores , apertas ostendunt : qui si hac ratione emptores non invenerint , per urbes diffusi , gymnasia conducunt , & à juventute pro iis rebus mercedem exigunt , quæ pretio æstimari non possunt. Ipse autem pleraque

Φαίνεσι. κερεῖσθαι ἢ τῇ Διαιτητικῇ. Διαλέξω καὶ τὸ Ὀρεῖα , περὶ οὗτον ὄντα τῶν ποιητῶν. * 3 Τῆς δὲ 244
ιατρικῆς μάλιστα φασὶν αὐτὰς
δοποδέχεισθαι τὸ Διατητικὸν ἐνδὸν ,
καὶ εἶναι ἀμελεστέας ἐν τούτῳ , καὶ
περεῖσθαι πρῶτον μὲν καταμαρτυ-
ρεῖν σημεῖα καὶ συμμετρίας πῶτον το
καὶ σιτίων καὶ ἀναπαύσεως. ἐπὶ ταῖς περὶ
αὐτῆς τὴν καταποδῆς τὴν προσφερο-
μένων χρεὼν πρῶτας ὀπιοχευῶσαι
σι πραγματεύεσθαι καὶ διαλέξαι.
αἰσάσθαι δὲ καὶ καταπλάσμάτων
ὀπιοπλῆον. οὗτον Πυθαγορεῖς τῶν
ἐμπροσθεν. τὰ ἢ περὶ τὸ Φαρμα-
κείας ἦσαν δοκιμάζειν. αὐτῶν δὲ
τάτων πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα
χερῶν. τὰ δὲ περὶ τὰς τριμῆς καὶ
καύσεως ἦκιστα πάντων δοποδέχεισθαι.
χερῶν δὲ καὶ τὸ ἐπὶ οὐδαὶς πρὸς ἐνὶ
τῇ ἀρρώσθημάτων. * Παρατηροῦντες 245
δὲ λέγονται καὶ οὗτον τὰ μαθήματα
καταλαμβάνοντας , καὶ τὰς ψυχὰς , ὡς
πανδοχείαι θυρεῖς , ἀνοίγοντας παν-
τὶ τῷ προσόντι τὸ ἀνθρώπῳ. αὐτῶν ἢ
μηδὲ ἔτιως ὠνητὰ εὐρεθῶσιν , αὐ-
τὰς ὀπιοχευόμενας εἰς τὰς πόλεις ,
καὶ συλλέγουσιν ἐργολαβῶντας τὰ
γυμνάσια καὶ οὗτον νέας , καὶ μισθὸν τὸ
ἀπμήτων πρῶτοντας. αὐτῶν δὲ

* Τῆς δὲ ιατρικῆς — ἵνα τὸ ἀρρώσθη-
ματων] Hæc omnia ἀντιλεξι leguntur
etiam supra, Num. 163.

* Τὸς τὰ μαθήματα κατ.] Respexit

ad locum illum Platonis in *Protagora*,
pag. 194 G. Οὗτον δὲ καὶ οἱ τὰ μαθήματα
ἀνοίγοντες καὶ πρὸς πόλεις , καὶ πολλοὺς
καὶ ἐργολάβους τῶν ἀπὸ ἐπὶ μαθημάτων , ἔς.

παντοκρύνεισθ πολὺ τ' λεγομένων,
 ἔπως οἱ μὲν καθαρῶς παιδιδόμμοι
 πεφῶς αὐτῶν μεταλαμβάνωσιν· οἱ
 δὲ, ὡς περ Ὁμηροῦ Φησὶ τ' Τάν-
 πλον, λυπῶνται περόντων αὐτῶν
 ἐν μίση τ' ἀκυσμάτων, μηδεὶν δόπο-
 λαύοντες. λέγειν δὲ αὐτὰς οἴμαι
 καὶ περὶ τῆς μισθῆς διδάσκειν ἑὺ
 προσιόντας, ἔς καὶ χεῖρας τ' ἐρμο-
 γλύφωι καὶ Ὀπιδιφελίωι πικνιτῶν
 δόποφάινωσι. ἑὺ μὲν γὰρ, ἐκ-
 δομῶν πινὸς Ἐρμῶν, ζητῶν εἰς πλὴν
 διαίτῃσιν τ' μόρφῃς ξύλον Ὀπιτή-
 θιον· ἑὺ τ' προσχείρως ἐκ πάσης
 φύσεως ἐργάζεσθαι τ' τῆς ἀρετῆς
 246 Ὀπιτήθευσιν. * Προνοῶν δὲ δεῖν
 μάλλον λέγουσι φιλοσοφίας, ἢ γο-
 νίαν ἢ γεωργίας. ἑὺ μὲν γὰρ γο-
 νίας ἢ ἑὺ γεωργίας αἰτίαι εἶναι ἔ-
 ζῶ ἡμᾶς· ἑὺ τ' φιλοσοφίας καὶ
 παιδιδότας, τῆς εὐ ζῆν, καὶ φρονήσαι,
 πλὴν ὁρθῶς οἰκονομίαν εὐρόντας. ἔπε-
 δε λέγειν ἔπε συγγράφειν ἔτιωθ
 ἡξίε, ὡς πᾶσι τοῖς ὀπιτυχῆσι κα-
 τάδηλα εἶναι τὰ νοήματα, ἀλλ'
 αὐτὴ δὲ τῶν πρώτων διδάξαι λέγα-
 ται Πυθαγόρας τὴν αὐτὴν προσφο-
 τῶντας, ὅπως ἀκρασίας ἀπάσης
 καθαρῶντας, ἐν ἑχρημοσύνη

eorum quæ traduntur, occuluit ;
 ut sincere quidem docti sensum
 exinde perspicuum ; cæteri vero,
 in mediis acroamatibus versantes,
 instar Tantali Homerici, nullum
 alium inde fructum quam dolo-
 rem perciperent. A Pythagoreis
 etiam dictum puto, quod illi, qui
 mercede suam in docendo operam
 elocant, deteriores censendi sint
 statuariis, atque fellulariis opifi-
 cibus : qui enim ad elaborandam
 statuam Mercurii operam suam
 locat, eum lignum querere huic
 formæ recipiendæ aptum : illos
 vero quodvis ingenium, ad excul-
 penda inde virtutis opera, arri-
 pere. Philosophiam porro majori
 studio esse prosequendam, quam
 parentes & agriculturam : paren-
 tes enim & agricolas ad hoc tan-
 tum contribuere, ut vivamus ;
 philosophos autem atque præ-
 ceptores, ut bene vivamus ; utpo-
 te qui rectam sapientiæ dispensa-
 tionem excogitaverunt. Nihil au-
 tem ita dici, aut scribi volebant,
 ut sensus ejus omnibus obviis sta-
 tim pateret : hoc ipsum enim an-
 te omnia suos edocuisse Pythago-
 ram ferunt, ut ab omni linguæ
 incontinentia puri, doctrinas quas

* Τὸς μὲν γὰρ, αὐτῶν.] Sic locum
 hunc emendavi & distinxī. Ante enim
 minus recte legebatur, τῶ μὲν γὰρ αὐτῶν. v.
 quod interpretibus fraudi fuit. Tu igitur
 verte, Illos enim, (nempe Hermo-
 glyphos) cum quis ipse Mercurium faciat-

dum locavit, querere lignum, &c.

* Ἐχρημοσύνη] Quid hoc vocis ?
 Cum Arcerio & Obrechtio substituo ἰχα-
 μυθία, donec melius quid in mentem ve-
 nerit.

perceperant, tacendi arte conditas haberent: eum vero, qui primus symmetriæ & asymmetriæ rationem indignis hac doctrina evulgavit, tantum in odium incurrisse memorant, ut non tantum communi consortio convictuque eum prohibuerint; verum etiam tanquam mortuo, & in alium, quam prius fuerat, hominem commutato, sepulchrum construxerint. Alii Dæmonium etiam iis iratum fuisse ajunt, à quibus res Pythagoræ divulgatae sunt: periisse enim in mari impium, qui Icostagoni prodidit compositionem: h. e. do-decaedri, quæ una est ex quinque figuris, quæ solidorum dicuntur, in sphaeram extendendi rationem. Sunt tamen qui referant, hoc illi accidisse, qui doctrinam de innumerabili & incommensurabili propalavit. Cæterum omnis Pythagorica institutio proprium quendam & symbolicum docendi modum præfert, ænigmatibus, & griphis, quoad apophthegmata similis; idque ob ipsam characteris hujus archaismum: prorsus ut & Oracula Divina & Pythica, intellectu explicatuque perquam difficilia iis

φυλάτῃσιν, ὅς ἂν ἀκροάσινται λόγους. τὴν γοῶν πρῶτον ἐκφάνεται ἡ τῆς συμμετρίας ἔκασυμμετρίας φύσιν τοῖς ἀναξίοις μετέχον τῶν λόγων, ἔτι φασὶν ἀποτυγῆθαι, ὡς μὴ μόνον ἐκ τῆς κινήσεως ἀσυστάς ἔκασυμμετρίας, ἀλλὰ ἡ καὶ τὸν αὐτὸν κατασκευασθῆναι, ὡς δὴ τὰ ἀποτυγῆθαι ἐκ τῶν μετ' ἀνθρώπων βίαι, τὰ ποτὶ ἑτέρω γῆμορμον. * Οἱ δὲ φασὶ ἔτι 247. δαιμόνιον νεμεσῆσαι τοῖς ἐξώφοροις τὰ τῶν Πυθαγόρου ποιησέμεν. φθαρῆναι δὲ γὰρ ὅς ἀσυστάς ἐκασυμμετρίας τὴν δηλώσιν τῆς αὐτοπυγῆς σύστασιν, (τὰ τοιαῦτα ἢ ἀποτυγῆθαι, ἐν τῇ πύκνῃ λεγομένην περιῶν σχημάτων) εἰς σφαῖραν ἐκλείπειν. ἔτι οἱ δὲ τὴν περὶ τῶν ἀλογῶν καὶ τῆς ἀσυσμετρίας ἐκκρίναι, τὰ πρὸς πᾶσι ἐλεῖν. ἰδιότροπος πρὸς τὴν καὶ συμβολικὴν ἢ ἡ σύστασιν Πυθαγόρου ἀγωγὴ, καὶ ἀνίγναι σί πει καὶ γέλοις, ἔκ γε τῶν ἀποφθεγμάτων, εἰκῆα, ἀλλὰ τὸ δὲ χαίρειν τῷ χαρῆσθαι καὶ τῷ γίγναι τῷ ὄντι καὶ πυθῆσθαι λόγια ἀπαρῶν καὶ γὰρ πῶς καὶ ἀποτυγῆθαι φαίνεται τοῖς ἐκ πρ.

* Καὶ τὸν αὐτὸν κατασκευασθῆναι.] Confer Nos supra, ad Cap. xvii.

* φθαρῆναι δὲ αἰς ἀσυστάς ἐκασυμμετρίας τὴν δηλ.] Hæc intelligenda sunt de Hippaso Pythagoræ: ut discimus ex ipso Jamblichio supra, Num. 88.

* ἔκ γε τῶν] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, ἐκ τῶν: pro quo Arcerius vel ἀσυστάς, vel ἀσυστάς, vel ἀσυστάς, infelicitur legendum conjiciebat. Cæterum, conferendus est cum hoc loco Noster supra, Num. 105. & 161.

ρέργα χρησημεάζομενοι. ποσῶτε
 ἂν τις ἢ διὰ τὴν ποροδῶν λεγο-
 μένων πενήμερα ἂν ὡς ἔθροισιν
 Πυθαγόρας τι καὶ τὴν Πυθαγορείαν.

Κ Β Φ. λβ.

C A P. XXXV.

248 **H**σαν δέ πινες, οἱ προσπολέμενοι
 τῆς ἀνδραγαθίας, καὶ ἐπαύ-
 κησαν αὐτοῖς. ὅτι μὲν ἐν ἀπόντῳ
 Πυθαγόρῳ ἐγένετο ἡ ὀπιθευλή, πάν-
 τες παρομολογῶσι. Διαφέρονται δὲ
 περὶ τὸ ποσὸν διημέρας. οἱ μὲν πρὸς
 φερεκύδῳ τὸ Σύριον, οἱ δὲ εἰς Με-
 ταπόντιον λέγοντες διημερηκέαναι
 τὸν Πυθαγόραν, αἱ δὲ αἰτίαι τὴν ὀπι-
 θευλήν πλείονες λέγον. μία μὲν
 ὑπὲρ τὴν Κυλωνίων λεγομένων ἀν-
 δρῶν, παιδὲς λεγομένη. Κύλων,
 ἀνὴρ Κροτωνιάτης, ᾧ μὲν ἐδόξα
 καὶ πλάττω πρωτεύων τῶν πολιτῶν,
 ἀλλὰ καὶ χαλεπὸς τις καὶ βίαιος καὶ
 θορυβώδης καὶ τυραννικὸς τὸ ἦθος,
 πέποιθε προθυμίας ὡς ἀρχόμενος
 πρὸς τὸ κοινωῆσαι τὴν Πυθαγορείαν
 βίαν, καὶ προσελθὼν πρὸς αὐτὸν τὸν
 Πυθαγόραν ἤδη προσεβύτιον ὄντα,
 ἀπεδοκιμάσθη διὰ τὰς προειρημέ-
 249 νας αἰτίας. * Γενομένη δὲ ταῦτα,
 πόλεμον ἰσχυρὸν ἤρξατο, καὶ αὐτὸς,
 καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ τὴν Κύλωνος,

Non defuerunt tamen, qui hosce
 Viros oppugnatum irent, qui-
 que contra illos insurgerent. Enim-
 vero apud omnes in confesso est,
 absente Pythagora insidias adver-
 sus eos erupisse: sed quæ tum fuerit
 ejus peregrinatio, de eo non con-
 veniunt: quidam enim ad Phere-
 cydem Syrium, alii Metapontum
 profectum tradunt. Causæ vero
 insidiarum plures enumerantur.
 Unam earum à factione Cylonica
 repetunt. Erat enim Cylo genere,
 splendore, divitiis, Crotoniata-
 rum facile princeps; cætera vero
 homo durus, violentus, seditio-
 sus, & tyrannico ingenio: isque
 nullum non lapidem moverat, ut
 in Pythagoreorum consortium ad-
 mitteretur; ac postquam Pytha-
 goram ipsum ea de re compell-
 lasset, ob prædictas causas repul-
 sam passus fuerat. Quo facto,
 ipse cum amicis suis adversus Py-
 thagoram ejusque discipulos acre
 bellum suscepit: fuitque Cylonis.

* Κύλων, ἀνὴρ Κροτ. J Eandem histo-
 riam, præter Jamblichum nostrum, &
 Porphyrium, narrat etiam Diodorus in
 excerptis Valeriani. Cæterum, quem

hic Jamblichus Κύλωνος vocat, is Diogeni
 Laërtio Κόλων dicitur. Vide Menag. ad
 Laërt. Lib. viii. 49.

& eorum qui in partibus illius stabant, tam atrox tamque impotens defendendi honoris sui studium, ut ad ultimos usque Pythagoreos perduraverit. Pythagoras itaque hac de causa Metapontum se contulit; ibique vitam finivisse dicitur. Interim Cylonii contra Pythagoreos insurgere, & infesti animi documenta edere non intermiserunt: sed nihilominus tamen aliquandiu Pythagoreorum virtus inconcussa stetit, civitatumque iis benevolentia conservata est: ita ut nec ab aliis res suas administrari publicas sustinuerint. Sed tandem eo Cyloniorum insidiaz proruperunt, ut domum Milonis, in qua Pythagorei, de rebus ad bonum publicum pertinentibus deliberaturi, confederant, igne subjecto, cum ipsis Viris combufferint, duobus tantum elapsis, Archippo, & Lyfide: hi enim iustæ ætatis vigore, viribusque pollentes, per ignem se foras proripuerant. Cum vero vulgus civium ad tantam cladem con-

πρὸς αὐτὸν πὶ τὸν Πυθαγόραν, καὶ οὗτ' ἐπαίρει. καὶ ἔτω σφοδρὰ πρὸς ἐχθρὸν ἑ ἀκρατὺ ἡ φιλοτιμία αὐτῷ πὶ τῷ Κύλων, καὶ τῷ μετ' ἐκείνων πεπαιγμένων, ὥστε διὰ τῆναι μέχρη τῷ πλεοναίῳ Πυθαγορείων. ὁ μὲν ἔν Πυθαγόρῳ διὰ τὸ πᾶν τῷ αἰτίαν ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μεταπόντιον, καὶ ἐκείνῃ λέγεται κατασφύσαι τὸ βίον. οἱ δὲ Κυλώνειοι λεγομένοι διέπλυνον πρὸς οὗτ' Πυθαγορείους πασιδρόνους, καὶ πᾶσι ἐνδεικνύμενοι δυσμένειαν. ἀλλ' ὅμως ἐπιτελείη μέχρη πρὸς ἡ τῷ Πυθαγορείων καλοκαρδία, καὶ ἡ τῷ πλεοναίῳ αὐτῶν βέλῃσι, ὥστε ὑπ' ἐκείνων οἰκονομῶν βέλῃσι πρὸς τὰς πολιτείας, πῶς δὲ εἰς τοῦτον ἐπεβλάσκει τὰς ἀνδράσι, ὥς ἐν τῇ Μίλων, οἰκία ἐν Κερότωνι συνεδρῶντων Πυθαγορείων, καὶ βαλδουμένων πρὸς πολεμικῶν πραγμάτων, ὑφ' αὐτῶν πρὸς τὴν οἰκίαν, κατακαύσαν οὗτ' ἀνδράς, καὶ πᾶσι δυοῖν, Ἀρχίππῳ τε καὶ Λύσιδ. ἔτι γὰρ πλεοναίῳ ὄντι, καὶ εὐρωστέασι, καὶ διεξέπαι-

σιν ἐξῶ πρὸς. * Γενομένων τῷ τέτῳ, καὶ λόγον ἐδόντα ποιησαμένων τῶν 250

* Μίλων] Prior Edit. habet Μόλων; at codex MS. Κύλων: pro quo Μίλων, auctoritate Porphyrii, reposui. Vide omnino Menag. ad Lact. viii. 39.

ἢ Πᾶσι δυοῖν, Ἀρχίππῳ τε καὶ Λύσιδ.] Vide Menagium, dicto loco.

† Διεξέπαισιν] Arcerius imperite, foris concisi & obtruncati perierunt. Tu verte, fuga elapsi sunt: vel, ut Obrechius, foras se proripuerunt. Hesychius,

Διεκπίσιντες, διεκδρῶσιντες. Sic enim apud cum scribendum est, pro Διεκπίσιντες, διεκδρῶσιντες. Apud Suidam quoque in serie sua Διεκπίσιντες scribendum est, pro Διεκπίσιντες. Uti autem διεκπίσιν significat, cursu se ex aliquo loco proripere; ita ἐκπᾶσιν, cursu vel saltu se aliquo inferre. Vide Hesychium, v. ἐκπᾶσιντες.

πᾶσι

πολλῶν περὶ τῆς συμβάντος πάθους, ἐπαύσαντο τὸ ὀπτιμελείας οἱ Πυθαγόρειοι. σωίβη ἦ τῷ δι' ἀμφοτέρων πρὸς αἰτίας, διὰ τὴν τὴν ὀλιγωρίαν τῶν πόλεων, (τὴν ποίαν γὰρ καὶ τηλικύτην γυμνασίαν πάθους ἐδεικνύει ὁ Πυθαγόρεως ἐπισημασθεῖς) διὰ τε τὴν ἀπώλειαν τῆς ἡγεμονικότητος ἀνδρῶν. τῶν ἡ δὲ δύο τῶν περὶ σωφροσύνης, ἀμφοτέρων Ταραντίνων ἑνὸς, ὁ μὲν Ἀρχίππος ἀνεχώρησεν εἰς Τάραντα· ὁ δὲ Λύσις μισήσας τὴν ὀλιγωρίαν, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ διέτριβε τῇ Πελοποννησιακῇ. ἐπειτα εἰς Θήβας μετακίσας, πατρὸς πρὸς γυμνασίαν· ὅπερ ἐγένετο Ἐπαμεινώνδας ἀκροατὴς, καὶ πατέρα τὸν Λύσιν ἐκάλεσεν ὠδὲ καὶ τὸν βίον κατέσχευεν. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπέστησαν τῇ Ἰταλίας, πλὴν Ἀρχύτας τῶν Ταραντίνων. * Ἀφροδιέντες ἦ εἰς τὸν Ῥήγιον, ἐκεῖ διέτριβον μετ' ἀλλήλων. ἡ προσιόντων δὲ τῶν χερσὶν, καὶ τῶν πολιτοματίων ὅτι τὴν χεῖρα προσβαινόντων ἦσαν δὲ οἱ σωφροσύνην τε, φάντων, καὶ ἔχου κράτης, καὶ Πολύμναστος, καὶ Διοκλῆς, Φλιάσιοι· Ξενοφίλος δὲ Χαλκιδικῆς, τῶν δὲ Θράκης Χαλκιδέων. ἐφύλαξαν μὲν ἅν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἦσαν καὶ τὰ μαθήματα, καίτοι ἐκλειπόμενης τῆς αἰρέσεως· ὥς

niveret, Pythagorei omnem Reip. gerendæ curam abjecerunt: idque ob duplicem potissimum causam: tum quod cives tantæ calamitatis nullam rationem habuissent; tum quod ii interiiissent, qui ad publicas res administrandas maxime fuerant idonei. Illi autem, qui è periculo salvi evaserant, ambo Tarentini erant: & Archippus quidem in patriam rediit; Lysis vero neglectum sui perosus, in Græciam solvit, & in Achaja Peloponnesi commoratus est: unde, incertum quo adspirante favore, Thebas commigravit; ibique Epaminondam auditorem habuit, à quo & parens salutatus est; ac tandem ibidem mortem obiit. Reliqui Pythagorei, præter Archytam Tarentinum, Italia excesserunt, & Rhegium confluentes, ibi una commorati sunt. Erant autem præcipui eorum Phanto, Echecrates, Polymnastus, Diocles, Phlyasii; & Xenophilus Chalcidensis è Thracia. Temporis autem progressu, cum Rerump. administratio in deterius vergeret; in pristinis nihilominus institutis studiisque persti-

¹ Πόλεων] Sic recte MS. pro πολίτων.

⁶ Μετωκίσας] Menag. ad Lacrt. VIII. 7. legit, μετὰ κηρύττει: quod probro.

⁷ Προσιόντων δὲ τῶν χερσὶν, καὶ τῶν πολιτοματίων] Hæc verba

seriem orationis omnino interrumpunt, nec locum hic habere possunt; quæ proinde Obrechtius rectius collocat post illa, quæ paulo post sequuntur, τῶν δὲ Θράκης Χαλκιδέων.

terunt, donec, deficiente Secta, penitus interciderent. Hoc modo res ab Aristoxeno narratur. Nicomachus autem, cætera quidem consentit: sed quod ad peregrinationem Pythagoræ attinet, tradit, insidias hæcce structas esse, cum ille Deli moraretur: quo se ad præceptorem suum Pherecydem Syrium contulerat, ut ei morbo, qui pedicularis dicitur, laboranti opem ferret: cui etiam defuncto iusta persolvit. Tum itaque illi, quos ut desperatos Pythagorei schola eiecerant, columnaque sepulchrali notaverant, facto undiquaque impetu plerosque omnes igni tradiderunt; cæteros Italici lapidibus obrutos, insepultos abjecerunt. Eodem tempore, una cum viris doctrinæ peritis, ipsa quoque doctrina intercudit; utpote in pectoribus ipsorum, veluti arcanum quoddam recondita: sola autem obscura & inextricabilia apud externos oretenus permanserunt; paucis duntaxat exceptis, quæ, exilis rari-

εὐχρῶς ἡφανίσθησαν. καὶ τε μὲν ἔν Α' εὐχρῶς ἐν ᾧ διηγεῖται. Νικόμαχος ὃ τὰ μὲν ἄλλα σωομολογῇ τῶν τοις. ὡς δὲ τὸ δοκωδμήσαν τῶ Πυθαγόρῃ Φησὶ γαρονέναι τὸ ὀπιθεῖν πᾶσι. * Ὡς γὰρ φερε- 252 κύδων τὸ Σύρον, διδάσκαλον αὐτῶν γινώσκον, εἰς Δῆλον ἐπαρῶν, νοσοκλήσαν αὐτὸν, ὡς περὶ τῆς γινώσκον τῶ ἰσοκλήσαν τὸ φθονεράσας πᾶσι, καὶ κηδύσαν. τότε δὲ ἔν οἱ δοκωδμήσαντες ὑπὸ αὐτῶν καὶ σιλιτῶντες ἐπέστη αὐτοῖς, καὶ πάντας παυταχῇ ἐπέστησαν. αὐτοὶ περὶ τὴν ἰππικῶν καπλῶδῃσαν ὀπὶ τῶν, καὶ ἐξερρίφθησαν ἀπεφοι. τότε δὲ ἔν σωοπλιπῆν σωοβῶντες πᾶσι ὀπισημίαι τοῖς ὀπισημίαις, ἀπὸ δὲ ἄρρητον ὑπὸ αὐτῶν ἐν τοῖς σήθεις ἀφαφυλαχθεῖσαν μάχεσται. τότε. πᾶσι τοῖς δυοσώματα μίνα καὶ ἀδιάπικτα. ὡς δὲ τοῖς ἐξω ἀφαιμονοῦσιν σωοβῆ. ἡ πᾶσι ὀλίγων πάντων, ὅσοι πᾶσι ἐν ἀλλοδῇ-

* Εὐχρῶς] Ex MS. pro ὡς γινώσκον.

* Ὡς γὰρ φερεκύδων τὸν Σύρον. — καὶ κηδύσαν] Hæc leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 251. Confer etiam Nostrium supra, Num. 184.

* Α' ἀδιάπικτα] Sic sensu exigente scripsi pro ἀφαιμονοῦσιν, quod prior Edit. habet. Α' ἀδιάπικτα autem sunt ea, quæ non sunt evoluta, vel explicata, atque ideo obscura: vel, inexplicabilia: a ἀφαιμονοῦσιν. Sic Noster supra Num. 105. in-

quit, Symbola Pythagoreorum anilibus fabellis similia videri, ἢ μὴ τις αὐτὰ ἀφαιμονοῦσιν: nisi quis ea explicaverit. Et paulo post ait: eadem reconditam continere sapientiam, ἐκιδῶν τὴν τῶν συμβόλων τὴν ἀφαιμονοῦσιν. Sed quid lucernam in meridie accendo, & facilia ἀφαιμονοῦσιν?

* Πᾶσι ὀλίγοι πάντων, ὅσοι πᾶσι ἐν ἀλλοδῇ. τότε τυχεῖν δέσονται ζῶντες. — ἐκιδῶσιν τοῖς ἐκιδῶσιν] Hæc omnia leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 57. 58.

μίαις τότι τυχόντες διέσωσαν ζώον-
 ρα ἅπτα πάντα ἀμυνθεῖς ἐδυοθήρα-
 253 πε. * Καὶ ἔτι γὰρ μονωθέντες, καὶ
 ὅππῃ τῷ συμβάντι ἢ μετρίως ἀνυ-
 μήσαντες, διασώζουσιν, μὴν ἄλλῃ
 ἀλλασχῇ, καὶ ἐκείτῃ κρινόμεναι ἀν-
 θρώπων πνὶ λόγῳ τοπαρέπαι ἐπέ-
 μνον· μονάζοντες δὲ ἐν ταῖς ἐρη-
 μίαις, ὅπως αὖν τύχη, καὶ κατὰ
 κλησὶν τὰ πολλὰ, τὴν αὐτὴν ἐαυ-
 τῷ ἑκάστῳ συνίσταν ἀπὲρ παντὸς
 ἡσυχάζον. διὰ λαβέμενοι δὲ, μὴ
 πανταχῶς ἐξ ἀνθρώπων¹² ἀπό-
 ληται τὸ φιλοσοφίας ὄνομα, καὶ
 θεοῖς αὐτοῖς ἀξίᾳ τῶν ἀπεχθάνων¹³,
 διολέσσωσις ἀρδύν τὸ τηλικῶτον
 αὐτῶν δῶρον, ὑπομνήματα πνέ
 κεφαλαίωδῃ ἐ σύμβολα συνεπαξά-
 μενοι, καὶ πῶς τῶν πρεσβυτέρων συγ-
 γραμμάτων, καὶ ὧν διαμένοντες,
 συναλίσσαντες κατέλιπον ἑκάστῳ, ἢ
 ἐτόχασεν πλάτων, ὅπως ἡ ψυχή
 πνεύματι, ἢ θυγατρί, ἢ γυναιξί,
 μηδὲν δίδοναι τῇ ἐκείνῃ τῆς οἰκίας.
 αἱ δὲ μέχρι παμπόλλων χρόνων τῶν
 διατήρησαν, ἐκ ἀξιοδοχῆς τῇ αὐτῇ
 πᾶσι ἐπὶ πολλῶν¹⁴ ὅπως ἔλαβον
 254 πᾶσι ὁμήρου. * Ἐπεὶ δὲ ἐκ Ἀπολ-
 λωνίου περὶ τῶν αὐτῶν ἐστὶν ὅπως
 ἀφῶνται, πολλὰ δὲ ἐπροσέησι τῇ
 μὴ εἰρημίων περὶ τέτων· φερέ δὲ
 καὶ τὰ τέταρτα ὡς ἀδωμέθαι διήγησιν

¹² Ἀπόλῃται] Vox hæc in priore Edit.
 deest, quam ex MS. revocavi. Porphy-
 rius tamen rectius habet, ἀπόλοιτο.

¹³ Ἐπὶ τῶν τοῖς ἐπὶ τῶν τοῖς] Porphy-
 rius melius, ἀξίᾳ τῶν ἀπεχθάνων.

diis in Pythagoreos comparatis, adjiciemus. Refert igitur, quod Pythagoram statim à puero, reliquorum hominum invidia exceperit. Quamdiu enim promiscue cum quibusvis, qui affluebant, sermonem sociabat, gratus acceptusque fuit: postquam vero cum solis discipulis suis conversari cœpit, publicus favor eum destituit. Et cives quidem exteris potiores apud eum partes libenter concedebant: at quibusdam è popularibus suis aliquid amplius ab eo tribui indignabantur; & in suam fraudem congressus hosce tendere existimabant. Accedebat, quod juvenes illi, è familiis dignitate & opulentia præcipuis orti, & ad adultiorem ætatem provecti, non tantum inter suos primas obtinebant; verum etiam in urbibus ad Reip. clavum sedebant, insignemque trecentarum familiarum cœtum contraxerant: ita ut exigua tantum portio superesset, quæ se non iisdem moribus paribusque studiis consecrasset. Verum enimvero quamdiu se intra regionis suæ antiquos terminos Crotoniæ continuerunt, coramque Pythagoras aderat; permansit ea, quæ ab urbis conditu inveteraverat, Reip. constitutio: licet jam minus placeret, & jam magno studio

πρὸς τὸ ὅτι αὐτὸν Πυθαγορείας ὅμι-
 Γεληῆς. λέγει πίνων, ὡς ¹⁴ ἐκείνοις
 παρηκολούθη μὲν εὐθὺς ἐκ παίδων ἐ-
 φθόνῳ τῶν ἄλλων. οἱ γὰρ
 ἀνθρώποι, μέχρ' αὖ μὲν διελέγετο
 πᾶσι τοῖς προσῆσι, Πυθαγόρῳ
 ἡδέως ἔχον. ἐπεὶ δὲ μόνους ἐπετύγ-
 χανε τοὺς μαθηταίς, ἡλιθίους. καὶ
 τῶ μὲν ἔξωθεν ἤκοντο, συνεχώρην
 ἡττάσθ'. τοῖς δὲ ἐγχωρείοις πλείον
 Φέρεσθαι δοκῶσιν ἤκοντο, καὶ καθ'
 αὐτῶν ὑπελάμβανον γίνεσθαι τὴν
 σωφροσύνην. ἐπειτα καὶ τὴν νεανίσκων ὄν-
 των ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι, καὶ
 τοῖς ἐξουσίαις προσέχοντων, συνέβαινε
 προαγωγὴς τῆς ἡλικίας μὴ μόνον αὐ-
 τὰς ἐν τοῖς ἰδίοις οἴκοις περὶ αὐτῶν,
 ἀλλὰ καὶ τὴν πλείον οἰκονομίαν, με-
 γάλῳ μὲν ἐταίρειαν ¹⁵ συναγωγῆ-
 χόσιν, (ἥσαν γὰρ ὑπὲρ τετρακο-
 σίας) μικρὸν δὲ μέγεθος τῆς πόλεως
 ἔστι, τοῖς ὅσοι ἐν τοῖς αὐτοῖς ἤγεσιν,
 ἔδ' ὅτι τῆς πόλεως ἐκείνης πολί-
 τειομένοις. * Οὐ μὲν ἀλλὰ μέχρ' ²⁵⁵
 μὲν ἂν τὴν ὑπάρχουσαν χώραν
 ἐκείνην, καὶ Πυθαγόρας ἐπεδήμη,
 διέμενεν ἡ μὲν τὸν συνοικισμὸν κα-
 χρονομίᾳ κατέστρεψε, δυσταρτα-
 ροῖς, ἀποκαταστήσας, ἀποκαταστήσας

¹⁴ Ε'κείνοις] An potius ἐκείνην, ut referatur ad Pythagoram.

¹⁵ Συναγωγὴν ———— μικρὸν δὲ μέγεθος πόλεως ἔστι, τοῖς ὅσοι.] Constructio hic claudicat; quæ, ut in integrum re-

stituitur, scribendum erit, συναγωγῆς, ———— μικρὸν δὲ μέγεθος τῆς πόλεως ἔστι, τοῖς ὅσοι ———— πολιτονομήσαν. Dativi enim illi non habent, quo referantur.

μὲν, ἢ ζῆτασαι καιρὸν εὐραχθαι
 μεταβολῆς. ἐπεὶ δὲ σύβαρην ἐχει-
 ρώσαντο, καὶ κῆν ¹⁶ ἀπῆλθε, καὶ
 τὴν δορύκλιτον ¹⁶ διακλήσαντο μὴ
 κατακληραχθῆναι καὶ τὴν Ἰπ-
 θυμίαν τῶν πολλῶν, ἐξεργάσθαι τὸ
 σιωπᾶν μῖσθον, καὶ διέστη
 πρὸς αὐτὰς τὸ πληθύνειν. ἡγεμό-
 νες δὲ ἐγένοντο τῆς Διαφορᾶς οἱ
 παῖς συγγενεῖς καὶ παῖς οἰκιστή-
 σιν ἐγγύταται καθεστηκότις τῶν Πυ-
 θαγορείων αἵτιον δ' ἦν, ὅτι πρὸ μὲν
 πολλὰ αὐτὰς ἐλυπῆ τῶν πρῶτων
 μύθων, ὥσπερ ἔστιν ¹⁷ τυχόντας,
 ἐφ' ὅσον ¹⁷ ἰδίας μὲν ἔχει πρὸς ἑαυ-
 τὰς, ἐν ᾗ τοῖς μεγίστοις καὶ αὐ-
 τῶν μόνον ἐνόμεζον εἶναι τὴν ἀπρίαν.
 ὅτι ¹⁸ μὲν γὰρ τῷ μηδένα τῶν Πυ-
 θαγορείων ὀνομάζειν Πυθαγόραν,
 ἀλλὰ ζῶντα μὲν, ὅποτε βέλοιντο
 δηλώσαι, καλεῖν αὐτὸν θεῖον· ἐπεὶ
 δὲ ἐπαλώπησεν, ἐκέλευον τὸν ἄνδρα
 καθεύπειν ¹⁹ ὅ μιν ¹⁹ ἀποφαίνειν τὸ
 εὐμαῖον ὥστε Ὀδυσσεὺς μεμνή-
 μονον,

Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ ὃ
 παρῶντ' ὀνομάζειν

rerum novandarum occasio qua-
 reretur. Sybari deinde capta, &
 Pythagora aliorum profecto, ager
 bello partus non est ex voluntate
 plebis inter novos colonos sorte
 divisus: unde in Pythagoreos oc-
 cultatum hucusque odium erupit,
 populusque discessionem ab eis fe-
 cit. Duces autem seditionis fue-
 re, qui Pythagoreos sanguinis &
 cognationis necessitudine proxime
 contingebant. Causæ erant, quod
 multa ex iis, quæ Pythagorei fa-
 ciebant, cognatos eorum ac simul
 promiscuam plebem offendebant;
 utpote quæ comparata cum alio-
 rum moribus, singulare aliquid in
 se haberent: unde & præcipuas
 eorum actiones cæteri in suam uni-
 ce contumeliam interpretabantur.
 Nemo enim Pythagoreorum erat,
 qui suo nomine præceptorem ap-
 pellaret; sed quamdiu in vivis fuit,
Divinum; postquam vero obiisset,
Virum Illum, nominabant: quem-
 admodum Homerus Eumæum,
 cum Ulyssis mentionem facere vel-
 let, ita loquentem introduxit:

*Hunc hospes vereor, licet absit,
 nomine sueto*

¹⁶ Διακλήσαντο] Sensus gratia lego,
 διακλήσαντο: i. e. palam decreverunt, vel
 constituerunt.

¹⁷ Ἰδίας μὲν] Ex MS. pro ἰδίας μὲν:
 quod prior Edit. habet.

¹⁸ Ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ μηδένα τ.] Est oratio
 ἀποφαινεῖσα. Deest enim in sequentibus
 διάδωκε, quæ prioribus his respondeat.

Fieri autem interdum solet, ut Scripto-
 res, qui longis utuntur periodis (ex quo-
 rum numero est Jamblichus noster) prio-
 rum nonnunquam obliviscantur, & sic
 orationem ἀναρτῶντες πρὸς ἑαυτὸν relinquant.

¹⁹ Ὅ μιν] *Odyss. E.* ubi tamen in
 versu secundo pro *ἰδίας* legitur *θυμῶν*.

Appellare : etenim me cura & amore fovebat.

Similiter, quod nunquam, nisi ante Solis ortum è lecto surgerent, nec annulum gestarent, cui Dei imago insculpta esset: sed & orientem Solem adoraturi observarent; & abstinerent ab hujusmodi annulo; ne forte ad exequias, aut in alium locum non purum, cum deferrent. Item quod nihil agerent, quod non deliberatum antea & excussum foret; sed mane agenda perpenderent, vesperi acta retractarent; eademque opera intellectum simul, & memoriam exercerent. Præterea, quod, si aliquis è Secta illa jussisset, ut sibi hoc aut illo loco occurreretur; alter ibidem noctem diemque, donec ille adveniret, in uno eodemque vestigio hæserit; documento futurus, quod Pythagoreis incumberet, dictorum memores esse, nihilque temere loqui. In universum autem præceperat Pythagoras, ne unquam ad extremum usque vitæ, absque certa lege agerent: sub mortem autem imprecationibus abstinerent; sed, ut facere solent qui mare Adriaticum trajecturi sunt, cum bonis faustisque ominibus oram solverent. Talia, ut mo-

Αἰδέομαι· πρὸς γὰρ μ' ἐφίλει καὶ κηδετο λίαν.

* Ομοιοτέπως ἢ μηδ' ἐκ τ' κλί- 256
νης ἀνίσταμαι ὑστερον, ἢ πὺν ἡλιον
ἀνίσχειν· μηδὲ δακτύλιον ἔχοντα
θεῶ σημεῖον φορεῖν· ἀλλὰ τ' μὲν
ᾧ ἔχεται, ὅπως ἀνίσταται προσέ-
ξων· τὸν ἢ μὴ περὶ ἤθεος, φυ-
λαττομένους, μὴ προσεγγέωσιν
πρὸς ἐκφορὰν, ἢ πῶς τὸν ἐκα-
θαρὸν. ὁμοίως ἢ μηδ' 20 ἀποσέ-
λονται, μηδ' ἀνυπόδητον μηδὲν
ποιεῖν, ἀλλὰ πρῶτ' μὲν προχει-
ρῶς, τί πράξειεν· εἰς δὲ τ' νύκτα
ἀναλογίζεσθαι, τί διακήκασιν, ἅμα
τῷ σκοπεῖσθαι καὶ τ' μηνύειν γυμνα-
ζομένους. ᾧ ἔχεται ὁμοίως δὲ, εἰ πῶς
τ' κοινωμένων τ' ἀπαρτίστους ἀπα-
τήσας κελύσσειν εἰς πῶς τὸν,
ἐν 21 ἐκείνῳ περὶ μέν, ἕως ἔλθοι,
δὲ ἡμέρας ἐ νύκτας· πάλιν ἐκ τ' ἑ-
τῶ τῶν Πυθαγορείων συνεδριούντων
μνησθῆναι τὸ ῥήθην, καὶ μηδὲν αἰεὶ
λέγειν. * Ὅλως δὲ ἄλλα τῆς π- 257
λότης εἶναι τι προσεγγεμένον· καὶ
κατὰ τ' ὑπερὸν καιρὸν παρήγγελαι
μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὥστε ἐν
ταῖς 22 ἀναγωγαῖς οἰονίζεσθαι μετὰ
τῆς εὐφημίας, 23 ἥνπερ ἐπιδύντο
διωθόμενοι πρὸς ἀνδράσιν. πῶς μὲν

20 Αἰδέομαι] Sic rectius MS. quam prior Edit. quæ habet, ἀποσέλονται.

21 Εἰ ἐκείνῳ περὶ μὲν.] Historia, huc pertinens, narratur supra, Num. 185.

22 Αἰσχυραῖς] Sic recte MS. pro ἀν-
δράσιν.

ταῖς. Αἰσχυρὰν autem hic est, exitus è portu; cum nempe nave soluta in altum provehimur.

23 ἥνπερ ἐπιδύντο διωθόμενοι πρὸς ἀνδράσιν] Est locus obscurus & corruptus:

παιῦται, καθάπερ προσῖπιν, ὅτι
 πρῶτον ἐλύπη κρινῶς ἀπαιτῶς, ἐφ'
 ὅσον ²⁴ ἔωσαν ἰδιόζοντας ἐν αὐτοῖς
 ὅν· συμπεπαιδευμένους. ὅτι δὲ
 τῶ, μόνοις τοῖς Πυθαγορείοις τὴν
 δεξιὰν ἐμβάλλειν, ἐτέρῳ ᾧ μηδενὶ
 τῶν οἰκείων, πλὴν τῶ γονέων, καὶ
 τῶ τοῖς ἐσῆς ἀλλήλων μὲν παρέχειν
 κρινῶς, πρὸς ἐκείνας δὲ ἐξηλο-
 τισμῶν, χαλεπώτερον ἐφαρῶν
 οἱ συγγενεῖς. ἀρχόντων δὲ τῶν
 τῆς ἀριστίας, ἐπὶ μὲν οἱ λαοὶ
 προσεπιπλῶν εἰς τὸ ἔχθρον. καὶ λα-
 γόντων ἐξ αὐτῶν τῶ χρονοῦ παῖδας
 καὶ Διοδώρου καὶ Θεάγου ἑσπερὶ τῶ
 πάντος κρινῶν. πρὸς δὲ καὶ τὸ ἐκ-
 κλησίας, καὶ ἀδύναμις τοῖς εὐθυμῶς
 ὅν· ἀρχοντας τοῖς ἐκ πρῶτος λα-
 χῶσιν· ἐκαστοῦ μὲν δὲ τῶ Πυθα-
 γορείων Ἀλκιμάχου καὶ Δειμάχου καὶ
 Μέτων· καὶ Δημοκλήδους, ²⁵ καὶ
 ἀφελούτων τῶ πλείονος πολιτείας

Meton, & Democedes, atque acceptam à majoribus Reip. formam

in quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani pro ἀνδρίας rescribendum censebat, ἀνδρίας : sed quo sensu? Felicius Obrechtus, qui locum hunc sic legit, ὅτι προῖπιν οἱ διαδύμενοι τῶ ἀδρίας. Certe ἀδρίας ab imperitis librariis mutatum quoque fuit in ἀνδρίας, apud Hesychium v. Ἀνδρίας : ut patet vel ex ipso Hesychio v. Ἐνδρίας, qui locus cum priore conferendus est. Quod autem ad rem ipsam adtinet, solebant navigaturi præcipue ἐφρημῶν, sive votis & verbis bene ominatis felicem a Diis reditum ex-

do dictum est, tantum communi-ter omnibus doloris afferebant, quantum utilitatis iis, qui seorsim sub uno doctore profecerant. In primis autem ægre habebat cognatos Pythagoreorum, quod cum folis Pythagoreis dexteras jubebantur Pythagorei jungere; cum nemine vero consanguineorum, exceptis parentibus: item quod communes inter se opes haberent; exclusis ab hoc consortio cognatis; perinde ac si peregrini essent. Hi itaque rebus istis commoti, seditionis initium fecerunt; reliqui autem prompte in hostile odium prolapsi sunt. Cumque ex iisdem cognatis Hippasus, Diodorus, & Theages contenderent, omnes promiscue cives magistratuum comitiorumque participes fieri, quique magistratus gessissent, apud eos, qui ex omni multitudine sorte lecti essent, rationem reddere debere: contra autem niterentur à Pythagoreis Alcimachus, Dimachus,

petere: idque eo diligentius, quo magis navigatio aliqua erat periculosa, & mare turbidum. Tale autem habebatur mare Adrianum, sive Adria, ut vel ex Horatio patet, qui nunc, Fretis acrior Adria; nunc, Improbis iracundior Adria; & alibi, Dux inquieti turbidus Adria, dixit.

²⁴ Ἐως] Cum Obrechtio lego, ὅτι-
 σι: ab ὅτι, junctio, profum.

²⁵ Καὶ ἀφελούτων τῶν πάντων: πρὸς μὴ
 ἀφελ.] Lego, καὶ ἀφελούτων τῶν πάν-
 των πολιτείας ἀφελούτων.

disturbari nollent; superiores tandem evasere, qui plebi patrocinebantur. Itaque convocata multitudinis concione, Cylon, & Ninon è rhetoribus; quorum alter opibus potens, alter popularis habebatur; divisus inter se orationibus, Pythagoreos accusarunt: ita ut ad Cylonis prolixam orationem Ninon perorarit: arcana enim Pythagoreorum se excussisse simulabat, atque ex iis, quæ in literas redacta servabat, ea potissimum arripuerat, quæ criminandis Pythagoreis maxime idonea videbantur: scribæque publico libellum legendum tradidit. Inscriptio ejus erat, *Sermo Sacer*: character operis iste: Amicos Deorum instar colendos; reliquos ut bruta habendos esse: eandemque sententiam sub Pythagoræ nomiue versibus inclusisse ejus sectatores, canentes:

Discipulos equidem maſtabat honore Deorum;

Aſt reliquos habuit illo numeroſe locove.

Laudem cumprimis mereri Homerum, quod *pastorem populi* nominaverit. Cum enim dominationi

μὴ καταλύειν· ἐκράτησεν οἱ τῷ πλήθι σωτηροῦντες. * Μετὰ δὲ 258
ταῦτα²⁶ σωμάτων τῶ πολλῶν, διελουφόροις πᾶς δημογορίας, κατηγόρων αὐτῶν ἐκ τῶ ρητόρων κύλων ἐΝίνων. ἦν δὲ ὁ μὲν ἐκ τῶ εὐπύρων, ὁ δὲ ἐκ τῶ δημοτικῶν. πύτων δὲ λόγων μακροτέρων ὡς τῶ κύλων ῥηθέντων, ἐπῆγαν ἐπὶ τῶ, προσωτέρω μὲν ἐξηπαύειν πᾶτων Πυθαγορείων διπρόρητα, πεπλακεῖς ἢ καὶ γεγραφῶς ἐξ ὧν μάλισται αὐτὰς ἡμελλε διαβάλλειν, καὶ δὲ τῷ γραμματεῖ βιβλίον ἐκέλευον ἀναγνώσκων. * Ἦν ἡ αὐτὴ 259
ἐπιγραφὴ μὲν, λόγῳ ἱερῶς. ὁ ἢ τύπῳ τοιαύτῳ τῶν γεγραμμένων. Τὰς φίλους, ὥσπερ σὺν θεῶς σέβεισθ· σὺν ἢ ἄλλως ὥσπερ πᾶς θεοῖα χειρῶσθ. πῶ αὐτῶν πᾶσιν γνώμῳ ὑπὲρ Πυθαγόρου μεμνημένους ἐν μέτρῳ σὺν μαθηταῖς λέγειν.

Τὰς μὲν ἐπαίρους ἦγον ἴσον μακάρεσσιν θεοῖσι·

Τὰς δὲ ἄλλους ἡγαῖτ' ἔτ' ἐν λόγῳ, ἔτ' ἐν ἀριθμῷ.

* Τὸν Ὀμηρον μάλισται ἐπαινῆν, ἐν 260
οἷς εἶρηκε, ποιητὴν λαῶν. ἐμφανίσκων γὰρ βοσκήματα σὺν ἄλλους

²⁶ Σωμάτων τῶ πολλῶν.] In priore Edit. locus hic corrupte sic legitur, σωμάτων τῶν πολλῶν, διελουφόροις πᾶς δημογορίας, κατηγόρων αὐτῶν, &c. Confer Cl. Dod-

wellum in Exercitat. de Pythagore etate, pag. 212. qui locum hunc ita, ut cum hic exhibemus, recte etiam emendavit.

ὄντας, ὀλιγαρχικὸν ὄντας. ²⁷ Τοῖς ἀνάμοις πολεμῶν, ὡς δὲ χρηστοῖς μηχανοῖσι ἔκληρε, καὶ ἔκασθιναί τας λαχόντας ὅππαις ὀπμιελείας.

²⁷ Τοῖς ἀνάμοις πολ.] Scribe, Τοῖς κνύμοις, i. e. fabis. Fabis enim Græci olim in sortitionibus uti solebant; ut ex Grammaticis constat. Vide Suidam & Hesychium, v. Διάφρακτον, v. Κνυμοσση, & v. Κνυμοσση. Huc etiam facit locus ille Nonni in Gregor. Naz. Stelit. pag. 132. Οἱ Πυθαγόρειοι δὲ αἰνιγματισταί τῆς φιλοσοφίας ἐκμάθητον δόγμα. περιδίδου δὲ μὴ ἄλλου καὶ ταῦτα τὸ αἰνιγμα. Κνύμους μὴ ἰσθίου. ταῦτα, μὴ προσδόντας τι δι. καὶ οἱ διαδοκίμοι καὶ χεῖμασι. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι παλαιὰ δικαστὴν ἀπὸ ψήφου κνύμοις ἐχέοντο ὥς καὶ κέραιον ἐν ταῖς δικαστηρίοις. Pythagorei per enigmata discebant Philosophia dogmata. Tradebatur vero inter alia & hoc enigma: Fabas non edere. Id est, ad jus proferendum non oportere nos corrumpi pecunia. Olim enim iudices Atheniensium loco calculorum utebantur fabis ad condemnandum in judiciis. Item illud Plutarchi in Tractatu de Liber. Educ. p. m. 12. Κνύμων ἀπὸ καλῶ. ὅτι εἰ δὲ πολὺ δίδου. κνυμοσση γὰρ ποιοῦ ἱμπεδοῖν αἰ ψηφοφορίᾳ, δι' αὐτὴν πῶς ἐπιτήδεον ταῖς δόξαις. Fabis abstinendum. [Per id Pythagorei significabant] abstinendum esse Republica. Olim enim suffragia per fabas feriebantur in creandis magistratibus. Sed de sensu Symboli hujus non assentior Plutarcho. Plurimi enim Pythagoreorum olim Rempubl. tractarunt: imo præcipui ex veteribus Legislatoribus in Magna Græcia Pythagorei fuisse leguntur: tantum abest, ut Republica prorsus abstinendum esse censuerint. Electionem tantum magistratuum, quæ fiebat per fabas, sive per sortem, improbant; quippe indignos sæpe hac ratione Reip. præfici censentes. Iudicio ergo eligi volebant, quibus administratio Reip. committeretur. Egrege

paucorum faveret, hoc ipso reliquos in pecorum censum redegeisset. Cum fabis bellum gerendum esse; tanquam sortitionis patronis: quia per illas Reip. administrationem fortientes consequuntur.

hoc docet Anonymus Pythagoreus (cum aliis Opusculis Mythologicis & Ethicis editus a Thom. Galeo) Dissert. v. pag. 728. Λίγιστοι δὲ πῶς πῶς διαμαρτυροῦνται, ὡς καὶ ταῖς δόξαις ἀπὸ κλάρων γίνεσθαι, ἀλλ' ἐβίβληται ταῦτα νομίζοντες. &c. At quidam oratores populares ajunt, oportere Magistratus sorte creari; non recte quidem sentientes. Et pag. seq. Λίγιστοι δὲ, ἀναδόντες ἡμῖν καὶ διαμαρτυροῦνται. καὶ οἱ γὰρ ἡμεῖς νομίζομεν διαμαρτυροῦνται. ἐστὶ γὰρ οὗ ταῖς πόλεσι μισοδουλοῦντες ἄνθρωποι, οἱ αἰσθόμενοι τὴν ΚΥΑΜΟΣ, ἀπὸ λῆθους τὴν δόξαν. ἀλλὰ καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν ὁρῶντες αἰσθόμενοι πάντας τοὺς εὐνοῦς αὐτῶν, &c. At rem bonam & popularem esse clamitant: (scil. forte magistratus creari.) Sed ipse minime popularem credo. Nam sunt quidam in civitatibus, populo inimici: in quos si FABÆ inciderit, plebem perdent. Enimvero oportet ut populus ipse prospiciens, sibi benevolos omnes eligat, &c. Cæterum, cum Pythagoreis olim sensit Socrates; quippe cui (teste Xenophonte, lib. 1. Ἀπομνημον.) inter alia crimina objectum fuit, quod dixisset, ὡς μωρὸν εἶναι τοὺς μὲν τῶν πόλεως ἀρχόντας ἀπὸ ΚΥΑΜΟΥ καὶ δισκοῦ, καὶ ἐν τῇ ἑκ μὲν δὲ γίγνεται κίχρη καὶ ΚΥΑΜΕΥΤΩ, καὶ δὲ πικρὸν, καὶ δὲ αὐλητῇ, &c. Stultorum esse, magistratus civitatis per FABAM constituere; gubernatore autem per fabam electo neminem velle uti, neque fabro, neque tibicine, &c. Hinc satis apparet, quis sit verus loci hujus apud Jamblichum sensus: neque ullo modo dubitandum est, quin pro ἀνάμοις, quod Arcerius bona fide, sed nullo sensu cælibus verterat, scribendum sit κνύμοις. Addo, τὸ πολὺ μὲν ταῖς κνύμοις eodem modo hic dictum esse apud Jamblichum, quo apud Plutarchum. in Apophthegm. pag. 192. C. τῶν πολυτάκτων ἐπολέμους; &c

Tyrannidem appetendam esse: inter hortamenta enim sua illos asserere; præstare, unum diem taurum, quam per totam vitam bovem esse. Laudanda quidem aliorum instituta; suis vero placitis omnino inhærendum. Præterea Ninon philosophiam illorum, conspirationem quandam esse contra plebem pronuntiabat; ideoque monebat, ut ne vocem quidem consulentium audirent; sed potius ad animum revocarent, quod in concionem venturi nunquam fuissent, si Pythagorei mille virorum consessui consilium suum approbassent: propterea æquum non esse, ut illis dicendi potestas concedatur, qui pro virili sua, alios, ne audirentur, prohibuissent: quin itaque potius dextram à Pythagoreis rejectam, iisdem infestam haberent, cum suffragia manus extensione laturi, aut calculos datos missuri essent: denique turpe existimarent, se triginta myriadum apud flumen Tetraenta victores, à millesima illorum parte, in ipsa urbe per factionem opprimi. Ut paucis absolvam, adeo auditores calumniis suis efferatos reddidit, ut paucis

Τυραννίδος ὀρέγονται· ὡς ἡμα-
λῆντα, κρεῖττον εἶναι Φάσκον ἡμέ-
ραν μίαν ἢ μέραν τῶρον, ἢ πάντη
τὸν αἰῶνα βῆν. ἐπαπειλὴν γὰρ τῶν ἄλλων
νόμιμα· κελύειν δὲ χρῆσθαι τοῖς
ὑπὸ αὐτῶν ἐγνωσμένοις. κατὰ πᾶσιν
τὴν φιλοσοφίαν αὐτῶν συνωμοσίας
ἀπίφαινε καὶ τῶν πολλῶν, καὶ παρεκά-
λετο καὶ τὸ Φανίω ἀνέχεσθαι συμ-
βυλάδωνται, ἀλλ' ἐνθυμίζετο, διό-
τι τοποθέτηται ἐν τῇ συνωμοσίᾳ ὡς
τὴν ἐκκλησίαν, εἰ οὖν Χιλίους
ἐπισυνέκοιτο κυριώταται τὴν συμβου-
λίαν. ὥστε πῶς καὶ τὸ ἐκείνων διώ-
μην περικλυμένοι τῶν ἄλλων ἀκούον-
τες προσήκει εἰς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλὰ
τὴν δεξιάν τῶν ὑπὸ αὐτῶν συνεδεδο-
μασμένους περὶ αὐτοὺς ἐκείνοις ἔχειν.
ὅταν τις γνώμας χειροτονῶσιν, ἢ
τὴν ψῆφον λάβωσιν· αἰσχρὸν εἶναι
νομίζοντες. ²⁸ τὰς τετραέκοντα μυ-
ριάδων πλεονέκτων ²⁹ Τετραέκοντα πε-
ταμὲν περὶ ἡμισυμύρους, ὑπὸ δὲ χι-
λίουσιν ἡμέρας ἐκείνων ἐν αὐτῇ τῇ πό-
λει Φανίω κατεπεσασμένους.
* Τὸ δὲ ὅλον ἔγωγε τῇ διὰ βιβλίου οὕτως 161
ἀκούοντας ἐξηγέσθαι, ὥστε μετ'

apud eundem in *Quest. Roman.* pag. 285.
καὶ δὲ πάντων μάλιστα τῶν ἐπὶ πολέμοις;
ὅτι de *Orac. Pyth.* pag. 401. τῶν μύρων πολέ-
μοις. Illis enim omnibus in locis τὸ πα-
λιμὸν simpliciter significat, inimicum esse,
vel odio prosequi, vel everfari; uti &
hoc loco apud Jamblichum.

²⁸ τὰς τετραέκοντα μυρ.] Intelligit victo-

riam, quam Crotoniatæ a Sybaritis repor-
tarunt; cujus etiam meminerunt Diodo-
rus & Strabo.

²⁹ τὴν τετραέκοντα πον.] Eruditissimus
Bentlejus in *Dissertat. de Phalar. Epist.*
pag. 72. τὴν τετραέκοντα hic scribendum esse
monet. Sic enim fluvium illum vocat
Diodorus, pag. 85.

ὀλίγας ἡμέρας μέσσια θυάτων
αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ ὧδε τοῦ Πύθιον,
ἀδελφοὶ συνδραμόντες οἱ τ' ἦσαν ἡ
ἐπιτήσαν ἐπ' αὐτὰς ποιήσαντες. οἱ δὲ
πρωτοπόροι, οἱ μὲν, εἰς πανδο-
χεῖον ἐφυγόν· Δημοκλῆδης δὲ μετὰ τῷ
ἐφύδων εἰς Πλατείας ἀπεχώρησεν.
οἱ δὲ καταλύσαντες οὖν νόμους
ἐχρῶντο ψευδίσμοισιν, ἐν αἷς αἰ-
τιασάμενοι τὴν Δημοκλῆδου συντα-
κτικὴν τῶν νεότητος ἐπὶ τυραννίδι,
τέρας πάλαιτα ἐκέρυξαν δάσειν,
ἐάν τις αὐτὸν ἀνέλοι. καὶ ἡμετέρας
μάρτυρας, 1. κρητίζοντες αὐτὸν τὴν
κίνδυνον ὑπὸ Θεάγους, ἐκείνῳ τὰ
τέρας πάλαιτα ὧδε τὴν πόλεως ἐμέ-
262 λωσαν. * Πολλῶν δὲ κακῶν κατὰ τὴν
πόλιν καὶ τὴν χώραν ὄντων, οἱς κρι-
σιν προβληθῆσθαι τῷ Φυράδων, καὶ
τερεῖ πόλεσι τῷ Πιταγορῆς ὧδε δε-
θείσης, Ταραντίνους, Μεταποντι-
νοὺς, Καυλωνιάταις, ἰδοὺς τοῖς
2. πεισθῆσθαι ἐπὶ τῷ γράμῳ δεγ-
μον λαβῆσθαι, ὡς ἐν τοῖς τῷ Κρο-
τωνιατῶν ὑπομνήμασι ἀναγι-
γνῶσθαι, φάσκον τὴν αἰτίαν.
πείσθησθαι αὐτοὺς τῷ τῷ κρητίζοντες ἀπαντας, τὴν πᾶσαν καθεστῶσι
δυαχεαίνοντας καὶ συνεφυράδω-
σαν τῷ γυναικί, ὃ φάσκοντες δεῖν

diebus elapsis, Pythagoreos in do-
mo quadam, prope Apollinis Py-
thii ædem, Musarum festum cele-
brantes, facto ingenti hominum
concurſu, adoriri voluerint. Illi
vero, re prius animadversa, ad
publicum hospitium confugerunt;
Democedes autem cum ephebis
Plateas se recepit. Sed qui leges
abrogaverant, decreta fecerunt,
quibus Democedem arguerunt,
quod juvenum manum ad occu-
pandam tyrannidem coegisset; &
tria talenta interfectori ejus, per
præconem præmium pronuncia-
verunt: cumque commisso prælio
Theages illum in ipso pugnae discri-
mine vicisset; promissam à civita-
te pecuniam cum illo partiti sunt.
Dein multis malis urbi regionique
incumbentibus, exules in judicium
vocati sunt, & tribus civitatibus,
Tarentinis nimirum, Metapontinis
& Cauloniatis arbitrium permis-
sum est: à quibus missi ad causam
cognoscendam, pecunia se corrup-
pi passi sunt: ut in publicis Croto-
niatarum actis annotatum est: ita-
que sententia sua reos exilio mul-
taverunt: hacque occasione usi,
qui causa superiores evaserant, eos
omnes urbe expulerunt, quibus præ-
sens rerum status displicebat: quin
& totas illorum familias ejecerunt;

* Κρητίζοντες αὐτὸν τὴν κίνδυνον. Locus
mihi videtur turbatus, quem sic lego,
κρητίζοντες αὐτὸν ὑπὸ (vel κατὰ) τὴν κίν-
δυνον Θεάγους. Hanc lectionem etiam O.

brechtus in versione sua expressit.

2. Πεισθῆσθαι. Ex MS. pro corrupto
πεισθῆσθαι: quod Arcerius in πεισθῆσθαι mu-
tandum censebat.

dicentes, non oportere liberos à parentibus divelli. Novas insuper tabulas, & agrorum divisionem introduxerunt. Post hæc, multis annis interjectis, cum Dinarchus in alio prælio cum suis cæsus, & Lithagus quoque, seditiosorum antesignanus extinctus esset; misericordia pariter, & pœnitentia civis subiit, ut reliquos Pythagoreos in patriam revocandos esse censerent: ideoque ex Achaja Legatos petierunt, eorumque opera cum exulibus in concordiam redierunt, & juramenta Delphis consecraverunt. Fuerunt autem reduces numero admodum sexaginta; exceptis qui ætate decrepiti erant: inter quos reperiebantur, qui Medicinæ operam navabant, ægrotosque certa victus ratione curabant; ea scilicet methodo, cujus ipsi primi auctores fuerant. Accidit autem denique, omnibus eandem patriam reddi: idque per eos præcipue, qui sanitati restituti fuerant; quique apud vulgus bene audiebant; eo tempore, quo improbis occinebatur: *Non est hic, qui fuit sub Nimone status.* Postea Thuriis hostiliter regionem invadentibus, Pythagorei ad suppetias ferendas

ἀσπεῖν³², ἐδὲ τὰς παῖδας ἀπὸ τῶν γονέων ἀλῆσασθαι. καὶ πάλιν χρῆσθαι ἀπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ τὸ γένος ἀνάστασθαι ἐπὶ τοῦ πατρὸς. * Ἐπὶ τῶν γονέων τῶν ἐπὶ τῶν Δελφῶν, καὶ τῶν ἐπὶ τῶν Δελφῶν ἐν ἐπὶ τῶν κινδύνων πλεονεξίας, ἀποθανέντων, καὶ τῶν Διπύγων, ὅσοις ἦν ἡγεμονικώτατοι τῶν στρατιωτῶν, ἑλέσθαι πρὸς μετανοίαν ἐπέσθαι, καὶ τὰς ἀλλοτρίων ἀντιθέσεων αὐτῶν ἡγεμονίαν καταργεῖν. μεταπνεύματα τοῦ πρὸς τὸν Διπύγαν, ὅτι ἐκείνων πρὸς τὰς ἐκπληρώσεις διεληφθῆσαν, καὶ τὰς ὁρμὰς εἰς Δελφὸς ἀνέστησαν. * Ἦσαν δὲ τῶν Πυθαγορικῶν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν Πυθαγορικῶν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν Πυθαγορικῶν, οἱ κατελθόντες, ἀνὰ τὸν πρὸς τὸν Πυθαγόρειον, ἐν οἷς ὅτι τὰ ἰατρικὰ καὶ πρὸς κατενεχθέντες, καὶ ἀπὸ τῶν ἀρρώστους ὄντας θεραπεύοντες, καὶ ἡγεμονίαν κατενεχθέντες τῆς ἡγεμονίας μεθόδε. συνέβη δὲ καὶ τὰς σωμάτων ἀφαιρόντων τῶν πρὸς πολλοὺς εὐδοκίμουντας³³ καὶ τὸ καίριον, ἐν ᾧ λεγομένη πρὸς τὰς ἀφαιρόμεντας, οὐκ αὖτε ἐστὶν ὅτι Νίμων. Γενέσθαι φασὶ πρὸς τὸν πρὸς τὸν ἐμβαλόντων τῶν θηρίων καὶ τῶν χύμα, ἐκδοθήσασθαι καὶ μετὰ

³² Ἀσπεῖν] In priore Edit. vox ista deest, quam ex MS. revocaui.

³³ Διπύγαν] An forte Θιπύγαν; cujus paulo ante facta fuit mentio.

³⁴ Εὐδοκίμουντας] Propter ἀγαθὰν orationis scribe, εὐδοκίμουν. Pendet enim a præcedenti συνίεν. Deinde ea, quæ

sequuntur, sunt calx absque arena, quæ proinde sic lego, ἐν ᾧ τὸ λεγομένη ἢ πρὸς τὰς ἀφαιρούμεντας, ὅτι αὖτε ἐστὶν ἐπὶ Νίμων. Φασὶ δὲ μὴ τῶν ἐμβαλόντων τῶν θηρίων καὶ τῶν χύμα, ἐκδοθήσασθαι, δεῖ δὲ Θυρίων certe pro θηρίων scribendum esse. nemini, puto, dubium erit.

ἀλλήλων κινδυνεύοντες ὑποπα-
 ῖν. τὴν δὲ πόλιν ἔταως εἰς τέτατον
 μεταπίπτειν, ὥςτε χωρὶς τῶν ἐπαινῶν,
 ὧν ἐπιβῆντο περὶ τῶν ἀνδρῶν, ὑπο-
 λαβεῖν μᾶλλον παῖς μέσσις καὶ χα-
 ριστὰν ³⁵ ἔσθαι τῶν ἰορτῶν, καὶ
 τὸ Μυσίων τῶν δημοσίων ἐπιβῆντο
 ἡσίων, καὶ αὐτὰς ὁκείως πρὸς
 πρὸν ἰδρυσάμενοι πᾶς ἡγίας ἐτίμων.
 περὶ μὲν οὖν τῶν κατὰ Πυθαγορείων
 ἡμετέρας ἐπιθέσεως ποσῶτα εἰ-
 ρήδαι.

K E Φ. λς'.

265 Δ Ἰαδοχὸς δὲ πρὸς πάντων ὁμο-
 λογεῖται Πυθαγόρα γεγονέναι,
 Ἀριστῆος Δαμοφῶντος, Κροτω-
 νιάτης, κατ' αὐτὸν τῶν Πυθαγορέων
 πᾶς χρόνος ἡρόδωτος, ἐπὶ ἡμεῖς
 ἔγγισται πρὸς Πλάτωνος, καὶ ἔμ-
 νον τῶν χρόνων, ἀλλὰ ἔστι τῆς παιδο-
 τροφίας καὶ τῆς Θεανύς χάρις κα-
 τηξάμενη, ἡ δὲ πᾶσι ἐξαιρέτως πε-
 κερατῆκεναι τῶν δογμάτων. αὐτὸν
 μὲν γὰρ Πυθαγόρα ἀφηγήσασθαι
 λέγει, ἐνὸς δεινῶτος, ἐπὶ ποσα-
 ράκων, τὰ πάντα βιώσαντα ἐπὶ
 ἔγγυς τῶν ἑκατὸν. ὡς φερόμενα δὲ
 Ἀριστῆος τῶν χρόνων, πρὸς εὐταίῳ
 ἔντι. μετ' οὖν ἡγήσασθαι Μήσαρ-

³⁵ Ἐσθαι τῶν ἰορτῶν, καὶ τὸ μυσίων
 τῶν δημοσίων. Et hæc mutila sunt & obscu-
 ra, quæ hæc in integrum restituo, ἰορτῶν
 τῶν ἰορτῶν, ἢ καὶ τὸ μυσίων τῶν δημοσίων

egressi, in prælio omnes una oc-
 cubuerunt. Civitas autem adeo
 animum mutavit, ut præter laudes,
 quibus Viros illos prosequeretur,
 decreverit, publicum sacrificium
 peragendum esse in æde Musarum,
 quam olim ex ipsorummet Pytha-
 goreorum præscripto, in honorem
 Dearum Crotoniæ extruxerant:
 sic enim festum Musis gratius fore
 existimabatur. Atque hæc de insi-
 diis quæ Pythagoreis structæ sunt,
 dicta sufficiant.

CAP. XXXVI.

S Uccessor Pythagoræ communi-
 ter ab omnibus agnoscitur Ari-
 stæus, Damophontis filius, Cro-
 toniates; qui Pythagoræ coævus,
 septem ætatibus Platonem ante-
 cessit. Neque scholæ tantum suc-
 cessione, verum etiã liberorum
 educatione, Theanusque nuptiis
 dignatus est; quia dogmatum
 cognitione inter paucos eminebat.
 Et ipse quidem Pythagoras, ad an-
 num prope centesimum usque in
 vivis; annis autem undequadra-
 ginta scholæ præfuit; & Aristæum
 senio jam provectum, successorem
 reliquit. Illum excepit Mnésar-

παιδων ἡσίων, ἡ κατ' αὐτὰς ὁκείως πρὸς
 πρὸν, &c. Sic omnia erunt clara.

Διὰ τὴν ἐξαιρέτως περικερατῆν. Scribe,
 καὶ τὴν ἐξαιρέτως περικερατῆν.

chus Pythagoræ F. hunc Bulagoras; sub quo Crotoniatarum urbs direpta est. Ei successit Tydas Crotone oriundus, atque à peregrinatione, quam ante bellum susceperat, domum reversus: sed hic propter patriæ calamitatem, vitæ pertæsus, ante diem præmorsore obiit. Reliquis autem moris erat, ut admodum senes, è corpore, tanquam è carcere discederent. Post aliquod tempus Arcfas Lucanus, per quosdam hospites incolumis servatus, scholæ regimen suscepit. Ad eum venit Diodorus Aspendius; qui ob paucitatem genuinorum Pythagoreorum receptus est. Heracleæ autem superstites tum adhuc erant Clinias & Philolaus; Metaponti Theorides & Eurytus; Tarenti Archytas. Refertur autem inter extraneos auditores etiam Epicharmus: Non enim è genuina Virorum familia erat. Hic Syracusæ profectus; propter tyrannidem Hieronis, à publica philosophiæ professione abstinuit; metro autem sententias Virorum il-

Φανερώς Φιλοσοφῶν ἀποχέει. εἰς μέτρον δ' ἑστῆναι πᾶς ἀθανάτιας

² Τὸν Πυθαγόρην] Antea male, τὸν Πυθαγόραν.

³ Γὰρ Τύδαν] Una voce scribendum puto, Γαρτύδαν, vel Γορτύδαν, vel simile quid. Confer Cl. Richard. Bentlej. in Dissertat. de Phalar. Epist. pag. 83. Clariss. Fabricius in Biblioth. Græca, Lib. 11. pag. 507. legit, Τύδαν.

καὶ τὴν Πυθαγόρην. τῶτον δ' ἀμ-
λαγάρᾳ ὡς ἀδύνατον· ἐφ' ᾧ διασπα-
σθῆναι αὐτὴν. ἢ Κροτωνιάτων πό-
λιν. μετ' ἐν ἢ γὰρ Τύδαν ὃ Κρο-
τωνιάτιον. Διδόχον γνέσθαι, ἐπι-
τελόντα ἐκ τῆς ἀποδημίας. ἢ
ἐπιστήσαντο πρὸς τὸ πολέμῳ. Διδο-
μένῃ τὸ συμφορὴν τῆς πατρίδος ὃ ἐκ-
δήμονα γνέσθαι τῶν, ὡς ἐκ τῶν λυ-
πῆς. προύλιπε τὸ βίον. * τοῖς δ' 266
ἄλλοις ἐστὶν εἶναι γήρασις σφόδρα
γυμνασίαις, ὡς περ ἐκ δεσμών τῶ
σώματι ἀπαλλάττειται. χρόνον
μέντοι ὕστερον ἄριστον ἐκ τῶν Ἀδ-
κανῶν σαφέντα Διδομένην ξένων,
ἀφηγήσασθαι τῆς χολῆς πρὸς αὐ-
τὴν ἀφικέσθαι Διδόχον τὸ Ἀσπένδιον,
ὃν ὡς ἀδεχθῆναι Διδομένην τὸ πᾶν τὸ
ἐν τῷ συστήματι ἀνδρῶν. πρὸς μὲν
Ἡράκλειον, Κλεινίαν, καὶ φιλό-
λαον. ἐν Μεταποντίᾳ δὲ, Θεωρί-
δαν, καὶ Εὐρύτην. ἐν Τάραντα δὲ
Ἀρχύταν. τῶν δ' ἐξῶθεν ἀκροα-
τῶν γνέσθαι ὃ ἐπὶ χαρμον. ἀλλ'
ὅσα ἐκ τῶν συστημάτων τῶν ἀνδρῶν.
ἀφικέμενον ἢ εἰς Συρακῆαις, Διδο-
μένην ἱερῶν τερατιῶν, τῶ μὲν

¹ Ἐν ἀδύνατον] Ex vox insolens. Qua-
re non dubitem rescribere, ὡς ἀδύνατον :
quæ etiam est conjectura viri docti ad
marginem codicis Spanhemiani.

² Διδόχον τὸν Ἀσπένδιον] Vide Rich. Bent-
lej. in Dissert. de Phalar. Epist. pag. 85.

³ Ἐστῆναι] Ex MS. pro ἐστῆναι.

τῶν ἀδελφῶν, μετὰ παιδίας κρύφα
 ὀκνεύοντα τὰ Πυθαγόρου δόγματα.

267 * Τῶν ἧ συμπαύτων Πυθαγορείων,
 οὗ μὲν ἀγνώστis πi ἐ ἀνανύμας
 πῖας πολλὰς εἰκὸς γενομένη. τῶν ἧ
 γνωριζομένων ἐστὶ ταῖς τὰ ὀνόματι
 ΚΡΟΤΩΝΙΣΤΑΙ, Ἰπποσύρα-
 τος, Δύμας, Αἶγων, Αἴμων,
 Σίλας, Κλεοθένης, Ἀγέλας,
 Ἐπίφρων, Φυκιάδας, Ἐφραν-
 τος, Τίμας, Βούθιος, Ἐρα-
 τος, Ἰτμαῖος, Ῥοδίππος,
 Βρύσις, Εὐανδρος, Μιλίας,
 Αἰτιμάδων, Ἀγέας, Λεοφρόν,
 Ἀγλαῖος, Οὐατίος, Ἰπποδά-
 νης, Κλεοφρόν, Ἀλαμαῖος, Δα-
 μακλῆς, Μίλων, Μένων, ΜΕ-
 ΤΑΡΩΝΤΙΝΟΙ, Βροντίος,
 Παρμιόνης, Ἀρετιάδας,
 Λέων, Δαμασκόπουλος, Αἰνείας,
 Κίλλας, Μελισσῖος, Ἀρχέτας, Λα-
 φάων, Εὐκλεδρος, Ἀγησίδαμος,
 Ζενοκλῆς, Εὐρύφρατος, Ἀρ-
 στερότης, Ἀγησάρχος, Ἀλκίος,
 Ζενοφάντης, Θερασῆς, Ἀρυτῶς,
 Ἐπίφρων, Εἰσίφρος, Μεγιστίος,
 Δεακλῆς, Θερασπιδῆς, Εὐφρ-
 ατος, Πρόκλος, Αἰτιμάδης,
 Δαμάριος, Δαμοκλέης, Πύρρων, Πηξίβιος, Ἀλάπικος, Ἀσύλος.

* Ἰτμαῖος] Ex MS: pro Ἰταναῖος.

Μιλίας] Potius, Μυκίας. Vide su-
 pra, Num. 191.

Ἀρετιάδας] Hanc Athenæus de Læc-
 tius Παρμιόνης vocat: Vide Menag: ad
 Læct. IX. 20.

lorum complexus est; atque adeo
 ludendo, dogmata Pythagoræ oc-
 cultata, edidit. Cæterum ex uni-
 versa Pythagoreorum Secta veri-
 simile est ignotos, & sine nomine
 complures fuisse: qui vero cele-
 bres extiterunt, eorum sequentia
 recensentur nomina: CROT-
 ONISTÆ, Hippostratus, Dymas,
 Egon, Emon, Silius, Cleothe-
 nes, Agelas, Epiphron, Phyciadas,
 Epphantus, Timæus, Buthius, Era-
 tus, Itmaeus, Rhodippus, Bryas,
 Evandrus, Mylias, Antimedon,
 Ageas, Leophron, Agylus, Ona-
 tus, Hippothenes, Cleophron,
 Almazon, Damocles, Milon, Me-
 non. METARONTINI, Bron-
 tinus, Parmiscus, Orestadas,
 Leon, Damarthenus, Eneas,
 Chilas, Melissas, Aristas, La-
 phion, Evandrus, Agesidamus,
 Xenocades, Euryphemus, Ari-
 stomenes, Agesarchus, Alceas,
 Xenophantes, Thraseus, Arytus,
 Epiphron, Eiriscus, Megistias,
 Leocydes, Thrasymedes, Eu-
 phemus, Procles, Antimenes,
 Laoritus, Damotages, Pyrrho,
 Rhexibius, Alopecus, Astylus,

* Ἀρετιάδας] Potius, Ὀρετιάδας, ut
 habet Lærtius VIII. 20.

Εὐρύφρατος] De hoc vide supra,
 Num. 185. ubi Εὐρύφρατος vocatur: Do-
 rice nimirum.

Dacidas, Aliochus, Lacrates, Glycinus. AGRIGENTINUS, Empedocles. ELEATES, Parmenides. TARENTINI, Philolaus, Eurytus, Archytas, Theodorus, Aristippus, Lycon, Hestizus, Polemarchus, Asteas, Clinias, Cleon, Eurymedon, Arceas, Clinagoras, Archippus, Zopyrus, Euthynus, Dicæarchus, Philonidas, Phrontidas, Lysis, Lysibius, Dinocrates, Echecrates, Paction, Acusiladas, Icmus, Pisicrates, Clearatus. LEONTINI, Phrynichus, Smichias, Aristoclidas, Clinias, Abroteles, Pisyrthydus, Bryas, Evandrus, Archemachus, Mimnomachus, Achmonidas, Ducas, Carophantidas. SYBARITÆ, Metopus, Hippasus, Proxenus, Evanor, Deanax, Menestor, Diocles, Empedus, Timasius, Polemazus, Evæus, Tyrfenus. CARTHAGINIENSES, Miltiades, Anthen, Odius, Leocritus. PARII, Æetius, Phæneclis, Dexitheus, Alcimachus, Dinarachus, Meton, Timæus, Timesianax, Amœrus, Eumaridas. LOCRI, Gytius, Xenon, Philodamus, Evetes, Adicus, Sthenonidas,

Τίμαιος, Τιμησιάνναξ, Ἄμοιρος, Γυπίη¹³, Ἐνών, Φιλόδαμ¹⁴,

Δακύδας, Ἀλίοχ¹⁵, Λακράτης, Γλυκῖν¹⁶, Ἀκράγαντι-
νος, Ἐμπειδοκλῆς. Ἐλεα-
τῆς, Παρμενίδης. ΤΑΡΑΝ-
ΤΙΝΟΙ, Φιλόλα¹⁷, Εὐρυτ¹⁸,
Ἀρχύτας, Θεόδωρ¹⁹, Ἀρίστη-
πος, Λύκων, Ἐσταῖος, Πολέμαρ-
χ²⁰, Ἀΐτας, Κλεινίας, Κλείων,
Εὐρυμίδων, Ἀρκίας, Κλειναγό-
ρας, Ἀρχιππ²¹, Ζώπυρ²², Εὐ-
θύν²³, Δικαίαρχ²⁴, Φιλωνί-
δης, Φροντίδας, Λύσις, Λυσί-
βι²⁵, Δεινοκράτης, Ἐχικράτης,
Πακλίων, Ἀκυσιλάδας, Ἰκκ²⁶,
Πεισικράτης, Κλειάρατ²⁷, Δειν-
τάς, Φρωίχ²⁸, Σμυχίας, Ἀρ-
στακλίδας, Κλεινίας, Ἀβροτέλης,
Πισύρρυδ²⁹, Βρύας, Εὐανδρ³⁰,
Ἀρχιμάχ³¹, Μιμνόμαχ³²,
Ἀχμονίδας, Σίκας, Καροφαντί-
δας. ΣΥΒΑΡΕΪΤΑΙ, Μέτο-
πος, Ἰππασ³³, Πρόξεν³⁴, Εὐά-
νωρ, Δεάνναξ, Μενέτωρ, Διοκλῆς,
Ἐμπειδος, Τιμάσιος, Πολεμαῖος,
Εὐαι³⁵, Τυρσένος. ΚΑΡΧΗ-
ΔΟΝΙΟΙ, Μιλτιάδης, Ἀνθην,
Ὀδῖος, Λεόκρετος. ΠΑΡΙΟΙ,
Αἰήπ³⁶, Φαινελῆς, Δεξιήτ³⁷,
Ἀλκιμάχος, Δεΐναρχος, Μέτων.
¹² Εἰμαρδίας ΔΟΚΡΟΪ,
Εὐέτης, Ἀδικ³⁸, Σθενωνίδας,

¹³ Εἰμαρδίας] Reinefius Var. Lect. pag. 344. legendum censet, Θυμαρίδης. Certe, Thymaridas Pythagoricus fuit mi-

nime obscurus; quem mirarer a Jamblichō prætermisum esse.

¹⁴ Γυπίη] Obrechtus, ὁβύη.

Σωσίφρατ[Ⓢ], Εὐθύνης, Ζάλδ[Ⓢ],
 κ[Ⓢ], ¹⁴ Τιμάρης. ΠΩΣΕΙΔΩ-
 ΝΙΑΤΑΙ, Αἰάμας, Σῆμ[Ⓢ],
 Πρόξεν[Ⓢ], Κράνο[Ⓢ], Μύης,
 Βαθύλα[Ⓢ], Φαίδων. ΛΕΥΚΑ-
 ΝΟΪ, ¹⁵ Ὀκελ[Ⓢ], καὶ ¹⁶ Ὀκυ-
 λ[Ⓢ], ἀδελφοὶ, Ὀρέσανδρ[Ⓢ],
 Κέραμβ[Ⓢ], Δαρδανίδης, Μαλίης.
 Αἴγειοι, ¹⁷ Ἴππομήδων, Τι-
 μοδείνης, Εὐέλθων, Θερασίδα-
 μ[Ⓢ], Κρίτων, Πολύκλωρ. ΛΑ-
 ΚΩΝΕΣ, Αὐπχαρίδας, Κλεά-
 νωρ, Εὐρυκράτης. ΤΥΠΕΡΒΟ-
 ΡΕΙΟΣ, Ἀέρας. ΡΗΓΙ-
 ΝΟΙ, Ἀρσείδης, Δημοδείνης,
 Ἀρσεοκράτης, Φύπ[Ⓢ], Ἐλικάων,
 Μνησίβελ[Ⓢ], Ἴπποαρχίδης, Ἀθο-
 σίων, Εὐθυκλῆς, Ὀΐμ[Ⓢ]. ΚΑ-
 ΛΑΙΣ, ΣΕΛΙΝΟΥΝΤΙΟΣ.
 ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΙ, Λεπίνης,
 Φιντίας, Δάμων. ΣΑΜΙΟΙ,
 Μέλιος[Ⓢ], Λάκων, Ἀρχιπ[Ⓢ],
 Γλώρπ[Ⓢ], Ἐλωρς, Ἴπων.
 ΚΑΥΛΩΝΙΑΤΑΙ, Καλλίβρο-
 τ[Ⓢ], Δίκων, Νάσας, Δρύμων,
 Ξέντας. ΦΛΙΑΣΙΟΙ, Διοκλῆς,
 Ἐχεκράτης, Πολύμνας[Ⓢ], Φάν-
 των. ΣΙΚΥΩΝΙΟΙ, Πολιάδης, Δήμων,
 Σωσράπ[Ⓢ], Σωδείνης.
 ΚΥΡΗΝΑΪΟΙ, Πρῶρ[Ⓢ], Μελάνιπ[Ⓢ],
 Ἀρσάγγελ[Ⓢ], Θεόδωρ[Ⓢ].

¹⁴ Τιμάρης.] Hic supra, Num. 172.
 vocatur Τιμάρατ[Ⓢ].

¹⁵ Ὀκελ[Ⓢ].] Potius Ὀκελ[Ⓢ], per du-
 plex λ. Hic est nimirum Ocellus ille,
 cujus libellus περὶ τῆς παντὸς φύσεως, ho-
 die adhuc exstat. Vide Cl. Joann. Alb.
 Fabricium, in *Biblioth. Gr.* Lib. 11. pag.

496, 497.

¹⁶ Ὀκυλος.] Alii, Ὀκελος, vel Ἐκ-
 κελος. Vide modo laudatum Joann. Alb.
 Fabric. pag. 489.

¹⁷ Ἴππομήδων.] Hujus etiam mentio fit
 supra, Num. 87.

CYZICENI, Pythodorus, Hip-
posthenes, Butherus, Xenophilus.
CATANÆI, Charondas, Lyfia-
des. CORINTHIUS, Chrysi-
pus. TYRRHENUS, Naustheus.
ATHENIENSIS, Neocritus.
PONTICUS, Lyrarnnus. Omnes
CCXII. Clarissimæ autem
mulieres Pythagoreæ, fuerunt Ti-
mycha, Myllia Crotoniatæ uxor.
Philtis, Theophræi Crotoniatæ filia.
Byndaice, soror Ocelli & Ocyli
Lucanorum. Chilonis, filia Chi-
lonis Lacedæmonii. Cratesiclea
Lacedæmonia, uxor Cleanoris La-
cedæmonii. Theano, uxor Bronti-
ni Metapontini. Mya, uxor Mi-
lonis Crotoniatæ. Lathenia Ar-

ΚΥΖΙΚΗΝΟΙ, Πυθόδωρος,
Ἰπποστῆνης, Βούθηρος, Ξενοφίλος.
ΚΑΤΑΝΑΓΟΙ, Χαράνδας,
Λυσιάδης. ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ, Χρύ-
σιππος. ΤΥΡΡΗΝΟΣ, Ναυ-
σίθεος. ΑΘΗΝΑΓΟΣ, Νεό-
κριτος. ΠΟΝΤΙΚΟΣ, Λύ-
ραμνος. ¹⁸ οἱ πάντες σὴ. Πυθα-
γορίδες ἣ γυναικες αἱ ὀπιφανέ-
σαι, Τιμύχα, γυνή ¹⁹ Εὐμυλ-
λία τῆ Κροτωνιάτης. ²⁰ Φίλτις,
θυγάτηρ Θεόφρουτος τῆ Κροτωνιά-
της. ²¹ Βυνδαίικη, ἀδελφὴ Ὀκ-
κίλου καὶ Ἐκκύλου τῶν Λακεδαι-
μόνων. Χειλώνις, θυγάτηρ Χείλωνος τῆ
Λακεδαιμονίης. ²² Κρατησικλεία,
Λάκαινα, γυνή Κλεάνου τῆ
Λακεδαιμονίης. Θεανώ, γυνή τῆ

Μεταποντίνης Βροντίνης. Μύα, γυνή Μίλωνος τῆ Κροτωνιάτης. Λαοδένεια

¹⁸ Οἱ πάντες σὴ] Post hæc verba ver-
sio MS. Latina, quam possidet Erudi-
tissimus Joh. Alb. Fabricius, addit, *Hi
vero sunt Pythagorici, non omnes, sed ex
omnibus gloriosiores.* Cæterum, de his,
aliisque Pythagoricis, vide omnino mo-
do laudatum Joh. Alb. Fabricium in *Bi-
blioth. Græc.* Lib. II. Cap. XIII.

¹⁹ Εὐμυλία] Scribe, Μυλία, a recto
Μυλίας. Sic enim maritus Timychæ non
solum appellatur a Porphyrio, Num. 61.
sed etiam ab ipso Jamblichō supra, Num.
192. 193. De hac autem Timycha, aliis-
que fœminis Pythagoricis, plura legenda
sunt apud Menagium in *Historia Mulie-
rum Philosopharum*, & Joh. Albert. Fa-
bricium in *Biblioth. Græc.* Lib. II. c. XIII.
ubi Catalogum mulierum Pythagorica-
rum exhibet.

²⁰ Φίλτις] Antea male, Φίλτις, per η.
Menagio & Joh. Alberto Fabricio magis

placet, Φιλτιάς.

²¹ Βυνδαίικη, ἀδελφὴ Ὀκκίλου.] Hæc lon-
ge aliter se habent in versione MS. viri
sæpius laudati Joh. Alberti Fabricii; in
qua sic legitur, *Byndacis, soror Ocelli &
Ocelli Lucanorum.* Hoc si sequamur, lo-
cus hic Jamblichi sic legendus & distin-
guendus erit, *Βυνδαίικη, ἀδελφὴ Ὀκκίλου
καὶ Ἐκκύλου, τῶν Λακεδαιμόνων.* Cum hac
lectione consentit etiam versio Obrechtii,
nisi quod *Byndaice* habeat pro *Byndacis*.
Menagius legit *Ὀκκίλου & Ἐκκύλου* (ut
nimirum dicitur Σαπφώ) easque filias fa-
cit Ocelli & Ecceli: sed prior sententia
mihi magis placet.

²² Κρατησικλεία, Λάκαινα, γυνή Κλεάνου
τῆ Λακεδαιμονίης.] Hæc in priorē Edit.
desunt, quæ ex MS. addidi. Versio La-
tina MS. viri Clariss. Joh. Alberti Fabri-
cii *Cratesis* habet pro *Cratesiclea*: sed
minus recte, ut puto.

Ἀρκάδισσα. ²³ Ἀβροτίλεια, Ἀβροτίλεια θυγάτηρ τῆς Ταρεντίνης. Ἐχικράτεια, Φλιασία. ²⁴ Τυρσηνίς, Συβαρῆτις. Πισιρρόνδης, Ταρεντίς. ²⁵ Νεσταδάσσα, Λάκωνα. Βρυώ, Ἀργεία. Βαβέλυμα, Ἀργεία. Κλεισίχμα, ἀδελφὴ Αὐτοχάρειδα τῆς Λάκωνος. αἱ πᾶσαι ιζ'.

cas. Abrotelia, Abrotelis Tarentini filia. Echecratia, Phliasia. Tyrsenis, Sybaritis. Pisirrhonde Tarentina. Nisteadusa Lacedæmonia. Bryo, Argiva. Babelyma, Argiva. Cleachma, soror Autocharidæ Lacedæmonii. Omnes XVII.

²³ Ἀβροτίλεια] Et hæc vox in prioribus Edit. desideratur, quam itidem ex MS. revocavi.

²⁴ Τυρσηνίς] Antea male, Τυρσηνίς. Recte versio MS, modo laudati Joh. Al-

berti Fabricii, *Tyrsenis*.

²⁵ Νεσταδάσσα, Λάκωνα. Βρυώ] Sic locum hunc ex MS. emendavi. Antea enim male legebatur, Νεσταδά Σάλακισσα. Βιω Ἀργ.

T E Λ Ο Σ.

I N D E X A U C T O R U M

a J A M B L I C H O laudatorum.

- A** Ndrocydes ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. 145.
Anonymus quidam Poëta Samius. 5.
Apollonius. 254.
Archytas. 160.
Aristoteles ἐν πρῶτῃ περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας. 31.
Aristoxenus. 251.
- - - - Εἰς τὴν περὶ Πυθαγορικῆς βίαν. 233.
Empedoclis versus de Pythagora. 67.
Heraclitus. 173.
Hippobotus. 189.
Hippodamantis, poetæ Salaminii, versus duo. 82.
Homerus. 245. 255. 260.
- - - - Ejus versus de Euphorbo. 63.
Jamblichus librum suum de *Musica* laudat Sect. 120. Itemque librum:
de Symbolis, Sect. 186.
Linus. 139.
Lyfidis Epistola ad Hipparchum. 75.
Metrodorus Thyrsi. 241.
Neanthes. 189.
Nicomachus. 251.
Plato. 70. 167.
- - Εἰς τὴν Πολιτείαν. 131.
Pythagoræ Λόγος Ἱερός. 146.

I N D E X

RERUM PRÆCIPUARUM,

Quæ in libro J A M B L I C H I *de Vita Pythagoræ*
occurrunt.

Numerus non paginas, sed Sectiones indicat.

A.

Abaris Scythia a Pythagora ad in-
tima itatim philosophiæ arca-
na admiffus est. 90. Fuit Sa-
cerdos Apollinis Hyperborei.
91. Pythagoram ipsum esse Apollinem
credidit. *ibid.* Pythagoræ mirabilem
dedit sagittam. *ibid.* Ei Pythagoras
aureum femur ostendit. 135. Pytha-
goram Apollinem esse coniecit. *ibid.*
Dicitur fuit *Αἰθιοπίας*, quod sagitta
vectus, flumina, maria, & in via quæ-
que superaret. 136. Eum convivio ex-
cepit Pythagoras. 140. Quare ab Hy-
perboreis in Græciam venerit. 141.
Lacedæmonem a pestilentia liberavit.
ibid. Abaris extispicii studiosus erat.
147. Per numerorum scientiam quas-
vis veritates Abaridem docuit Pytha-
goras. *ibid.* Abaris cum Pythagora
de variis rebus coram Phalaride ser-
monem habuit. 216
Abſtinentiam ab animalibus præcepit Py-
thagoras. 68. Abſtinentiam ab anima-
libus, iis præcipue præcepit Pythagoras,
qui ad majorem præ reliquis perfectionem
in philoſophia adſpirarent. 107.
Quare Pythagoras ſuis præceperit, ut
animalibus abſtinerent. 186
Acuſmatici. Sic dicti fuerunt diſcipuli
quidam Pythagoræ. 30. 81. Vide in-
fra *Diſcipuli*.
Acuſmaticorum philoſophia qualis fue-
rit. 82
Admonitiones quomodo faciendæ ſint,
ſecundum Pythagoreos. 101
Adoleſcentem quandam qua arte Pytha-
goras a palæſtra ad philoſophiæ ſtudium

traduxerit. 20. Adoleſcentis comeſſa-
bundi rabiem cantu ſpondaico com-
peſcuit Pythagoras. 112
Ægyptii ſymbolica philoſophia præcipue
uſi fuerunt. 103. Ab Ægyptiis Sacer-
dotibus nonnulla inſtituta accepit Py-
thagoras. 151. Ægyptii Geometriæ
præcipue ſtudebant. 158
Æqualitati in vita & moribus maxime
ſtudebant Pythagorei. 196
Affectus animam corpori veluti clavis qui-
buſdam affigunt. 228
Aglaophamus Pythagoræ initia Orphica
tradidit. 146
Agrigentum a ſervitute liberavit Pytha-
goras. 33
Alcæus, cujus hæres Pythagoras fuit. 170
Alcimachus Pythagoreus. 257
Alcmæon. 104
Amici ita tractandi, ne unquam ſiant ini-
mici. 40. Suſpicionem tacitam inter
duos amicos obortam quomodo diſcuſ-
ſerit Pythagoreus quidam. 125. Ami-
corum duorum reconciliatio. 126.
Amicorum omnia communia. 32. 92
Amicitiam omnium erga omnes inculca-
vit Pythagoras. 69. 229. Amicitiam
quomodo conſervandam eſſe præcepe-
runt Pythagorei. 101. Amicitia ob
quas cauſas diſſolvenda ſit. 102. 232.
Amicitia eſt æqualitas. 162. Qualia
præcepta de Amicitia tradiderit Pytha-
goras. 230. Amicitias externas ſum-
mo ſtudio declinarunt Pythagorei. 233.
Amicitia memorabilis Phintia & Da-
monis, Pythagoreorum. 234. 235. 236.
Amicitia ſua quem ſcopum propoſue-
runt Pythagorei. 240
Anaximander Phyſicus. 11
E c 3 An.

INDEX RERUM

Ancæus Jove natus ferebatur. 3. Oraculo monitus, coloniam in Samum insulam deduxit. *ibid.*
 Anchitum mortis periculo eripuit Empedocles. 113
 Anima tranquilla & affectibus vacua, non solum homine vigilante, sed etiam dormiente, commercium cum Deo per somnia habet. 70
 Anima humana non ingreditur in ea animalia, quæ immolare fas est. 85. Animam suam noverat Pythagoras, quænam esset, & unde in corpus suum venisset. 134. Anima corpori, tanquam carceri includitur. 153. Animam immortalem esse multi populi Barbari crediderunt. 173
 Animalia quandam nobiscum cognationem habent. 108. Animalium quorundam esum quibus concesserit Pythagoras. 109. Inter animalia & homines conjunctionem quandam esse voluit Pythagoras. 168. Vide etiam supra *Abstinentia*.
 Animi mores ex signis externis conjicere norat Pythagoras. 71
 Animum illorum, qui disciplinis rite initiati non sunt, velut densa quædam dumeta obsident. 77
 Annulus. In annulo non est gestanda Dei imago. 84. 256
 Antiquius tempore semper in majore honore habetur, quam id, quod tempore posterius est. 37
 Antrum Pythagoræ, prope Samum. 27
 Apollinis Genitoris ara incruenta. 25. 35
 Apollo puerili specie repræsentabatur. 52. Pythagoras fuit Apollo Hyperboreus. 140. Apollo ex Tripode oracula reddebat; & quare. 152. Apollinem se esse qua ratione indicaverit Pythagoras. 177. Apollinis Oracula. 222
 Aquilam supervolitantem Pythagoras e sublimi deduxit. 62. Aquilam albam Pythagoras manu permulsi. 142
 Aquimali non esse intingendum Pythagoras præcepit. 83
 Ara incruenta Apollinis in Delo. 25. 35. Ad aras incruentas adoravit Pythagoras. 108

Arbiter. Pythagoreus quidam arbiter electus, quomodo litem deciderit. 124
 Arcana doctrinæ Pythagoricæ evulgare nefas erat. 246
 Archemorus. Ob ejus mortem instituti ludi Nemæi. 52
 Archippus Pythagoreus. 249
 Archytas. 104. Amicus Platonis. 127. Iratus servos verberare noluit. 197
 Arefas Pythagoreus. 266
 Aristæus. 104. Pythagoræ successor fuit. 265
 Aristæus Proconesius. 138
 Aristocrates Pythagoreus. 130. 172
 Astronomiæ inventionem alii Ægyptiis, alii Chaldæis tribuunt. 158
 Athletæ ut pro caricis vescerentur carnibus, quis primus præceperit. 25. Athletæ victoriam tantum consequi, non adversarios lædere student. 49
 Attica dialectus inter Græcos est recentissima: & quando exstiterit. 243
 Avaritia quorum vitiorum mater sit. 78
 Avium viscera extispicio maxime apta esse censebantur. 147
 Auri usum in vestitu, meretricibus tantum concedebant Pythagorei. 187

B.

B Alneum. In balneo non esse lavandum Pythagoras præcepit. 83
 Barba aurea simulacri. 143
 Bellum ædium causa, iisque quasi alitur. 186. Quale bellum inter homines licitum sit. 232
 Bias Prienensis. 11
 Bipedium tria genera, secundum Pythagoreos: nempe, homo, avis, Pythagoras. 144
 Bitale Pythagorica. 146
 Bona communia habuerunt Pythagorei. 29. 30. 72. 81. 168
 Bona Pythagoreorum administrabantur ab iis, qui *Politici & Oeconomici* vocabantur. 72. 74
 Bos Tarenti, Pythagoræ præcepto obsecutus, fabis abstinuit. 61. Boves immolare Pythagoreis nefas habebatur. 150
 Bryf-

- Bryſſon. 104
 Bulagoras Pythagoreus. 165
- C.
- C**Adavera mortuorum igne comburi
 Pythagoras vetuit. 154
 Cædes. Qui cædem involuntariam per-
 petrauerat, aqua marina luſtrari debe-
 bat. 153
 Calumnia quovis gladio acutior. 125
 Carmelus mons Phœniciz. 14. In eo
 Pythagoras frequenter egit. *ibid.* Præ-
 aliis montibus ſacer habebatur. 15
 Carnibus animalium, quæ ſacrificare fas
 erat, veſcebantur Pythagorei. 98
 Caſtigations quomodo instituendæ ſint.
 231
 Catanen urbem a ſervitute liberavit Py-
 thagoras. 33. Catanenſibus leges de-
 dit Charondas. *ibid.*
 Cataplaſmatis uſi fuerunt Pythagorei. 244
 Κατασκευαί quid appellaverint Pythago-
 rei. 95
 Cauponatores diſciplinæ damnabant
 Pythagorei. 245
 Cedro Dii honorandi. 154
 Cenotaphium, tanquam mortuis, Pytha-
 gorici exſtruebant iis, quos e cœtu
 ſuo ejeceſſent. 73. 74. 246
 Cerebri eſum omnino ſuis interdixit Py-
 thagoras, & quare. 109
 Charondas Catanæus, Legiſlator. 33. 104.
 130. 172
 Chordæ lyræ, ὠδή, μέση, & ἡμίση. 119
 Χορδομένη lyræ. 118
 Cibis, qui rationis promptitudinem im-
 pedirent, abſtinebant Pythagorei. 68.
 Qualibus cibis præcipue uſi fuerint Py-
 thagorei. 97. 98. Quales cibos caven-
 dos eſſe Pythagorei præceperint. 106.
 Cibos lautos ad coercendum tantum
 appetitum, non ut eos ederent, in con-
 viviiſ apponere ſolebant Pythagorei.
 187. Ciborum varietas multiplex eſt.
 206. Quivis cibus peculiaris alicujus
 affectus in nobis cauſa exiſtit. 208
 Clinias iratus omnes caſtigations diſſe-
 re ſolebat, donec ira mente deceſſiſſet.
 198. Prori rebus affectis ſuccurrit. 239
- Clinias & Prorus, par amicorum. 127
 Comatus Samius. Vide infra *Proverbium*.
 Cœnas ita inſtituebant Pythagorei, ut
 illis ante Solis occaſum ſinis imponere-
 tur. 98
 Κοινωνία dicebantur Pythagorei, a bono-
 rum communione. 29
 Communio bonorum juſtitiz principium.
 167. Communio bonorum inter Py-
 thagoreos viguit. Vide ſupra *Bona*.
 Communioni divinorum bonorum præci-
 pue ſtuduerunt Pythagorei. 240
 Concubitus cum matre, filia, & ſorore,
 illicitus habendus eſt. 210. Quis con-
 cubitus legitimus habendus ſit. *ibid.*
 Conſilium eſt res ſacra. 85
 Continentiz ſtudium Pythagoras diſcipu-
 lis magnopere inculcavit. 188, & ſeqq.
 Converſatio. De converſatione quæ præ-
 cepta ſuis dederit Pythagoras. 181
 Convitiis abſtinendum, nec convitianti-
 bus reſpondendum. 51
 Convivium. Vide infra *Syſſitia*.
 Cor edere ſuos vetuit Pythagoras. 109
 Corpus quomodo curare ſoliti fuerint Py-
 thagorei. 196
 Credere. Pythagorei facile credebant ea,
 quæ ad Deum vel religionem refereban-
 tur. 138. 148. Non cuiuſ opinioni
 temere credendum eſt. 200
 Creophilus, Pythagoræ præceptor. 9
 Creophilus, cognomen Hermodamantis.
 11
 Creophilus, Homeri hoſpes & amicus.
 11
 Croton urbs ſeptem una Olympiade ſta-
 dionicas tulit. 44. Ab Hercule condi-
 ta eſt. 50
 Crõtone cum applauſu Pythagoras do-
 cuit. 29. Crõtone a ſervitute libe-
 ravit Pythagoras 33
 Crõtone Hercules noctu imprudens oc-
 cidit. 50
 Crotoniatas Pythagoras a pellicum con-
 ſuetudine abduxit. 132
 Cupiditates multos in perniciem detrufe-
 runt. 78. Cupiditates pleræque non
 ſunt naturales, ſed adſcitiæ. 205
 Cupreſſo Dii honorandi. 154. Cupreſſi-
 mas arcas ſepulcrales fieri vetuit Pytha-
 go-

INDEX

goras, quod Jovis sceptrum esset cupressinum. 155
Cylon Sybarita a Pythagoreis reprobatus fuit. 74. Auctor existit seditionis in Pythagoreos coortæ. 248. 249. 258

D.

Dæmones Semideis præstantiores sunt. 37
Damo, filia Pythagoræ. 146
Damon & Phintias, par amicorum. 127. 234
Deambulationes matutinas in quibus locis facere soliti sint Pythagorei. 96. Iidem vesperi etiam deambulare solebant. 97
Defunctos in albis vestibus deduci Pythagoras præcepit. 155
Deli incolæ admirati fuerunt Pythagoram. 35
Democledes Pythagoreus. 257. 261
Deum sequi, actionum nostrarum & vitæ scopus esse debet. 86. A Deo bona petenda sunt, utpote, qui omnium dominus est. 87. 137. Deum curare res humanas, easque regere, credendum est. 174
Dextras Pythagorei solis Pythagoreisungere jubebantur. 257
Dialectus Dorica Græcarum antiquissima. 243. Dialectus Attica quando existierit. *ibid.*
Dixta. Vide *Medicina*. Dixtæ præcipua habenda est ratio: ejusque peritus admodum fuit Pæon. 208
Dii. Quidam Deorum patris simul & matris personam sustinuerunt. 39. Diis quomodo libandum. 84. Dii animum sacrificantium potius, quam numerum sacrificiorum respiciunt. 122. Dii inferi continuis libationibus & inferiis sumptuosis gaudent. *ibid.* Dii bona tribuunt eis, quos amant. 137. Dii omnia possunt. 139. Dii non sunt malorum causa. 218
Diocles Pythagoreus. 251
Diodorus Aspendius. 265
Dion Syracusanus, hortante Platone, tres libros a Philolao emit. 199

RERUM

Dinono, uxor Brontini. 132. (Sed ibi legendum est *Theano*. Vide infra.)
Dionysius Tyrannus, Siciliæ regno pulsus, Corinthi literas docuit. 234
Disciplinæ non sunt mercede docendæ. 245
Discipuli Pythagoræ. Ex iis quidam vocabantur *Politici*, *Oeconomici*, & *No-motetici*. 72. 74. 89. Alii, *Esoterici*. 72. Alii, *Acusmatici* & *Mathematici*. 81. Theoretici, Acusmatici, Politici. 150
Discipulorum suorum animum & mores quomodo exploraverit Pythagoras. 71. 94
Discordiam omnem ex urbibus Italiæ & Siciliæ sustulit Pythagoras. 34
Divinationi studebant Pythagorei. 138. Divinatio quid sit. *ibid.* Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93. Divinationem per exta, sive viscerum inspectionem, improbabat Pythagoras. 147
Dogmata sua Pythagorei silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent. 226
Domesticæ rei bona administratio, omnis boni ordinis in civitate principium est. 169
Dorica dialectus reliquarum optima & antiquissima. 241. 242. 243
Doris Oceani filia. 242
Dorus Deucalionis & Pyrrhæ filius. 242. Is filium habuit Hellena, & nepotem Æolum. *ibid.*
Δυσφημίας variorum species. 171

E.

Echebrates, Pythagoreus. 251
Elementum nullum est purum. 130
Eleusinia initia. 151
Elicaon Pythagoreus. 130. 172
Elixum non est assandum. 154
Empedocles adolescentem ira percitum musico cantu ad sanam mentem revocavit. 113. Α'λεξανιμῶ dictus fuit. 136. Physices valde peritus fuit. 166
Entia vera, & æquivoce talia, quænam sint. 159. 160
Epicharmi sententiæ. 166. Epicharmus metro

P R Æ C I P U A R U M.

metro complexus est sententias Pythagoreorum. 266
 Epimenides dictus fuit *Καθημενός*. 136.
 Qua ratione insidiatores vitæ suæ ad mortem adegerit. 222
 Eruditionis laus. 42. 43
 Erythrino abstinere suos iussit Pythagoras. 109
 Eryxidas Chalcidensis Olymp. 62. stadio vicit. 35
 Esoterici discipuli Pythagoræ quinam dicti fuerint. 73
 Eubulus Messenius a Nausitho e prædonum manibus ereptus fuit. 127
 Euphorbum se antea fuisse Pythagoras affirmavit. 63. Scutum ejus Junoni Argivæ dedicatum fuit. *ibid.*
 Eurymenes iussu Dionysii Tyranni Pythagoreis insidias tendit. 189. 190
 Euryphemus Syracusius. 185
 Eurytus. 104. Fuit discipulus Philolai. 139. 148
Εὐρύτης semper utebatur Pythagoras. 149
 Exercitiis corporis qualibus usi fuerint Pythagorei. 97
 Expectare nos omnia oportet, quæ homini accidere possunt. 196. 124
 Extispicium. Vide supra *Divinatio*.

F.

Fabris Pythagoras suos abstinere iussit, idque ob multas causas. 109. Fabas conculcare morte gravius ducebant Pythagorei. 193. Per fabas olim Magistratus eligi solebant. 260
 Fabula de tribus mulieribus, quæ uno communi oculo usæ fuerunt. 55
 Femur aureum Pythagoræ. 92. 135. 140
 Feritatem & ferociam Pythagorei Philosophiæ inimicam ducebant. 95
 Festo die nec capilli, nec unguis præcidendi. 154
 Fides ab amicitia nunquam removenda. 102. 232. Fidem datam Pythagorei religiose servabant. 185
 Fœminæ. Vide infra *Uxores*.
 Fortitudo admirabilis Pythagoreorum. 214. Ad fortitudinem veram quomo-

do suos imbuerit Pythagoras. 225. 226
 Funus. A sumptuosius funeribus quomodo Pythagoreus quidam Crotoniatis dehortatus fuerit. 122. Eos, qui profusos in funera sumptus faciunt, Pluto libenter ex hac vita pigneratur, & quare. 123

G.

Gallus albus non est immolandus. 84
 Gallus Soli sacer. 147
 Geometria quomodo primum publicata fuerit. 89. Geometrix præcipue studebant Ægyptii, & quare. 158
 Gortydes vel Gartydes, Pythagoreus. 265
 Græcia Magna. 30. 166
 Grues supervolantes malefici quidam testes appellando, sese eo indicio prodiderunt. 126

H.

HAlterum jactu sese exercere solebant Pythagorei. 97
 Harmonia sphærarum cælestium. 65.
 Harmoniam Musicam quomodo invenit Pythagoras. 115. Harmoniæ *ἡμῶν πρῶτον, ἡμῶν δεύτερον, & ἡμῶν τρίτον* dictæ. 117. 118
 Helicaon. Vide supra *Elicaon*.
 Hellen, filius Dori: secundum alios vero, Jovis. 242
 Heraclitus Ephesios laqueo dignos esse censuit. 173
 Hercules ludos Olympicos in honorem Jovis instituit. 40. Crotonem quando condiderit. 50. A Lacino injuria afficitur. *ibid.* Crotonem nocte imprudens occidit. *ibid.* Herculi sacrificandum est die octavo, secundum Pythagoram. 152
 Hermodamas, cognominatus Creophilus. 11
 Hesiodi versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164
 Himæram a servitute liberavit Pythagoras. 33

INDEX

Hipparchus arcana Pythagorcorum vulgavit. 75
 Hippasus. 104. Ab aliis Crotoniata, ab aliis vero Metapontinus dicitur. 81.
 In mari periiit, quod vulgasset sphæram duodecim pentagonorum. 88
 Hippomedon Pythagoreus. 87
 Homacoion dicta fuit Schola Pythagorcorum. 30
 Homerus summum Deorum, *Patrem Deorum & hominum* vocavit. 39. Homeri versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164
 Homicidam nullo responso dignatus fuit Pythagoras. 133. 177
 Honestum & bonum præferendum est utili. 204
 Hymnis Deos quotidie celebrari iussit Pythagoras. 149
 Hypate, chorda quædam lyre ita dicta. 119

L

L Costagonum, figura Geometrica. 247
Ἰσθμίου, liber Pythagoræ sic dictus. 146. 259. Eum tamen quidam Telaugi tribuunt. *ibid.* Apud Latinos legi solebat. 152
 Ignavia fugienda. 49
 Imbrus [insula.] 151
 Imperium inter homines maxime necessarium est. 175. Imperium debet esse voluntarium. 183. Imperio homines in officio contineri debent. 203
 Incantationibus ad quosdam morbos pellendos utebantur Pythagorici. 164. 244
 Incontinentia unius hominis Græcos & Trojanos magnis involvit calamitatibus. 42
 Inimicitia quomodo & erga quos suscipienda sit. 232
 Initia sacrorum, variis in locis olim celebrari solita, Pythagoras diligenter scrutatus est. 151
 Injuriam pati præstat, quam hominem occidere. 155. 179
 Injustitiæ vindex acerrimus est Deus. 42
 Inscitia quovis modo ex animo pellenda. 34

RERUM

Institutione efficitur, ut homines bestiis, & Græci Barbaris præstent. 44
 Jovi Servatori ante mensam libandum. 155
 Jovis Sceptrum erat cupressinum. 154
 Iram lenire quomodo studuerint Pythagorei. 196. 225
 Irati cum essent Pythagorei neminem vel verbis vel verberibus castigabant. 197.
 Vide etiam supra v. *Archytas & Clinias.*
 Isthmici ludi. Vide *Ludi.*
 Italia propter Pythagoram Magna Græcia dicta fuit. 166
 Judicium animarum constitutum est apud Inferos. 155. 179
 Jurare. Pythagorici jurabant per inventorem quaternionis, i. e. ipsum Pythagoram 150. 162.
 Jusjurandum. Dei nomine non est abutendum ad jusjurandum. 47. 150. Ita nos gerere debemus, ut vel injuratis fides habeatur. *ibid.* Jusjurandum religiosissime observabant Pythagorei. 144. 155
 Justitia nullus locus carere potest. 46.
 Justitia colenda est, non metu legum, sed honestatis morumque bonorum reverentia. 48. Justitiæ principium quodnam. 167. Ad justitiam colendam quibus modis Pythagoras homines adducere studuerit. 171. 172. 174. 175. 179. 180

L.

L Acedæmon ab Abaride lustrata fuit. 92
 Lacinus Herculem injuria afficit. 50
 Lamentis & ploratibus abstinebant Pythagorei. 198. 226. 234
 Lavacris utebantur Pythagorei. 98
 Lauro Dii honorandi, nec ea corpus abstergendum. 154
 Laus est res magis sacra, quam consilium. 49
 Legislatores quidam celebres. 172
 Legislatoria justitia præstantior est judiciali. 172
 Leucippus. 104
 Lex de non tollendo quod in templo humi cecidisset. 126. Legi opem ferendam esse præcipiebant Pythagorei. 100. 171. 223

Liban-

P R A E C I P U A R U M.

Libandum est Diis ab ansa calicis, & quare. 84. Libationes Diis faciebant Pythagorei. 98. 99. Inter cœnandum etiam Diis libabat Pythagoras. 149. Quibus Diis ante mensam libandum sit.

155

Liberi parentes maxime amare & honorare debent. 37. Liberi sunt pignora fœderis conjugalis. 47. Liberorum procreandorum causa hæc esse debet, ut nostri loco relinquantur, qui Deum colant. 83. 86. Qui liberis procreandis operam dant, quam cautionem & curam adhibere debeant. 211

Libethra, locus in Thracia, ubi Pythagoras sacris Orphicis initiatus est. 146

Libido. Vide supra *Incontinentia*.

Linguam continere, res omnium difficilima. 72. 195. Lingua patria quemque uti Pythagoras præcepit. 241

Linthea non lanca veste utebantur Pythagorei. 100

Litages, Pythagoreorum hostis insensissimus. 263

Locrenses quotannis virgines ad templum Minervæ Iliadis mittere jubentur. 42

Locrensiur urbs optimis usâ fuit legibus.

33

Ludi Pythici quare instituti. 52. Ludi Nemei & Isthmici instituti ob mortem Archemori & Melicertæ. *ibid.*

Lunam incolunt Dæmones. 30

Lustrationes variæ ab Abaride peractæ. 91. Quomodo Pythagoras lustrari præcepit cum, qui eadem involuntariam commiserat. 153

Luxuria omnino fugienda. 171

Lyra uti solebant Pythagorei. 111. Lyra Pythagoræ fuit *αὐλὸς*. 119. 121

Lysis Pythagoreus. 104. Hipparchum increpat, quod doctrinam Pythagoræ vulgasset. 75. Lysis quanta religione fidem amico datam servaverit. 185. Solus cum Archippo ex incendio, quo reliqui Pythagorei perierunt, evasit. 249. Epaminondam Thebis auditorem habuit. 250. Thebis mortuus est. *ibid.*

M.

M Acule animi per philosophiam Pythagoricam eluebantur. 76

Magi. Cum iis Pythagoras Babylone versatus est. 19. Pythagoræ magistri fuerunt. 151

Magistratus quomodo in gubernanda civitate se gerere debeant. 46. Magistratus Mille virorum apud Crotoniatarum. 126

Maior quæ dicatur apud Græcos. 56

Malva sectatores suos abstinere iussit Pythagoras. 109. Malva sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index est. *ibid.*

Mariti erga uxores quomodo se gerere debeant. 47. 48

Mathematici. Sic dicti fuerunt quidam discipulorum Pythagoræ. 81

Medicinæ eam maxime partem excolebant Pythagorici, quæ circa dietam versatur. 163. 244

Melampyllos olim dicta fuit Samus. 3

Melanuro abstinere suos iussit Pythagoras. 109

Melicertes. Ob ejus mortem instituti ludi Isthmici. 52

Melle vesci solebant Pythagorei. 97

Memoriam studiose excolebant Pythagorei. 166

Menon Crotoniatarum. 170

Mens. Ejus cultura maxime necessaria & utilis 42. Mens omnia videt & audit: reliqua vero surda & cæca. 228.

Mentis culturam & purgationem quomodo instituendam esse censuerint Pythagorei. *ibid.*

Mercurius non fit ex quovis ligno. 245

Metapontum a Tauromenio Siciliæ urbe plurimum dierum itinere distat. 134

Metapontinorum veneratio erga memoriam Pythagoræ. 170

Metrodorus Pythagoreus. 241

Milio ad sacrificia utebatur Pythagoras. 150

Mille viri apud Crotoniatarum. 260

Milon Crotoniatarum. In ejus domo Pythagorei combusti fuerunt. 249

F f 2

Mil-

INDEX

Miltiades Carthaginensis, Pythagoreus, Possidem Argivum viatico instruit, ut in patriam redeat. 128
 Minerva Ilias. 42
 Miracula a Pythagora edita. 135
 Mnesarchus, pater Pythagoræ, ab Ancæo oriundus. 4. De navigatione in Syriam Oraculum consulit. 5. Ex Syria in Samum redux Apollini templum extruxit. 9
 Mnesarchus Pythagoræ filius. 265
 Mochus Sidonius, naturæ interpres. 14
 Mores & instituta patria non esse temere mutanda Pythagorei censuerunt. 176
 Motus duplex est, animæ & corporis. 130
 Mulier. Cum muliere aurum gestante non est res habenda. 84
 Musarum Dearum laus. 45. Musis sanum Crotonienses exstruxerunt, auctore Pythagora. 45. 50. 264
 Musica Pythagoras ad componendos & sanandos animæ affectus usus est. 64. 124.
 Musicam mundanam, sive cœlestem, solus audire potuit Pythagoras. 65.
 Musica quomodo & ad quem usum Pythagoras usus fuerit. 110. & seqq. Musica quomodo invenerit Pythagoras. 119. & seqq. Musicæ tria genera, Diatonicum, Chromaticum, & Harmonicum. 120. Musica Pythagoras adulescentem amoris cœstro percitum ad sanam mentem traduxit. 195
 Myllias Crotoniates ante fuerat Midas, monente Pythagora. 143. Uxorem habuit Timycham. 192
 Myrto Dii honorandi, nec corpus eo abstergendum. 154

N.

Nausithus Tyrrenus Eubulum Messenium a prædonibus captum redimit. 127.
 Nemei ludi. Vide *Ludi*.
 Nereus duxit Dorida, Oceani filiam. 242
 Nessus fluvius Pythagoram his verbis allocutus est, *Salve Pythagora*. 134
 Nete, chorda quædam lyre ita dicta. 119
 Ninon, unus fuit ex iis, qui populum in Pythagoreos concitarunt. 257. 260.

RERUM

Non est hic, qui fuit sub Ninone status: proverbium Crotoniatarum. 264.
 Nomina rebus qui imposuit, sapientissimus utique fuit. 56
 Nolle se ipsum, omnium difficillimum. 83
 Numerus. Secundum numerorum naturam omnia eleganter ordinata sunt. 59.
 Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93. Numeri essentia quæ comprehendat. 146. Numero essentia Deorum definitur. 147. Numero omnia conveniunt: dictum Pythagoricum. 162.
 Νῦμφοι quæ dicatur apud Græcos. 56

O.

Oculus divinus infinitis oculis corporis præstat. 70
 Oeconomicus non minus bonus fuit Pythagoras, quam Philosophus. 170
 Οἰκονομὸς dicta fuit Schola Pythagoreorum. 30
 Οἰκιστοί, discipuli Pythagoræ dicti sunt. 73
 Omina non spernebat Pythagoras. 149
 Onus, secundum Pythagoreos, non est alteri detrahendum, sed imponendum. 84
 Opportunitas temporis in omnibus rebus observanda est. 181
 Oraculum Ancæo datum de colonia in Samum insulam deducenda. 3. 4. Oraculum. Mnesarcho, patri Pythagoræ redditum, de futura prole. 5. Oracula Dodone & Delphis per mulierem reddebantur. 56
 Orithyæ raptus. 243
 Orpheus & Pythagoras imperium habuerunt in fera animalia. 62. Ab Orpheo Philosophiæ Pythagoricæ origo repetenda est. 146. Orpheus Calliopes filius. *ibid.* Ab Orphicis quæ Pythagoras in Philosophiam suam transtulerit. 147. Orpheum in plerisque æmulatus est Pythagoras. 151. Orpheus Dorica dialecto usus est. 243
 Ortus occasu honoratior. 37

Pzon

P R A E C I P U A R U M.

P.

Pæon & Æsculapius. 208
Παιδαγωγός, Pythagorei vocabantur ad-
 monitiones. 101. 231
Παιδαγωγός, Pythagoreis idem erat quod
νῆπιος. 197
 Pangæus mons. 146
 Panis quare non sit frangendus. 86. Pa-
 ne vesciebantur Pythagorei. 97. 98
 Parentes & liberos a se invicem divelle-
 re, facinus injustissimum est. 49. Pa-
 rentes colendi. 175
 Parentibus quanta a liberis debeatur gra-
 tia. 37. Parentibus tantum debemus,
 quod vivamus; at Philosophis, quod
 bene vivamus. 246
 Parmenides Eleates. 166
 Pedi dextro calceus prius induendus. 83
 Pediculus in templo non necandus. 154
 Pellices. Pythagoras Crotoniatis a pelli-
 cum commercio abduxit. 195
 Perialus Thurius a Pythagoreis reproba-
 tus fuit. 74
 Phalaris crudelissimus tyrannus. 215.
 Quanta libertate dicendi Pythagoras
 coram eo usus sit. 216. Divinationem
 negavit; iremque providentiam. 216.
 217. De quibus rebus Pythagoras co-
 ram eo disseruerit. 218. Phalaris eo-
 dem die ab insidiatoribus interfectus
 est, quo Pythagoræ & Abaridi vitæ
 periculum intentavit. 221. Phalaridi
 mortis causa existit Pythagoras. 222
 Phanton Pythagoreus. 251
 Pherecydes Syrius, Pythagoræ præceptor.
 9. Morbo pediculari extinctus est.
 184. 252
 Philolaus, Pythagoræ *αὐτοχρονόμος*. 104.
 In ejus sepulcro pastor aliquem canen-
 tem audivit. 139. 148. Primus libros,
 dogmata Pythagorica continentes,
 evulgavit. 199
 Philosophiæ origo est a Diis. 1. Philo-
 sophiæ Pythagoricæ scopus & finis. 137.
 Philosophiam quomodo definiverit Py-
 thagoras. 159. Philosophiæ major ha-
 benda est ratio, quam parentum &
 agriculturæ. 245

Philosophus quis dicatur. 58. Philo-
 phum se primus nominavit Pythago-
 ras; cum ante Philolophi *Sapientes* di-
 cerentur. 44. 58
 Phintias & Damon, memorabile par ami-
 corum. 127. 234. 235
 Phœnices Arithmeticæ inventores fuisse
 dicuntur. 158
 Phrygius cantus homines accendebat &
 inflammabat. 112
 Phytius Pythagoreus. 130. 172
 Piscatoribus prædixit Pythagoras, quan-
 tum piscium numerum capturi essent.
 36
 Piscibus raro vesciebantur Pythagorei.
 98
 Plantam sativam & frugiferam lædere ne-
 fas censebant Pythagorei. 99
 Pluto dicitur *Αΐδης*, & quare. 123
 Plutoni *Dicam* assidere quare Poëtæ sinxe-
 rint. 46
 Pluvia. Ad pluviam a Diis impetrandam
 puerorum preces adhibebantur. 51
 Polycrates Sami tyrannus. 11. 88
 Polymnastus Pythagoreus. 251
 Possides Argivus. 128
 Prædictiones quædam Pythagoræ. 135.
 136
 Principium in omnibus rebus scire magni
 interest. 182. 183
 Procreatio liberorum. Vide supra *Liberi*:
 & infra *Soboles*.
 Prorus & Clinias, par amicorum. 127.
 239
 Proverbium, *Samius comatus*. 11. 30
 Providentiam firmiter statuebant Pytha-
 gorei. 145. Providentiam esse Abaris
 coram Phalaride libere asseruit. 217
 Pueri quomodo se gerere debeant. 202
 Pueri Diis dilectissimi, eosque Diî facile
 exaudiunt. 51
 Purgationem animæ Pythagoras diligen-
 ter curabat. 76
 Pythagoræ discipuli. Ex illis quidam dicti
 fuerunt *Esoterici*. 72. Alii, *Acusma-
 tici* & *Mathematici*. 81. Vide etiam
 supra *Discipuli*.
 Pythagoras, a Philosopho illo celebri di-
 versus, cujus sunt libri de Re Athleti-
 ca. 25
 Pytha-

INDEX RERUM

Pythagoras. Ejus pater Mnesearchus, & mater Pythais. 4. Poëta quidam Samius eum Apollinis filium facit. 5. Sidone natus fuit. 7. Ejus anima artificissimo commercio Apollini juncta fuit. 8. Ejus præceptores. 9. Forma fuit excellens. 9. A quibusdam Dei filius habitus fuit. 10. Vita ejus ad modestiam omnemque virtutem composita. *ibid.* Noctu clam omnibus Samo discedit, ob Polycratis dominationem. 11. Vino & carne abstinet. 13. Mileto Sidonem solvit. *ibid.* Cunctis initiis & sacrorum ceremoniis Bybli & Tyri initiatur. 14. In Ægyptum solvit. *ibid.* Modestiam ejus & gravitatem navæ admirantes tanquam Deum aliquem primitiis oblatis eum colunt. 16. 17. Per duos & viginti annos in Ægypto commoratus est. 19. A Cambylis militibus Babylonem captivus abductus est, ubi 12 annos vixit. *ibid.* In Samum rediit, annos natus circiter 56. *ibid.* Adolescentem quendam ad discenda Mathemata pellicit, promisso illi pro quavis figura Geometrica, quam delineasset, triobol. 22. Scholam Sami instituit, quæ postea Pythagoræ *Hemicyclium* dicta fuit. 26. In *Auro* sæpe egit, extra Samum. 27. Quare patria relicta, in Italiam concesserit. 28. Primo statim in Italiam adventu, plusquam bis mille auditores habuit. 30. Unus ex Diis Cælestibus habitus fuit. *ibid.* Inter Deos & homines medium quid fuit. 31. Omnium scientiarum, omniumque bonorum Græcis auctor fuit. 31. 32. Urbes in servitutem redactas in pristinam libertatem vindicavit. 33. In Italiam venit, Olymp. LXXI. 35. Quæ Crotone in Gymnasio juvenibus præceperit. 37. Quæ pueris in Apollinis æde præceperit. 51. Præcepta ejus apud mulieres Crotoniensium magnum pondus habuerunt. 56. Vis præceptorum ejus usque ad animalia etiam rationis expertia sese extendebat. 60. 61. Multos docuit, quibus in corporibus animarum ante fuisset. 63. Ingens ejus præ reliquis ho-

minibus prærogativa. 66. 67. Quo modo futuros discipulos exploraverit. 71. 94. Pythagoram discipuli ejus non nomine vocabant, sed *Illum*. 88. Abaridi femur aureum ostendit. 92. Deus cum esset, humana forma indutus in terram venit, & quare. 92. A carne animalium abstinuit. 108. Spondæico cantu rabiem adolescentis comestabundi compescuit. 112. Quomodo Musicam invenit. 115, & *segg.* Politicæ doctrinæ inventor fuit. 130. Crotoniatis docuit, quomodo se erga uxores gerere deberent. 132. A quibusdam Apollo habitus est. 133. Uno eodemque die Metapontem in Italia & Tauromenii in Sicilia conspectus est. 134. 136. Eum Apollinem esse Abaris conjecit. 135. Multa miracula edidit. *ibid.* Homine præstantior fuit. 143. Librum de Diis scripsit, *l'εργα των θεων* vocatum. 146. Quas scientias illustraverit, & discipulis suis tradiderit. 159. 160. 161. Quidam Pythagoram criminati sunt, quod se Apollinem esse jasseret. 177. Quid responderit ei, qui ipsum de regressu animarum ad Superos disputantem irridebat. 178. Ejus præclara & generosa facta. 214. 215. Mortem minime timuit. 220. Siciliam a tyrannide Phalaridis liberavit. 220. 221. Pythagoras multos peregrinorum sectatores habuit. 241. Pythagoram vivum adhuc Sectatores ejus vocabant *Divinum*: mortuum vero, *Illam Virum*. 255. Pythagoræ successores. 265. Centesimum prope ætatis annum attigit. *ibid.* Pythagorei illis, quos ex cœtu suo ejecerant, monumentum, vel cippum, tanquam mortuis erigebant. 73. 74. 246. Pythagorei & Pythagoristæ diversi erant. 80. Pythagorei omnia scripta sua ad Pythagoram referebant. 158. 158. Pythagorei scripta sua symbolis obscurabant, ne a vulgo intelligi possent. 104. Pythagorei facile credebant ea, quæ ad Deum referebantur. 138. Antequam mane surgerent, memoria repetebant, quæ

P R A E C I P U A R U M.

quæ pridie egressæ, vel dixissent. 165.
 Hominibus suæ sectæ, licet peregrinis
 & ignotis, omnia amicitiae officia exhibebant. 237. 238
 Pythagorei, deficiente jam Secta sua, summa doctrinae suæ capita in commentarios retulerunt, ne plane ex hominum memoria abolerentur. 253. Pythagorei quomodo & a quibus oppugnati & tandem dissipati fuerint. 248. 249. 252. 258. 261. Pythagorei Crotonem, unde expulsi fuerant, tandem reducti fuerunt. 263. 264
 Pythagoreorum quidam urbes Italicas optime gubernarunt. 129
 Pythais, mater Pythagoræ, 4. Ante dicta fuit *Parthenis*. 6
 Pythia. Vide supra *Oraculum*.
 Pythici ludi. Vide *Ludi*.

Q.

Quaternionis inventor fuit Pythagoras. 150. 162

R.

Rationalis animalis quatuorplex apud Pythagoreos distinctio fuerit. 31
 Reipublicæ optimæ formam quo schemate Pythagoras representaverit. 131
 Reipublicæ in Italia optimæ exstiterunt, florente Pythagora, ejusque Sectatoribus. 129
 Rheginorum Remp. ordinarunt Pythagorei. 130

S.

Sacrificandum est nudis pedibus. 85. 105
 Sacrificium. In animalia, quæ sacrificiis apta sunt, non ingreditur anima hominis. 85. Sacrificia Pythagoreorum qualia fuerint 98. 150. Animalia Diis immolare quibus interdixit Pythagoras. 107. Diis sacrificantium mores potius, quam sacrificiorum numerum respiciunt. 122. Sacrificiis animalium abstinuit Pythagoras. 150

Sagitta mirabilis Abaridis. 91. 136
 Saltationibus uti solebant Pythagorei. 111
 Samius comatus. Proverbium. 11. 30.
 Samothracica initia. 151
 Samus (vel potius Same) urbs Cephalleniz. 3
 Samus insula ante dicta fuit Melamphylus. 3
 Sapientes septem, eorumque sapientia. 83
 Sapientia vera circa quæ versetur. 59. 159
 Sapientia a Philosophia diversa est. 159
 Sceptrum Jovis e cupresso fabricatum erat. 155
 Schola, Sami a Pythagora instituta, dicta fuit *Hemicyclum*. 26. Schola Pythagoreorum *Oxygonia* dicta fuit. 30
 Scripta Pythagoricorum qualia fuerint. 157. Scripta Pythagoræ ipsius. 158.
 Scripta sua & inventa omnia Pythagorei magistro suo tribuebant. 158. 198
 Secta Pythagorica quando & quomodo extincta fuerit. 252
 Serpentem noxium Pythagoras e medio abire jussit. 142
 Silentium plurium annorum Pythagoras discipulis suis præcepit. 68. 72. Vide etiam *Taciturnitas*, & *Dogmata*.
 Sobolis procreatio magna cum cura & circumspectione fieri debet. 211. 212.
 A plerisque temere & pecudum more soboles procreatur. 213
 Solis defectus ostendi solent vel in aqua, vel pice liquefacta, vel speculo: ut scilicet oculorum imbecillitati consulatur. 67. Solem orientem adorabant Pythagorei. 256
 Somnium alicujus, qui visus sibi erat cum patre defuncto per quietem colloqui. 148
 Somnolentiam & torporem cantu discutebant Pythagorei. 114
 Somnum placidum quomodo Pythagoras discipulis suis conciliaverit. 65. 114.
 Somno modice utebantur Pythagorei. 188
 Sophistæ juvenes pedicis quasi irretiunt. 76
 Speranda sunt omnia. 139
 Spintharus. 197
 Stateram non esse transcendendam, Symbolum erat Pythagoreorum. 186
 Stra-

INDEX RERUM

Stragulis linteis utebantur Pythagorei. 100
 Successores Pythagoræ. 265
 Surgere. Ante Solis ortum e lecto surgebant Pythagorei. 256
 Sybarim a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Sybaritæ legatos miserunt Crotonem ad repetendos exules. 177
 Symbola apud Ægyptios præcipue in usu fuerunt; & ad eorum exemplum, apud Pythagoreos. 103. Symbola Pythagoreorum primo intuitu anilibus fabulis similia videbantur: at cum explicarentur, admirabilem continebant sensum. 105. 227. Symbola quædam Pythagorica recensentur. *ibid.* Symbola Pythagorica oraculis Apollinis similia erant. 161. 247. Eadem brevissimis verbis plurima comprehendebant. 162. Symbolis plena erat Philosphia Pythagorica. 247
 Syssitia Pythagoreorum decem tantum convivis constabant. 98

T.

Taciturnitatem magni faciebant Pythagorei. 162. 188
 Talis quisque esse debet, qualis aliis videri vult. 49
 Tauromenium a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Taurum esse uno die præstat, quam totovitz tempore bovem. 260
 Taygeti mons Lacedæmoni imminet. 92
 Telauges, filius Pythagoræ. 146
 Telaugi a quibusdam tribuitur liber, *ἱερός λόγος* inscriptus. 146
 Temperantiæ laus. 41. Eam quantopere discipulis suis inculcare studuerit Pythagoras. 187. & *seqq.*
 Templum non est obiter ingrediendum. 85. 105. Quod in Templo humi ceciderat, id Lex tolli vetabat. 126. In Templo quare feminis non sit parandum. 153. Tempia intranda sunt a partibus dextris; a sinistris vero ex illis egrediendum. 156
 Temporis in omnibus rebus habenda est ratio. 181. 182

Tetractys. Vide supra *Quaternio*.
 Thales Milesius. 11. Pythagoræ fuit præceptor. 12. Ab Ægyptiis sapientiam se didicisse professus est. *ibid.*
 Theætetus Legislator. 172
 Theages. 257
 Theanonis Pythagoricæ pulchrum dictum. 132
 Themidem Jovi assidere quare Poetæ finxerint. 46
 Theocles Pythagoreus. 130
 Theorides Pythagoreus. 266
 Thestor Posidoniates, Pythagoreus. 239
 Thure Diis sacra faciebat Pythagoras. 98.
 Thymarides Pythagoreus. 104. Ejus pium dictum. 145. Ei cum paupertate consistanti opem fert Thestor Posidoniates. 239
 Tibias repudiabant Pythagorei, & quare. 112
 Timares, vel Timaratus, Locrus. 130. 172
 Timycha linguam præmorsam in Tyranni faciem expuit. 194. Fortitudo Timychæ. 214
 Tollere vetitum erat, quod in templo humi ceciderat. 126
 Tonare. Cum tonaret terram tangendam esse Pythagoras præcepit. 156
 Tracis, fluvijs. 260

V.

Venationem repudiabant Pythagorei. 100
 Veneræ rei usu puer usque ad annum vigesimum abstinat. 209. 210
 Veneri die sexto sacra fiebant. 152
 Veste alba & pura utebantur Pythagorei. 100. 149. Veste pura templum ingrediendum est. 153
 Via publica est declinanda. 83. 105
 Vino Pythagoras suos abstinere iussit. 69. Vino interdum abstinabant Pythagorei. 97. Vino omnino Pythagoras abstinere iussit eos, qui ad majorem in philosophia perfectionem pervenire cuperent. 107. Vinum immoderatus haustum mentem bibentibus adimit. 208
 Vita nostra mercatui & panegyri similis. 48
 Ulysses

P R A E C I P U A R U M :

Ulysses non acceperat immortalitatem,
ea conditione sibi oblatam, ut Penelo-
pen desereret. 57
Ungues die festo non sunt praecidendi. 154

Voluptas sedulo cavenda. 204
Urfa Daunia. Pythagoræ præcepto obse-
cuta, nullum amplius animal infesta-
vit. 60. Urfa alba in Cauconia; (For-
te legendum, cū *Daunia*. Vide supra
Num. 60.) 142

Ustiones & sectiones in curandis vulneri-
bus non curabant Pythagorei. 244
Vulneribus adverso pectore exceptis oc-
cumbere bonum. 85
Uxor, quæ a marito suo surgit, salva pie-
tate eodem die ad sacra accedere potest.
55. 132

Uxores olim, tanquam supplices, mariti
a focus domum ducebant. 48. Uxores
quomodo se erga maritos & in reliqua
vita gerere debeant. 54

X.

X Enophilus Chalcidensis, Pythagoreus. 251

Z.

Z Alcucus, Locrensiū Legislator. 33.
104. 130. 172
Zamolxis. 104. Getis leges dedit. 173.
Apud Getas deus habitus est. *ibid.*
Zonam auri in templo humi lapsam ne
possessor amitteret quo sophismate Py-
thagoreus quidam effecerit. 126

C A T A L O G U S I L L U S T R I U M P Y T H A G O R E O R U M, Qui a J A M B L I C H O Cap. ult. recensentur;

Secundum ordinem alphabeticum concinnatus.

A.
A Baris.
Abroteles.
Achmonidas.
Acusiladas.
Adicus.
Ægon.
Æmon.
Æneas.
Ætius.
Ageas.
Agelas.
Agelarchus.
Agelidamus.

Agylus.
Alceas.
Alcimachus.
Alcmæon.
Aliochus.
Alopecus.
Amærus.
Anthen.
Antimedon.
Antimenes.
Arceas.
Archemachus.
Archippus.
Archytas.

Aristangelus.
Aristeas.
Aristides.
Aristippus.
Aristoclidus.
Aristocrates.
Aristomenes.
Arytus.
Asreas.
Astylus.
Athamas.
Athosion.
Autocharidas.

Gg

Ba-

C A T A L O G U S

B. Bathylaus. Brontinus. Bryas. Butherus. Buthius.	C. Calais. Callibrotus. Carophantidas. Cerambus. Charondas. Chilas. Chrysipus. Cleanor. Clearatus. Cleon. Clinagoras. Clinias. Cleophron. Cleosthenes. Cranous. Crito. D. Dacidas. Damarmenus. Damocles. Damon. Damotages. Dardaneus. Deanax. Demon. Demosthenes. Dexitheus. Dicus. Dicæarchus. Dicon. Dinarchus. Dinocrates. Diocles. Drymon. Dymas. E. Echecrates. Ecphantus. Eiriscus.	Empedocles. Empedus. Epiphron. Episyllus. Eratus. Evæus. Evandrus. Evanor. Evetes. Evelthon. Eumaridas. Euphemus. Eurycrates. Eurymedon. Euryphemus. Eurytus. Euthycles. Euthynus. G. Glorippus. Glycinus. Gyttius. H. Helicaon. Heloris. Hestizus. Hipparchides. Hippasus. Hippomedon. Hippon. Hipposthenes. Hippostratus. I. Icmus. Ithmæus. L. Lacon. Lacrates. Lacrytus. Laphion. Leocritus. Leocydes. Leon. Leophron. Leptines. Lycon.	Lyranus. Lytiades. Lysibius. Lysis. M. Malion. Megistias. Melissias. Melissus. Menalippus. Menon. Meton. Metopus. Milon. Miltiades. Mimnomachus. Mnecibulus. Mnestor. Myes. Mylias. N. Nastas. Naustheus. Neocritus. O. Ocellus. Ocyllus. Odius. Onatus. Opfimus. Orefandrus. Orestadas. P. Paction. Parmenides. Parmissus. Phædon. Phanton. Phæneclis. Philodamus. Philolaus. Philonidas. Phintias. Phrontidas. Phrynichus. Phyciadas.
--	---	--	--

ILLUSTRUM PYTHAGOREORUM.

Phytius.	Rhodippus.	Timares.
Pisicrates.	S.	Timasius.
Pisyrthyus.	Silius.	Timesianax.
Polemæus.	Simus.	Timothenes.
Polemarchus.	Smichias.	Tyrænus.
Poliades.	Sofistratus.	X.
Polyctor.	Softhenes.	Xenocades.
Polymnaſtus.	Softratus.	Xenon.
Procles.	Sthenonidas.	Xenophantes.
Prorus.	T.	Xenophilus.
Proxenus.	Theodorus.	Xentas.
Pyrrho.	Thraſeus.	Z.
Pythodorus.	Thraſydamus.	Zaleucus.
R.	Thraſymedes.	Zopyrus.
Rhexibius.	Timæus.	

CATALOGUS

ILLUSTRUM

PYTHAGOREARUM.

A.	E.	P.
A Brotelia.	Echecratia.	Philtis.
B.	L.	Philiaſia.
Babelyma.	Laſthenia Arcas.	Pisirrhone Tarentina.
Byndaice.	M.	T.
Bryo.	Mya.	Theano.
C.	N.	Thyrſenis.
Chilonis.	Niſtheaduſa Lacedæmo-	Timycha.
Chleæchma.	nia.	
Cratæſiclea Lacedæmo-		
nia.		

F I N I S.